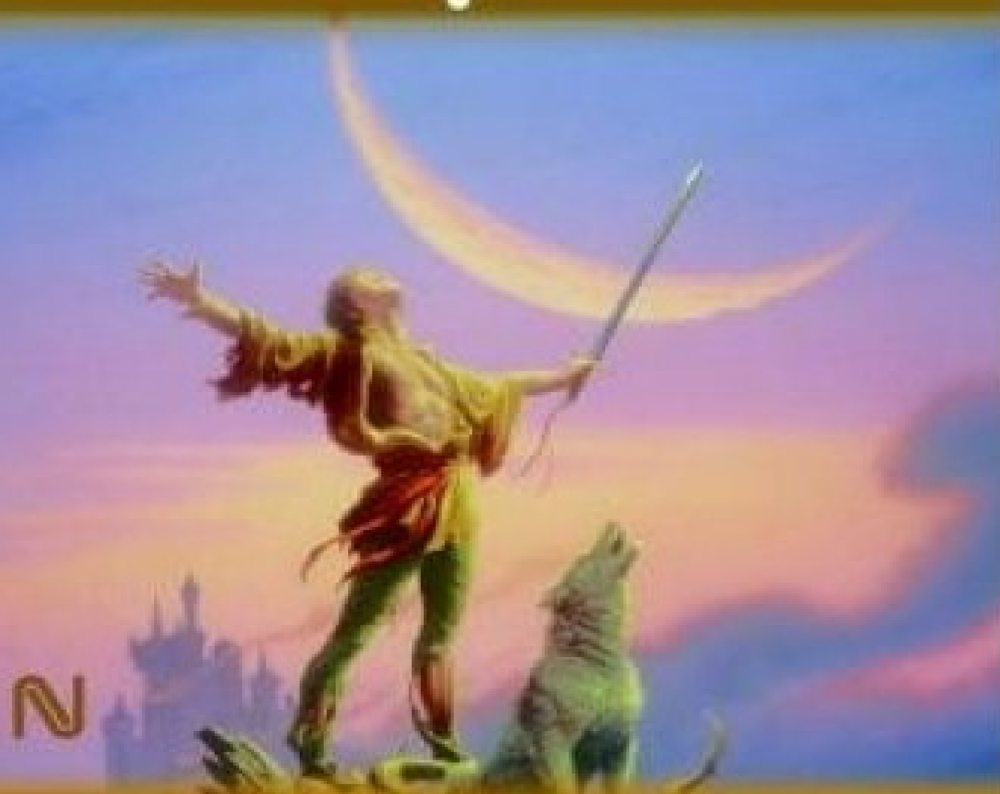
robin Hobb

asasinul regal



AL DOILEA VOLUM DIN TRILOGIA FARSEER

ROBIN HOBB

ASASINUL REGAL

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid LindholmOgden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Pentru Ryan

CELE ŞASE DUCATE

Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
MAREA ALBĂ
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
Orașul de Gheață
Insula Stâncii
Golful Peștelui
Ferry
Sealbay
Insula Cârligului
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
TILTH
Turlake
Insula Pânzei
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Ghearei
RIPPON
Neatbay
Lacul Albastru
Sandsedge
ȚĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Insula de Pază
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Oului
Bingtown
Golful Pale
Golful Negustorilor

CUPRINS

PROLOG
VIS ŞI DEŞTEPTARE
1
SILTBAY
2
ÎNTOARCEREA ACASĂ
3
LEGĂTURI REÎNNOITE
4
ÎNCURCĂTURI
5
SACRIFICIUL
6
NEOAMENII
7
ÎNTÂLNIRI
8
CÂND SE TREZEŞTE REGINA
9
APĂRĂTORI ŞI PRIETENI
10
DE FLORILE MĂRULUI
11
LUPI SINGURATICI
12

ÎNDATORIRI
13
LA VÂNĂTOARE
14
FESTIVALUL IERNII
15
TAINE
16
CORĂBIILE LUI VERITY

PROLOG

VIS ŞI DEŞTEPTARE

Oare de ce e interzis să pui pe hârtie anumite cunoştinţe despre magie? Poate pentru că ne temem cu toţii că asemenea cunoştinţe vor cădea în mâinile celor nedemni să le folosească. Neîndoielnic, a existat dintotdeauna o rânduială a uceniciei, astfel încât anumite cunoştinţe magice să se transmită numai celor instruiţi şi consideraţi vrednici de ele. Deşi aceasta pare a fi o încercare lăudabilă de a ne feri de practicanţi nedemni ai ştiinţelor tainice, ea trece cu vederea faptul că magia nu-şi are originea în cunoştinţele speciale. Înclinaţia spre un anume fel de magie este fie înnăscută, fie absentă. De exemplu, abilitatea de a folosi magia numită Meşteşug presupune să fii rudă de sânge cu cei din neamul regesc Farseer, deşi se poate manifesta şi ca „sământă sălbatică”, printre cei ai căror strămoşi s-au tras şi din triburile băştinaşe, şi din Străini. Cel iniţiat în Meşteşug poate să pătrundă în mintea altei persoane, indiferent la ce distanţă s-ar afla de ea, şi să ştie la ce se gândeşte. Cei foarte pricepuţi îi pot influenţa gândirea sau pot sta de vorbă cu ea. Pentru a conduce o bătălie sau pentru a strânge informaţii, Meşteşugul este o unealtă foarte utilă.

În popor se vorbeşte despre un soi de magie şi mai veche, mult dispreţuită acum, cunoscută drept Har. Puţini sunt cei ce vor recunoaşte că sunt înzestraţi cu el şi, de aceea, se spune că la el se pricep locuitorii din valea vecina sau cei care trăiesc de partea cealaltă a culmii îndepărtate. Eu bănuiesc că odinioară Harul a fost magia naturală a celor care populau ţinutul ca vânători, nu ca oameni aşezaţi; o magie a celor ce se simţeau înrudiţi cu animalele sălbatice din pădure. Harul, se spune, era talentul de a vorbi limba animalelor. Dar lumea te prevenea şi că aceia care îl întrebuinţau vreme îndelungată sau cu prea mare pricepere se transformau în

animalul cu care intraseră în legătură foarte strânsă. Însă aceasta poate nu e decât o poveste.

Exista şi magia Hedge[1], deşi nu am reuşit să aflu niciodată de ce se numeşte aşa. Este o magie şi dovedită, şi îndoielnică, cuprinzând ghicitul în palmă şi în apă, interpretarea reflexiilor cristalului şi nenumărate alte vrăji prin care se preveseşte viitorul. Într-altă categorie, nenumită, intră vrăjile cu efecte asupra trupului, ca invizibilitatea, ridicarea de la pământ prin puterea voinţei, mişcarea obiectelor fără viaţă cu puterea minţii sau însufleţirea lor – toate vrăjile din legendele vechi, de la Scaunul zburător al Fiului Văduvei sau Faţa de masă cea vrăjită a Vântului din Nord. Nu cunosc niciun om care să-şi atribuie astfel de puteri magice. Se pare că sunt simple poveşti, fiind atribuite celor care au trăit în vremuri de demult ori în locuri îndepărtate sau unor fiinţe mitice sau aproape mitice: balaurilor, uriaşilor, Străbunilor, Celorlalţi, zânelor.

Mă opresc să-mi curăţ condeiul. Scrisul meu e când foarte mărunt, când o mâzgălitură pe hârtia aceasta proastă. Dar nu voi folosi pergament de bună calitate pentru cuvintele mele; nu încă. Nu sunt convins că trebuie scrise. De ce să le pun pe toate pe hârtie? mă întreb. Nu vor fi aceste cunoştinţe transmise din gură în gură celor vrednici de ele? Poate că da, poate că nu. Ceea ce luăm drept sigur acum, cunoaşterea acestor lucruri, ar putea fi, într-o bună zi, o minune sau un mister pentru urmaşii noştri.

Găsesc foarte puţine despre magie în biblioteci. Trudesc din greu, urmărind un fir într-un teanc gros de informaţii variate. Dau peste referinţe împrăştiate, aluzii superficiale, nimic altceva. Le-am adunat, în ultimii câţiva ani, şi le-am depozitat în minte, întotdeauna cu intenţia de a le pune pe hârtie. Voi pune pe hârtie ceea ce ştiu din proprie experienţă, precum şi ceea ce am reuşit să descopăr cu mari eforturi. Poate ca să ofer răspunsuri unui alt biet neghiob, din vremurile viitoare, la fel de năucit ca mine din cauza luptelor dintre felurile de magie care se dau în sinea lui.

Totuşi, când mă aşez la masa de scris, mă cuprinde şovăiala. Cine sunt eu, să-mi opun voinţa înţelepciunii celor ce s-au stins înaintea mea? Oare să descriu cu litere citeţe metodele prin care o femeie dăruită cu Har poate mări distanţa la care ajunge cu gândul sau cele prin care un bărbat la fel înzestrat poate lega de el, emoţional, un animal? Să redau amănunţit cum e instruit cineva

[1]Afirmaţie evazivă (n. tr.).

înainte de a fi recunoscut drept iniţiat în Meşteşug? Eu nu am stăpânit niciodată vrăjitoriile

Hedge şi magia legendară. Am eu dreptul de a le dezvălui tainele şi de a le fixa pe hârtie, aşa cum am fixat cu acul atâţia fluturi sau frunze adunate pentru studiu?

Încerc să mă gândesc ce ar fi de făcut cu asemenea cunoştinţe, câştigate pe nedrept. Astfel, mă întreb ce anume mi-au adus ele mie. Putere? Avuţie? Dragostea unei femei? Îmi bat joc de mine însumi. Nici Meşteşugul, nici Harul nu mi-au adus aşa ceva. Sau, dacă au făcut-o, nu am avut nici înţelepciunea, nici ambiţia de a pune mâna pe ele când mi s-au oferit.

Putere. Nu cred că mi-am dorit-o vreodată numai de dragul de a fi puternic. Am dorit-o cu ardoare când eram asuprit sau când apropiaţii mei sufereau din cauza celor care făceau de abuz de ea. Bogăţie. Nu am luat-o niciodată în serios. Din clipa în care eu, nepotul bastard al regelui Shrewd, i-am jurat acestuia credinţă, toate nevoile mi-au fost îndeplinite. Am avut din belşug mâncare, învăţătură, căreia, din când în când, îi acordam atenţie, veşminte, şi simple, şi supărător de elegante şi, nu o dată, un ban, doi de cheltuială. Crescând la Buckkeep însemna să fii destul de bogat şi să ai mai multe decât ar cere orice băiat din oraşul Buckkeep. Dragoste? Ei… Iapa mea, Cenuşia, m-a iubit destul de mult, în felul ei liniştit. M-am bucurat de devotamentul sincer al unui câine, Curiosul, şi asta i-a adus moartea. Am primit dragostea cea mai fierbinte a unui căţeluş terier şi l-a omorât şi pe el. Mă cutremur când mă gândesc la preţul pe care l-a plătit bucuros pentru că m-a iubit.

M-a copleşit întotdeauna singurătatea celui crescut printre intrigile şi secretele bisericuţelor, izolarea unui băiat care nu-şi poate încredinţa nimănui pe deplin tainele inimii. Nu m-am putut duce la Fedwren, scribul Curţii, care mă lăuda pentru literele mele frumoase şi ilustraţiile bine lucrate în cerneală, să-i spun că eram deja ucenic al asasinului regelui şi din cauza asta nu-i puteam călca pe urme. Nici lui Chade, profesorul meu de Diplomaţie a Cuţitului, nu-i puteam dezvălui brutalităţile umilitoare îndurate în timp ce încercam să învăţ Meşteşugul de la maestrul Galen. Şi cu nimeni n-am îndrăznit să vorbesc deschis despre înclinaţia mea spre stăpânirea Harului, străvechea magie a animalelor, considerată o perversiune şi o pată pe onoarea oricui o folosea.

Nici măcar lui Molly.

Molly mi-era cea mai dragă: un adevărat refugiu. Nu avea absolut nicio legătură cu viaţa mea de zi cu zi. Nu doar pentru că

era femeie, deşi femeile erau un adevărat mister pentru mine. Am crescut aproape numai printre bărbaţi, lipsit nu doar de mama şi de tatăl meu naturali, dar şi de orice rude de sânge care să mă recunoască deschis. În copilărie, am fost dat în grija lui Burrich, grăjdarul cel aspru, care fusese cândva mâna dreaptă a tatălui meu. Ajutoarele de grăjdar şi gărzile mi-au fost tovarăşi zilnici. Atunci, ca şi acum, existau femei în companiile de gărzi, dar nu atât de multe. Asemenea camarazilor lor, aveau sarcini de îndeplinit, iar când nu erau de gardă, aveau viaţă şi familie proprie. Nu le puteam cere să-mi ţină tovărăşie. Nu s-a găsit niciuna care să-mi ofere acea tandreţe deosebită, pe care, se spune, numai femeile ştiu s-o ofere.

Niciuna, în afară de Molly.

Dar ea era cu un an sau doi mai în vârstă decât mine şi creştea asemenea unei mlădiţe, croindu-şi drum prin spărtura dintre dale. Nici beţiile neîntrerupte ale tatălui său, nici bătăile pe care i le administra el frecvent, nici treburile ce apăsau pe umerii ei de copil care se lupta să dea impresia unei familii şi să ţină prăvălia n-au reuşit s-o zdrobească. Când am cunoscut-o, era sălbatică şi prudentă ca un pui de vulpe. Molly Nară-Spartă, aşa o strigau copiii de pe stradă. Adesea purta urmele bătăilor încasate de la tatăl ei. În ciuda cruzimii lui, îl iubea. N-am înţeles-o niciodată. El tuna şi fulgera şi-o ocăra chiar şi când ea îl târa acasă după câte-un chiolhan şi-l culca în pat. Iar când se trezea, nu avea nicio remuşcare din cauza beţiei sau a cuvintelor aspre pe care i le aruncase. Nu scotea pe gură decât critici: de ce n-a măturat prăvălia, de ce n-a împrăştiat pe jos ierburi proaspete? De ce nu s-a ocupat de stupi, dacă nu mai aveau miere de vânzare? De ce-a lăsat focul să se stingă sub oala cu seu? Am fost martor mut la ele de atâtea ori, că nici nu vreau să-mi aduc aminte.

Dar Molly a trecut peste toate şi a crescut. A devenit dintr-odată, într-o vară, o tânără în floare, cu deprinderi şi farmece femeieşti, care m-a lăsat cu gura căscată. În ce-o privea pe ea, părea să nici nu observe că, îndată ce se uita în ochii mei, mi se muia limba în gură. Niciuna dintre vrăjile pe care le cunoşteam, nici Meşteşugul, nici Harul nu mă puteau proteja de atingerea întâmplătoare a mâinii ei, de stânjeneala care mă copleşea când îmi zâmbea şmechereşte.

Să povestesc cum se lăsa părul ei în voia vântului, să descriu culoarea ochilor ei, care se schimbau de la nuanţe închise de chihlimbar la căprui intens, după cum îi era dispoziţia sau după culoarea rochiei? Îi întrezăream fusta stacojie şi eşarfa roşie în

îmbulzeala din piaţă şi uitam brusc de orice altceva. Am fost martorul acestor vrăji şi, oricât m-aş strădui să le aştern pe hârtie, nimeni nu le-ar putea reda cu atâta iscusinţă.

Cum să-i fi făcut curte? Eu, un băiat cu maniere stângace, care mă holbam la ea precum proştii la vârtejurile făcute de jongleri cu cercurile? A ştiut că o iubesc înainte să-mi dau eu seama. Şi m-a lăsat să-i fac curte, deşi aveam cu câţiva ani mai puţin decât ea, nu eram băiat de la oraş şi nici nu aveam în faţă perspective prea promiţătoare, din câte ştia ea. Mă credea băiatul care face comisioanele scribului, lucrează la grajduri din când în când şi mai ajută la treburile din turn. Nici nu-i trecea prin cap că eram Bastardul, fiul nerecunoscut care-l lăsase pe prinţul Chivalry fără tron pe linia succesorală. Acest fapt singur era o mare taină. De vrăjile pe care le făceam şi de cealaltă meserie a mea nu ştia absolut nimic.

Poate că de asta o iubeam.

Mai mult ca sigur, din cauza asta am pierdut-o.

Am lăsat prea mult secretele, nereuşitele şi suferinţele din cealaltă viaţă a mea să mă absoarbă.

Aveam de învăţat vrăji, de scos la iveală secrete, de ucis oameni, de ţesut intrigi. Înconjurat de ele, nu mi-a trecut prin minte nicio clipă că mă puteam îndrepta spre Molly pentru fărâma de speranţă şi înţelegere care mă ocolea în orice altă parte. Ea nu avea legătură cu treburile mele, nu era murdărită de ele. Am avut grijă s-o ţin departe de ele. N-am încercat s-o atrag în lumea mea. În schimb, am intrat eu într-a ei, în oraşul de pescari şi nave în care vindea lumânări şi miere, făcea cumpărături la piaţă şi, câteodată, se plimba cu mine pe plajă. Îmi era suficient că există ca s-o iubesc. Nici nu îndrăzneam să sper că ar putea avea aceleaşi sentimente pentru mine.

A fost o vreme în care instruirea mea pentru dobândirea Meşteşugului m-a coborât într-o nenorocire atât de adâncă, încât n-am crezut că-i voi supravieţui. Nu m-am iertat că n-am fost în stare să-l învăţ. Nu-mi puteam scoate din cap că altora nu le păsa de eşec. Mi-am ascuns disperarea sub mantia izolării. Am lăsat să treacă săptămâni întregi fără s-o văd pe Molly sau să-i trimit vorbă că mă gândesc la ea. În cele din urmă, când n-am mai avut la cine să mă duc, am căutat-o. Prea târziu. Am ajuns la prăvălia „Balsam de Miere” într-o după-masă, încărcat de cadouri, exact când Molly pleca. Nu singură. Cu Jade, un lup de mare chipeş, cu pieptul lat şi cercel în ureche, sigur pe bărbăţia pe care i-o dădeau anii în plus. Neobservat, înfrânt, m-am furişat şi i-am urmărit cum se îndepăr-

tează braţ la braţ. M-am uitat după Molly cum pleacă şi, în lunile următoare, am încercat să mă conving că a plecat şi din inima mea. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fugit după ei în după-amiaza aceea, dacă i-aş fi cerşit lui Molly un cuvânt de adio. Ce ciudat e să te gândeşti la atâtea întâmplări care s-au întors împotriva mândriei nepotrivite a unui băiat deprins cu înfrângerile. Mi-am scos-o din minte şi nu am vorbit nimănui despre ea. Mi-am văzut de viaţă.

Regele Shrewd m-a trimis, pe post de asasin, cu o caravană lungă, lungă, să fiu martor la peţirea lui Kettricken, prinţesa munteancă, pentru prinţul Verity. Misiunea mea era să-l omor pe fratele ei mai mare, prinţul Rurisk, pe ascuns, desigur, pentru ca ea să rămână singura moştenitoare a tronului din ţinutul de la munte. Dar ceea ce am găsit când am ajuns acolo a fost o pânză de înşelăciuni şi minciuni ţesută de unchiul meu mai tânăr, prinţul Regal, care spera să-l elimine pe Verity din linia succesorală şi să se însoare el cu prinţesa. Eu eram pionul pe care urma să-l sacrifice ca să-şi atingă scopul; în loc de asta, m-am transformat în pionul care a răsturnat peste el toate piesele jocului, atrăgându-mi mânia şi răzbunarea lui, dar salvând Coroana şi prinţesa pentru prinţul Verity. Nu cred că a fost o faptă eroică. Nici ură meschină revărsată asupra celui care mă bruscase şi mă umilise întotdeauna. A fost fapta unui băiat care devenea bărbat, care a făcut ceea ce jurase să facă cu mulţi ani înainte de a înţelege care e preţul unui astfel de legământ. Preţul a fost trupul meu tânăr şi sănătos, atâta vreme considerat de neînfrânt.

După ce am dejucat planurile prinţului Regal, am zăcut bolnav la pat multă vreme în Regatul Munţilor. Dar a venit, în sfârşit, o dimineaţă în care m-am trezit şi am crezut că scăpasem de boala cea îndelungată. Burrich a hotărât că eram destul de întremat ca să pornesc în lunga călătorie spre casă, spre cele Şase Ducate. Prinţesa Kettricken plecase cu alaiul ei spre Buckkeep cu multe săptămâni înainte, când vremea era încă frumoasă. Acum, zăpada învelea deja culmile mai înalte ale Regatului Munţilor. Dacă nu plecam repede din Jhaampe, am fi fost nevoiţi să petrecem iarna acolo. În dimineaţa aceea m-am trezit devreme şi-mi împachetam ultimele lucruri, când m-au apucat primele tremurături uşoare. Încăpăţânat, le-am ignorat. Eram slăbit, mi-am spus, pentru că nu mâncasem dejunul încă, şi agitat la gândul călătoriei spre casă. Am îmbrăcat straiele pe care mi le dăduse Jonqui pentru drumul pe timp de iarnă prin munţi şi peste câmpii. Primisem o cămaşă roşie lungă, căptuşită cu lână. Pantalonii matlasaţi erau verzi, dar

brodaţi cu roşu la talie şi la manşete. Bocancii erau moi, aproape fără formă, până când i-am legat cu şireturi pe picioare. Semănau cu nişte saci din piele fină, căptuşiţi cu lână şi decoraţi cu blană. Se prindeau de picior cu fâşii lungi de piele. Cu greu le-am legat, din cauza degetelor cuprinse de tremur. Jonqui ne spusese că bocancii sunt nemaipomeniţi pentru zăpada îngheţată din munţi, dar să avem grijă să nu-i udăm.

În cameră era o oglindă. La început, am zâmbit când mi-am văzut imaginea. Nici măcar bufonul regelui Shrewd nu era îmbrăcat atât de pestriţ. Însă, în ciuda hainelor lucioase, eram palid şi tras la faţă, ochii îmi păreau prea mari, iar părul, ros din cauza febrei, negru şi ţepos, stătea ţeapăn ca blana câinilor furioşi. Boala mă devastase. Dar mi-am zis că, în sfârşit, mă duceam acasă. M-am îndepărtat de oglindă. Împachetând puţinele cadouri pe care le alesesem ca să le duc prietenilor, mâinile începură să-mi tremure şi mai tare.

Pentru ultima oară, Burrich, Hands şi cu mine ne-am aşezat să mâncăm dejunul cu Jonqui. I-am mulţumit încă o dată pentru ceea ce făcuse ca să mă vindece. Am luat o lingură de terci de ovăz şi mâna mi-a fost cuprinsă de un spasm. Am scăpat-o. Am văzut cum cade tacâmul argintiu şi am căzut şi eu odată cu el.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e umbra din ungherele dormitorului. Am zăcut multă vreme, fără să mă mişc sau să vorbesc. Prin mintea mea, pustie, trecu gândul că mai făcusem o criză. Trecuse: eram din nou stăpân şi pe mintea, şi pe corpul meu. Dar nu le mai voiam. La cincisprezece ani, vârstă la care cei mai mulţi ajung la deplinătatea capacităţilor fizice, eu nu mai aveam încredere că trupul meu poate duce la bun sfârşit cea mai simplă îndatorire. Era suferind, iar eu îl respingeam violent. Voiam să mă răzbun sălbatic pe carnea şi pe oasele care mă încătuşau şi doream să găsesc o cale de a-mi exprima furia şi dezamăgirea. De ce nu mă vindecam? De ce nu mă însănătoşisem?

— E nevoie de timp, atâta tot. Aşteaptă să treacă o jumătate de an de la ziua în care ai fost vătămat şi numai pe urmă socoteşte dacă eşti lecuit.

Era Jonqui, vindecătoarea. Stătea lângă şemineu, dar îşi mutase scaunul în umbră. N-am observat-o până când nu mi-a vorbit. Se ridică încet, de parcă o dureau oasele din cauza iernii, şi veni la marginea patului meu.

— Nu vreau să trăiesc ca un bătrân.

Îşi ţuguie buzele.

— Mai devreme sau mai târziu, nu vei avea de ales. Eu îţi doresc să ajungi împovărat de ani. Suntem bătrâni şi eu, şi fratele meu, regele Eyod, dar bătrâneţea nu ni se pare o povară atât de grea.

— Nu m-ar deranja să am trupul unui om bătrân, dacă aş avea şi anii lui. Dar nu pot continua aşa.

Jonqui scutură din cap, nedumerită.

— Ba poţi. Vindecarea e enervantă câteodată, dar să pretinzi că nu mai poţi continua... Nu înţeleg. Să fie, oare, o diferenţă între limbile noastre?

Am deschis gura să vorbesc, dar atunci intră Burrich în cameră.

— Te-ai trezit? Ţi-e mai bine?

— M-am trezit. Nu mi-e mai bine, am mormăit nemulţumit.

Chiar şi mie, propria voce îmi suna ca a unui copil arţăgos. Burrich şi Jonqui schimbară priviri. Ea veni la marginea patului, mă bătu pe umăr, apoi părăsi camera în tăcere. Atitudinea lor îngăduitoare mă scotea din sărite, iar furia mea neputincioasă ieşi la suprafaţă lovind cu forţa valurilor.

— De ce nu mă poţi vindeca? l-am întrebat pe Burrich.

Fu luat prin surprindere de întrebarea mea acuzatoare.

— Nu-i atât de simplu, răspunse el.

— De ce nu? M-am ridicat în capul oaselor. Te-am văzut vindecând tot felul de boli de-ale animalelor. Greaţă, oase rupte, viermi, râie... eşti grăjdar, am văzut cum le-ai lecuit pe toate. De ce nu mă poţi vindeca şi pe mine?

— Nu eşti câine, Fitz, spuse Burrich calm. E mai simplu cu un animal, când e grav bolnav. Am luat măsuri drastice uneori, zicându-mi că, dacă moare, măcar nu mai suferă, şi asta îl poate însănătoşi. Cu tine nu pot să fac la fel. Tu nu eşti animal.

— Ăsta nu-i un răspuns! Jumătate din gărzi vin la tine, în loc să meargă la vraci. Ai scos un vârf de săgeată din Den. I-ai deschis tot braţul! Când vraciul a spus că piciorul lui Greydin e prea infectat şi o să-l piardă, ea a venit la tine şi tu ai salvat-o. Şi vraciul zicea întruna că infecţia o să se răspândească, Greydin o să moară şi o să fie vina ta.

Burrich strânse din buze, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Dacă aş fi fost sănătos, m-aş fi temut să nu-l mânii. Dar am prins curaj, pentru că se arătase mai îngăduitor cu mine cât am fost în convalescenţă. Când mi-a vorbit, a făcut-o cu calm şi stăpânire de sine:

— Acelea au fost vindecări riscante. Dar cei care le-au vrut au ştiut la ce riscuri se expun. Şi, adăugă el, ridicând vocea ca să acopere protestul pe cale să-l rostesc, erau lucruri simple. Le cunoşteam cauza. Scoate vârful şi coada săgeţii din braţ şi curăţă rana. Pune cataplasme şi înlătură infecţia din piciorul lui Greydin. Dar boala ta nu-i aşa de simplă. Nici Jonqui, nici eu nu ne dăm seama ce nu-i în regulă cu tine. Să fie din pricina otrăvii pe care ţi-a dat-o Kettricken când a crezut că ai venit să-l omori pe fratele ei? A vinului pe care ţi l-a pregătit Regal? A bătăii pe care ai încasat-o după aceea? Ori din cauză că era cât pe ce să te îneci? Sau a toate la un loc? Nu ştim, aşa că nu ştim nici cum să te vindecăm. Pur şi simplu, nu ştim.

Rosti ferm ultimele cuvinte şi mi-am dat seama dintr-odată că mila lui întrecea frustrarea. Făcu doi-trei paşi, se opri şi rămase cu ochii aţintiţi spre foc.

— Am vorbit mult despre asta. Jonqui, cu ştiinţa ei de la munte, cunoaşte mai multe leacuri de care eu n-am auzit. Eu i-am spus ce leacuri ştiu eu. Dar suntem amândoi de acord că lucrul cel mai bun e să-ţi dăm timp să te vindeci. Din câte ne dăm seama, nu eşti în pericol de moarte. Se poate ca, după un timp, corpul tău să elimine ultimele urme de otravă sau să vindece rana de care suferi pe dinăuntru.

— Sau, am adăugat eu calm, se poate să rămân aşa toată viaţa. Este posibil ca otrava sau bătaia să mă fi nenorocit pentru totdeauna. Afurisitul de Regal, să mă lovească aşa cu picioarele, când deja eram pe jumătate mort!

Burrich rămase stană de piatră. Apoi se lăsă pe scaunul din umbră. În vocea lui se ghicea înfrângerea:

— Da. Şi asta se poate. Dar nu pricepi că nu avem de ales? Te-aş fi putut doftorici ca să forţez otrava să iasă din tine. Dar, dacă e de vină o rană, şi nu otrava, n-aş fi făcut decât să te slăbesc, iar trupul tău s-ar fi vindecat şi mai greu.

Rămase cu ochii la foc şi duse mâna la o şuviţă albă de la tâmplă. Nu eram singura victimă a trădării lui Regal. Burrich tocmai se vindecase după lovitura primită la cap, care ar fi omorât pe cineva cu ţeasta mai puţin rezistentă. Ştiam că avusese multe zile ameţeli şi privirea înceţoşată. Nu-mi aminteam să se fi plâns. Am avut bunul-simţ să mă simt puţin ruşinat.

— Şi atunci eu ce fac?

Burrich tresări ca trezit din somn.

— Ce-ai făcut şi până acum. Aştepţi. Mănânci. Te odihneşti. O iei încet. Şi vezi ce se întâmplă. E chiar atât de greu?

I-am ignorat întrebarea.

— Şi dacă nu mă fac bine? Dacă rămân aşa, aşteptând să mă apuce tremuratul sau crizele în orice clipă?

Răspunsul se lăsă aşteptat.

— Obişnuieşte-te cu gândul. Mulţi oameni trebuie să se obişnuiască cu lucruri şi mai rele. Te simţi bine mai tot timpul. Nu eşti orb. Nu eşti paralizat. Ai mintea întreagă. Nu te mai judeca după ceea ce nu poţi face. De ce nu te gândeşti la lucrurile pe care nu le-ai pierdut?

— Ce n-am pierdut? Ce n-am pierdut? Furia creştea în mine ca un stol de păsări care-şi iau zborul speriate. Sunt neputincios, Burrich. Nu mă pot întoarce la Buckkeep în halul ăsta! Nu sunt bun de nimic. Mai rău, sunt pe cale să devin o victimă. Dacă m-aş putea întoarce să-l fac pe Regal chiseliţă, ar merita. Dar eu va trebui să stau cu el la masă, să mă port frumos şi respectuos cu un bărbat care a complotat ca să-l răstoarne pe Verity şi să mă omoare pe mine aşa, ca să pună cireaşă pe tort. Nu suport să mă vadă tremurând de slăbiciune sau că mă apucă brusc vreo criză. Nu vreau să-l văd cum zâmbeşte văzând ce-a făcut din mine; nu vreau să-l văd cum îşi savurează triumful. Va încerca să mă omoare din nou. Amândoi ştim asta. Poate că şi-a dat seama că nici nu se compară cu Verity, poate că va respecta domnia fratelui său mai mare şi pe noua lui soţie. Dar mă îndoiesc că mă va respecta şi pe mine. Voi fi încă un mijloc de a lovi în Verity. Şi când va veni, eu ce voi face? Voi sta lângă foc, ca un bătrân paralizat, fără să fac nimic. Nimic! Tot ce-am fost instruit să fac, tot ce m-a învăţat Hod despre lupta cu armele, toată învăţătura lui Fedwren despre scrisul frumos, tot ce m-ai învăţat chiar tu despre îngrijirea animalelor! Totul e în zadar! Nu mai sunt bun de nimic. Am ajuns iarăşi un bastard, Burrich. Cineva mi-a spus odată că un bastard regal e lăsat în viaţă numai atâta vreme cât e folositor.

Nu mai vorbeam, ci strigam către Burrich. Dar, deşi căzut pradă furiei şi disperării, n-am scos o vorbă despre Chade şi instruirea mea de asasin. Nici de asta nu mai eram bun. Iscusinţa de a mă strecura nevăzut şi iuţeala de mână, siguranţa cu care ucideam prin simpla atingere, amestecarea pretenţioasă a otrăvurilor – nu mă mai puteam folosi de ele, din cauza trupului meu becisnic.

Burrich tăcea şi asculta. Când mi-am consumat furia şi n-am mai avut aer şi am rămas în pat gâfâind, împletindu-mi mâinile cuprinse de tremurul trădător, vorbi calm:

— Aşa deci. Zici că nu ne mai întoarcem noi la Buckkeep?

Mă luă prin surprindere.

— Noi?

— Viaţa mea e jurată omului care poartă cercelul acela. E o poveste lungă, poate că ţi-o voi spune într-o zi. Patience nu avea niciun drept să ţi-l dea. Am crezut că l-a luat prinţul Chivalry cu el în mormânt. Ea probabil că n-a văzut în el decât o bijuterie oarecare, purtată cândva de soţul său, acum devenită a ei, ca s-o păstreze sau s-o dea cui vrea. În orice caz, acum o porţi tu. Unde te duci tu, acolo voi fi şi eu.

Am dus mâna la podoabă. Era o pietricică albastră, prinsă într-o pânză argintie. Am vrut să desfac încuietoarea.

— Nu face asta, mă opri Burrich.

Vorbise potolit, mai gros decât un mârâit de câine. Dar în vocea lui am simţit şi ameninţare, şi poruncă. Am lăsat mâna jos, incapabil să-i cer lămuriri măcar despre lucrul ăsta. Mi se părea ciudat că omul care se îngrijea de mine de când fusesem abandonat în copilărie îşi punea viitorul în mâinile mele. Cu toate acestea, el stătea acolo lângă foc şi aştepta să spun ceva. L-am studiat, cât vedeam din el, în lumina aruncată de flăcările jucăuşe. Cândva mi se păruse un uriaş posac, încruntat şi ameninţător, dar şi un protector fioros. Acum, poate pentru prima oară, l-am cercetat ca om. Cei cu sânge de Străin în vene, trăsătură care ne caracteriza pe amândoi, erau, majoritatea, bruneţi şi cu ochi negri. El însă avea ochi căprui, nu negri, iar vântul îi înroşise obrajii deasupra bărbii cârlionţate care amintea de un strămoş mai deschis la piele. Când mergea, şchiopăta, vizibil mai ales în zilele reci, moştenire lăsată de un mistreţ pe care l-a doborât când fiara încerca să-l omoare pe Verity. Burrich nu-mi mai părea uriaşul de altădată. Dacă aş creşte în continuare, probabil că, până la sfârşitul anului, aş fi mai înalt decât el. Nu era nici prea musculos, ci avea mai degrabă un trup robust, controlat de muşchi şi de minte deopotrivă. Nu statura îl făcea temut şi respectat la Buckkeep, ci firea închisă şi tenacitatea. Odată, când eram foarte tânăr, l-am întrebat dacă a pierdut vreo bătălie. Tocmai îmblânzise un armăsar tânăr şi stătea cu el într-una dintre boxele din grajd, potolindu-l. Burrich rânjise, arătându-şi colţii albi, ca de lup. Broboanele de transpiraţie i se scurgeau de pe frunte pe obraji, până în barba neagră. Îmi vorbise din partea cealaltă a boxei:

— Dacă am pierdut vreo bătălie? întrebase el, cu respiraţia întretăiată. Nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins, Fitz. Atât trebuie să ţii minte. Nu contează ce crede omul cu care te lupţi. Nici calul.

M-am întrebat dacă eu însemnam pentru el o bătălie pe care trebuia s-o câştige. Nu o dată îmi spusese că eram ultima însărcinare pe care i-o dăduse Chivalry. Tatăl meu renunţase la tron, ruşinat de existenţa mea.

Totuşi, mă dăduse în grija acestui bărbat şi-i spusese să mă crească aşa cum trebuie. Poate Burrich credea că nu-şi îndeplinise încă sarcina.

— Ce crezi că ar trebui să fac? l-am întrebat smerit. Nici vorbelor, nici smereniei nu le-am dat glas cu uşurinţă.

— Să te vindeci, îmi răspunse după câteva momente. Aşteaptă să treacă timpul. Nu te vindeci dintr-odată.

Se uită în jos, la piciorul lui întins spre foc. Răsuci buzele, dar nu a zâmbet.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem? am insistat.

Se lăsă pe spate în scaun. Îşi încrucişa picioarele încălţate în bocanci şi privi ţintă în foc. Stătu mult pe gânduri până să-mi răspundă. În cele din urmă, rosti cu jumătate de gură:

— Dacă nu ne întoarcem, Regal va crede că a învins. Şi va încerca să-l omoare pe Verity. Ori va face ceea ce crede că trebuie făcut ca să pună mâna pe coroana fratelui său. I-am jurat credinţă regelui, Fitz, ca şi tine. Acum, regele e Shrewd. Însă Verity e viitorul suveran. Nu cred că e drept să fi aşteptat tronul în zadar.

— Are alţi supuşi, mai capabili decât mine.

— Şi asta te eliberează de promisiune?

— Vii cu argumente de preot.

— Nu vin cu niciun argument. Pur şi simplu ţi-am pus o întrebare. Şi-ţi mai pun una: ce laşi în urmă, dacă pleci din Buckkeep?

Veni rândul meu să tac. M-am gândit la regele meu, la toate jurămintele făcute în faţa lui. M-am gândit la prinţul Verity, la entuziasmul lui prefăcut şi la sinceritatea lui faţă de mine. Mi-am adus aminte de bătrânul Chade şi de zâmbetul lui vag când, în sfârşit, prinsesem şi eu câte ceva din învăţăturile tainice. La Lady Patience şi la servitoarea ei, Lacey, la Fedwren şi la Hod, până şi la bucătăreasă şi la doamna Hasty, croitoreasa. Nu erau mulţi cei cărora le păsa de mine, dar asta îi făcea să crească, nu să scadă în ochii mei. Mi-ar fi dor de toţi dacă nu m-aş mai întoarce la Buckkeep. Dar ceea ce a tresărit în mine ca un tăciune reaprins a fost amintirea lui Molly. Şi m-am pomenit, nu ştiu cum, că încep să-i vorbesc despre ea lui Burrich, iar el dădea din cap ascultând cum se deapănă povestea mea.

Când, într-un sfârşit, a vorbit şi el, mi-a spus doar că auzise că prăvălia „Balsam de Miere” se închisese după ce proprietarul ei, un beţiv bătrân, murise înglodat în datorii. Fata lui fusese nevoită să plece la rude, în alt oraş. Nu ştia în care anume, dar era convins că voi reuşi să-l aflu, dacă eram hotărât.

— Cercetează-ţi inima înainte de-a o căuta, Fitz, adăugă el. Dacă nu ai nimic să-i oferi, uit-o. Eşti infirm? Numai dacă aşa hotărăşti tu. Însă dacă ai decis că eşti infirm acum, poate că nu ai niciun drept s-o cauţi. Nu cred că ai nevoie de mila ei. Mila nu ţine loc de dragoste.

Apoi Burrich se ridică şi mă părăsi, lăsându-mă cu privirea pironită în flăcări, căzut pe gânduri.

Eram un infirm? Pierdusem bătălia? Trupul meu zdrăngănea ca o harpă neacordată. Adevărat.

Dar învinsese voinţa mea, nu a lui Regal. Prinţul meu, Verity, urma să urce pe tronul celor Şase Ducate, iar prinţesa de la munte era acum soţia lui. Mă speria Regal, care va râde de mâinile mele apucate de tremurat? Nu puteam să râd şi eu de el, căci nu va fi rege niciodată? O satisfacţie sălbatică se trezi în mine. Burrich avea dreptate. Nu pierdusem bătălia. Dar mă puteam asigura că Regal ştia că-l învinsesem.

Dacă am câştigat în faţa lui Regal, oare nu puteam s-o câştig şi pe Molly? Ce ne despărţea? Jade? Burrich auzise că ea plecase din Buckkeep, nu că se măritase. Plecase fără niciun ban, să trăiască la rude. Ruşine să-i fie lui Jade, dacă a lăsat-o să facă asta. O voi căuta, o voi găsi şi o voi câştiga. Molly, cu părul liber fluturat de vânt, Molly, cu fustele şi mantia roşii ca sângele, îndrăzneaţă ca o coţofană, cu ochi strălucitori. Gândul la ea îmi trimise un fior pe şira spinării. Am zâmbit în sinea mea şi apoi buzele mi se strâmbară într-un rictus, iar fiorul se transformă în tremurat. M-au cuprins spasmele şi m-am lovit tare cu capul de cadrul patului. Am ţipat fără să vreau, un ţipăt gutural, de necuvântător.

În clipa următoare veni Jonqui, strigând după Burrich să se întoarcă. Mă ţinură amândoi de braţele din care dădeam ca un turbat. Burrich se lăsă cu toată greutatea peste mine, încercând să mă potolească. Pe urmă am leşinat.

Am revenit din beznă la lumină de parcă aş fi străbătut peşteri adânci până la suprafaţa apei călduţe. Plapuma de puf de sub mine mă legăna, păturile erau moi şi calde. Eram în siguranţă. O clipă, m-am simţit cuprins de pace. Am stat nemişcat, simţindu-mă aproape bine.

— Fitz?

Burrich se aplecă deasupra mea. Lumea se reclădi. Eram o creatură neajutorată, demnă de milă, o marionetă cu aţele încâlcite sau un cal cu tendonul rupt. Nu voi mai fi niciodată ca înainte; nu mai aveam loc în lumea în care trăisem cândva. Burrich îmi spusese că mila nu ţine loc de dragoste. Nu voiam mila nimănui.

— Burrich.

Se aplecă mai aproape de mine.

— N-a fost chiar aşa de rău, mă minţi el. Acum odihneşte-te. Mâine...

— Mâine pleci la Buckkeep.

Se încruntă.

— Hai s-o luăm încet. Mai stai câteva zile să te vindeci şi pe urmă...

— Nu.

M-am ridicat în capul oaselor. I-am vorbit cu toată convingerea de care eram în stare.

— Am luat o hotărâre. Mâine pleci la Buckkeep. Te aşteaptă oameni şi animale. E nevoie de tine. Acolo e casa şi lumea ta. Nu şi a mea. Nu mai e şi a mea.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Şi tu ce vei face?

Am scuturat din cap.

— Nu mai e treaba ta. A nimănui, în afară de mine.

— Fata?

Am scuturat din cap încă o dată, mai hotărât.

— A îngrijit deja un neputincios, aşa şi-a petrecut copilăria, numai ca să descopere că a lăsat-o înglodată în datorii. Să mă întorc şi s-o caut în halul în care sunt acum? Să-i cer să mă iubească, numai ca să-i fiu povară, ca tatăl ei? Nu. Singură sau măritată cu altul, îi e mai bine aşa cum e acum.

Trecură clipe lungi de linişte. Jonqui îşi găsi de lucru într-un colţ al camerei, preparând încă o fiertură de ierburi care nu mă va ajuta cu nimic. Burrich stătu deasupra mea, posac şi întunecat la chip ca un nor de furtună. Ştiam cât de mult voia să mă trezească la realitate, cât de mult îşi dorea să scoată încăpăţânarea din mine.

— Aşadar, rosti el într-un sfârşit, rămâne numai regele tău. Sau ai uitat că ai jurat să-i fii unul dintre oamenii de credinţă?

— N-am uitat, i-am răspuns calm. Şi, dacă m-aş simţi om, m-aş întoarce. Dar nu sunt om, Burrich. Sunt o povară. Pe tabla de joc, nu mai sunt decât una dintre piesele care trebuie apărate. Un

ostatic de sacrificiu, incapabil să se apere pe sine sau pe alţii. Nu. Ultimul lucru pe care-l pot face ca om al regelui e să mă dau singur la o parte înainte să mă dea altcineva şi, astfel, să-i facă rău.

Burrich se îndepărtă de pat. Era o siluetă în camera slab luminată, cu o expresie imposibil de citit în lumina focului.

— Stăm de vorbă mâine, începu el.

— Numai ca să ne luăm rămas-bun, l-am întrerupt. Hotărârea mea e de neclintit, Burrich.

Am dus mâna la cercel.

— Dacă tu rămâi, atunci trebuie să rămân şi eu. În glasul lui scăzut îşi făcu loc înverşunarea.

— Nu merge aşa, i-am spus. Cândva, tatăl meu ţi-a cerut să rămâi şi să creşti un bastard în locul lui. Acum eu îţi cer să pleci, ca să-l serveşti pe regele care încă mai are nevoie de tine.

— FitzChivalry, eu nu...

— Te rog.

Nu ştiu ce-a auzit în glasul meu. Numai că dintr-odată s-a potolit.

— Sunt atât de obosit! Al naibii de obosit. Singurul lucru pe care îl ştiu e că nu mai pot să fac ceea ce toată lumea crede că ar trebui să fac. Pur şi simplu nu mai pot. Vocea îmi tremura ca a unui bătrân. Indiferent ce ar trebui. Indiferent ce am jurat să fac. Nu mai am putere să mă ţin de cuvânt. Poate că nu e bine, dar asta e. Planurile altora. Scopurile altora. Niciodată ale mele. Am încercat, dar...

Camera se clătina în jurul meu de parcă vorbea altcineva, nu eu, şi eram şocat de propriile mele cuvinte. Dar nu puteam nega adevărul vorbelor lui Burrich.

— Vreau să fiu singur acum. Ca să mă odihnesc, am spus, simplu.

Şi Burrich, şi Jonqui mă priviră. Niciunul nu vorbi. Ieşiră din cameră încet, parcă sperând să mă înduplec şi să-i chem înapoi. Nu am făcut-o.

Dar, după ce au plecat şi am rămas singur, am respirat uşurat. Mă năucea hotărârea luată. Nu aveam de gând să mă întorc la Buckkeep. Ce aveam de gând nu ştiam. Măturasem de pe tabla de joc toate piesele sparte din viaţa mea. Acum era loc să le aşez pe cele rămase, să pun la punct un nou plan de trăit. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu aveam îndoieli. Regretele se luptau cu uşurarea, dar nu aveam îndoieli. Era mult mai suportabil să încep o viaţă nouă fără ca nimeni să nu-şi amintească cine am fost

cândva. O viaţă care nu era la dispoziţia unei alte voinţe. Nici măcar a regelui meu. Se terminase cu asta. M-am culcat pe spate şi, pentru prima oară după multe săptămâni, m-am relaxat complet. Rămas-bun, mi-am zis, istovit. Aş fi vrut să-mi iau rămas-bun de la toţi, să stau în faţa regelui meu pentru ultima oară şi să-l văd dând scurt din cap în semn că procedasem cum trebuia. Poate că l-aş fi putut face să înţeleagă de ce nu voiam să mă întorc. N-a fost să fie aşa. Acum se terminase totul. Totul luase sfârşit.

— Îmi pare rău, regele meu, am murmurat.

Am stat cu privirea aţintită în flăcări până când m-a cuprins somnul.

1

SILTBAY[2]

A fi viitor rege sau regină înseamnă a încăleca hotărât bariera dintre responsabilitate şi autoritate. Se spune că poziţia a fost creată pentru a satisface dorinţa de putere a unui moştenitor, învăţându-l, în acelaşi timp, cum să şi-o exercite. Copilul cel mai mare al familiei regale îşi asumă această poziţie la vârsta de şaisprezece ani. Începând din ziua respectivă, viitorul rege sau viitoarea regină preia o mare parte a responsabilităţii de a conduce cele Şase Ducate. În general, preia acele îndatoriri de care monarhul se ocupă cel mai puţin, iar acestea s-au deosebit mult de la o domnie la alta.

Sub domnia lui Shrewd, prinţul Chivalry a fost primul viitor rege. Suveranul i-a cedat lui toate problemele care ţineau de graniţe şi frontiere: războaiele, negocierile şi diplomaţia, neplăcerile călătoriilor prelungite şi condiţiile mizere de care ai parte când pleci în campanie. Când Chivalry a renunţat la tron şi prinţul Verity i-a luat locul, cel din urmă a moştenit toate incertitudinile războiului cu Străinii şi tulburările civile stârnite de situaţia creată între ducatele interioare şi cele de coastă. Toate aceste însărcinări deveneau şi mai dificile, pentru că hotărârile prinţului puteau fi oricând anulate de rege. Prinţul se găsea deseori în situaţia de a face faţă unei probleme nu de el create, având la dispoziţie soluţii pe care el nu le-ar fi ales.

Şi mai ingrată era situaţia viitoarei regine, Kettricken. Din cauza obiceiurilor ei munteneşti, lumea o considera străină la Curtea celor Şase Ducate. În vremuri de pace, poate că ar fi fost privită cu mai multă îngăduinţă. Dar Curtea de la Buckkeep clocotea de agitaţia care cuprindea toate ducatele. Corăbiile Roşii din Insulele Străine ne hărţuiau ţărmul mai înverşunat decât în

[2] Golful aluviunilor (n. tr.).

generaţiile trecute, distrugând mult mai mult decât furau. Prima iarnă a lui Kettricken ca viitoare regină a fost şi prima iarnă când am avut parte de raiduri. Ameninţarea lor permanentă şi tortura nesfârşită a neoamenilor aflaţi printre noi clătinau cele Şase Ducate din temelii. Oamenii îşi pierdeau încrederea în rege, iar Kettricken era în situaţia de neinvidiat de a fi o viitoare regină străină şi neadmirată.

Tulburările populaţiei dezbinau Curtea, întrucât ducatele interioare dădeau glas nemulţumirii lor de a plăti taxe ca să apere un ţărm de care ele nu profitau. Ducatele de coastă strigau după nave de război şi ostaşi şi după o cale eficientă de a-i învinge pe piraţii care loveau când erau mai puţin pregătite. Prinţul Regal, crescut în teritoriu, căuta să pună mâna pe putere, curtând ducatele interioare cu daruri şi atenţii sociale. Verity, convins că darul Meşteşugului nu mai era suficient pentru a-i ţine la distanţă pe piraţi, se concentra pe construirea navelor de război pentru apărarea ducatelor de coastă şi-i acorda puţin timp proaspetei sale regine. Deasupra tuturor, regele Shrewd îşi întindea braţele ca un păianjen uriaş, străduindu-se să păstreze puterea pentru el şi fiii lui, să menţină un echilibru şi cele Şase Ducate intacte.

M-a trezit o mână care mă atingea pe frunte. Mormăind supărat, m-am ferit de mângâiere. Păturile se învălmăşiseră în jurul meu. Le-am dat la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor, ca să văd cine îndrăzneşte să mă tulbure. Bufonul regelui Shrewd se cocoţase neliniştit pe scaunul de lângă pat. M-am uitat la el furios, iar el se trase într-o parte. Mă cuprinse stânjeneala.

Bufonul ar fi trebuit să se afle la Buckkeep, lângă rege, o groază de zile şi kilometri distanţă de mine. Din câte ştiam eu, nu pleca niciodată de lângă suveran mai mult de câteva ore sau pe timpul nopţii, când se odihnea. Faptul că era aici nu prevestea nimic bun. Bufonul îmi era prieten, în măsura în care îi permitea ciudăţenia lui să se împrietenească cu cineva. Dar vizitele lui aveau întotdeauna un scop, iar scopurile lor rareori erau banale sau plăcute. Arăta la fel de plictisit cum îl ştiam. Purta o combinaţie neobişnuită de haine verzi şi roşii şi un sceptru cu cap de şobolan. Straiele vesele contrastau prea puternic cu pielea lui palidă. Îl făceau să semene cu o lumânare transparentă împodobită cu ilice. Hainele păreau să aibă mai multă substanţă decât el. Pletele lui fine şi blonde pluteau pe sub bonetă ca părul unui înecat pe mare, în vreme ce flăcările din cămin îi dansau în

priviri. M-am frecat la ochii somnoroşi şi mi-am dat la o parte părul de pe faţă. Era ud; transpirasem în somn.

— Salutare, am îngăimat. Nu mă aşteptam să te văd aici.

Îmi simţeam gura uscată şi limba grea şi aveam un gust amar. Eram bolnav, mi-am amintit. Amănuntele îmi reveneau în minte ca prin ceaţă.

— Dar unde altundeva? Îmi aruncă o privire jalnică. Cu cât dormeai mai mult, cu atât păreai mai neodihnit. Întinde-te, stăpâne. Lasă-mă să te ajut să te simţi confortabil.

Vru să-mi aranjeze repede pernele, dar i-am făcut semn să renunţe. Ceva nu era în regulă. Niciodată nu-mi vorbise atât de frumos. Eram noi prieteni, dar cuvintele bufonului erau întotdeauna pline de miez şi amare ca fructele coapte numai pe jumătate. Dacă bunătatea lui de acum era o manifestare a milei, nu aveam nevoie de ea.

M-am uitat în jos, la cămaşa mea de noapte brodată, la cuverturile scumpe. Ceva nu era în regulă cu ele. Eram prea obosit şi slăbit ca să-mi dau seama ce anume.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

Bufonul trase aer în piept şi oftă.

— Te îngrijesc. Te păzesc când dormi. Ştiu că ţi se pare o prostie, dar eu sunt Bufonul. Aşadar, ştii că fac prostii. Totuşi, mă întrebi acelaşi lucru de câte ori te trezeşti. Dă-mi voie să vin cu o propunere mai înţeleaptă. Te implor, stăpâne, lasă-mă să trimit după alt vraci.

M-am proptit cu spatele de perne. Erau leoarcă de transpiraţie şi miroseau a acru. Ştiam că l-aş putea ruga pe bufon să le schimbe şi el ar face-o imediat. Dar aş transpira din nou. N-ar avea rost. Am strâns aşternutul cu degetele-mi noduroase. L-am întrebat direct:

— De ce-ai venit aici?

Îmi luă mâna şi mi-o bătu uşor.

— Stăpâne, nu am încredere în slăbiciunea asta bruscă. Vraciul ăsta nu te ajută cu nimic. Mă tem că ştie mult mai puţine decât îşi închipuie.

— Burrich? am întrebat sceptic.

— Burrich? O, dacă ar fi aici, stăpâne! O fi el grăjdar, dar garantez că e mai doftor decât Wallace ăsta, care te îndoapă cu leacuri şi te face să transpiri.

— Wallace? Burrich nu-i aici?

Expresia bufonului deveni mai sobră.

— Nu, regele meu. A rămas la munte, cum bine ştiţi.

— Regele tău, am zis, încercând să râd. Ce bătaie de joc!

— Niciodată, regele meu, zise el blând. Niciodată.

Bunătatea lui mă nedumerea. Acesta nu era bufonul pe care îl cunoşteam, cel cu tolba plină de cuvinte încâlcite şi ghicitori, de ironii ascuţite, calambururi şi jigniri viclene. M-am simţit dintr-odată subţire ca o coardă veche întinsă, şi la fel de fragil. Totuşi, am încercat să pun lucrurile cap la cap.

— Atunci mă aflu la Buckkeep?

Bufonul confirmă înclinând uşor din cap.

— Sigur că da.

Strâmbă din gură îngrijorat.

Am tăcut, meditând îndelung la gândul că fusesem trădat. Fusesem adus cumva înapoi la Buckkeep. Împotriva voinţei mele. Burrich nici măcar nu considerase potrivit să mă însoţească.

— Dă-mi voie să-ţi dau ceva de mâncare, mă imploră bufonul. Întotdeauna te simţi mai bine după ce mănânci. Se ridică. Am adus-o sus acum câteva ore bune. Am ţinut-o caldă lângă foc.

L-am urmărit cu ochi plictisiţi. În dreptul şemineului mare, se ghemui şi trase un castron de la marginea focului. Ridică încet capacul şi am simţit miros de supă deasă de vită. Turnă din ea cu polonicul într-un vas. Nu mai mâncasem vită de luni de zile. În munţi, avusesem parte numai de carne de vânat, oaie şi capră. Am cercetat obosit încăperea. Tapiseriile grele, scaunele din lemn masiv. Pietrele grele din şemineu, draperiile patului, împovărate de cusături. Cunoşteam locul. Era dormitorul regelui, din Buckkeep. De ce mă aflam acolo, chiar în patul lui? Am încercat să-l întreb pe bufon, dar parcă alt om vorbi prin gura mea:

— Ştiu prea multe lucruri, bufonule. Nu mă pot opri să nu le ştiu. Uneori am impresia că altcineva îmi controlează voinţa şi îmi forţează mintea să ajungă acolo unde ea nu vrea să ajungă. Zidurile mele sunt sparte. Ceea ce ştiu trece prin ele ca valul.

Am inspirat adânc, dar nu m-am putut apăra. Mai întâi furnicături reci, apoi parcă am fost scufundat într-un şuvoi de apă rece.

— Un val care creşte, am spus, gâfâind. Poartă pe el corăbii. Corăbii cu carene roşii...

Bufonul căscă ochii, alarmat.

— În acest anotimp, Maiestate? Sigur că nu! Nu iarna!

Aerul îmi apăsa greu plămânii. M-am forţat să vorbesc:

— Iarna s-a furişat prea încet. Ne-a lăsat şi fără viscol, şi fără apărare. Priveşte. Uită-te acolo, pe malul celălalt. Îi vezi? Vin spre noi. Vin din ceaţă.

Am ridicat braţul să-i arăt. Bufonul veni degrabă lângă mine. Se ghemui să vadă mai bine, dar ştiam că nu vede. Totuşi, puse cu credinţă o mână şovăitoare pe umărul meu subţire şi privi în gol, de parcă putea dărâma cu mintea pereţii şi kilometrii care stăteau între mine şi ceea ce zăream. Tânjeam să fiu orb ca el. Am apucat mâna cu degete lungi şi palide, care mi se odihnea pe umăr. O clipă, m-am uitat la mâna mea uscată, la inelul cu pecetea regală, care atârna pe un deget noduros, sub o încheietură umflată. Apoi am ridicat privirea ezitantă şi m-am uitat în depărtare.

Mâna mea arăta spre portul liniştit. Şezând, m-am străduit să mă ridic mai mult, să văd mai bine. Oraşul întunecat se întindea în faţa mea ca un petec de case şi drumuri. Ceaţa se furişa prin scobituri şi se lăsa deasă peste golf. Se schimbă vremea, mi-am zis. Se mişca ceva în aer şi mă înfiora, uscându-mi transpiraţia pe piele şi făcându-mă să tremur. În ciuda nopţii negre ca smoala şi a ceţii, vedeam totul perfect, fără dificultate. E Meşteşugul, mi-am zis, apoi m-am îndoit. Eu nu stăpâneam Meşteşugul, nici ca să prevăd viitorul, nici ca să mă fac util.

Dar, sub ochii mei, două corăbii sparseră ceaţa şi intrară în portul adormit. Am uitat ce puteam face şi ce nu. Erau zvelte şi lunecoase corăbiile acelea şi, cu toate că luceau negre în lumina lunii, ştiam că au carena roşie. Piraţii Corăbiilor Roşii din Insulele Străine. Navele despicau valurile mici ca nişte cuţite, croindu-şi drum prin ceaţă, spintecând apele ocrotitoare ale portului ca lama subţire care taie burta porcului. Vâslele se mişcau în linişte, la unison, în suporturile căptuşite cu zdrenţe. Avansau de-a lungul docurilor îndrăzneţe ca negustorii cinstiţi care vin să facă vânzare. Un marinar sări sprinten de pe prima corabie, cărând o parâmă pe care voia s-o fixeze de un pilon. Un vâslaş o ţinu la distanţă de doc până când parâma de legare de la pupa fu şi ea aruncată şi legată. Totul cu foarte mult calm, cu multă ostentaţie. A doua corabie procedă la fel. Temutele Corăbii Roşii ajunseseră în oraş, îndrăzneţe ca pescăruşii, şi ancorară la docurile victimelor.

Nicio santinelă nu strigă. Niciun paznic nu suflă în corn, nimeni nu aruncă torţa pe grămada de crengi de pin care aşteptau să fie aprinse ca foc de semnalizare. M-am uitat după santinele şi paznici şi i-am găsit imediat. Zăceau în post, cu capul pe piept. Hainele de lână bună, lucrate în casă, li se făcuseră, din gri, roşii de sângele care le curgea din gâtlejurile tăiate. Ucigaşii veniseră în linişte, pe uscat, siguri de fiecare post de pază, ca să-i omoare. Nimeni nu va avertiza oraşul adormit.

Nu fuseseră chiar atât de multe santinele. Orăşelul nu însemna prea mult, de-abia era un punct pe hartă. Localnicii socotiseră că puţinătatea bunurilor lor îi va apăra de asemenea raiduri. Adevărat, aveau lână de calitate şi torceau fire bune. Pescuiau şi afumau somonul care venea în amonte pe râul lor, iar din merele mici, dar dulci, făceau un vin grozav. La apus, se întindea o plajă frumoasă cu scoici. Acestea erau bogăţiile din Siltbay, şi, fără să fie grozave, tot le ajungeau locuitorilor de acolo, care preţuiau viaţa. Sigur că nu merita să vii după ele cu torţa şi cu sabia, ca să le furi. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar gândi că piraţii îşi irosesc vremea furând un butoi cu vin de mere sau un grătar de somon afumat.

Dar acestea erau Corăbiile Roşii, care nu veniseră să prade bogăţii sau comori. Nu căutau cele mai bune vite de prăsilă, nici femei pe care să şi le facă neveste, nici băieţei din care să facă sclavi la galere. Oile grele de lână aveau să fie mutilate şi ucise, somonul prăjit, călcat în picioare, iar depozitele de lână şi vin vor cădea pradă flăcărilor. Vor lua ostatici, da, dar numai ca să-i vrăjească. Vraja îi va lăsa neoameni, fără simţăminte, doar cu o umbră de judecată. Piraţii nu-i vor ţine, ci îi vor abandona acolo, ca să-i tortureze până la istovire pe cei care i-au iubit şi i-au numit rude. Goliţi de orice sensibilitate umană, neoamenii îşi vor scormoni ţinutul de baştină necruţători precum jderii. Propriile noastre rude puse de Străini să ne atace, neoamenii aceştia erau cea mai crudă armă a lor.

Ştiam deja asta, chiar în timp ce priveam. Văzusem urmarea altor raiduri.

Am zărit valul morţii ridicându-se pentru a inunda orăşelul. Piraţii săriră de pe corabie pe docuri şi năvăliră în localitate. Se furişară în linişte pe străzi, în grupuri de câte doi-trei, aducătoare de moarte ca otrava risipindu-se în vin. Câţiva, puţini la număr, se opriră să cerceteze celelalte vase legate la docuri. Majoritatea erau bărci de pescuit deschise, dar se aflau acolo şi două corăbii şi o navă comercială. Echipajele îşi găsiră moartea cât ai clipi. Se zbătură jalnic, ca orătăniile care dau din aripi şi cârâie când intră nevăstuica în coteţ. Strigară după mine cu glasuri înecate în sânge. Ceaţa deasă le înghiţi lacomă ţipetele. Făcea din moartea unui marinar un simplu ţipăt de pasăre de mare. Apoi piraţii dădură foc vaselor fără să dea doi bani pe bunurile de pe ele. Ei nu prădau. Poate furau bani, dacă erau uşor de luat, sau câte-un colier de la gâtul femeii violate şi ucise, rareori altceva.

Nu puteam decât să-i privesc. Am tuşit din greu, apoi am reuşit să vorbesc:

— Măcar dacă i-aş înţelege, i-am spus bufonului. Măcar dacă aş şti ce urmăresc. Nu pricep rostul Corăbiilor Roşii. Cum să purtăm război cu aceia care se luptă dintr-un motiv pe care nu vor să-l dezvăluie? Dacă i-aş înţelege...

Bufonul îşi ţuguie buzele şi căzu pe gânduri.

— Sunt părtaşi la nebunia celui care îi conduce. Nu-i poţi înţelege decât dacă eşti şi tu nebun ca ei. Eu nu vreau să-i înţeleg. Chiar dacă-i înţelegi, nu-i opreşti.

— Nu.

Refuzam să privesc oraşul. Văzusem coşmarul de prea multe ori. Dar numai un om lipsit de inimă i-ar fi putut întoarce spatele ca unui spectacol cu marionete. Măcar atât să fac pentru supuşii mei, să-i văd cum mor. Atât puteam face, atât şi nimic mai mult. Eram bolnav şi invalid, un bătrân la mare distanţă de ei. La ce să se aştepte de la mine? Aşa că i-am privit.

Am privit mica localitate trezită din somnul dulce de mâna care strânge de gât sălbatică oameni sau animale, de cuţitul ameninţător ridicat deasupra unui leagăn, de ţipătul brusc al unui copil târât din pat. Luminile începură să pâlpâie şi să lumineze orăşelul: unele erau lumânări aprinse la auzul vecinului care ţipa; altele erau torţe sau case incendiate. Deşi Corăbiile Roşii terorizau cele Şase Ducate de peste un an, pentru aceşti oameni de-abia acum deveneau realitate. Se crezuseră pregătiţi. Auziseră poveştile de groază şi deciseseră că ei nu vor permite să păţească aşa ceva niciodată. Totuşi, casele ardeau şi ţipetele se ridicau la cer ca purtate de fum.

— Vorbeşte, bufonule, am ordonat răguşit. Aminteşte-ţi pentru mine ce se va întâmpla. Ce se spune despre Siltbay? Un raid în Siltbay, pe timp de iarnă.

Bufonul trase puternic aer în piept şi se scutură din tot trupul.

— Nu e uşor, nu e limpede, ezită el. Toate sunt nestatornice, toate sunt în schimbare. Prea multe se întâmplă una după alta, Maiestate. Viitorul se răspândeşte în toate direcţiile acolo.

— Spune orice vezi, am poruncit.

— Lumea a compus un cântec despre acest oraş, remarcă bufonul cu glas dogit.

Îşi ţinea în continuare mâna pe umărul meu; degetele lungi şi puternice mă strângeau prin cămaşa de noapte. Un fior ne scutură pe amândoi şi l-am simţit cum se străduieşte să rămână lângă mine.

— Când răsună prin taverne, iar la refren oamenii bat ritmul cu urciorul de bere pe masă, parcă dracul nu mai e atât de negru. Ţi-i şi închipui pe localnici rezistând vitejeşte, preferând să moară luptând decât să se predea. Nimeni, nici măcar unul, nu a fost luat ostatic şi făcut neom. Niciunul.

Făcu o pauză. O notă isterică se îmbină cu tonul uşuratic pe care şi-l imprimă vocii:

— Sigur, când bei şi cânţi, sângele nu se vede. Nici nu simţi miros de carne arsă. Nici nu auzi ţipete. Dar e de înţeles. Aţi încercat vreodată să găsiţi o rimă pentru „copil făcut bucăţi”? Cineva a încercat cu „părăsit de părinţi”, dar versul nu prea se potrivea.

Nu e nimic de râs în ironia lui. Glumele sale amare nu ne apără nici pe mine, nici pe el. Tace încă o dată, prizonierul meu condamnat să-şi împartă cunoştinţele dureroase cu mine.

Sunt un martor tăcut. Niciun vers nu pomeneşte de părintele care vâră cocoloaşe de otravă în gura copilului ca să nu cadă în mâinile piraţilor. Nimeni nu putea cânta despre copiii care ţipă de durere, chinuiţi de otrava iute, arzătoare, sau despre femeile violate în timp ce zăceau cu un picior în groapă. Nicio poezie, niciun cântec nu se putea îngreuna cu povara de a vorbi despre arcaşii ale căror săgeţi ucideau rudele capturate înainte de a fi târâte de piraţi. M-am uitat într-o casă cuprinsă de flăcări. Printre văpăi, am văzut cum un copil de zece ani îşi oferea gâtul mamei care ţinea cuţitul pregătit. Băiatul ţinea în braţe trupul surorii sale în scutece, sugrumată deja, pentru că veniseră Corăbiile Roşii, şi niciun frate iubitor n-ar lăsa-o pradă piraţilor fioroşi sau focului necruţător. Am văzut ochii mamei când a luat trupurile copiilor şi a păşit în limbile de foc. Mai bine să nu-ţi aminteşti asemenea lucruri. Dar nu am fost scutit de aflarea lor. Era datoria mea să le cunosc şi să-mi aduc aminte de ele.

Nu toţi au murit. Unii au fugit pe câmpiile şi în pădurile vecine. Un tânăr a luat patru copii sub docuri cu el, agăţându-se de pilonii plini de moluşte în apa rece, până la plecarea piraţilor. Alţii au încercat să scape şi au fost omorâţi în timp ce fugeau. O femeie în cămaşă de noapte se furişă din casă. Flăcările urcau deja pe o parte a clădirii. Ducea un copil în braţe. Altul se ţinea de poala ei şi alerga după ea. Chiar pe întuneric, părul îi lucea în lumina din colibele aprinse. Se uită în jur plină de teamă, dar lama lungă pe care o ţinea în mâna liberă stătea pregătită. I-am întrezărit gura mică, strânsă a îndârjire, ochii mijiţi, săgetători. Apoi, doar o clipă, i-am văzut şi profilul mândru zugrăvit în lumina

văpăilor. „Molly!” am strigat, cu respiraţia tăiată. Am întins spre ea mâna cu unghii lungi. Ea ridică o trapă şi vârî copiii într-o pivniţă pentru rădăcinoase, sub casa cuprinsă de văpăi. Apoi intră şi ea şi coborî trapa la loc. Era în siguranţă?

Nu. Piraţii apărură de după colţ. Unul avea un topor. Mergeau încet, clătinându-se şi hohotind. Dinţii şi albul ochiului le străluceau mai puternic din cauza funinginii cu care erau mânjiţi pe faţă. Una era femeie. Foarte frumoasă, râdea în timp ce mergea. Neînfricată, îşi purta părul împletit cu fir de argint. Flăcările sclipeau roşii în el. Piraţii avansară spre trapa pivniţei. Cel cu toporul ridică arma şi-o arcui larg. Fierul muşcă din lemn. Am auzit ţipătul îngrozit al unui copil. „Molly!” am strigat. Am coborât stângaci din pat, dar n-am avut putere să stau în picioare. M-am târât spre ea.

Trapa cedă şi piraţii râseră. Unul muri cu râsul pe buze când Molly apăru sărind printre rămăşiţele trapei şi-i înfipse cuţitul în gât. Dar femeia frumoasă cu argint sclipitor în păr avea sabie. Şi când Molly se luptă să-şi scoată cuţitul din gâtul mortului, lama lovi o dată, de două ori, de trei ori.

În momentul acela, din casă răsună o pocnitură ascuţită. Clădirea se clătină şi căzu într-un torent de scântei şi o explozie de văpăi flămânde. O perdea de foc se ridică între mine şi pivniţă. Nu mai vedeam nimic prin infernul acela. Căzuse oare casa peste trapa pivniţei şi peste piraţii care-o atacau? Nu-mi dădeam seama. Am sărit în faţă, întinzându-mă după Molly.

Dar, în clipa aceea, totul dispăru. Nici urmă de casa cuprinsă de flăcări, de oraş prădat, de port jefuit, de Corăbii Roşii. Eram doar eu, ghemuit lângă şemineu. Dusesem mâna în foc şi prinsesem un cărbune cu degetele. Bufonul ţipă şi-mi apucă încheietura, ca să-mi tragă mâna din jăratic. L-am dat la o parte scuturându-mă, apoi m-am uitat pasiv la degetele băşicate.

— Regele meu, spuse bufonul necăjit.

Îngenunche lângă mine şi mută cu grijă castronul cu supă lângă genunchiul meu. Muie un şerveţel în vinul pe care mi-l turnase ca să-l beau cu mâncarea şi-l răsuci în jurul degetelor mele. Nu l-am oprit. Nu simţeam durerea pielii arse, mai tare mă ardea rana din suflet. Se uită fix în ochii mei. Nici măcar nu-l vedeam. Părea o creatură ireală, iar flăcările tot mai slabe îi jucau în ochii fără culoare. O umbră ca toate umbrele care veneau să mă tortureze.

Degetele arse începură să-mi pulseze brusc. Le-am prins cu mâna cealaltă. Ce făcusem, ce făcusem? Meşteşugul năvălise

asupra mea ca o boală, apoi se retrăsese, lăsându-mă pustiu, ca un pahar gol. Sfârşeala mă copleşi, durerea năvăli asupra mea ca un armăsar. M-am străduit să reţin cele văzute.

— Cine era femeia aceea? E importantă?

— Ah. Bufonul părea şi mai obosit, dar se străduia să-şi revină. O femeie din Siltbay? Se opri, ca şi cum făcea eforturi să-şi amintească. Nu. Nu ştiu nimic despre ea. E un talmeş-balmeş totul, regele meu. Foarte greu de ştiut.

— Molly nu are copii, i-am spus. Imposibil să fi fost ea.

— Molly?

— O cheamă Molly? am întrebat. Inima porni să-mi bată nebuneşte. Mă copleşi furia. De ce mă chinuieşti aşa?

— Stăpâne, nu cunosc nicio Molly. Hai. Hai înapoi în pat, iar eu o să-ţi aduc ceva de mâncare.

Mă ajută să mă ridic. I-am îngăduit atingerea. Îmi revenea vocea. Pluteam, privirea mi se concentra, apoi se înceţoşa din nou. Într-o clipă i-am simţit mâna pe mâna mea, apoi mi s-a părut că visam camera şi oamenii care discutau acolo. Am reuşit să vorbesc.

— Trebuie să ştiu dacă era Molly. Trebuie să ştiu dacă e pe moarte. Bufonule, trebuie să ştiu.

Bufonul oftă din străfunduri.

— Nu e un lucru pe care să-l poruncesc, regele meu. Ştii asta. Ca viziunile tale, şi ale mele mă conduc pe mine, nu invers. Nu pot smulge un fir din tapiserie, ci trebuie să mă uit la ce se concentrează ochii mei. Viitorul, regele meu, e ca un curent într-un canal. Nu-ţi pot spune unde se va scurge o picătură de apă, dar îţi pot spune unde e curentul mai puternic.

— O femeie din Siltbay, am insistat. O parte din mine îl compătimea pe bietul meu bufon, dar cealaltă nu se dădea bătută. N-aş fi văzut-o atât de clar dacă nu ar fi importantă. Fă o încercare. Cine era?

— E importantă?

— Da, sunt sigur. O, da.

Bufonul se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, îşi duse degetele lungi la tâmple, ca şi cum încerca să deschidă o uşă.

— Nu ştiu. Nu înţeleg... Totul e o învălmăşeală, o răscruce. Cărările sunt bătucite, mirosurile sunt anapoda...

Îndreptă ochii spre mine. Mă ridicasem cumva, dar el stătea pe jos la picioarele mele şi mă privea. Ochii îngălbeniţi îi ieşeau din orbite pe faţa ca o coajă de ou. Se relaxă, zâmbi prosteşte. Îşi aminti de sceptrul cu cap de şobolan, îşi apropie nasul de el.

— O ştii pe una, Molly, Şobolănică? Nu? Aşa mi-am zis şi eu. Poate că ar trebui să întreb pe cineva mai informat. Poate viermii.

Îl apucă un chicotit prostesc. Inutilă creatură. Prezicător misterios şi neghiob. Ei bine, aşa era, n-aveai ce-i face. Am plecat de lângă el şi m-am îndreptat încet spre pat. M-am aşezat pe marginea lui.

M-am pomenit că tremur ca apucat de friguri. O criză, mi-am zis. Trebuie să mă calmez, altfel voi suferi o criză. Voiam să vadă bufonul cum mă zbat şi mi se taie respiraţia? Nu-mi păsa. Nimic nu conta, în afară de a afla dacă fiinţa aceea a fost Molly a mea, iar dacă a fost, murise? Trebuia să aflu. Trebuia să aflu dacă a murit, iar dacă a murit, în ce fel. Nimic nu mi s-a părut vreodată mai important.

Bufonul se ghemui pe covoraş ca o broască palidă, îşi umezi buzele şi-mi zâmbi. Durerea smulge uneori zâmbete celui suferind.

— E un cântec foarte vesel cel care se cântă despre Siltbay, remarcă el. Un cântec triumfător. Au câştigat localnicii, ştii. Nu şi-au câştigat viaţa, ci o moarte curată. Oricum, şi-au câştigat moartea. Moartea, în loc să ajungă neoameni. Asta măcar înseamnă ceva. Ceva despre care să cânţi şi cu care să rezişti în zilele astea. Aşa e în cele Şase Ducate acum. Îi omorâm pe-ai noştri ca să n-o facă piraţii şi pe urmă cântăm cântece victorioase. Uimitor cu ce se alină oamenii când nu mai au la ce spera.

Îmi revenea văzul. Dintr-odată, mi-am dat seama că visam.

— Nici măcar nu sunt aici, am zis cu glas moale. Visez. Visez că sunt regele Shrewd.

Bufonul ridică mâna străvezie în lumina flăcărilor şi-şi studie oasele vizibile prin pielea subţire.

— Dacă aşa spui tu, stăpânul meu, aşa trebuie să fie. Atunci şi eu visez că tu eşti regele Shrewd. Oare dacă te pişc, mă trezesc şi eu?

M-am uitat la mâinile mele. Erau îmbătrânite şi pline de cicatrice. Am strâns pumnii, am urmărit venele şi tendoanele cum se umflă sub pielea albă ca hârtia, mi-am pipăit încheieturile umflate, moi. Sunt bătrân acum, mi-am zis. Asta înseamnă să fii bătrân. Nu bolnav, din boală îţi revii. Bătrân. Când fiecare zi e tot mai grea, fiecare lună o povară mai apăsătoare pentru corp. Totul se duce de râpă. Am crezut, pentru scurtă vreme, că am cincisprezece ani. De undeva se furişa miros de carne şi de păr ars. Nu, tocană groasă de vită. Nu, tămâia vindecătoare a lui Jonqui. Amestecul de mirosuri îmi făcu greaţă. Nu mai ştiam cine

sunt, ce era important. M-am agăţat de gânduri strâmbe, încercând să le îndrept. Zadarnic.

— Nu ştiu, am şoptit. Nu înţeleg nimic.

— Aha, spuse bufonul. E aşa cum ţi-am zis. Nu înţelegi un lucru decât atunci când devii acel lucru.

— Asta înseamnă să fii regele Shrewd, aşadar? am întrebat.

Eram răvăşit. Nu-l mai văzusem niciodată aşa, torturat de chinurile bătrâneţii, dar mereu confruntat cu durerile supuşilor săi.

— Asta trebuie să îndure el, zi de zi?

— Mă tem că da, stăpânul meu, îmi răspunse bufonul cu blândeţe. Hai. Lasă-mă să te urc înapoi în pat. Mâine cu siguranţă te vei simţi mai bine.

— Nu. Ştim amândoi că nu-i adevărat.

Nu eu am rostit cuvintele acelea îngrozitoare. Au ieşit de pe buzele regelui Shrewd, iar eu le-am auzit şi am ştiut că acela era adevărul apăsător pe care el îl suporta în fiecare zi. Eram extrem de obosit. Mă durea fiecare părticică din corp. N-am ştiut că trupul e atât de greu, încât şi să îndoi un deget presupune un efort dureros. Voiam să mă odihnesc. Să dorm din nou. Eram eu sau regele Shrewd? Ar trebui să-l las pe bufon să mă culce, să-l las pe regele meu să se odihnească. Dar bufonul ţinea amănuntul acela important chiar deasupra gurii mele lacome. Jongla cu fărâma de cunoştinţă pe care trebuia s-o am ca să devin întreg.

— A murit acolo? l-am întrebat.

Se uită la mine cu tristeţe. Se aplecă brusc şi apucă iar sceptrul. O lacrimă cât un sidef mic alunecă pe obrazul lui Şobolănică. Se concentră asupra ei şi rămase cu privirea pierdută încă o dată, rătăcind peste o mare de durere. Rosti în şoaptă:

— O femeie din Siltbay. Un strop de apă în şuvoiul de femei din Siltbay. Ce s-o fi ales de ea? A murit? Da. Nu. E arsă rău, dar trăieşte. Are o rană la umăr. A fost încolţită şi violată în timp ce copiii erau ucişi, dar a rămas în viaţă. Dacă se poate spune aşa.

Privirea bufonului deveni şi mai pierdută. Parcă citea cu glas tare de pe un răboj. Vorbea fără intonaţie în glas:

— Arsă de vie împreună cu copiii, când s-a prăbuşit casa peste ei. A luat otravă imediat ce a trezit-o soţul ei. S-a înecat de fum şi a murit. Şi a murit din cauză că i s-a infectat rana făcută de sabie, peste doar câteva zile. Ucisă de sabie. S-a înecat cu propriul sânge în timp ce era siluită. Şi-a tăiat gâtul după ce şi-a omorât copiii, în vreme ce piraţii îi dărâmau uşa. A supravieţuit şi a dat naştere unui copil de pirat în vara următoare. A fost găsită rătăcind peste

câteva zile, arsă tare, dar nu-şi mai amintea nimic. Avea faţa arsă şi mâinile tăiate, dar a trăit scurtă...

— Opreşte-te! i-am ordonat. Termină! Te implor, opreşte-te.

Se opri şi inspiră adânc. Întoarse privirea către mine, se concentra asupra mea.

— Să mă opresc? Oftă. Îşi acoperi faţa cu mâinile, vorbind înăbuşit, printre degete. Să mă opresc? Aşa au strigat femeile din Siltbay. Dar s-a terminat deja, stăpânul meu. Nu putem opri ceea ce s-a petrecut deja. Odată ce s-a întâmplat, e prea târziu.

Îşi luă mâinile de pe faţă. Părea epuizat.

— Te rog, l-am implorat. Nu poţi să-mi spui nimic despre femeia pe care am văzut-o?

Brusc, i-am uitat numele, ştiam doar că înseamnă foarte mult pentru mine.

Bufonul scutură din cap, iar clopoţeii de argint de pe boneta lui clinchenirâ leneşi.

— Singura cale de a afla e să merg acolo. Înălţă capul spre mine. Dacă îmi porunceşti, mă voi supune.

— Cheamă-l pe Verity, i-am cerut eu în schimb. Am anumite instrucţiuni să-i dau.

— Soldaţii noştri nu pot ajunge la timp să oprească raidul, îmi aminti el. Numai ca să ia parte la stingerea focurilor şi să-i ajute pe cei rămaşi în viaţă să recupereze ce se mai poate din ruine.

— Atunci aşa vor face, am spus eu, categoric.

— Mai întâi, lasă-mă să te ajut să te întorci în pat, regele meu. Înainte să răceşti. Şi să-ţi aduc de mâncare.

— Nu, bufonule, l-am refuzat, necăjit. Eu să mănânc şi să stau la căldură, în vreme ce cadavrele copiilor se răcesc în noroi? Adu-mi roba şi cizmele. Şi pe urmă du-te după Verity.

Încăpăţânat, bufonul rămase pe loc.

— Crezi că suferinţa pe care ţi-o provoci va învia măcar un copil, Maiestate? Ce s-a întâmplat la Siltbay e un fapt împlinit. De ce trebuie să suferi?

— De ce trebuie să sufăr? Am reuşit să-i zâmbesc. Sunt convins că aceeaşi întrebare a pus-o ceţii fiecare locuitor din Siltbay în noaptea asta. Sufăr, bufonule, pentru că şi ei au suferit. Pentru că sunt rege. Dar mai mult pentru că sunt om şi am văzut ce s-a întâmplat acolo. Gândeşte-te. Ce-ar fi dacă fiecare om din cele Şase Ducate şi-ar spune: „Păi, li s-a întâmplat deja cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. De ce să renunţ la masă şi la patul cald, ca să-mi bat capul cu asta?” Bufonule, pe sângele care-mi curge în vene, acesta e poporul meu. Sufăr eu în noaptea asta mai

mult decât oricare dintre supuşii mei? Ce înseamnă durerea şi tremuratul unui singur om, faţă de ce s-a petrecut la Siltbay? De ce să stau la adăpost, în vreme ce supuşii mei sunt omorâţi ca vitele?

— Numai două cuvinte trebuie să-i spun prinţului Verity. Bufonul mă irită vorbind în continuare. „Piraţi” şi „Siltbay”, iar el ştie atât cât are nevoie să ştie orice om. Lasă-mă să te culc în pat, Maiestate, şi pe urmă fug la el cu cele două vorbe.

— Nu.

Un nou val de durere mă lovi la ceafă. Încercă să-mi alunge puterea de judecată, dar m-am ţinut tare. M-am forţat să mă deplasez la scaunul de lângă şemineu. Am reuşit să mă las pe el.

— Mi-am petrecut tinereţea apărând hotarele celor Şase Ducate împotriva oricui le ataca. Să fie viaţa mea prea valoroasă ca s-o risc acum, când mi-a mai rămas atât de puţin din ea, şi puţinul acela e ciuruit de suferinţă? Nu, bufonule. Adu-mi-l de îndată pe fiul meu. El se va folosi de Meşteşug în locul meu, dacă eu nu mai am putere în noaptea asta. Împreună, vom judeca ceea ce vedem şi vom hotărî ce trebuie făcut. Acum du-te. DU-TE!

Bufonul se depărta cu paşi iuţi pe coridor.

Am rămas singur. Eu cu mine. Mi-am dus mâinile la tâmple. Un zâmbet dureros îmi încreţi faţa când m-am descoperit. *Aşa, băiete. Aşa.* Încet, regele meu îşi îndreptă atenţia spre mine. Era epuizat, dar se întinse să-mi cuprindă mintea cu Meşteşugul ca o pânză fină de păianjen. I-am răspuns stângaci, încercând să înnod legătura, apoi totul a luat-o razna. Contactul nostru s-a risipit, destrămându-se ca o bucată de pânză putredă. Pe urmă l-am pierdut de tot.

Am stat ghemuit pe podeaua dormitorului meu din Regatul Munţilor, periculos de aproape de foc. Aveam cincisprezece ani, iar straiele mele de noapte erau moi şi curate. Focul din cămin scăzuse. Degetele mele pline de băşici pulsau dureroase. În urma Meşteşugului, începură să mă doară tâmplele.

M-am mişcat încet, m-am ridicat cu grijă. Ca un om bătrân? Nu. Ca un tânăr care-şi revenea după o boală. Acum înţelegeam diferenţa.

Patul comod şi curat îmi făcea cu ochiul, aşa cum se prevede o zi de mâine liniştită.

Le-am refuzat pe amândouă. Am mutat scaunul lângă foc şi am căzut pe gânduri, cu privirea aţintită în flăcări.

La prima geană de lumină, când Burrich a venit să-şi ia rămas-bun, eram pregătit să plec cu el.

2

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Cetatea Buckkeep se ridică deasupra celui mai frumos port cu apă adâncă din cele Şase Ducate. La nord, râul Buck se varsă în mare şi poartă pe apele sale majoritatea bunurilor exportate din ducatele interioare Tilth şi Farrow. Falezele negre abrupte formează temelia castelului, care dă spre gura de vărsare a râului, spre port şi apele de dincolo de el. Oraşul Buckkeep se agaţă de aceste faleze, la distanţă mare de lunca inundabilă a râului, o mare parte din el fiind construită pe docuri şi chei. Cea dintâi fortăreaţă a fost o clădire din buşteni, ridicată de primii locuitori ai zonei ca să se apere de raidurile Străinilor. A fost cucerită în vremuri străvechi de un pirat pe nume Taker[3] care, odată ce a pus mâna pe ea, s-a şi instalat acolo. A înlocuit structura de lemn cu ziduri şi turnuri din piatră neagră extrasă chiar din falezele stâncoase, scufundând astfel temeliile castelului adânc în piatră. Fiecare generaţie a neamului Farseer a întărit pereţii şi a construit turnuri mai înalte şi mai rezistente. De la domnia lui Taker, întemeietorul neamului Farseer, Buckkeep nu a mai căzut niciodată în mâinile duşmanilor.

Zăpada îmi săruta obrajii, vântul îmi dădea la o parte părul de pe frunte. M-am trezit dintr-un vis urât într-unul şi mai urât, într-un peisaj de iarnă dintr-un ţinut al pădurilor. Îmi era frig, mă încălzea doar calul care înainta greoi. Sub mine, Cenuşia se târa nepăsătoare printre nămeţii clădiţi de vânt. Mi se părea că începusem tare de mult călătoria. Hands, băiatul de la grajduri, călărea în faţa mea. Se răsuci în şa şi-mi strigă ceva.

Cenuşia se opri, nu brusc, dar mă luă pe nepregătite, mai-mai să alunec din şa. M-am prins de coama ei şi m-am echilibrat. Fulgii

---

[3]Acaparatorul (n. tr.).

cădeau necontenit ca un văl peste pădurea din jurul nostru. Molizii se aplecau sub povara albă, în vreme ce mestecenii, presăraţi pe ici, pe colo, păreau siluete goale şi negre în lumina lunii ascunse de nori. Nu se zărea nici urmă de cărare. Pădurile ne împrejmuiau dese. Hands trăsese de frâiele calului în faţa noastră şi din cauza asta se oprise şi Cenuşia. În spatele meu, Burrich îşi ţinu în loc iapa dereşă cu destoinicia unui călăreţ priceput de-o viaţă la astfel de lucruri.

Îmi era frig şi tremuram de slăbiciune. M-am uitat în jur prosteşte, întrebându-mă de ce ne opriserăm. Palele de vânt băteau amarnice şi-mi loveau mantia udă de coasta Cenuşiei. Hands arătă cu degetul dintr-odată.

— Acolo! Se uită înapoi, către mine. Sigur ai văzut şi tu.

M-am aplecat în faţă ca să mijesc ochii prin ninsoarea care fâlfâia ca o perdea de dantelă.

— Cred că da, am rostit, însă vântul şi zăpada îmi înghiţiră cuvintele.

O clipă, desluşisem nişte luminiţe. Galbene, stând pe loc, nu ca flăcăruile de un albastru pal din halucinaţiile pe care le mai aveam din când în când.

— Credeţi că-i Buckkeep? strigă Hands prin vântul tot mai furios.

— Este, răspunse Burrich calm, cu glasul său gros, ce răzbătea fără efort. Ştiu unde ne aflăm acum. Acesta e locul în care prinţul Verity a omorât cerboaica aceea mare cu vreo şase ani în urmă. Ţin minte, pentru că animalul a făcut un salt când l-a străpuns săgeata şi s-a prăbuşit în viroaga de colo. Toată ziua ne-am chinuit să coborâm în ea şi să aducem animalul tăiat în bucăţi înapoi.

Viroaga spre care arăta nu era decât un şir de tufişuri ghicite prin ţesătura de fulgi. Dintr-odată, toate se aşezară la loc în mintea mea. Poziţia coastei de deal, soiul copacilor, viroaga; deci Buckkeep era într-acolo, mai aveam puţin de mers până să vedem clar cetatea de pe stânci, aşezată cu faţa către golful şi oraşul de dedesubt. Pentru prima oară după zile întregi, ştiam cu certitudine unde ne aflăm. Norii denşi nu ne dăduseră voie să ne călăuzim drumul după stele, iar ninsoarea neobişnuit de deasă schimbase într-atât înfăţişarea ţinutului, încât nici măcar Burrich nu mai era sigur pe unde ajunseserăm. Acum însă ştiam că mai aveam puţin de mers până acasă. Dacă ar fi fost vară. Dar am ţinut cu dinţii de bruma mea de hotărâre.

— Nu mai e mult, i-am spus lui Burrich.

Hands îşi îndemnase deja animalul la drum. Căluţul său îndesat porni înainte curajos, croind drum printre nămeţi. Am îmboldit-o şi eu pe Cenuşia şi iapa mea înaltă începu să meargă şovăitoare. Când se înclină pe pantă, am alunecat într-o parte. În timp ce mă străduiam zadarnic să mă ţin de şa, Burrich goni cu calul în faţa mea. Întinse mâna, mă apucă de guler şi mă ridică la loc.

— Nu mai e mult, încuviinţă el. O să rezişti.

Am reuşit să încuviinţez din cap. În ultima oră, numai de două ori fusese nevoit să mă echilibreze în şa. Aveam o seară mai bună, mi-am zis amărât. M-am aşezat mai ţeapăn şi mi-am îndreptat ferm umerii. Mai e puţin până acasă.

Fusese o călătorie lungă şi anevoioasă. Vremea urâtă şi greutăţile permanente nu-mi făcuseră bine la sănătate. Mare parte din drum mi-l aminteam ca pe-un coşmar; zile întregi de zguduieli în şa, fără să ştim prea bine pe unde ne e cărarea, nopţile în care zăcusem între Hands şi Burrich în micul nostru cort, tremurând din cauza sfârşelii copleşitoare, care nu mă lăsa să dorm. Pe măsură ce ne apropiasem de Ducatul Buck, crezusem că ne va fi mai uşor. Uitasem că Burrich e prudent.

La Turlake ne-am oprit peste noapte la un han. Am crezut că vom trece râul cu o barjă a doua zi, pentru că, deşi gheaţa se întindea, poate, de-a lungul malurilor râului Buck, curentul puternic al apei menţinea un canal navigabil tot anul. M-am dus direct în camera noastră, fiindcă mă simţeam secătuit de puteri. Burrich şi Hands aşteptau nerăbdători mâncare caldă şi tovărăşie, ca să nu mai pomenesc de bere. Nu m-am aşteptat să urce în cameră prea repede. Dar nu trecuseră nici două ore când veniră să se pregătească de culcare.

Burrich era posac şi tăcut, dar, după ce se culcă, Hands îmi şopti la ureche cât de prost era văzut regele în oraş.

— Dacă localnicii ar fi ştiut că suntem din Buckkeep, poate că şi-ar fi pus lacăt la gură. Dar, îmbrăcaţi cum eram în straie de munte, ne-au crezut negustori sau vânzători. De vreo zece ori am crezut că Burrich o să se ia de unul dintre ei. Ca să fiu sincer, nu ştiu cum de s-a abţinut. Toţi se plâng de taxele pentru apărarea coastei. Îşi bat joc şi zic că, în ciuda banilor care li se smulg, piraţii tot au venit nestingheriţi astă-toamnă, când mai era frumos afară, şi au ars încă două oraşe. Hands se opri, apoi adăugă nesigur: Dar vorbesc neobişnuit de frumos despre prinţul Regal. A răzbit până aici, însoţind-o pe Kettricken la Buckkeep. Un mesean a zis că e o femeie pe cinste, numai bună pentru regele de coastă. Altul s-a

băgat în vorbă, spunând că măcar prinţul Regal rezistă bine, în ciuda greutăţilor, şi arată aşa cum trebuie să arate un prinţ. Pe urmă au băut în sănătatea lui şi i-au urat viaţă lungă.

Mă străbătu un fior.

— Cele două oraşe pustiite, am şoptit, la rândul meu. Ai aflat care au fost?

— Whalejaw[4], sus, în Bearns. Şi Siltbay, în Buck.

Bezna se făcu mai densă în jurul meu şi am stat cu ochii deschişi toată noaptea.

A doua zi, dimineaţă, am plecat din Turlake. Călare. Pe uscat. Burrich nici măcar n-a vrut să ne lase să ne ţinem de drum. Zadarnic am protestat. Mi-a ascultat plângerile, apoi m-a tras deoparte ca să mă întrebe furios:

— Vrei să mori?

M-am uitat la el cu o privire lipsită de expresie. Pufni dezgustat.

— Fitz, nu s-a schimbat nimic. Eşti tot bastard regal, iar prinţul Regal tot un obstacol te consideră. A încercat să scape de tine nu o dată, ci de trei ori. Crezi c-o să te primească la Buckkeep cu braţele deschise? Nu. E şi mai bine pentru el dacă nu reuşim să ajungem acolo. Aşa că hai să nu ne transformăm în ţinte uşoare. Mergem pe uscat. Dacă ne caută el sau ticăloşii lui, va trebui să ne vâneze prin păduri. Şi n-a fost niciodată prea priceput la vânătoare.

— Nu ne apără Verity? am întrebat, sfârşit.

— Eşti omul regelui, iar Verity e viitorul rege, sublime Burrich ferm. Tu îţi protejezi suveranul, Fitz, nu el pe tine. Nu că ar avea o părere proastă despre tine sau că n-ar face totul ca să te apere. Dar are probleme mai importante de rezolvat. Corăbiile Roşii. O proaspătă nevastă. Şi un frate mai tânăr, care crede că lui i-ar sta mai bine coroana pe cap. Nu. Nu te aştepta să te apere viitorul rege. Apără-te singur.

Eu nu mă puteam gândi decât la zilele în plus care mă despărţeau de momentul în care voi începe s-o caut pe Molly. Dar lui Burrich nu i-am spus adevăratul meu motiv. Nu-i povestisem nici visul meu. În schimb, i-am zis:

— Regal ar trebui să fie nebun să încerce să ne omoare încă o dată. Toată lumea ar şti că el e criminalul.

— Nu nebun, Fitz. Doar crud. Aşa e el. Hai să nici nu ne gândim că respectă regulile pe care le respectăm noi ori că

[4]Falcă de balenă (n. tr.).

gândeşte în felul nostru. Dacă i se iveşte prilejul să ne omoare, o să profite de el. Nu-i va păsa cine pe cine bănuieşte, câtă vreme nimeni nu poate dovedi nimic. Verity e viitorul nostru rege. Nu e suveranul nostru. Nu încă. Însă Shrewd e viu şi domneşte. Regal va şti cum să acţioneze fără ştirea tatălui său. Va scăpa din multe cu faţa curată. Chiar dacă va ucide.

Burrich îşi oprise calul la distanţă de drumul bătătorit, răzbise prin nămeţi, urcase o pantă înzăpezită şi neumblată, apoi o luase pe un drum drept spre Buckkeep. Hands se uitase la mine de parcă era bolnav. Dar îl urmaserăm. Şi în fiecare noapte în care ne culcaserăm, ghemuiţi unul într-altul într-un singur cort, ca să ne fie cald, în loc să dormim în paturi, într-un han căldicel, mă gândisem la Regal. La fiecare pas chinuit, pe fiecare povârniş, mai mult pe jos decât călare, la fiecare coborâre periculoasă, mă gândisem la prinţul cel mai tânăr. Socotisem fiecare ceas în plus care mă separa de Molly. Singurele daţi când simţeam cum creşte în mine forţa ca un val erau clipele în care visam cu ochii deschişi cum îl aduceam pe Regal în sapă de lemn. Nu-mi puteam promite răzbunare. Răzbunarea e apanajul coroanei. Dar, dacă nu mă puteam răzbuna, nici lui Regal nu-i voi da satisfacţie. Mă voi întoarce la Buckkeep şi voi sta drept în faţa lui şi, când privirea lui ticăloasă se va îndrepta asupra mea, nici măcar nu voi clipi. Şi, mi-am jurat eu, nici nu mă va vedea tremurând, sprijinindu-mă de pereţi sau fluturând din mână în faţa ochilor mei înceţoşaţi. Nu va şti cât de aproape a fost să mă învingă.

Aşa că, în cele din urmă, am călărit spre Buckkeep nu în sus, pe drumul şerpuitor de coastă, ci pe dealurile împădurite din spatele cetăţii. Ninsoarea se mai înmuie, apoi se opri. Vântul nopţii alungă norii şi o lună frumoasă lumină zidurile de piatră ale fortăreţei, negre ca tăciunele faţă de apa mării. Lumina sclipea galbenă pe turle şi lângă poarta laterală.

— Am ajuns acasă, murmură Burrich.

Am coborât ultimul deal, am dat, în sfârşit, de drum, şi am ocolit ca să ajungem la poarta principală.

Un soldat tânăr era santinela de noapte. Îşi coborî suliţa ca să ne blocheze drumul şi ne întrebă cum ne cheamă.

Burrich îşi trase gluga de pe faţă, dar băiatul nu se clinti.

— Sunt Burrich, grăjdarul! îl anunţă el neîncrezător. Şef peste grajduri de pe vremea când tu nici nu erai pe lume, mai mult ca sigur. Cred că eu ar trebui să te întreb ce cauţi la poarta mea.

Înainte ca băiatul, roşu la faţă, să deschidă iar gura, o ceată de soldaţi ieşiră năvălind spre poartă din adăpostul gărzilor.

— E *chiar* Burrich! exclamă sergentul de gardă.

Şeful grajdurilor se pomeni centrul atenţiei unui ciorchine de soldaţi, toţi salutându-l zgomotos şi vorbind deodată, în vreme ce eu şi Hands ne-am retras cu caii istoviţi departe de învălmăşeală. Într-un sfârşit, sergentul, Blade pe nume, ceru să se facă linişte, mai mult ca să vorbească el.

— Nu te-am căutat până nu s-o lăsat primăvara, zise bătrânul soldat voinic. Şi nici atunci, că ni s-o zis că poate nu eşti tu omu' lăsat acolo. Da' arăţi bine, să ştii. Cam înfrigurat şi cam ciudat înveşmântat, două-trei cicatrice în plus, da' eşti tu în carne şi oase, ce mai! S-o zvonit c-ai fost rănit grav şi că bastardu-i pe moarte. Boala sângelui sau otravă, cică, aşa zicea lumea.

Burrich râse şi ridică braţele că să-i admire toţi straiele munteneşti. O clipă, l-am văzut şi eu prin ochii lor, în pantaloni matlasaţi violet cu galben, cămaşă largă, de purtat peste celelalte haine, şi bocanci. Nu m-a îngrijorat că am fost opriţi la poartă. Dar m-au pus pe gânduri zvonurile.

— Cine a zis că bastardul va muri? am întrebat, curios.

— Cine vrea să ştie? întrebă şi Blade.

Îmi cercetă hainele, mă privi în ochi, şi nu mă cunoscu. Dar când mi-am îndreptat spatele în şa, tresări. Şi azi cred că a recunoscut-o pe Cenuşia şi numai aşa a ştiut cine sunt. Nu şi-a ascuns mirarea.

— Fitz? Doamne, eşti numa' jumate din cât ai fost! Arăţi de parcă ai avut boala sângelui.

Era primul indiciu care îmi spunea cât de rău arăt în ochii celor care mă cunosc.

— Cine a spus că am fost otrăvit sau lovit de boala sângelui? am repetat pe ton calm.

Blade tresări şi se uită peste umăr.

— Păi, nimeni. Adică nimeni anume. Ştii cum e. Când n-ai venit cu ceilalţi, unii au zis una, alţii, alta şi imediat au ştiut toţi. Zvonuri, vorbe aruncate de gărzi. Bârfe de ostaşi. Ne-am întrebat de ce nu te-ai întors, atâta tot. Nimeni n-a crezut o iotă din vorbe. Răspândim şi noi prea multe zvonuri ca să dăm crezare altora. Da' ne-am tot întrebat de ce n-aţi venit înapoi tu cu Burrich şi cu Hands.

În cele din urmă, îşi dădu seama că se repetă şi tăcu pironit sub privirile mele. Am prelungit tăcerea, ca să le arăt tuturor că nu am de gând să le răspund la întrebare. Pe urmă am ridicat din umeri şi am trecut la altceva:

— Nu m-am supărat, Blade. Dar poţi să le spui tuturor că nu s-a sfârşit cu bastardul încă. Boală sau otravă, ar fi trebuit să ştii că Burrich o să mă vindece. Sunt bine sănătos; doar arăt ca un mort.

— Of, Fitz, băiete, n-am vrut să spun asta. Numa' că...

— Am zis că nu-i nimic, Blade. Las-o baltă.

— Foarte bine, domnule, zise el.

Am înclinat din cap şi m-am uitat la Burrich, care mă privea ciudat. Când am întors capul şi-am schimbat priviri nedumerite cu Hands, am văzut că şi el era uimit. N-am înţeles din ce cauză.

— Atunci, noapte bună, sergent. Nu-l mustra pe omul cu suliţa. A făcut bine să oprească străinii la poarta cetăţii.

— Da, domnule. Noapte bună, domnule.

Blade mă salută posac, iar porţile mari de lemn se deschiseră larg în faţa noastră. Am intrat în turn. Cenuşia înălţă capul. Parcă nu mai părea atât de obosită. În spatele meu, calul lui Hands necheză încet, iar al lui Burrich fornăi. Drumul de la zidurile turnului la grajduri n-a fost niciodată mai lung. Când Hands descăleca, Burrich mă prinse de mânecă şi mă trase înapoi. Hands îl salută pe băiatul somnoros care veni să ne lumineze drumul.

— Am stat o vreme în Regatul Munţilor, Fitz, mă avertiză Burrich cu glas şoptit. Acolo nu-i pasă nimănui în ce aşternut ai venit pe lume. Dar acum suntem acasă. Aici, fiul lui Chivalry nu e prinţ, ci bastard.

— Ştiu asta. Mă jignea exprimarea lui directă. O ştiu de când m-am născut. Am trăit cu asta.

— Da, recunoscu el. O expresie stranie îi trecu peste chip, un zâmbet pe jumătate sceptic, pe jumătate mândru. Atunci de ce îi iei la rost pe soldaţi şi îi lauzi din senin, ca şi cum ai fi Chivalry însuşi? Nu-mi vine să cred cum ai vorbit şi cum te-au ascultat oamenii ăia. Nici măcar n-ai observat cum ţi-au răspuns, nici măcar nu ţi-ai dat seama că te-ai băgat în faţă şi ai început să comanzi în locul meu.

Am simţit că faţa îmi ia foc. În Regatul Munţilor toţi mă trataseră ca pe-un prinţ, nu ca pe bastardul unuia. Atât de repede mă obişnuisem cu rangul?

Burrich chicoti când îmi văzu expresia, apoi redeveni dintr-odată serios.

— Fitz, trebuie să înveţi să fii iarăşi prevăzător. Pleacă-ţi ochii şi nu-ţi mai înălţa capul ca un armăsar tânăr. Regal o va considera o provocare, iar noi nu suntem pregătiţi să-i facem faţă. Nu încă. Poate niciodată.

Am încuviinţat supărat, cu ochii la zăpada învolburată din curtea grajdurilor. Devenisem neglijent. Când mă voi prezenta în faţa lui Chade, bătrânul asasin nu va fi mândru de ucenicul său. Va trebui să dau socoteală. Nu mă îndoiam că va afla despre incidentul de la poartă înainte de a mă chema la el.

— Nu fi leneş. Învaţă să fii umil, băiete.

Burrich îmi întrerupsese brusc meditaţia. Am tresărit auzindu-i glasul şi mi-am dat seama că şi el trebuia să se readapteze la situaţia noastră de la Buckkeep. Câţi ani de zile am fost ajutorul lui la grajduri şi protejatul lui? Mai bine să fim din nou ce-am fost, pe cât posibil. Am scăpa de bârfele josnice. Am descălecat şi, conducând-o pe Cenuşia, l-am urmat pe Burrich la grajduri.

Înăuntru era cald şi plăcut. Bezna şi frigul nopţii de iarnă rămăseseră în afara zidurilor groase de piatră. Eram acasă, torţele luminau gălbui, iar caii din boxe respirau uşor şi adânc. Când trecu însă Burrich printre ei, grajdurile se treziră la viaţă. N-a fost cal sau câine care să-i scape mirosul şi să nu-l întâmpine. Stăpânul grajdurilor era acasă, primit cu căldură de către cei care îl cunoşteau cel mai bine. Doi băieţi ne urmară în curând şi ne turuiră toate noutăţile despre şoimi, câini şi cai. Burrich era şeful cel mare aici, încuviinţa înţelept şi punea câte-o întrebare scurtă, pe măsură ce reţinea fiecare amănunt. Rezerva îi dispăru când bătrâna lui căţea, Vulpiţa, veni cu mers ţeapăn să-l întâmpine. El se lăsă într-un genunchi ca s-o îmbrăţişeze şi s-o mângâie, iar ea se gudură ca un căţeluş şi vru să-l lingă pe faţă.

— Uite un câine adevărat, o salută Burrich.

Apoi se ridică să-şi continue rondul. Căţeaua veni după el, clătinându-şi labele din spate de câte ori dădea din coadă.

Am rămas în urmă. Căldura îmi sugea puterea din membre. Un băiat se întoarse în grabă să-mi lase un felinar, apoi o şterse ca să se dea bine pe lângă Burrich. M-am dus la boxa Cenuşiei şi am tras zăvorul. Iapa intră repede, fornăind bucuroasă. Am pus felinarul pe poliţă şi m-am uitat în jur. Acasă. Aici, şi nu în camera mea din castel, mă simţeam mai acasă decât oriunde altundeva. Într-o boxă din grajdul lui Burrich, sigur pe mine, unul dintre animalele lui. O, dacă aş fi putut da timpul înapoi, să mă scufund în stratul gros de paie şi să-mi trag o pătură de cal peste cap…

Cenuşia fornăi din nou, de data asta dojenitor. Mă purtase zile întregi, pe atâtea drumuri, şi merita toată grija mea. Însă degetele mele amorţite şi obosite înţepeneau pe fiecare cataramă. I-am tras şaua de pe spate şi aproape c-am scăpat-o. Mi-a trebuit o grămadă de timp să-i dau jos căpăstrul, metalul strălucitor al cataramelor

dansându-mi în faţa ochilor. În cele din urmă, i-am închis şi mi-am lăsat degetele să dea singure jos căpăstrul. Când i-am deschis, Hands era în spatele meu. I-am făcut semn din cap, iar căpăstrul îmi scăpă printre degetele moarte. Se uită la el, dar nu spuse nimic. În schimb, îi turnă Cenuşiei apă din găleata pe care o adusese, împrăştie o mână de ovăz şi aduse un braţ de fân dulce, încă destul de verde. Luasem periile Cenuşiei, dar, când trecu pe lângă mine, mi le luă din mâinile slăbite.

— O fac eu, îmi spuse încet.

— Ocupă-te de calul tău înainte, l-am mustrat.

— M-am ocupat deja, Fitz. Ascultă, tu nu poţi s-o perii ca lumea. Lasă-mă pe mine. De-abia te ţii pe picioare. Du-te şi odihneşte-te. Data viitoare când călărim, te îngrijeşti tu de Inimă-Vitează.

— Burrich mă va jupui de viu dacă las pe altcineva să se ocupe de animalul meu.

— Nu. N-ar lăsa un animal pe mâna cuiva care de-abia se ţine pe picioare, l-am auzit pe Burrich vorbind din afara boxei. Lasă-l pe Hands s-o îngrijească pe Cenuşia, băiete. Ştie ce face. Hands, ocupă-te de treburi pe-aici o vreme. Când ai terminat cu Cenuşia, vezi ce-i cu iapa aceea pătată din capătul de sud al grajdurilor. Nu ştiu a cui e, nici de unde a venit, dar pare bolnavă. Dacă am dreptate, pune-i pe băieţi s-o mute de lângă ceilalţi cai şi să frece boxa cu oţet. Mă întorc îndată ce l-am condus pe FitzChivalry în camera lui. O să-ţi aduc de mâncare şi-o să mâncăm în odaia mea. A, şi spune-i unui băiat să aprindă focul acolo. Probabil că e rece ca o peşteră.

Hands primi poruncile înclinând din cap, ocupat deja cu iapa mea. Cenuşia stătea cu nasul vârât în ovăz. Burrich mă luă de braţ.

— Hai, mă îndemnă, ca şi cum ar fi vorbit cu un cal.

M-am pomenit că mă proptesc de el fără să vreau în timp ce străbăteam intervalul lung dintre boxe. La uşă, luă un felinar. Cât am mers pe poteca îngheţată ce ducea la bucătărie, începu din nou să ningă. Mintea mi-o luă razna în vârtejuri, plutind odată cu fulgii. Nu ştiam sigur unde-mi sunt picioarele.

— Totul s-a schimbat acum pentru totdeauna, am rostit, pe întuneric.

Vorbele mele se pierdură în rotocoalele fulgilor.

— Ce s-a schimbat? mă întrebă prudent Burrich.

În glasul lui am ghicit că se temea să nu mă apuce iar delirul.

— Totul. Felul în care te porţi cu mine. Când nu te gândeşti la asta. Felul în care se poartă Hands cu mine. Acum doi ani eram

prieteni. Doi băieţi care munceau la grajduri. Nu s-a mai oferit niciodată să-mi perie calul. Dar în seara asta m-a tratat ca pe-o creatură bolnăvicioasă… nici măcar una pe care s-o poată jigni. De parcă m-aş aştepta să facă astfel de lucruri pentru mine. Oamenii de la poartă nici nu m-au recunoscut. Chiar şi tu, Burrich. Acum şase luni sau un an, dacă mă îmbolnăveam, mă târai în cămăruţa ta de sus şi mă lecuiai ca pe câinii tăi. Şi, dacă mă plângeam, nu te purtai prea îngăduitor cu mine. Acum mă conduci la uşa bucătăriei şi…

— Termină cu bocitul, mă întrerupse Burrich ţâfnos. Nu te mai plânge şi nu te mai compătimi. Dacă Hands ar arăta ca tine, ai proceda şi tu la fel ca el. Lucrurile se schimbă pentru că trece timpul, adăugă el, mai mult în silă. Hands tot prietenul tău a rămas. Dar tu nu mai eşti acelaşi băiat care a plecat din Buckkeep la strânsul recoltei. Fitz cel de atunci era curierul lui Verity şi fostul meu ajutor la grajduri şi nimic altceva. Un bastard regal, da, însă asta nu avea importanţă prea mare pentru nimeni, în afară de mine. Dar acolo sus, la Jhaampe, în Regatul Munţilor, te-ai dovedit mai mult decât atât. Nu contează că eşti palid la faţă sau că de-abia mergi după ce ai stat o zi în şa. Te mişti aşa cum trebuie s-o facă fiul lui Chivalry. Asta se vede în ţinuta ta şi la asta au reacţionat gărzile. Şi Hands. Trase adânc aer în piept şi se opri să împingă uşa grea de la bucătărie cu umărul. Şi eu, Eda să ne-ajute pe toţi, adăugă el, aproape în şoaptă.

Dar atunci, ca pentru a-şi dezminţi propriile spuse, mă conduse în camera de gardă de lângă bucătărie şi mă trânti fără prea multe menajamente pe una dintre băncile lungi de lângă masa de lemn zgâriată. În cameră mirosea incredibil de bine. Aici, orice soldat, oricât de înnămolit, plin de zăpadă sau beat, se putea simţi confortabil. Bucătăreasa punea întotdeauna o oală cu tocană să fiarbă deasupra focului, iar pâinea şi brânza aşteptau pe masă, lângă o bucată de unt gras din beci. Burrich ne aduse boluri cu tocană fierbinte, îngroşată cu orz, şi halbe cu bere rece, ca să meargă cu pâinea, untul şi brânza.

O clipă n-am făcut decât să mă uit la mâncare, prea sfârşit să duc lingura la gură. Dar mirosul mă ademeni să iau o înghiţitură şi atât fu de ajuns. Pe la jumătatea mesei, m-am oprit să-mi dau la o parte de pe umeri cămaşa căptuşită, largă, şi să mai rup un coltuc de pâine. Am ridicat ochii din vasul cu tocană şi l-am văzut pe Burrich privindu-mă amuzat.

— Ţi-e mai bine? mă întrebă.

Am stat puţin pe gânduri.

— Da.

Îmi era cald, eram sătul şi, deşi istovit, simţeam o sfârşeală plăcută, pe care o putea alunga un somn bun. Am ridicat mâna şi m-am uitat la ea. Încă tremura, dar mişcarea era imperceptibilă.

— Mult mai bine.

M-am ridicat şi am constatat că pot sta în picioare.

— Acum eşti gata să te duci la rege.

M-am holbat la Burrich. Nu-mi venea să cred ce auzisem.

— Acum? În seara asta? Regele Shrewd s-a culcat de mult. N-o să trec de garda de la uşa lui.

— Poate că nu, şi ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Dar în seara asta trebuie măcar să te anunţi. Suveranul va fi cel care va hotărî când te primeşte. Dacă eşti refuzat, atunci poţi să te culci. Dar fac pariu că, dacă regele Shrewd te trimite înapoi, viitorul rege Verity tot va vrea să-ţi asculte raportul. Probabil chiar imediat.

— Te întorci la grajduri?

— Bineînţeles. Îmi zâmbi satisfăcut, ca un vulpoi. Eu nu-s decât starostele grajdurilor, Fitz. N-am nimic de raportat. Şi i-am promis lui Hands că-i duc ceva de mâncare.

M-am uitat în tăcere cum umple un platou cu mâncare. Tăie pâinea pe lungime şi acoperi cele două vase cu tocană fierbinte cu una dintre felii, apoi aşeză pe ea o bucată de brânză şi o porţie zdravănă de unt gras.

— Ce părere ai despre Hands?

— E-un băiat bun, răspunse Burrich cu jumătate de gură.

— E mai mult decât atât. Pe el l-ai ales să rămână în Regatul Munţilor şi să se întoarcă acasă cu noi, în vreme ce pe ceilalţi i-ai trimis înapoi cu caravana.

— Aveam nevoie de cineva de încredere. Atunci erai... foarte bolnav. Şi nici eu nu mă simţeam mai bine, ca să fiu sincer.

Ridică mâna spre dunga albă din părul său negru, urma loviturii care aproape că-i venise de hac.

— Cum de l-ai ales pe el?

— Păi, nu l-am ales. A venit el la mine. A aflat cumva unde eram găzduiţi şi pe urmă a convins-o pe Jonqui să-l lase la noi. Eram încă tot bandajat şi nu vedeam prea bine. Mai mult l-am simţit decât l-am văzut stând în picioare lângă pat. L-am întrebat ce vrea şi mi-a spus că trebuie să pun pe cineva să se ocupe de grăjdari, pentru că eu, fiind bolnav şi Cob mort, cam trag mâţa de coadă.

— Şi asta te-a impresionat.

— Nu m-a luat pe ocolite. Nu mi-a pus întrebări despre mine sau despre tine sau despre ce se petrece. Şi-a dat seama ce poate face şi s-a apucat de treabă. Eu apreciez asta la un om. Să ştie ce are de făcut şi să facă. Aşa că l-am însărcinat să se ocupe de toate treburile. S-a descurcat bine. L-am ţinut cu noi când i-am trimis pe ceilalţi acasă pentru că ştiam că am nevoie de o mână pricepută. Dar şi ca să-mi dau seama ce fel de om e. Îl mână ambiţia sau chiar înţelege ce îi datorează un om animalului pe care pretinde că-l are în stăpânire? Urmăreşte să aibă putere peste pe cei mai mici decât el sau bunăstarea animalelor?

— Şi acum ce crezi despre el?

— Nu mai sunt foarte tânăr. Cred că tot se va mai găsi un grăjdar priceput la Buckkeep, când eu n-oi mai fi în stare să îmblânzesc un armăsar nărăvaş. Nu că mă aştept să mă retrag curând. Hands mai are multe de învăţat. Dar suntem amândoi destul de tineri, pentru ca el să înveţe de la mine şi eu să-l învăţ pe el. Asta îţi dă satisfacţie.

Am încuviinţat în tăcere. Cândva, mi-am zis, plănuise acelaşi lucru pentru mine. Acum ştiam amândoi că nu se va întâmpla aşa.

Se răsuci, vrând să plece.

— Burrich, l-am strigat încet. Se opri. Nimeni nu te poate înlocui. Îţi mulţumesc. Pentru tot ce ai făcut în ultimele câteva luni. Îţi datorez viaţa. Nu doar pentru că m-ai salvat din ghearele morţii. Ci pentru că m-ai învăţat să trăiesc şi m-ai făcut cine sunt. De când aveam şase ani. Da, ştiu, Chivalry a fost tatăl meu bun. Dar nu l-am cunoscut niciodată. Tu ai fost tatăl meu zi de zi, de-a lungul atâtor ani. Nu am apreciat întotdeauna...

Burrich pufni şi deschise uşa.

— Păstrează discursurile astea pentru clipa în care unul dintre noi va fi pe moarte. Du-te să dai raportul şi pe urmă culcă-te.

— Da, domnule, m-am auzit spunând şi am ştiut că Burrich zâmbeşte.

Împinse uşa cu umărul şi plecă să-i ducă lui Hands cina la grajduri. Acolo se simţea el acasă.

Iar aici era casa mea. Venise vremea să mă ocup de asta. Mi-am aranjat repede hainele umede şi mi-am trecut mâna prin păr. Am strâns vasele de pe masă, apoi mi-am împăturit cămaşa udă peste braţ.

Părăsind bucătăria şi ieşind în hol, apoi în coridorul cel mare, ce-am văzut m-a lăsat cu gura căscată. Oare tapiseriile străluceau mai intens decât altădată? Oare ierburile presărate pe jos mirosiseră dintotdeauna atât de dulce, iar lemnăria sculptată

sclipise la fel de cald? Imediat mi-am zis că mi se pare, pentru că mă aflam, în sfârşit, acasă. Dar când m-am oprit la baza scării impunătoare să-mi aprind o lumânare ca să-mi luminez drumul în cameră, am observat că masa de acolo nu era murdară de ceară, ci o împodobea o faţă de masă brodată.

Kettricken.

Buckkeep avea o regină acum. M-am pomenit zâmbind prosteşte. Aşa, deci. Castelul cel mare fusese renovat în absenţa mea. Se mobilizaseră Verity şi oamenii lui înainte de sosirea lui Kettricken sau ceruse chiar ea să se facă curăţenie? Ar fi interesant de aflat.

Urcând scara impunătoare, am remarcat şi altceva. Vechile pete de funingine de deasupra fiecărui sfeşnic de perete dispăruseră. În marginile treptelor nu se mai vedea praf. Nu erau pânze de păianjen. Sfeşnicele de la fiecare cat aveau toate lumânări şi străluceau. Şi la fiecare etaj se găseau suporturi cu săbii, pregătite pentru apărare. Deci asta însemna să ai o regină în casă. Însă nici pe vremea când trăia regina lui Shrewd nu ţin minte să fi fost Buckkeep atât de curat, frumos mirositor sau luminat.

Garda de la uşa regelui Shrewd era un veteran aspru la chip, pe care-l cunoşteam de când aveam şase ani. Bărbat taciturn, mă cercetă îndeaproape, apoi mă recunoscu. Îşi permise un zâmbet când mă întrebă:

— Ai ceva urgent de raportat, Fitz?

— Doar că m-am întors, i-am răspuns, mişcând din cap cu înţelepciune.

Se învăţase cu venirile şi plecările mele, cele mai multe la ore foarte ciudate, dar nu era un om care să cadă imediat la bănuială sau să tragă concluzii pripite, nici să stea de poveşti cu cei lungi la vorbă. Aşa că intră în linişte în camera regelui ca să comunice cuiva că venise Fitz. Într-o clipă mi s-a spus că suveranul mă va chema când va considera de cuviinţă, dar se bucură că sunt teafăr. M-am îndepărtat de uşă fără zgomot, înţelegând mai multe din mesaj decât dacă l-aş fi primit de la oricine altcineva. Shrewd nu era niciodată politicos de circumstanţă.

Mai jos, pe acelaşi coridor, se aflau încăperile lui Verity. Şi de data asta am fost recunoscut, dar, când am cerut gărzii să-l anunţe pe prinţ că sosisem şi doream să-i prezint raportul, aceasta îmi răspunse simplu că prinţul Verity nu era în cameră.

— Atunci e în turnul său? am vrut să ştiu, întrebându-mă ce anume urmărea prinţul pe vremea asta a anului. Viscolele ne vor apăra coasta de piraţi încă vreo două luni.

Un surâs discret apăru pe faţa gărzii. Când îmi văzu privirea nedumerită, se transformă într-un zâmbet larg.

— Prinţul Verity nu este la el în cameră acum, repetă. Mă voi îngriji să primească mesajul tău de îndată ce se va trezi mâine-dimineaţă, adăugă el.

Preţ de-o clipă, am stat şi m-am uitat la el ca viţelul la poarta nouă. Apoi m-am răsucit şi am plecat în tăcere. Mă cuprinse un fel de mirare. Şi asta însemna să ai o regină la Buckkeep.

Am mai urcat două şiruri de trepte şi am pornit spre holul care ducea la camera mea. Mirosea a stătut şi nu ardea focul în cămin. Nefolosită de atâta vreme, era îngheţată şi plină de praf. Nici urmă de mână de femeie în ea. Părea goală şi ştearsă ca o celulă. Dar tot era mai caldă decât cortul ridicat pe zăpadă, iar salteaua mă aştepta moale şi groasă, aşa cum mi-o aminteam. M-am dezbrăcat de hainele murdare de călătorie în timp ce mă îndreptam spre pat. M-am trântit pe el şi-am adormit.

3

LEGĂTURI REÎNNOITE

În biblioteca din Buckkeep, cele mai vechi informaţii despre Străbuni se află scrise pe un pergament ponosit. Petele decolorate de pe piele sugerează că a aparţinut unui animal cu piele multicoloră, împestriţat cum nu mai văzuseră vânătorii noştri. Cerneala fusese obţinută din sepie şi rădăcină de campanulă. A rezistat bine de-a lungul timpului, mult mai bine decât cernelurile colorate cu care au fost desenate ilustraţiile şi literele cu înflorituri din text. Acestea nu numai că s-au şters şi s-au scurs, dar în multe locuri au atras atenţia unei insecte care a ros şi a întărit foaia cândva moale, astfel că unele porţiuni ale pergamentului sunt prea sfărâmicioase ca să poată fi desfăşurate.

Din păcate, s-au deteriorat mai ales părţile interioare ale manuscrisului, în care se descriu fragmente din expediţia regelui Wisdom care nu au fost descrise în altă parte. Din aceste rămăşiţe ne putem da seama că nevoia l-a împins pe monarh să plece în căutarea ţinutului Străbunilor. Necazurile lui erau din cele obişnuite: piraţi necruţători îi prădau ţărmurile.

În restul manuscrisului se sugerează că a pornit către Regatul Munţilor. Nu ştim de ce bănuia el că pe acolo va ajunge pe tărâmul Străbunilor mitici. Din nefericire, se pare că ultimele etape ale călătoriei sale şi întâlnirea sa cu Străbunii au fost ilustrate cu generozitate, pentru că aici pergamentul a devenit o ţesătură dantelată din frânturi de cuvinte înşelătoare şi părţi ale corpului omenesc. Nu se cunoaşte nimic despre această primă întâlnire. Şi nu avem niciun indiciu despre cum i-a convins pe Străbuni să devină aliaţii lui. Multe cântece, bogate în metafore, ne povestesc despre cum au coborât Străbunii, ca „furtuna”, ca „valurile fluxului”, ca „răzbunarea cruntă” şi „mânia întruchipată în carne de piatră”, pentru a-i alunga pe piraţi de pe ţărmurile noastre. Legendele mai spun că i-au promis solemn regelui Wisdom că,

dacă cele Şase Ducate vor avea vreodată nevoie de ajutorul lor, se vor ridica din nou în apărarea noastră. Unii s-ar putea îndoi de lucrul ăsta; mulţi au şi făcut-o, dovadă mulţimea de legende ţesute în jurul acestei alianţe. Însă relatarea evenimentului, făcută de scribul regelui Wisdom, a căzut victimă mucegaiului şi viermilor pentru totdeauna.

Camera mea avea o singură fereastră înaltă, care clădea spre mare. Iarna, un oblon de lemn o ferea de viscol, iar tapiseria care atârna peste el îmi crea iluzia de căldură plăcută. Aşadar, m-am trezit pe întuneric şi, o vreme, am rămas tăcut, încercând să mă adun. Treptat, zgomotele din turn se furişară până la mine. Zgomotele dimineţii. Ale unei dimineţi foarte timpurii. Sunt acasă, mi-am dat eu seama. La Buckkeep. Iar în clipa următoare am rostit „Molly” cu glas tare, pe întuneric. Trupul încă mă durea şi era obosit. Dar nu sfârşit. M-am dat jos din pat în răcoarea camerei mele.

Am mers împleticit până la căminul nefolosit de atâta vreme şi am aprins un foc mic. Trebuia să mai aduc lemne cât de curând. Flăcările vesele răspândiseră în cameră o lumină gălbuie, difuză. Mi-am luat straie curate din scrinul de la capul patului, însă am constatat că nu mi se mai potrivesc. Boala de care suferisem vreme îndelungată îmi slăbise muşchii, dar tot mi se lungiseră picioarele şi braţele. Nimic nu îmi mai venea. Am luat cămaşa purtată cu o zi înainte, dar, după o noapte petrecută în aşternutul curat, nasul meu n-a mai suportat mirosul straielor în care călătorisem. Am scormonit din nou în scrin. Am găsit o cămaşă maro fină, care-mi fusese cândva prea lungă la mâneci, dar acum îmi venea numai bine. Mi-am pus pantalonii de munte căptuşiţi şi bocancii. Nu mă îndoiam că, îndată ce voi da cu ochii de Lady Patience sau de doamna Hasty, voi fi luat pe sus şi situaţia se va remedia. Dar, speram eu, nu înainte de micul dejun şi de a da o tură prin oraş. Ştiam câteva locuri în care puteam afla veşti despre Molly.

Castelul fremăta, însă nu se treziseră toţi încă. Am mâncat în bucătărie, ca în copilărie, descoperind, ca întotdeauna, că pâinea e foarte proaspătă şi terciul de ovăz foarte gustos. Bucătăreasa strigă de bucurie când mă văzu, mirându-se cât am crescut, pentru ca în clipa următoare să mă căineze de slab şi istovit ce arătam. Am presupus că, până la sfârşitul zilei, voi fi sătul până peste cap de asemenea remarci. Când bucătăria a început să se aglomereze, am şters-o cu o bucată groasă de pâine unsă din belşug cu unt şi

presărată cu măceşe conservate. Am plecat spre camera mea ca să-mi iau o haină groasă.

În fiecare încăpere prin care am trecut am descoperit tot mai multe dovezi ale prezenţei lui Kettricken. Un fel de tapiserie ţesută din ierburi de culori diferite şi reprezentând o scenă de la munte împodobea acum peretele din coridorul mic. Nu existau flori în acel anotimp, dar am văzut, în locuri neobişnuite, vase de ceramică rotunde umplute cu pietre de râu şi crengi fără frunze, dar graţioase, sau scaieţi şi papură uscată. Schimbările erau mici, dar imposibil de trecut cu vederea.

M-am pomenit într-una dintre aripile mai vechi ale castelului, apoi urcând scările prăfuite spre turnul de veghe al lui Verity. De acolo aveai o vedere generoasă a coastei noastre, iar de la ferestrele înalte, Verity stătea vara la pândă după corăbiile prădătoare. Îi ţinea la distanţă pe piraţi cu ajutorul Meşteşugului sau cel puţin ne avertiza de sosirea lor. Uneori, era o apărare slabă. Ar fi trebuit să aibă un grup de supuşi iniţiaţi în Meşteşug, care să-l ajute. Dar nici eu, în ciuda sângelui meu de bastard regal, nu am fost vreodată capabil să-mi controlez abilităţile întâmplătoare. Galen, Maestrul nostru al Meşteşugului, a pregătit, înainte de a muri, doar o mână de oameni. Nu era cine să-l înlocuiască, iar cei instruiţi de el nu aveau o comunicare reală cu Verity. Aşa că prinţul se lupta singur cu duşmanii. Îmbătrânise înainte de vreme. Eram îngrijorat că se va extenua din cauza harului său şi va ceda slăbiciunii celor dependenţi de prea mult Meşteşug.

Când am ajuns în vârful scărilor din turnul spiralat, gâfâiam şi mă dureau picioarele. Am împins uşa; se deschise uşor, datorită balamalelor unse. Dintr-un obicei vechi, am păşit fără zgomot în cameră. Nu mă aşteptasem să-l găsesc acolo pe Verity sau pe altcineva. Furtunile de pe mare erau paznicii noştri iarna, ferindu-ne ţărmurile de piraţi. Am clipit în lumina cenuşie a dimineţii, care inunda camera prin ferestrele neferite de obloane. Verity era o siluetă întunecată pe un cer gri de furtună. Nu se întoarse spre mine.

— Închide uşa, îmi şopti. În camera asta trage ca prin coş din cauza curentului de pe scări.

I-am dat ascultare, apoi am rămas în frig, tremurând. Vântul aducea cu el mirosul mării. L-am inspirat de parcă ar fi fost viaţa însăşi.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, am spus.

Prinţul nu-şi mută privirea de la mare.

— Nu? Atunci de ce ai venit?

Vorbea pe un ton distrat, care m-a surprins.

— Nu ştiu. Mă îndreptam spre camera mea... Mi-am pierdut glasul, încercând să-mi amintesc de ce venisem acolo.

— Te-am chemat cu Meşteşugul, rosti Verity simplu.

Am tăcut, căzut pe gânduri.

— Nu am simţit nimic.

— Nici n-am intenţionat să simţi ceva. E aşa cum ţi-am spus mai demult. Meşteşugul poate suna uşor ca şoapta la urechea omului. Nu trebuie să-l strigi ca pe-o poruncă.

Se răsuci încet spre mine şi, în vreme ce ochii mi se obişnuiau cu lumina, inima îmi tresaltă de bucurie văzând cât se schimbase bărbatul din faţa mea. Când plecasem din Buckkeep, la vremea recoltei, fusese o umbră tristă, slab ca o stafie din cauza îndatoririlor şi a pândei continue. Părul negru îi era presărat cu fire albe, dar mai pusese carne pe oase, iar ochii îi sclipeau voioşi. Arăta a rege din cap până-n picioare.

— Îţi prieşte căsătoria, prinţul meu, am spus eu prosteşte.

Se zăpăci.

— Într-un fel, recunoscu el, înroşindu-se în obraji ca un copil. Se întoarse repede cu faţa la fereastră. Vino să-mi vezi corăbiile, îmi porunci.

Veni rândul meu să mă zăpăcesc. M-am dus la fereastră, lângă el, şi am privit spre port, apoi spre mare.

— Unde? am întrebat nedumerit.

Verity mă cuprinse pe după umeri şi mă orienta spre locul unde se construiau vasele. Acolo se ridicase o clădire din lemn de pin, ca un şopron. Oamenii intrau şi ieşeau din ea, iar fumul se înălţa din hornuri şi vetrele forjelor. Câţiva buşteni, dar de nuntă de la Kettricken, ieşeau în evidenţă pe zăpadă.

— Uneori, când stau aici în dimineţile de iarnă, mă uit la mare şi aproape că văd Corăbiile Roşii. Ştiu că trebuie să apară. Însă alteori, chiar văd ambarcaţiunile pe care va trebui să le înfruntăm. Nu-şi vor găsi prada atât de uşor în primăvara următoare, dragul meu băiat. Şi până la iarna viitoare am de gând să-i învăţ ce înseamnă să fii prădat.

Vorbea cu o satisfacţie înverşunată, care ar fi părut înfricoşătoare, dacă nu i-aş fi împărtăşit-o şi eu. Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul meu răutăcios îl oglindi pe al său.

Apoi expresia i se schimbă.

— Arăţi groaznic, îmi spuse. La fel ca hainele de pe tine. Hai să mergem într-un loc mai cald, să bem un vin fiert şi să mâncăm ceva.

— Am mâncat, i-am zis. Şi mă simt mult mai bine decât acum câteva luni, mulţumesc frumos.

— Nu fi ţâfnos, mă mustră el. Şi nu-mi spune ceea ce ştiu deja. Şi nici nu mă minţi. Urcatul pe scări te-a istovit şi tremuri stând aici.

— Te foloseşti de Meşteşug cu mine, l-am acuzat, iar el încuviinţă.

— Am ştiut că vei veni de câteva zile. Am încercat de mai multe ori să comunic cu tine, dar n-am reuşit să te fac să mă simţi. M-am îngrijorat când v-aţi abătut de la drum, dar am înţeles neliniştea lui Burrich. Sunt foarte mulţumit că te-a îngrijit atât de bine; nu numai pentru că te-a adus acasă teafăr, ci şi pentru ce a făcut la Jhaampe, cu toate cele întâmplate. Nu ştiu cum să-l răsplătesc. Va trebui să fiu discret. Ţinând cont de cine a fost implicat, nu poate fi vorba de o recunoaştere oficială. Ai vreo idee?

— El nu va accepta decât mulţumirile tale. S-ar simţi jignit de gândul tău că ar avea nevoie de mai mult. În ce mă priveşte, niciun obiect pe care i l-ai da n-ar fi suficient, după câte a făcut pentru mine. Altfel trebuie să te porţi cu el: spune-i să aleagă unul dintre cei doi cai de doi ani, al lui îmbătrâneşte. O să înţeleagă. M-am gândit bine la cele spuse. Da, am continuat. Ai putea face asta.

— Zău? întrebă Verity, uşor ironic. În vocea lui, ironia se împleti cu o nuanţă răutăcioasă.

Brusc, propria mea îndrăzneală m-a surprins.

— Mi-am pierdut capul, prinţul meu, am spus cu umilinţă.

Buzele i se curbară într-un surâs şi-mi puse prieteneşte o mână grea pe umăr.

— Păi, doar eu te-am întrebat, nu? O clipă, aş fi putut să jur că nu eşti tânărul meu nepot, ci bătrânul Chivalry, şi-mi dai sfaturi cum să mă port cu oamenii. Călătoria la Jhaampe te-a schimbat foarte mult, băiete. Vino. N-am glumit când am propus să căutăm un loc mai cald şi să bem ceva. Kettricken va dori să te vadă astăzi, mai târziu. Şi Patience, îmi închipui.

Mi se făcu inima cât un purice când îmi înşiră sarcinile. Oraşul Buckkeep mă atrăgea ca un magnet. Dar acesta era viitorul meu rege. Am plecat capul în faţa voinţei sale.

Am plecat din turn şi l-am urmat pe scări, vorbind despre lucruri neînsemnate. Mi-a spus s-o anunţ pe doamna Hasty că am nevoie de haine noi; l-am întrebat de Leon, câinele său lup. Verity

opri un băiat pe coridor şi-i ceru să aducă vin şi plăcintă cu carne în cabinetul lui. Eu l-am urmat pe prinţ nu în camera lui, ci într-o odaie mai scundă, dintr-odată familiară şi ciudată. Ultima oară când fusesem acolo, scribul Fedwren o folosea pentru a sorta şi usca ierburi, scoici şi rădăcini din care prepara cerneluri. Nu mai rămăsese nici urmă de ele. Un foc ardea timid în şemineul mic. Verity îl aţâţă şi mai puse lemne în el, în timp ce eu studiam odaia. Am văzut o masă de stejar impresionantă, sculptată, şi două mai mici, diferite scaune, un suport de pergamente şi un raft vechi, plin cu diverse obiecte. Întinsă pe masă era o hartă în lucru a Statelor Chalced. Colţurile erau fixate cu un pumnal şi trei pietre. Diferitele bucăţi de pergament de pe masă erau acoperite de scrisul lui Verity şi schiţe mâzgălite cu notiţe. Dezordinea prietenoasă de pe cele două măsuţe şi câteva scaune îmi părea familiară. În clipa următoare, am recunoscut obiectele lui Verity, care fuseseră înainte împrăştiate peste tot în dormitorul lui. Prinţul termină de aţâţat focul şi zâmbi trist văzându-mi sprâncenele ridicate a mirare.

— Regina mea nu e îngăduitoare cu neorânduiala. „Cum crezi că poţi trage linii drepte în învălmăşeala asta?” m-a întrebat. Camera ei e ordonată ca o tabără de ostaşi. Aşa că mă ascund aici, jos, pentru că mi-am dat repede seama că într-o cameră curată şi îngrijită nu pot lucra. Pe lângă asta, am un loc în care pot vorbi în linişte, unde nu ştie toată lumea să mă caute.

Nici nu termină bine de rostit cuvintele, că intră Charim cu o tavă. L-am salutat cu o înclinare a capului pe servitorul lui Verity, care nu numai că nu se arătă uimit să mă vadă, dar şi adusese un anumit fel de pâine dreasă cu mirodenii care îmi plăcea foarte mult. Se mişcă iute prin cameră, aşezând la repezeală la locul lor câteva cărţi şi suluri ca să-mi facă loc pe scaun, apoi dispăru. Verity era atât de obişnuit cu el, încât, dacă nu i-ar fi zâmbit scurt la plecarea lui, ai fi zis că nici nu-l observase.

— Aşa, zise el, imediat ce uşa fu închisă bine. Hai să auzim un raport complet. Începe cu plecarea din Buckkeep.

N-a fost o simplă relatare a călătoriei mele şi a celor întâmplate pe parcursul ei. Fusesem instruit de Chade să fiu spion şi asasin deopotrivă. Iar Burrich îmi ceruse, de la bun început, să fiu capabil să povestesc amănunţit tot ce se petrece în grajduri în lipsa lui. Aşa că, în timp ce mâncam şi beam, i-am povestit lui Verity tot ce-am văzut şi-am făcut de când am plecat din Buckkeep. Pe urmă i-am spus pe scurt ce concluzii am tras din experienţa mea şi ce bănuieli aveam în urma celor aflate. Charim a mai venit

o dată, cu alte porţii de mâncare. În timp ce le mâncam şi pe acestea, Verity nu vorbi despre altceva decât despre vasele lui de război. Nu-şi putea ascunde încântarea.

— Mastfish a venit să supravegheze construcţia lor. M-am dus eu însumi după el la Highdowns. A pretins că e bătrân. „Frigul o să-mi înţepenească oasele, nu mai pot construi o corabie iarna”, aşa mi-a trimis vorbă. Aşa că am pus ucenicii la lucru şi-am plecat după el. Nu m-a putut refuza stând faţă în faţă cu mine. Când a venit aici, l-am dus unde se construiesc navele. Şi i-am arătat şopronul încălzit, mare cât să încapă în el un vas de război, proiectat în aşa fel încât să poată lucra şi să nu-i fie frig. Dar nu asta l-a convins, ci lemnul de stejar alb adus de Kettricken. Când l-a văzut, n-a ştiut cum să pună mâna mai repede pe cuţitoaie. Numai fibră dreaptă şi solidă. Am început deja de mult să construim căptuşeala de lemn. Vor fi nişte nave pe cinste, semeţe ca gâtul de lebădă, lunecoase ca şarpele pe apă.

Verity era copleşit de entuziasm. Îmi şi imaginam cum se ridică şi coboară vâslele şi cum se umflă pânza dreaptă a catargului când pleacă nava la drum.

Apoi am dat la o parte vasele şi resturile de mâncare şi prinţul începu să mă întrebe despre cele petrecute la Jhaampe. M-a obligat să privesc fiecare întâmplare separat de orice perspectivă posibilă. Când termină cu mine, îi povestisem întreaga aventură, iar furia mea şi faptul că fusesem trădat mă răscoliră încă o dată.

Verity nu se arătă orb la reacţia mea. Se lăsă pe spate în scaun ca să ia un butuc. Îl azvârli în foc, trimiţând o explozie de scântei în sus, pe horn.

— Ai întrebări, remarcă el. De data asta poţi să le pui.

Îşi împleti calm mâinile în poală şi aşteptă.

Am încercat să-mi controlez emoţiile.

— Prinţul Regal, fratele tău, am început eu prudent, este vinovat de înaltă trădare. A pus la cale uciderea fratelui mai mare al miresei tale, prinţul Rurisk. A încercat să ţeasă un complot care ar fi dus la moartea ta. Ţelul lui era să-ţi fure şi coroana, şi mireasa. Şi, colac peste pupăză, de două ori a încercat să mă omoare pe mine. Şi pe Burrich.

Am făcut o pauză, ca să-mi potolesc inima şi glasul.

— Şi tu, şi eu ştim că aceste lucruri sunt adevărate. Dar ne va fi greu să le dovedim, observă prinţul cu bunăvoinţă.

— Şi el se bazează pe asta! am strigat, apoi mi-am întors faţa de la Verity, până când am reuşit să-mi stăpânesc furia.

M-am mirat şi eu cât de puternică era, pentru că o ţinusem în frâu până atunci. Cu luni de zile în urmă, când îmi folosisem toată priceperea ca să rămân în viaţă, o dădusem la o parte, ca să-mi păstrez mintea clară. Urmaseră luni irosite din cauza convalescenţei, când a trebuit să mă refac după încercarea nereuşită a lui Regal de a mă otrăvi. Nici măcar lui Burrich nu fusesem în stare să-i povestesc totul. Verity îmi spusese clar că nu voia să afle nimeni mai multe despre o situaţie care putea fi salvată. Acum stăteam în faţa prinţului meu şi tremuram de furie sălbatică. Obrajii îmi fură cuprinşi de spasme violente. Asta mă sperie destul ca să mă forţez să mă liniştesc încă o dată.

— Regal se bazează pe asta, am repetat, mai calm.

În vremea asta, Verity nu se clintise şi nu-şi schimbase expresia feţei, în ciuda izbucnirii mele. Stătea serios de partea cealaltă a mesei, cu mâinile brăzdate de cicatrice adunate în poală, uitându-se la mine cu ochi întunecaţi. Am plecat privirea spre faţa de masă şi am urmărit cu degetul conturul ornamentului sculptat din colţul mesei.

— Nu te admiră pentru că respecţi legile regatului, am spus. Vede în asta o slăbiciune, o cale de a înşela justiţia. Poate că va încerca din nou să te omoare. Aproape sigur, va încerca să mă ucidă şi pe mine.

— Atunci trebuie să fim prudenţi, nu-i aşa? rosti Verity calm.

Am ridicat capul şi l-am privit în ochi.

— Numai atât ai să-mi spui? am întrebat încordat, înghiţindu-mi mânia.

— FitzChivalry, eu sunt prinţul tău. Sunt viitorul tău rege. Mi-ai jurat supunere, aşa cum i-ai jurat tatălui meu. Şi, la urma urmei, i-ai jurat-o şi fratelui meu. Se ridică dintr-odată şi începu să patruleze prin cameră. Dreptatea. Iată un lucru după care vom umbla ca însetaţii după apă, dar gâtlejul tot ars de sete ne va rămâne. Nu. Ne mulţumim cu legea – fapt cu atât mai adevărat, cu cât eşti mai mare în rang. Dreptatea te face pe tine urmaş la tron, Fitz. Chivalry a fost fratele meu mai mare. Dar legea spune că te-ai născut în afara căsătoriei, deci nu poţi avea pretenţii la coroană. Unii ar zice că am furat tronul din mâinile fiului fratelui meu. Să mă mai mir atunci că fratele meu mai mic vrea să-l fure din mâna mea?

Nu-l mai auzisem pe Verity vorbind aşa niciodată, pe un ton atât de echilibrat, dar atât de emoţionat. Am tăcut.

— Crezi că ar trebui să-l pedepsesc. Aş putea. Nu trebuie să-i dovedesc fărădelegile ca să-i fac viaţa grea. Aş putea să-l trimit ca

emisar la Golful Rece, cu o misiune inventată, şi să-l ţin acolo, într-un mediu neprielnic, departe de Curte. Aş putea să-l exilez. Sau l-aş putea ţine aici, la Curte, dar să-l încarc cu atâtea sarcini, încât să nu mai aibă timp de plăcerile lui. Ar înţelege că e pedepsit. Aşa ar proceda orice nobil cu jumătate din inteligenţa lui. Cei care sunt de partea sa îi vor sări în apărare. Ducatele interioare ar inventa o urgenţă în ţinutul mamei sale, care să-i ceară prezenţa acolo. Odată plecat, şi-ar întări poziţia. Ar putea foarte bine să stârnească o revoltă civilă, cum a mai încercat, şi să-şi găsească un regat interior devotat numai lui. Chiar dacă nu şi-ar atinge ţelul, ar putea provoca destulă agitaţie ca să distrugă unitatea de care am nevoie, dacă e să apăr regatul nostru.

Se opri. Ridică ochii şi cercetă încăperea. I-am urmărit privirea. Pe pereţi atârnau hărţile sale. Am văzut Bearns, Shoaks şi Rippon. Pe peretele opus, Buck, Farrow şi Tilth. Toate erau desenate de mâna sigură a lui Verity, fiecare râu era trasat cu cerneală albastră, fiecare oraş avea nume. Iată cele Şase Ducate ale sale. Le cunoştea cum Regal nu le va cunoaşte niciodată. Le străbătuse drumurile călare, ajutase la trasarea graniţelor. Urmându-l pe Chivalry, negociase cu vecinii de dincolo de marginea pământurilor noastre. Ridicase sabia ca să le apere, ştiind când s-o coboare şi să negocieze pacea. Cine eram eu, să-i spun cum să conducă de acasă?

— Ce vei face? l-am întrebat calm.

— Îl voi păstra. E fratele meu. Şi fiul tatălui meu. Îşi mai turnă vin. Fiul cel mai mic şi mai iubit al părintelui meu. M-am dus la tatăl meu, regele, şi i-am sugerat că Regal ar fi mai mulţumit de soarta lui dacă ar fi mai implicat în conducerea regatului. Shrewd a fost de acord. Eu mă aştept să fiu mai prins cu apărarea ţinutului nostru de Corăbiile Roşii. Aşa că lui Regal îi va reveni sarcina de a strânge veniturile de care vom avea nevoie şi de a rezolva orice situaţie de criză internă. Ajutat de un grup de nobili, desigur. E foarte potrivit să se ocupe de certurile şi de neînţelegerile lor.

— Şi Regal e mulţumit cu atât?

Verity zâmbi discret.

— Nu poate spune că nu este. Nu dacă vrea să-şi păstreze imaginea de tânăr priceput în a conduce, care aşteaptă doar ocazia s-o dovedească.

Ridică paharul şi îşi întoarse privirea spre foc. În cameră nu se auzea decât trosnetul lemnului ars.

— Când vii la mine mâine..., începu el.

— Mâine trebuie să fiu liber, am spus.

Lăsă jos paharul şi se întoarse către mine.

— Trebuie? întrebă pe un ton straniu.

L-am privit în ochi. Am înghiţit în sec. M-am ridicat în picioare.

— Prinţul meu, am rostit formal, îţi cer permisiunea să fiu scutit de îndatoriri mâine, ca să pot să… mă ocup de nişte treburi personale.

Mă lăsă în picioare o clipă.

— Of, stai jos, Fitz. Urât. Cred că a fost urât din partea mea. Aşa păţesc când mă gândesc la Regal. Sigur că poţi fi liber mâine. Dacă te întreabă cineva, te-am trimis eu cu treabă. Pot să te întreb ce e atât de urgent?

M-am uitat la flăcările vesele.

— Prietena mea locuia la Siltbay. Trebuie să aflu…

— O, Fitz, rosti Verity cu mai multă compătimire decât puteam suporta.

Mă doborî un val de oboseală. Bine că stăteam jos. Mâinile începură să-mi tremure. Mi le-am ascuns sub masă şi le-am împreunat ca să le potolesc. Încă mă mai lua tremuratul, dar cel puţin reuşeam să-mi ascund slăbiciunea.

Verity îşi drese glasul.

— Du-te în cameră şi odihneşte-te, îmi spuse el cu blândeţe. Vrei să te însoţească cineva mâine la Siltbay?

Am negat din cap prosteşte, îngrozit dintr-odată de convingerea că voi afla veşti rele. Gândul mă îmbolnăvi, încă un tremur îmi zgâlţâi trupul. Am încercat să respir calm, să mă liniştesc şi să evit criza care mă pândea. Nu suportam să mă fac de ruşine în faţa lui Verity.

— Ruşine să-mi fie mie, nu ţie, că nu mi-am dat seama cât ai fost de bolnav. Se ridicase fără zgomot, îşi puse paharul în faţa mea. Din cauza mea te-ai îmbolnăvit. Sunt îngrozit de răul pe care l-am lăsat să ţi se întâmple.

M-am forţat să-l privesc în ochi. Ştia tot ce încercam să ascund. Ştia şi era copleşit de vină.

— Nu-i întotdeauna aşa de rău, i-am explicat. Îmi zâmbi, dar nu-şi luă ochii de la mine.

— Eşti un mincinos tare priceput, Fitz. Să nu crezi că ţi-ai pierdut îndemânarea. Dar nu poţi minţi un om care a stat lângă tine cât am stat eu, nu doar în ultimele câteva zile, ci şi cât ai fost bolnav. Dacă îţi spune cineva „ştiu cum te simţi”, poate o vei considera o politeţe. Dar eu îţi spun adevărul, să ştii. Şi ştiu că tu eşti ca Burrich. N-o să-ţi ofer să alegi un mânz mai târziu. Îţi ofer însă braţul meu, dacă accepţi, ca să te însoţesc până în camera ta.

— Mă descurc, am zis, ţeapăn.

Ştiam ce onoare îmi făcea, dar şi cât de clar îmi vedea neputinţa. Voiam să fiu singur, să mă ascund. Verity încuviinţă tăcut, înţelegător.

— Aş vrea să fi stăpânit şi tu Meşteşugul. Ţi-aş da putere, aşa cum mi-ai dat şi tu, de prea multe ori.

— N-aş putea, am şoptit, incapabil să ascund cât mă dezgusta gândul de a sorbi puterea altuia ca s-o înlocuiesc pe a mea.

Am regretat imediat frântura de jenă pe care am zărit-o în ochii prinţului meu.

— Şi eu am vorbit cândva la fel de mândru, zise el încet. Du-te să te odihneşti, băiete.

Se întoarse încet cu spatele la mine. Îşi găsi de lucru punând ordine în cerneluri şi pergamente. M-am retras în linişte.

Stătuserăm în cameră toată ziua. Afară se întunecase bine. În castel domnea atmosfera serii de iarnă. Odată mesele curăţate, lumea se adunase în faţa căminelor din coridorul cel mare. Poate cântau menestrelii sau câte-un păpuşar spunea o poveste trăgând de aţele marionetelor răşchirate. Unii îl urmăreau în timp ce puneau pene la săgeţi, alţii mânuiau acul, copiii învârteau titirezi, potriveau cuburi colorate sau moţăiau pe genunchii şi umerii părinţilor. Totul era în siguranţă. Afară, viscolul şuiera şi ne apăra.

Am mers cu prudenţa beţivului, ocolind locurile în care se strângeau oamenii seara. Mi-am împletit braţele şi mi-am adunat umerii de parcă mi-ar fi fost frig, ca să-mi potolesc tremurul mâinilor. Am urcat primul şir de trepte încet, ca pierdut în gânduri. Pe palier, mi-am permis o pauză cât am numărat până la zece, apoi m-am forţat să urc mai departe.

Nici n-am pus bine piciorul pe prima treaptă, că şi apăru Lacey sărind pe scări. O femeie bondoacă, mai mare decât mine cu vreo doisprezece ani, ţopăia vioaie ca un copil. Când ajunse la ultima treaptă, strigă „aici mi-erai!”, de parcă eram o pereche de foarfeci rătăcite din coşul cu lucru de mână. Mă prinse zdravăn de braţ şi mă întoarse spre coridor.

— Dacă n-am urcat şi coborât scările astea de zece ori azi, nu le-am urcat niciodată. Măi, dar ce înalt te-ai făcut! Lady Patience nu s-a simţit deloc în apele ei şi e numai vina ta. La început, s-a aşteptat să baţi la uşă din clipă în clipă. A fost atât de mulţumită că te-ai întors, în sfârşit, acasă! Se opri să se uite la mine cu ochii ei lucioşi, de pasăre. Asta a fost azi-dimineaţă, mărturisi ea. *Chiar* ai fost bolnav! Ai cearcăne mari. Fără să-mi dea ocazia să răspund, continuă: Când s-a făcut de după-amiază şi tot n-ai venit, a început

să se simtă jignită şi cam supărată. La cină s-a înfuriat atât de tare din cauza necuviinţei tale, că nici n-a mâncat. Atunci a început să dea crezare zvonurilor că ai fost foarte bolnav. E sigură că ai leşinat pe undeva sau că Burrich te-a ţinut la grajduri să cureţi după cai şi câini, aşa bolnav cum eşti. Ei, iată-ne ajunşi, intră. L-am găsit, doamnă.

Mă împinse în camera lui Patience. Cu toată pălăvrăgeala lui Lacey, am simţit în glasul ei o umbră de reţinere, de parcă evita să spună ceva. Am intrat şovăitor, întrebându-mă dacă fusese şi Patience bolnavă sau o lovise o nenorocire. Orice s-ar fi întâmplat, nu-i schimbase deloc obiceiurile. Camera ei arăta la fel ca înainte. Plantele crescuseră toate, se împletiseră între ele şi le căzuseră frunzele. Un nou val de pasiuni subite se aşezaseră peste cele abandonate. La menajeria ei se adăugaseră doi hulubi. Vreo şase potcoave zăceau împrăştiate peste tot. Pe masă ardea o lumânare groasă de mirt; mirosea frumos, dar picura ceară pe florile şi ierburile uscate aşezate pe tava de lângă ea. Un mănunchi de beţişoare sculptate ciudat era şi el ameninţat. Semănau cu beţişoarele de ghicit folosite în Chyurda. Când am intrat, căţeluşa ei terier veni să mă salute. M-am aplecat s-o mângâi, apoi m-am întrebat dacă mă mai puteam îndrepta. Ca să-mi maschez întârzierea, am ridicat cu grijă o tăbliţă de pe jos. Era cam veche şi, probabil, rară, întrebuinţată cu beţişoarele pentru ghicit. Patience se răsuci de la războiul de ţesut să mă întâmpine.

— Hai, ridică-te şi nu mai fi caraghios, exclamă ea, văzându-mă ghemuit. E o idioţenie să îngenunchezi. Sau ai crezut că aşa mă vei face să uit cât de nepoliticos ai fost că nu ai venit să mă vezi imediat? Ce mi-ai adus? O, ce frumos din partea ta! De unde ai ştiut că le studiez? Am căutat prin toate bibliotecile din castele şi nu am găsit prea multe despre beţişoarele prevestitoare!

Îmi luă tăbliţa din mână şi-mi zâmbi drept mulţumire pentru presupusul cadou. Din spatele ei, Lacey îmi făcu cu ochiul. I-am răspuns ridicând discret din umeri. M-am uitat din nou la Lady Patience, care puse tăbliţa peste alte câteva, trântite într-o grămadă gata să cadă. Se răsuci spre mine. O clipă, mă privi călduros, apoi îşi alese o expresie încruntată. Sprâncenele i se adunară deasupra ochilor căprui, iar gura i se subţie într-o linie fermă. Efectul figurii sale dojenitoare fu redus de faptul că acum îmi ajungea până la umeri şi că avea două frunze de iederă în păr.

— Te rog să mă ierţi, am rostit şi, îndrăzneţ, le-am scos dintre buclele negre dezordonate.

Patience mi le luă din mână serioasă, de parcă erau foarte importante, şi le aşeză peste tăbliţă.

— Unde ai fost în toată vremea asta, când a fost nevoie de tine aici? mă întrebă. Mireasa unchiului tău a venit de câteva luni. Ai ratat cununia oficială, ai ratat banchetul, dansul şi adunarea nobililor. Eu îmi cheltuiesc energia ca să mă asigur că eşti tratat ca un fiu de prinţ, iar tu eviţi toate obligaţiile sociale. Iar când, în sfârşit, ajungi acasă, nu vii să mă vezi, ci te plimbi peste tot prin turn, unde oricine poate vorbi cu tine, îmbrăcat cum eşti ca un cârpaci cerşetor. Ce-ţi veni să te tunzi aşa?

Soţia tatălui meu, odată ce a aflat că el făcuse un copil cu altcineva înainte de-a o lua de nevastă, mai întâi m-a urât, apoi a început să mă educe într-un fel agresiv. Uneori îmi era mai greu decât dacă m-ar fi surghiunit. Acum mă întrebă:

— Nu te-ai gândit că ai putea avea îndatoriri sociale aici, mai importante decât să umbli aiurea după Burrich pe la coada cailor?

— Îmi pare rău, doamnă.

Ştiam din experienţă că nu e bine să mă cert cu Patience. Purtarea ei excentrică îl fermecase pe prinţul Chivalry. Pe mine mă amuza, în zilele bune. În seara asta mă obosea.

— O vreme, am fost bolnav. Nu m-am simţit destul de în putere să călătoresc. Când m-am însănătoşit, vremea rea ne-a împiedicat să plecăm. Îmi pare foarte rău că am pierdut cununia.

— Atât? Numai din cauza asta ai întârziat?

Îmi vorbea aspru, parcă bănuind că-i torn o minciună gogonată.

— Da, am răspuns pe un ton grav. Dar m-am gândit la tine. Am ceva pentru tine în bagajele mele. Încă nu le-am adus de la grajduri, dar o voi face mâine.

— Ce anume? vru să afle, curioasă ca un copil.

Am inspirat adânc. Mă gândeam cu disperare la căldura patului.

— Un fel de ierbar. Unul simplu, pentru că cele delicate şi mai pretenţioase n-ar fi rezistat călătoriei. Chyurda nu folosesc tăbliţe sau pergament pentru a învăţa ierburile, cum facem noi. E o casetă de lemn. Când o vei deschide, vei găsi în ea mici modele de ierburi din ceară, de aceeaşi culoare şi parfum cu ierburile, ca să le înveţi mai uşor. Textul e în chyurdă, bineînţeles, dar eu tot am crezut că o să-ţi placă.

— Sună foarte interesant, remarcă Patience şi-i sclipiră ochii. De-abia aştept s-o văd.

— Să-i aduc un scaun, doamnă? Arată într-adevăr de parcă ar fi fost bolnav, interveni Lacey.

— Da, sigur, Lacey. Stai jos, băiete. Spune-mi, ce boală ai avut?

— Am mâncat ceva, o plantă străină, şi am avut o reacţie puternică la ea.

Poftim, am spus adevărul. Lacey îmi aduse un taburet mic. M-am aşezat recunoscător. Mă treceau valuri de oboseală.

— Aha, înţeleg.

Nu se mai interesă de boala mea. Inspiră adânc, se uită în jur, apoi mă întrebă dintr-odată:

— Spune-mi, te-ai gândit la însurătoare?

Schimbarea bruscă de subiect îi era atât de caracteristică, încât am zâmbit fără voia mea. Am încercat să mă concentrez asupra răspunsului. Preţ de-o clipă, am văzut-o pe Molly în faţa ochilor, cu obrajii înroşiţi de vântul care se juca în pletele-i negre, libere. Molly. Mâine, mi-am promis. Siltbay.

— Fitz! Termină! Nu te las să stai şi să te holbezi prin mine de parcă n-aş fi aici! M-ai auzit? Te simţi bine?

Am făcut un efort să revin în prezent.

— Nu prea, am răspuns cinstit. Am avut o zi obositoare...

— Lacey, adu-i băiatului o cană de vin de soc. Pare istovit. Poate că nu e cel mai potrivit moment să stăm de vorbă, hotărî Lady Patience, dându-se bătută.

Se uită la mine cu adevărat pentru prima oară. I-am citit îngrijorarea sinceră în ochi.

— Poate că nu cunosc întreaga poveste a aventurilor tale, sugeră ea discret, după o clipă.

M-am uitat la bocancii mei de munte căptuşiţi. Adevărul îmi stătea pe limbă, dar l-am înăbuşit, îngrozit de pericolul care s-ar fi ivit dacă ea l-ar fi aflat.

— O călătorie lungă. Mâncare proastă. Hanuri murdare, cu paturi mizere şi mese lipicioase. Cam asta a fost. Nu cred că vrei să afli toate amănuntele.

Se întâmplă un lucru ciudat. Ni se întâlniră privirile şi Patience îmi ghici minciuna. Încuviinţă tacit, înghiţind-o ca şi cum ar fi necesară, şi întoarse capul. M-am întrebat câte neadevăruri asemănătoare auzise de la tatăl meu. Ce-o costa să dea din cap aprobator?

Lacey îmi puse hotărâtă cana cu vin în mână. Am ridicat-o. Mirosul pătrunzător al primei înghiţituri mă învioră. Am ţinut-o cu ambele mâini şi am reuşit să-i zâmbesc lui Patience.

— Spune-mi, am început eu să vorbesc şi, în ciuda eforturilor mele, glasul îmi tremura ca al unui moşneag. Am tuşit ca să mi-l dreg. Ce mai faci? Îmi închipui că prezenţa unei regine aici, la Buckkeep, v-a dat mult de lucru. Povesteşte-mi ce am pierdut.

— O, spuse Patience, ca înţepată cu acul. Veni rândul ei să întoarcă privirea. Ştii că sunt o fiinţă izolată. Sănătatea mea mă trădează câteodată. Dacă stau până târziu, dansând şi vorbind, trebuie să zac în pat două zile după aceea. Nu. M-am prezentat la regină şi am stat la masă cu ea o dată sau de două ori. Dar ea e tânără şi ocupată şi prinsă de noua ei viaţă. Iar eu sunt bătrână şi bizară şi viaţa mea e plină de pasiunile mele...

— Şi lui Kettricken îi place să cultive plante, m-am aventurat eu. Cred că ar fi foarte interesată... Un tremur neaşteptat îmi zgudui oasele şi dinţii începură să-mi clănţăne, făcându-mă incapabil să continui. Mi-e doar... puţin frig.

M-am scuzat şi am băut din vin. Am tras o înghiţitură zdravănă, în loc de o sorbitură, cum intenţionasem. Din cauză că-mi tremurau mâinile, mi-a picurat vin pe bărbie şi pe piepţii cămăşii. Am sărit în picioare de spaimă şi am scăpat cana din mâinile trădătoare. Căzu pe covor şi se rostogoli, lăsând o urmă roşie ca sângele. M-am aşezat imediat înapoi pe scaun şi m-am cuprins cu braţele, încercând să-mi alung tremuratul.

— Sunt foarte obosit, am încercat eu să explic.

Lacey veni cu o cârpă şi mă tampona până când i-am luat-o din mână. M-am şters pe bărbie şi-am curăţat aproape tot vinul de pe cămaşă. Dar când m-am lăsat pe vine ca să şterg şi lichidul vărsat, aproape că am căzut în nas.

— Nu, Fitz, lasă vinul. Îl curăţăm noi. Eşti obosit şi pe jumătate bolnav. Du-te la culcare. Vino să mă vezi după ce te-ai odihnit. Trebuie să discutăm ceva serios, dar mai poate aştepta o noapte. Acum du-te, băiete. La culcare!

M-am ridicat, recunoscător pentru mustrare şi mi-am luat rămas-bun cu prudenţă. Lacey mă conduse până la uşă, apoi rămase în prag să mă petreacă din priviri, îngrijorată, până pe palier. Am încercat să merg ca şi cum pereţii şi podeaua nu se clătinau. M-am oprit la scări ca să-i fac semn cu mâna, apoi am început să le urc. După trei trepte, nu mă mai vedea. M-am proptit de perete ca să-mi trag sufletul. Mi-am dus mâinile la ochi, ca să-i feresc de lumina strălucitoare a lumânărilor. Ameţeala mă asalta în valuri. Când am deschis ochii, am văzut curcubeie de ceaţă. I-am închis strâns la loc şi i-am apăsat cu mâinile.

Am auzit paşi uşori coborând treptele spre mine. Se opriră deasupra mea.

— Vă simţiţi bine, domnule? am auzit un glas ezitant.

— Am băut prea mult, am minţit. Mai mult ca sigur că vinul pe care îl turnasem pe mine mă făcea să put ca un beţivan. Îmi revin într-o clipă.

— Daţi-mi voie să vă ajut pe scări. E periculos să vă împiedicaţi aici.

Glasul devenise arţăgos. Am deschis ochii şi m-am uitat printre degete. Fustă albastră. Din materialul practic purtat de toate servitoarele. Fără îndoială că mai avusese de-a face cu beţivi.

Am scuturat din cap, dar ea mă ignoră, cum aş fi făcut şi eu în locul ei. Am simţit o mână puternică prinzându-mi braţul cu hotărâre, iar cealaltă mă cuprinse pe după talie.

— Hai să te urcăm pe scări, mă încuraja ea.

M-am lăsat pe ea, fără să vreau, şi m-am târât până la catul următor.

— Mulţumesc, am bolborosit, gândindu-mă că acum o să mă lase în pace, dar ea nu slăbi strânsoarea.

— Eşti sigur că locuieşti la catul ăsta? Camerele servitorilor sunt la următorul, să ştii.

Am reuşit să dau afirmativ din cap.

— A treia uşă. Dacă nu te superi.

Ea rămase tăcută câteva clipe.

— Aceea-i camera bastardului.

Vorbele fură aruncate ca o provocare aspră. N-am tresărit la auzul lor, ca altădată. Nici măcar n-am ridicat capul.

— Da. Acum poţi să pleci, am concediat-o eu cu răceală.

Însă ea păşi mai aproape de mine. Mă apucă de păr şi-mi înălţă capul ca să mă vadă bine.

— Bobocule! şuieră mânioasă. Ar trebui să te trântesc aici, pe loc.

Mi-am smucit capul. Nu reuşeam să-mi concentrez privirea ca să mă uit în ochii ei. Totuşi am recunoscut-o, i-am recunoscut chipul, felul în care îi cădea părul pe faţă, pe umeri, şi parfumul ei, ca o după-amiază de vară. Uşurarea mă străbătu din cap până-n picioare. Era Molly, Molly a mea, fata care făcea lumânări.

— Trăieşti! am strigat.

Inima mi se zbătea ca un peşte în cârlig. Am luat-o în braţe şi am sărutat-o.

Adică am încercat. Ea mă împinse la o parte cu un braţ ţeapăn, zicându-mi morocănoasă:

— Nu voi săruta niciodată un beţiv. Asta-i o promisiune pe care mi-am făcut-o şi o voi respecta întotdeauna. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

Vorbea cu asprime în glas.

— Nu sunt beat, sunt... bolnav, am protestat. Din cauza bucuriei, ameţisem mai tare ca niciodată. M-am clătinat pe picioare. Nu mai contează. Eşti aici şi eşti teafără.

Molly mă echilibră, un reflex format cât îl îngrijise pe tatăl ei.

— Da. Văd. Nu eşti beat. Dezgustul şi neîncrederea i se amestecau în glas. Nu eşti nici curierul scribului. Nici ajutor la grajd. Cu minciuni te-ai apropiat de toţi oamenii? Se pare că aşa te desparţi de ei.

— N-am minţit, am spus pe ton plângăreţ, nedumerit de supărarea din vocea ei. Aş fi vrut să mă pot uita în ochii ei. Pur şi simplu nu ţi-am spus totul... e prea complicat. Molly, sunt atât de bucuros că eşti teafără. Şi că eşti la Buckkeep! Am crezut că trebuie să te caut...

Mă ţinea mai departe de braţ, să nu cad din picioare.

— Nu sunt beat. Serios. Am minţit doar pentru că mi-era ruşine să recunosc cât de slăbit sunt.

— Deci ai minţit. Vocea ei tăia ca lama. De minciună ar trebui să-ţi fie ruşine, Bobocule. Sau un băiat de prinţ are voie să mintă?

Îmi dădu drumul. M-am lăsat moale pe perete. Am încercat să-mi adun gândurile învolburate, în timp ce mă străduiam să stau drept.

— Nu sunt băiat de prinţ, am rostit, în cele din urmă. Sunt bastard. Asta-i cu totul altceva. Şi, da, mi-a fost ruşine să recunosc şi asta. Dar nu ţi-am spus niciodată că nu sunt bastard. Când eram cu tine, am simţit întotdeauna că sunt Bobocul. Îmi plăcea să am câţiva prieteni care să gândească despre mine că sunt „Bobocul”, nu „Bastardul”.

Molly nu-mi răspunse. În schimb, mă apucă mai dur decât prima oară de pieptii cămăşii şi mă târî pe coridor până la camera mea. Mă uimea cât de puternice devin femeile când se înfurie. Lovi uşa cu umărul, de parcă ar fi fost un duşman personal, şi-mi făcu vânt spre pat. Îndată ce am fost destul de aproape de el, îmi dădu drumul. Am căzut pe el. M-am îndreptat de spate şi am reuşit să mă aşez. Prinzându-mi mâinile una într-alta şi vârându-le între genunchi, mi-am controlat tremuratul. Molly stătea şi mă săgeta din priviri. Nu o vedeam prea bine. Silueta i se contura înceţoşată, trăsăturile i se amestecau, dar, după cum stătea, îmi dădeam seama că e supărată.

După un moment, mi-am luat inima în dinţi.

— Te-am visat. Cât am fost plecat.

Ea tot nu deschise gura. Am mai prins curaj.

— Am visat că erai la Siltbay. Când a fost prădat. Vorbeam încordat, deoarece mă străduiam să-mi controlez tremurul vocii. Am visat focuri şi piraţi atacând. În visul meu, trebuia să aperi doi copii. Se părea că erau ai tăi.

Cuvintele mele se loveau de tăcerea ei ca de un zid. Probabil mă credea de zece ori mai idiot, aşa cum stăteam şi bolboroseam despre vise. Şi de ce, Doamne, de ce mă vedea chiar ea, dintre toţi oamenii de pe lume care m-ar fi putut vedea atât de neputincios? Tăcerea se prelungise.

— Dar tu erai aici, la Buckkeep, în siguranţă. Am încercat să-mi controlez vocea nesigură. Mă bucur că eşti teafără. Dar ce cauţi la Buckkeep?

— Ce caut aici?

Glasul ei era la fel de încordat ca al meu. Suna aspru din cauza supărării, dar cred că şi ezitant, din pricina fricii:

— Am venit să caut un prieten.

Se opri. Păru că se îneacă. Când vorbi din nou, o făcu cu glas prefăcut calm, aproape blând:

— Ştii, tatăl meu a murit şi m-a lăsat plină de datorii. Aşa că creditorii mi-au luat prăvălia. M-am dus să locuiesc la rude, să le ajut la strânsul recoltei, să câştig bani ca s-o iau de la capăt. În Siltbay. Deşi cum ai aflat tu despre asta n-o să-mi dau seama niciodată. Am câştigat nişte bănuţi şi vărul meu mi-a promis că-mi va împrumuta restul sumei de care aveam nevoie. Recolta fusese bună. Urma să mă întorc la Buckkeep a doua zi. Dar Siltbay a fost prădat. Eram acolo, cu nepoatele mele...

Cuvintele i se stinseră scurt pe buze. Mi-am adus aminte odată cu ea. Corăbiile, incendiul, femeia râzând şi sabia. Am ridicat ochii spre Molly şi aproape că am reuşit s-o văd. N-am putut vorbi. Dar ea se uita departe, pe deasupra capului meu. Continuă la fel de calmă:

— Verii mei au pierdut tot ce aveau. S-au numărat printre cei norocoşi, pentru că le supravieţuiseră copiii. Însă nu le mai puteam cere bani cu împrumut. Adevărul era că nu m-ar fi putut plăti pentru munca mea, dacă mi-ar fi trecut prin gând să le-o cer. Aşa că am venit la Buckkeep când mai era puţin până la venirea iernii şi nu aveam unde să stau. Mi-am zis, întotdeauna am fost prietenă cu Bobocul. Dacă e cineva de la care să iau bani împrumut ca să trec peste greutăţi, el ar fi acela. Aşa că am venit

în turn şi am întrebat de curierul scribului. Oamenii ridicau din umeri şi mă trimiteau la Fedwren. Iar Fedwren a ascultat când te-am descris, s-a încruntat şi m-a trimis la Patience.

Molly făcu o pauză plină de subînţelesuri. Am încercat să-mi imaginez întâlnirea dintre ele, dar am alungat-o din minte cu un tremurat.

— M-a luat servitoarea ei, reluă Molly încet. Mi-a spus că măcar atât putea face pentru mine, după ce tu m-ai făcut de ruşine.

— Te-am făcut de ruşine?

M-am îndreptat de spate tresărind. Pământul se învârti cu mine şi lumea din ochii mei se transformă în scântei.

— Cum? Cum te-am făcut de ruşine?

Molly tăcu.

— A spus, reluă ea, că, fără îndoială, mi-ai câştigat afecţiunea şi apoi m-ai părăsit. Atrasă de promisiunea ta falsă că într-o zi vei putea să te însori cu mine, te-am lăsat să-mi faci curte.

— N-am... N-am reuşit să termin propoziţia. Eram prieteni. N-am ştiut că simţi altceva pentru mine.

— N-ai ştiut?

Îşi ridică bărbia; cunoşteam gestul. Cu şase ani în urmă, i-ar fi urmat un pumn în stomac. Şi acum am tresărit. Dar ea vorbi şi mai calmă:

— Cred că ar fi trebuit să mă aştept să aud asta de la tine. Nu-i greu să spui aşa ceva.

Veni rândul meu să mă simt jignit.

— Tu eşti cea care m-a părăsit, fără un cuvânt de rămas-bun. Cu marinarul ăla, Jade. Crezi că nu ştiu despre el? Am fost acolo, Molly. Te-am văzut când l-ai luat de braţ şi ai plecat cu el. De ce nu ai venit la mine atunci, înainte de a pleca împreună cu el?

Molly îşi îndreptă spatele.

— Fusesem o femeie cu viitor. Apoi am ajuns, fără să vreau, datornică. Crezi că ştiam de datoriile făcute de tatăl meu şi le-am trecut cu vederea? Numai după ce l-am îngropat au venit creditorii să-mi bată la uşă. Am pierdut totul. Să fi venit la tine ca o cerşetoare, sperând să mă primeşti? Crezusem că ţii la mine. Că vrei... Afurisit să fii de El, de ce trebuie să recunosc toate astea în faţa ta?

Arunca în mine cu vorbe tari ca pietrele. Ştiam că are foc în priviri şi obrajii roşii.

— Am crezut că vrei, într-adevăr, să te însori cu mine, că vrei un viitor alături de mine. Am vrut să vin şi eu cu ceva, nu să apar

cu mâna goală şi fără nicio speranţă. Îmi şi închipuiam mica noastră prăvălie, eu, cu lumânări, ierburi şi miere, tu, cu talentul tău de caligraf... Aşa că m-am dus la vărul meu, să-l rog să-mi împrumute nişte bani. Nu avea, dar mi-a aranjat să mă duc la Siltbay, să vorbesc cu fratele lui mai mare, Flint. Ţi-am spus ce s-a întâmplat acolo. M-am întors aici într-o barcă de pescuit, Bobocule, scoţând măruntaiele din peşti şi punându-i în sare. M-am întors la Buckkeep ca un câine bătut. Mi-am călcat pe mândrie, am venit aici şi am aflat cât de proastă fusesem, cum te-ai prefăcut şi cum m-ai minţit. Eşti chiar un ticălos[5], Bobocule. Asta eşti.

Preţ de-o clipă am auzit un sunet straniu, şi am încercat să-mi dau seama ce era. Molly plângea cu sughiţuri. Ştiam că, dacă aş încerca să mă ridic şi să mă duc la ea, aş cădea în nas. Sau aş întinde mâna şi ea m-ar lovi de m-ar lăsa lat. Prosteşte, ca un beţiv, am repetat:

— Păi, atunci cum a fost cu Jade? De ce ţi-a fost atât de uşor să pleci cu el? De ce nu ai venit la mine mai întâi?

— Ţi-am spus! E vărul meu, tâmpitule! Furia îşi făcu loc printre lacrimi. Când eşti la necaz, te duci la familie. I-am cerut ajutorul, iar el m-a luat la ferma lui, să-l ajut la strânsul recoltei.

O clipă de linişte. Apoi, neîncrezătoare:

— Ce ţi-ai închipuit? Că sunt femeia care are un bărbat de rezervă? Glas de gheaţă. Că te las să-mi faci curte, dar mă întâlnesc şi cu altul?

— Nu. N-am spus asta.

— Sigur că asta ţi-ai închipuit. O spuse de parcă acum înţelegea totul limpede. Eşti ca tatăl meu. Întotdeauna credea că-l mint, pentru că el însuşi spunea atâtea minciuni. Exact ca tine. „Nu sunt beat” – şi tu puţi de la o poştă şi de-abia te ţii pe picioare. Şi povestea ta idioată: „Te-am visat la Siltbay.” Tot oraşul ştie că am fost la Siltbay. Probabil ai auzit toată întâmplarea în seara asta, stând prin taverne.

— Nu, Molly. Trebuie să mă crezi.

Am strâns păturile de pe pat ca să nu cad. Se întorsese cu spatele la mine.

— Nu. Nu trebuie! Nu mai trebuie să cred pe nimeni. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Ştii, odată, foarte demult, când eram mică, foarte mică, înainte de a te cunoaşte... Glasul îi deveni ciudat de calm. Pustiu, dar calm. Era Festivalul Primăverii. Ţin minte că, atunci când i-am cerut tatei nişte bănuţi pentru

---

[5]În original, *bastard* – „bastard”; „ticălos” (n. tr.).

distracţiile de la iarmaroc, m-a plesnit şi mi-a zis că el nu aruncă banii pe prostii. Şi pe urmă m-a încuiat în prăvălie şi s-a dus să se îmbete. Dar eu şi pe atunci ştiam cum să fug. Şi tot m-am dus la corturile cu distracţii, numai ca să le văd. Într-unul era un bătrân care ghicea viitorul în cristal. Ştii cum se face. Ţine cristalul la lumânare şi-ţi ghiceşte viitorul după cum îţi cad culorile pe faţă.

Molly tăcu.

— Ştiu, am recunoscut eu.

Ştiam felul acela de vrăjitorie Hedge despre care vorbea. Văzusem dansul luminilor colorate pe faţa unei femei cu ochii închişi. Acum nu-mi doream decât s-o văd bine pe Molly. Credeam că, dacă reuşesc să mă uit în ochii ei, o pot convinge să vadă adevărul în mine. Aş fi vrut să am curajul să mă ridic în picioare, să merg la ea şi să mai încerc o dată s-o iau în braţe. Dar ea cre-dea că sunt beat, iar eu ştiam că aş cădea. Nu aveam de gând să mă fac de râs în faţa ei a doua oară.

— Multe fete şi femei veneau să li se ghicească viitorul. Dar eu nu aveam niciun ban, aşa că nu puteam decât să privesc. Însă, după o vreme, bătrânul m-a observat. Probabil că mă considera ruşinoasă. M-a întrebat dacă nu vreau să-mi aflu soarta. Şi am început să plâng, pentru că voiam, dar nu aveam bani. Atunci Brinna, cea care vindea peşte, a râs şi-a spus că nu trebuie să plătesc ca s-o aflu. Toţi îmi cunoşteau deja viitorul. Eram fată de beţivan, o să ajung soţie de beţivan şi-o să am copii beţivani. Toţi s-au pus pe râs, şopti Molly. Până şi bătrânul ghicitor.

— Molly, am îngăimat, dar nu cred că m-a auzit.

— Nici acum nu am bani. Dar cel puţin ştiu că nu voi fi nevasta unui beţivan. Nici măcar prietenă nu vreau să fiu cu vreunul.

— Trebuie să mă asculţi. Nu te porţi cinstit cu mine!

Limba trădătoare îmi împleticea cuvintele în gură.

— N-am...

Uşa se trânti.

— ... n-am ştiu că asta simţi pentru mine, am spus ca un prost, în odaia rece şi pustie.

Am început să tremur de-a binelea. Dar nu aveam de gând să o pierd a doua oară cu atâta uşurinţă. M-am ridicat şi am reuşit să fac doi paşi mari, până când podeaua mi s-a clătinat sub picioare şi am căzut în genunchi. Am rămas aşa o clipă, dând din cap ca un câine. Nu credeam că Molly ar fi impresionată dacă m-aş târî după ea. Probabil mi-ar trage un picior. Asta dacă aş mai găsi-o. În schimb, m-am târât înapoi la pat şi m-am căţărat în el. Nu m-am dezbrăcat, pur şi simplu am tras pătura peste mine. Văzul, slab,

îmi slăbi şi mai tare, vedeam un cerc care se înnegrea pe la margini, dar n-am adormit imediat. Am zăcut şi m-am gândit cât de prost fusesem vara trecută. Curtasem o femeie, zicându-mi că ies la plimbare cu o fată. Diferenţa de trei ani dintre noi contase foarte mult pentru mine, dar nu aşa cum trebuia. Crezusem că Molly vede în mine un băiat disperat s-o cucerească. Aşa că m-am purtat ca un băiat, în loc să încerc s-o conving să vadă în mine un bărbat. Iar băiatul a rănit-o şi, da, a păcălit-o şi, după toate probabilităţile, a pierdut-o pentru totdeauna. Cercul se înnegri complet, era întuneric peste tot, doar o scânteie dansa în vârtejuri.

Molly îl iubise pe băiatul acela şi visase la o viaţă împreună cu el. M-am agăţat de scânteie şi m-am cufundat în somn.

4

ÎNCURCĂTURI

În ceea ce priveşte Harul şi Meşteşugul, cred că fiecare om le are, într-o oarecare măsură. Am văzut femei lăsând brusc totul baltă, ca să meargă în camera alăturată, unde bebeluşul lor tocmai se trezea. Oare nu e asta o formă de Meşteşug? Am fost martor la cooperarea tăcută dintre membrii unui echipaj care lucrează de mult timp pe aceeaşi navă. Muncesc fără să vorbească, în strânsă legătură, ca un grup de iniţiaţi în Meşteşug, astfel că nava parcă învie, iar echipajul îi dă forţa vieţii. Alţi oameni simt o afinitate cu anumite animale şi şi-o manifestă printr-un blazon sau în numele pe care le dau copiilor lor. Harul îţi deschide mintea spre această afinitate. El trezeşte în tine simţul legăturii cu toate necuvântătoarele, dar lumea stăruie în a zice că oamenii înzestraţi cu el îşi formează, în cele din urmă, o legătură cu un anumit animal. Sunt poveşti care spun că ei îşi vor însuşi obiceiurile şi, până la urmă, forma acelui animal de care se apropie. Eu cred că putem trece cu vederea peste asemenea basme înfricoşătoare, menite să descurajeze copiii să folosească magia cu animale.

M-am trezit după-amiază. În cameră era frig. Focul se stinsese. Hainele transpirate se lipeau de mine. Am coborât clătinându-mă la bucătărie, am mâncat ceva, m-am dus la baie, am început să tremur şi m-am întors în cameră. M-am băgat înapoi în pat, clănţănind de frig. Mai târziu, cineva a intrat la mine şi mi-a vorbit. Nu mai ştiu ce mi-a spus, dar îmi amintesc clar că m-a zgâlţâit. M-a deranjat, dar puteam să-l ignor, aşa că l-am ignorat.

M-am trezit la lăsarea serii. Focul ardea în cămin, iar în lada de lemne stăteau frumos stivuiţi o grămadă de butuci. O măsuţă fusese trasă lângă patul meu, iar pe faţa de masă brodată, cu margini zdrenţuite, am văzut un platou mare cu pâine, carne şi brânză. O oală joasă cu ierburi aştepta să toarne cineva apă peste

ele din ceainicul care aburea deasupra focului. De partea cealaltă a căminului erau un lighean şi o bucată de săpun. La capătul patului, fusese lăsată o cămaşă de noapte curată; nu era una dintre cele vechi ale mele. Poate chiar mi se potrivea.

Eram atât de recunoscător, încât am uitat să fiu nedumerit. Am reuşit să mă dau jos din pat şi să profit de toate. După aceea, m-am simţit mult mai bine. Îmi trecuse ameţeala, simţeam doar că-mi pluteşte capul, dar mi-a trecut şi asta după ce am mâncat pâine şi brânză. Ceaiul avea aromă de scoarţă de spiriduş; am bănuit imediat că era mâna lui Chade şi m-am întrebat dacă el fusese acela care încercase să mă trezească. Nu, nu fusese el, Chade mă chema doar noaptea.

Îmi trăgeam peste cap cămaşa de noapte curată când uşa se deschise încet. Bufonul se strecură înăuntru. Era îmbrăcat în straiele lui de iarnă alb cu negru, iar pielea sa fără culoare părea mai palidă din cauza asta. Purta veşminte dintr-un fel de mătase şi croite atât de larg, încât arăta ca un par învelit în ele. Se înălţase şi chiar se subţiase, dacă era posibil aşa ceva. Ca de obicei, ochii lui albi te surprindeau, în ciuda chipului la fel de alb. Îmi zâmbi, apoi scoase limba roz şi o mişcă spre mine în bătaie de joc.

— Tu, am presupus eu, arătând spre lucrurile din jur. Mulţumesc.

— Nu, tăgădui el dând din cap, iar părul deschis îi tremură pe sub bonetă ca o aură. Dar am ajutat. Mulţumesc că te-ai îmbăiat. Acum n-o să-mi mai fie atât de greu când vin să văd ce faci. Mă bucur că te-ai trezit. Sforăi îngrozitor.

I-am ignorat comentariile.

— Ai crescut, i-am spus.

— Da. Şi tu. Şi ai fost bolnav. Şi ai dormit vreme îndelungată. Şi acum eşti treaz, spălat şi mâncat. Şi tot ca vai de lume arăţi. Dar nu mai puţi. După-amiaza e pe sfârşite. Mai vrei să afli şi altceva?

— Te-am visat. Cât am fost plecat.

Mă privi neîncrezător.

— Zău? Ce impresionant. Eu nu pot spune că te-am visat.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis şi m-am bucurat văzând scurta sclipire de mirare de pe faţa lui.

— Ce caraghios. De-asta te-ai purtat şi tu ca un bufon atâta vreme?

— Probabil. Stai jos. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat.

— Nu pot. Mă aşteaptă regele Shrewd. Adică nu mă aşteaptă şi tocmai de-asta trebuie să merg să-l văd acum. Când te vei simţi mai bine, ar trebui să mergi şi tu la el. Mai ales dacă nu te aşteaptă.

Se răsuci dintr-odată, vrând să plece. O şterse repede pe uşă, apoi se lăsă brusc pe spate. Ridică clopoţeii argintii de la manşeta mânecii mult prea lungi şi îi scutură în direcţia mea.

— Cu bine, Fitz. Străduieşte-te un pic mai mult şi nu-i mai lăsa pe alţii să te omoare.

Închise uşa fără zgomot în spatele lui.

Am rămas singur. Mi-am turnat încă o ceaşcă de ceai şi am sorbit din el. Uşa se deschise din nou. Am ridicat ochii, aşteptându-mă să-l văd iar pe bufon. Lacey se uită pe furiş înăuntru şi anunţă:

— Aha, s-a trezit. Apoi mă luă la rost mai aspru: De ce n-ai spus cât eşti de obosit? M-ai speriat de moarte, dormind toată ziua.

Nu aşteptă să fie invitată, ci năvăli înăuntru cu braţele pline de pături şi rufărie curată şi cu Lady Patience în urma ei.

— A, s-a trezit! exclamă Patience către ea, de parcă n-ar fi crezut-o.

Îmi ignorară stânjeneala de a le primi în cămaşă de noapte. Lady Patience se aşeză pe pat, în timp ce servitoarea ei îşi făcu de lucru prin cameră, punând lucrurile în ordine. Nu prea avea ce ordona în camera mea mai mult goală, dar adună vasele murdare, aţâţă focul, ţâţâi văzând apa murdară în care mă spălasem şi hainele împrăştiate. Eu am stat ca încolţit lângă şemineu cât ea schimbă aşternuturile de pe pat, îşi puse veşmintele murdare pe braţ cu un pufnet dezgustat, aruncă o privire în jur, apoi ieşi pe uşă cu prada.

— Aveam de gând să strâng, am bolborosit stânjenit, dar Lady Patience nu mă luă în seamă.

Mă trimise în pat cu un gest ferm. M-am întins şovăitor. Nu cred că am fost vreodată într-o situaţie mai dezavantajoasă. O înrăutăţi când se aplecă deasupra mea şi mă înveli bine.

— Despre Molly, rosti ea pe neaşteptate. Te-ai purtat nepermis de urât în seara aceea. Te-ai folosit de neputinţa ta ca s-o ademeneşti la tine în cameră. Şi s-o necăjeşti atât de rău cu acuzaţiile tale. Fitz, nu-ţi voi permite aşa ceva. Dacă n-ai fi bolnav, aş fi furioasă pe tine. Aşa cum stau lucrurile acum, sunt foarte dezamăgită. Nu am cuvinte pentru felul în care ai amăgit-o pe

biata fată şi ai dus-o de nas. Aşa că îţi spun direct că asta nu se va mai repeta. Te vei purta onorabil cu ea, orice ar fi.

O simplă neînţelegere dintre mine şi Molly devenise peste noapte o problemă gravă.

— E o neînţelegere la mijloc, am spus, încercând să par înţelept şi calm. Molly şi cu mine trebuie s-o lămurim. Stând de vorbă doar noi doi. Te asigur, pentru liniştea ta, că nu e deloc ceea ce crezi.

— Nu uita cine eşti. Un fiu de prinţ nu...

— Fitz, i-am reamintit eu categoric. Sunt FitzChivalry. Bastardul lui Chivalry.

Patience păru îngrozită. Mi-am dat seama încă o dată cât de mult mă schimbasem de la plecarea din Buckkeep. Nu mai eram băiatul pe care să-l supravegheze şi să-l corecteze. Trebuia să mă vadă aşa cum sunt. Cu toate acestea, am încercat să-mi domolesc glasul:

— Nu adevăratul fiu al prinţului Chivalry, doamnă. Doar bastardul soţului tău.

Se aşeză la capătul patului şi mă privi. Ochii ei căprui se întâlniră cu ai mei şi nu-i slăbiră. Am pătruns dincolo de felul pretins uşuratic şi distrat, într-un suflet capabil de suferinţă şi regret mai amarnic decât aş fi bănuit vreodată.

— Cum ţi-a putut trece prin cap că aş putea uita? mă întrebă ea în şoaptă.

Mi-au rămas cuvintele în gât încercând să-i răspund. Am fost salvat de întoarcerea lui Lacey. Adusese doi servitori şi doi băieţi mai mici, care luară apa şi vasele murdare, în timp ce ea puse pe masă o tavă cu plăcinte şi două ceşti şi împărţi ierburi proaspete pentru altă ceaşcă de ceai. Patience şi cu mine am tăcut până când servitorii părăsiră încăperea. Lacey pregăti ceaiul, îl turnă în ceşti pentru toţi trei, apoi se aşeză şi începu să lucreze la dantela ei interminabilă.

— Tocmai pentru că eşti cine eşti trebuie să ştii că e mai mult decât o neînţelegere la mijloc. Patience reveni la subiect de parcă nici n-aş fi îndrăznit s-o întrerup. Dacă ai fi doar ucenicul lui Fedwren sau ajutor de grăjdar, atunci ai putea curta şi lua de nevastă pe cine ai vrea. Dar nu eşti, FitzChivalry Farseer. Îţi curge sânge regesc în vene. Chiar şi un bastard – rosti cuvântul cam împleticit – dintr-un astfel de neam trebuie să respecte anumite obiceiuri. Şi să fie discret. Gândeşte-te la poziţia ta de la Curtea regelui. Trebuie să primeşti permisiunea lui pentru a te căsători. Sigur ştii lucrul ăsta. Din politeţe pentru regele Shrewd, ar fi

trebuit să-l anunţi că ai intenţia de a face curte cuiva, ca să chibzuiască dacă merită sau nu şi să-ţi spună dacă e de acord sau nu. Ar sta şi-ar socoti. E momentul potrivit să te însori? E spre binele tronului? Este potrivită perechea ta sau va ieşi scandal? Curtatul nu te va reţine de la îndatoriri? Este acceptabil neamul fetei? Vrea regele ca tu să ai copii?

Cu fiecare întrebare pe care mi-o punea, eram tot mai şocat. M-am proptit de perne şi m-am holbat la perdelele patului. Nu intenţionasem niciodată s-o curtez pe Molly. De la o prietenie copilărească am alunecat într-o legătură mai strânsă. În adâncul inimii, mi-aş fi dorit s-o curtez, dar judecata mă oprise întotdeauna. Patience îmi citi clar gândurile.

— Şi nu uita, FitzChivalry, că ai depus un jurământ. Viaţa ta aparţine deja regelui tău. Ce i-ai oferi lui Molly, dacă te-ai însura cu ea? Răgazul pe care ţi-l îngăduie el? Frânturile de timp pe care nu ţi le fură? Un bărbat care a jurat să-l slujească pe rege nu prea are timp pentru altcineva în viaţa lui. Începu să plângă dintr-odată. Unele femei acceptă să primească ceea ce le oferă bărbatul cu sinceritate şi se mulţumesc cu atât. Pentru altele, asta nu e suficient. Nu poate fi niciodată destul. Tu trebuie să... Ezită şi vorbi ca şi cum cineva îi smulgea cuvintele din gură. Trebuie să te gândeşti la asta. Nu poţi sluji la doi stăpâni. Oricât ar vrea el...

Îi pieri vocea. Închise ochii, de parcă ar fi durut-o ceva. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă degrabă, ca şi când nu s-ar fi întrerupt.

— Încă un lucru, FitzChivalry. Molly este, sau a fost, o fată cu perspective frumoase. Are o meserie şi şi-o cunoaşte bine. Mă aştept să revină la ea, după ce lucrează pe la alţii o vreme. Dar tu? Tu ce-i aduci? Eşti un bun caligraf, dar nu poţi pretinde că ai priceperea unui scrib. Eşti un bun ajutor de grăjdar, da, dar nu aşa îţi câştigi pâinea. Eşti bastardul unui prinţ. Locuieşti în turn, eşti hrănit, eşti îmbrăcat. Dar nu ai o simbrie fixă. Camera asta e destul de bună pentru o persoană. Ai crezut că o s-o aduci pe Molly să locuiască aici, cu tine? Sau că regele îţi va da permisiunea să pleci din Buckkeep? Şi, dacă ţi-ar da-o, ce-ai face? Ai locui la nevasta ta, ai mânca pâinea câştigată de ea şi n-ai face nimic? Sau te-ai mulţumi să-i furi meseria şi s-o ajuţi pe ea?

În sfârşit, se opri. Nu se aştepta să-i răspund la toate acele întrebări. Nici n-am încercat. Mai inspiră o dată adânc şi reluă:

— Te-ai purtat ca un băiat nechibzuit. Ştiu că n-ai avut nicio intenţie nepotrivită, dar trebuie să avem grijă să nu se întâmple nimic rău din cauza asta. Nimănui. Mai ales lui Molly. Ai crescut

printre bârfele şi intrigile de la Curtea regală. Ea, nu. Vei permite să se spună că e concubina ta sau, mai rău, târfa turnului? Timp de mulţi ani, Buckkeep a fost Curtea unui singur om. Regina Desire a fost... regina, dar nu s-a ocupat de Curte ca regina Constance. Acum avem din nou o regină la Buckkeep. Lucrurile s-au schimbat deja, după cum vei descoperi. Dacă speri într-adevăr s-o iei de soţie pe Molly, atunci ea trebuie să se deprindă cu traiul de la Curte încetul cu încetul. Altfel se va trezi izolată printre oameni care-o salută politicos din cap. Îţi vorbesc deschis acum, FitzChivalry. Nu ca să fiu crudă de tine. Dar mai bine să fiu crudă cu tine acum, decât să ducă Molly o viaţă plină de suferinţe mai târziu.

Îmi vorbi calm, fără să mă slăbească din priviri. Aşteptă până când, lipsit de speranţă, am întrebat:

— Ce trebuie să fac?

Preţ de-o clipă, se uită la mâinile ei. Apoi mă privi iar în ochi.

— Deocamdată, nimic. Absolut nimic. Am luat-o pe Molly printre servitoarele mele. O învăţ, pe cât se poate, obiceiurile Curţii. Se dovedeşte o elevă sârguincioasă şi cea mai drăguţă dăscăliţă de ierburi şi arome. L-am pus pe Fedwren să-i explice literele, lucru pe care e foarte dornică să-l înveţe. Dar, pentru moment, atât trebuie să se întâmple. Femeile de la Curte trebuie s-o accepte drept una dintre doamnele mele, nu femeia bastardului. După un timp, poţi începe s-o vizitezi. Acum însă ar fi necuviincios să te întâlneşti cu ea singur sau chiar să încerci s-o vezi.

— Dar trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi. Numai o dată, foarte puţin, apoi îţi promit că-ţi voi respecta regulile. Crede că am amăgit-o voit, Patience. Crede că am fost beat aseară. Trebuie să-i explic...

Nici n-am terminat bine prima propoziţie, că Patience începu să clatine din cap şi o ţinu aşa până când m-am oprit.

— Deja s-au iscat nişte zvonuri, pentru că a venit aici să te caute. Cel puţin aşa se bârfea. Le-am înăbuşit, asigurându-i pe toţi că Molly a venit la mine pentru că avea necazuri, iar mama ei a fost o femeie care a tras din greu la Lady Heather pe vremea reginei Constance. Lucru adevărat, iar asta înseamnă că Molly avea dreptul să mă caute, căci nu mi-a fost mie Lady Heather prietenă când am venit la Buckkeep prima oară?

— Ai cunoscut-o pe mama lui Molly? am întrebat curios.

— Nu chiar. Plecase din Buckkeep ca să se mărite cu un lumânărar înainte de sosirea mea. Dar am cunoscut-o pe Lady Heather, care a fost bună cu mine.

Nu-mi răspunse la întrebarea de dinainte.

— Dar n-aş putea să vin în camera ta şi să vorbesc cu Molly acolo, pe ascuns, şi...

— Nu vreau niciun scandal! declară Patience categorică. Nu voi provoca unul. Fitz, ai duşmani la Curte. Nu voi permite ca Molly să ajungă victima lor, când vor încerca să te rănească pe tine. Poftim! Am vorbit destul de limpede până la urmă?

Vorbise foarte limpede despre lucruri pe care credeam că nici nu le cunoaşte. Câte ştia despre duşmanii mei? Credea că sunt doar de suprafaţă? Deşi asta ar fi destul la Curte. M-am gândit la Regal, la remarcile sale viclene, mi l-am închipuit cum se întoarce şi vorbeşte în şoaptă cu slugoii lui la un ospăţ şi toţi rânjesc unul la altul şi comentează cu glas scăzut criticile prinţului. M-am gândit că va trebui să-l omor.

— După cum îţi încleştezi maxilarele, îmi dau seama că înţelegi. Se ridică, punându-şi ceaşca pe masă. Lacey, cred că trebuie să-l lăsăm pe FitzChivalry să se odihnească acum.

— Te rog, măcar spune-i să nu fie supărată pe mine, am implorat-o. Spune-i că n-am fost beat aseară. Spune-i că n-am vrut s-o amăgesc, nici să-i fac rău.

— Nu-i voi duce un astfel de mesaj! Nici tu, Lacey! Să nu crezi că n-am văzut când i-ai făcut cu ochiul. Vă cer amândurora să fiţi cuviincioşi. Ţine minte asta, FitzChivalry: nu o cunoşti pe Molly. Doamna Lumânăreasă. Nici ea nu te cunoaşte pe tine. Aşa trebuie să fie. Acum, hai, Lacey. FitzChivalry, sper să te odihneşti în noaptea asta.

Mă lăsară singur. Deşi am încercat să prind privirea lui Lacey şi s-o câştig de partea mea, ea refuză să se uite la mine. Uşa se închise în urma lor, iar eu m-am proptit cu spatele de perne. Am încercat să nu-mi las gândurile să protesteze împotriva regulilor pe care mă obliga Patience să le respect. Era enervantă, dar avea dreptate. Nu puteam spera decât că Molly îmi va considera purtarea nesocotită, şi nu înşelătoare sau prefăcută.

M-am dat jos din pat şi am aţâţat focul. Apoi m-am aşezat lângă el şi mi-am cercetat camera. După lunile petrecute în Regatul Munţilor, părea, într-adevăr, un loc sumbru. Singura podoabă era o tapiserie cam prăfuită, înfăţişându-l pe regele Wisdom împrietenindu-se cu Străbunii. O găsisem acolo când mă mutasem, împreună cu scrinul de cedru de la capătul patului. M-am uitat la ea nemulţumit: era veche şi mâncată de molii; înţelegeam de ce fusese aruncată aici. În copilărie, visam urât din cauza ei. Ţesută în stil vechi, regele Wisdom era alungit în mod ciudat, iar Străbunii nu semănau cu nicio creatură văzută de mine.

Se ghiceau aripi la umerii lor umflaţi. Sau poate că era doar o aură de lumină. M-am proptit cu spatele de cămin ca să-i văd mai bine.

Am aţipit. Mă trezi un curent la umăr. Uşa secretă din spatele căminului, care ducea la încăperile lui Chade, era larg deschisă şi mă invita să ies. M-am ridicat ţeapăn, m-am întins şi am pornit pe scările de piatră. Aşa pornisem şi prima oară, cu atâta vreme în urmă, îmbrăcat ca acum, numai în cămaşa de noapte. Urmasem un bărbat înfricoşător, cu obrazul pătat şi ochi inteligenţi şi strălucitori, ca de corb. Se oferise să mă înveţe cum să omor oameni. Şi, fără cuvinte, să-mi fie prieten. Am acceptat ambele oferte.

Treptele de piatră erau reci. Aici se mai vedeau pânze de păianjen, praf şi funingine deasupra sfeşnicelor de pe perete. Deci curăţenia nu ajunsese şi pe scările acelea. Nici în camera lui Chade. Era la fel de neîngrijită, dezordonată şi confortabilă ca întotdeauna. Într-un colţ se afla căminul la care lucra, podeaua de piatră neacoperită şi o masă uriaşă, acoperită de talmeş-balmeşul obişnuit: mojare şi pistiluri, vase lipicioase, cu resturi de carne pentru Alunecosul, nevăstuica lui, oale cu ierburi uscate, tăbliţe şi suluri, linguri şi cleşti şi un ceainic înnegrit, din care ieşeau încă rotocoale de fum negru.

Dar Chade nu era acolo. Nu, stătea în capătul celălalt, pe un scaun cu pernă groasă, aşezat cu faţa la alt cămin, în care focul pâlpâia voios. Covoarele se întindeau unul peste altul pe podea, iar pe o masă sculptată cu gust se aflau un vas cu mere de toamnă şi o carafă cu vin de vară. Chade era pitit în scaun, ţinând la lumină un sul pe care-l desfăşura pe măsură ce-l citea. Oare îl ţinea mai departe de ochi decât înainte, iar braţele lui erau mai uscate? M-am întrebat dacă îmbătrânise în lunile în care fusesem plecat sau dacă pur şi simplu nu observasem eu înainte cât de bătrân era. Haina de lână gri arăta la fel de ponosită ca întotdeauna, iar părul lung şi cenuşiu îi cădea pe umeri fără să-şi fi schimbat culoarea. Ca de obicei, am aşteptat în linişte până când a binevoit să-şi ridice privirea şi să-mi remarce prezenţa. Unele lucruri se schimbaseră, altele, nu.

În cele din urmă, lăsă pergamentul la o parte şi se uită spre mine. Avea ochi verzi, surprinzător de luminoşi pe chipul său moştenit de la neamul Farseer. În ciuda urmelor ca de vărsat-de-vânt care-i pătau faţa şi braţele, trăsăturile sale de bastard erau aproape la fel de clare ca ale mele. Cred că l-aş fi putut considera un frate al bunicului, dar legătura noastră, de ucenic-stăpân, era mai strânsă decât orice legătură de sânge. Mă cercetă de sus până

jos, iar eu, fără să-mi dau seama, mi-am îndreptat ţinuta sub ochii lui scrutători.

— Băiete, vino la lumină, îmi porunci el cu glas gros.

Am făcut vreo zece paşi şi am aşteptat cu teamă. Mă examină cu grijă, aşa cum făcuse cu pergamentul.

— Dacă am fi nişte trădători ambiţioşi, tu şi cu mine, ne-am asigura că oamenii ar observa asemănarea ta cu Chivalry. Te-aş putea învăţa să stai în picioare cum stătea el; ai deja mersul lui. Ţi-aş putea arăta cum să-ţi faci riduri pe faţă ca să pari mai bătrân. Eşti aproape la fel de înalt ca el. Ai putea să-i înveţi expresiile pe care îi plăcea să le repete şi felul în care râdea. Încetul cu încetul, pe căi tăcute, am deveni puternici, fără ca nimeni să-şi dea seama ce ascund ele.

Se opri. Am scuturat uşor din cap. Apoi am zâmbit amândoi, iar eu m-am aşezat pe pietrele căminului, la picioarele sale. Îmi cădea bine căldura focului la spate.

— Asta mi-e meseria, bănuiesc. Oftă şi sorbi din vin. Trebuie să mă gândesc la astfel de lucruri, ştiind că o vor face alţii. Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, un nobil mărunt va crede că e ideea lui şi va veni cu ea la tine. Aşteaptă şi vei vedea că nu mă înşel.

— Mă rog să te înşeli. M-am săturat de comploturi, Chade, nerăsplătite aşa cum speram, în jocul nostru.

— Nu te-ai descurcat rău, cu mâna pe care ai avut-o. Ai supravieţuit.

Privi dincolo de mine, la flăcări. Între noi plutea, grea, o întrebare: de ce îi dezvăluise regele Shrewd lui Regal că eu sunt asasinul lui instruit? De ce m-a pus în situaţia să raportez şi să primesc ordine de la un om care-mi voia moartea? M-a dat pe mâna lui, ca să-i distragă atenţia de la celelalte lucruri care-l nemulţumeau? Şi, dacă am fost pionul de sacrificiu, mă folosea încă pe post de momeală şi distracţie pentru prinţul cel tânăr? Cred că nici Chade nu mi-ar fi putut răspunde la toate întrebările, iar a i le pune ar fi însemnat să trădez în cel mai josnic chip ceea ce am jurat amândoi să fim: oamenii regelui. Demult, ne-am pus amândoi viaţa la picioarele lui Shrewd, pentru apărarea familiei regale. Nu se cuvenea să punem la îndoială felul în care se folosea de noi. Ar fi fost o trădare mârşavă.

Aşa că Chade luă vinul şi umplu paharul care mă aştepta. O vreme am vorbit despre lucruri care nu aveau importanţă pentru nimeni, cu excepţia noastră, fiind de aceea cu atât mai preţioase. L-am întrebat ce mai face Alunecosul, iar el îşi arătă, cam stângaci, mila faţă de moartea Curiosului. Îmi puse câteva

întrebări care mi-au arătat că ştia tot ceea ce-i spusesem lui Verity şi-mi povesti o mulţime de bârfe de la grajduri. Am aflat despre faptele neînsemnate din turn şi despre cele petrecute printre oamenii de rând cât am fost plecat. Dar când l-am întrebat ce crede despre Kettricken, viitoarea noastră regină, căpătă o expresie serioasă.

— Are de străbătut o cărare plină de obstacole. A venit la o Curte fără regină, unde ea este şi nu este încă regină. A sosit când noi trăim vremuri grele, într-un regat care se luptă şi cu piraţii, şi cu tulburări interne. Dar cel mai greu pentru ea este că a venit într-o Curte care nu înţelege cum vede ea regalitatea. A fost asaltată cu ospeţe şi adunări în cinstea ei. E obişnuită să se plimbe printre supuşi, să se îngrijească singură de grădinile ei, de războaie de ţesut şi de fierării, să pună capăt conflictelor şi să se sacrifice ca să-şi ferească poporul de necazuri. Aici, descoperă ea, se învârte numai printre nobili, privilegiaţi şi bogaţi. Nu înţelege de ce se bea vin şi de ce se mănâncă bucate străine, de ce se îmbracă lumea în straie scumpe şi-şi flutură giuvaierele – fiindcă aceasta este menirea unor asemenea adunări. Aşa că ea nu „arată bine”. Este o femeie frumoasă, în felul ei. Dar e prea solidă, prea musculoasă, prea deschisă la piele faţă de femeile din Buckkeep. Seamănă cu un cal de luptă printre cei folosiţi la vânătoare. Are inimă bună, dar nu ştiu dacă va face faţă îndatoririlor, băiete. Ca să fiu sincer, mi-e milă de ea. A venit aici singură, ştii bine. Cei care au însoţit-o s-au întors de mult în Regatul Munţilor. Aşa că e foarte singură, în ciuda celor care vor să-i intre în graţii.

— Şi Verity? am întrebat, nedumerit. Nu face nimic să-i aline singurătatea, s-o înveţe obiceiurile noastre?

— Verity are puţin timp pentru ea, îmi răspunse Chade pe faţă. A încercat să-i explice asta regelui Shrewd înainte de a se aranja căsătoria, dar noi nu l-am ascultat. Shrewd şi cu mine am fost atraşi de avantajele politice pe care le aducea Kettricken. Am uitat că vom avea o femeie la Curtea noastră zi de zi. Verity e ocupat până peste cap. Dacă ar fi un soţ şi o soţie obişnuiţi şi dacă li s-ar da timp, cred că ar ţine cu adevărat unul la altul. Dar aici, şi acum, trebuie să-şi consacre toate eforturile aparenţelor. În curând, li se va cere un moştenitor. Nu au timp să se cunoască, cu atât mai mult să aibă grijă unul de celălalt.

Probabil că Chade îmi citi durerea pe chip, pentru că adăugă:

— Asta a fost dintotdeauna soarta celor cu sânge regesc, băiete. Chivalry şi Patience au fost o excepţie. Şi şi-au cumpărat fericirea cu preţul avantajelor politice. Unde s-a mai auzit ca un

viitor rege să se însoare din dragoste? Sunt sigur că ai auzit iarăşi şi iarăşi ce prostie a fost din partea lor.

— Şi m-am întrebat întotdeauna dacă lui Chivalry i-a păsat.

— L-a costat, spuse Chade calm. Nu cred că şi-a regretat hotărârea. Dar era viitorul rege. Nu avea libertatea de a hotărî.

Aşa, deci. Bănuiam eu că Chade ştie totul. Şi era zadarnic să sper că nu-mi va spune nimic. Am simţit cum mă înroşesc în obraji.

— Molly, am zis.

Confirmă cu o uşoară înclinare a capului.

— Una era când mergeai în oraş şi erai un băiat de-o vârstă oarecare. Atunci se putea trece cu vederea. Acum însă toţi te consideră bărbat. Când a venit aici şi a întrebat de tine, lumea şi-a dat drumul la gură şi a început să bârfească. Patience s-a dovedit isteaţă când a stins zvonurile şi a luat frâiele în mână. Nu că eu aş fi ţinut-o pe femeie aici, dacă ar fi fost după mine. Dar Patience s-a descurcat foarte bine.

— Femeie…, am repetat, jignit.

Dacă ar fi zis „târfă”, nu m-ar fi durut mai tare.

— Chade, o judeci greşit. Şi pe mine. A început cu o prietenie, demult de tot, iar dacă e cineva vinovat… de cum au decurs lucrurile, atunci eu sunt acela, nu Molly. Am crezut întotdeauna că prietenii pe care mi i-am făcut în oraş, că timpul petrecut acolo ca „Bobocul” îmi aparţin.

M-am bâlbâit şi m-am oprit, auzind numai stângăcia cuvintelor mele.

— Ai crezut că poţi duce două vieţi separate? Chade vorbi calm, dar nu blând. Aparţinem regelui, băiete. Suntem oamenii regelui. Vieţile noastre îi aparţin. În fiecare clipă, în fiecare zi, în somn sau treji. Nu ai timp pentru grijile tale. Numai pentru ale lui.

M-am mişcat puţin ca să pot privi flăcările. M-am gândit la ceea ce ştiam despre Chade în privinţa asta. L-am cunoscut aici, pe întuneric, în această încăpere izolată. Nu l-am văzut niciodată afară, plimbându-se prin Buckkeep. N-am auzit pe nimeni să-i rostească numele. Din când în când, deghizat în Lady Thyme, se aventura în lume. Odată am călătorit împreună noaptea, spre Forge, când s-a întâmplat prima dată nenorocirea cu neoamenii. Dar şi atunci o făcusem la porunca regelui. Ce viaţă avea Chade? O cameră, vin şi mâncare bună şi o nevăstuică drept tovărăşie. Era fratele mai mare al lui Shrewd. Dacă nu ar fi fost bastard, ar fi urcat pe tron. Să ghicesc în viaţa lui o prevestire a vieţii mele?

— Nu.

Nu vorbisem, dar, când m-am uitat la Chade, mi-a ghicit gândurile.

— Eu am ales traiul ăsta, băiete. După ce o licoare prost mânuită a explodat şi m-a mutilat. Cândva, am fost un bărbat frumos. Şi încrezut. Aproape la fel de încrezut ca Regal. Când mi-am desfigurat faţa, am vrut să mor. Luni de zile am stat închis în cameră. Când, în cele din urmă, am ieşit în lume, am făcut-o deghizat, nu în Lady Thyme, nu atunci, nu. Dar îmi acopeream faţa şi mâinile. Am plecat din Buckkeep. Vreme îndelungată. Iar când m-am întors, tânărul acela arătos care fusesem cândva murise. Am descoperit că sunt mai folositor familiei, acum că eram mort. Şi povestea e lungă, băiete. Dar tu să ştii că eu mi-am ales viaţa asta. Nu m-a obligat Shrewd. Eu mi-am impus-o. Viitorul tău poate arăta altfel. Dar să nu-ţi închipui că o să ţi-l faci cum vrei tu.

Mă îmboldi curiozitatea.

— De-asta ştiau de tine Chivalry şi Verity, dar nu şi Regal?

Chade zâmbi straniu.

— Am fost un soi de unchi vitreg iubitor celor doi băieţi mai mari, dacă-ţi vine să crezi. I-am supravegheat, într-un fel. Dar, odată desfigurat, m-am ţinut la distanţă de ei. Regal nu m-a cunoscut niciodată. Mama lui avea oroare de vărsat. Am impresia că credea toate poveştile cu Omul Însemnat, vestitor de nenorociri şi dezastre. De altfel, suferea de o groază aproape superstiţioasă de oricine nu era întreg. A moştenit-o şi Regal, o vezi în purtarea lui faţă de bufon. N-ar fi ţinut lângă ea o servitoare cu picioare strâmbe sau un servitor care nu avea toate degetele. Aşa. Când m-am întors, nu am fost prezentat doamnei, nici copilului pe care l-a născut. Când Chivalry a devenit prinţul moştenitor, eu am fost una dintre tainele care i s-au dezvăluit. Am fost şocat să aflu că-şi amintea de mine şi că-mi simţise lipsa. L-a adus pe Verity să mă vadă în aceeaşi seară. A trebuit să-l cert pentru asta. Mi-a fost greu să-i fac să înţeleagă că nu mă pot vizita când au chef. Of, băieţii ăia...

Clătină din cap şi zâmbi amintirilor. Nu pot explica fiorul de gelozie pe care l-am simţit. Am îndreptat conversaţia din nou spre mine.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Chade îşi ţuguie buzele, sorbi din vin şi se gândi o clipă.

— Deocamdată, Patience ţi-a dat sfaturi bune. Ignor-o sau evit-o pe Molly, dar nu pe faţă. Trateaz-o ca pe-o nouă fată care spală vasele; fii politicos dacă te întâlneşti cu ea, dar nu şi apropiat. N-o căuta. Dedică-te viitoarei regine. Verity se va bucura dacă te ocupi

de ea. Kettricken va fi încântată să aibă lângă ea o faţă prietenoasă. Iar dacă ai de gând să obţii permisiunea de a te însura cu Molly, viitoarea regină îţi va fi o aliată puternică. În timp ce o distrezi pe Kettricken, protejeaz-o. Ţine minte că există oameni ale căror interese nu permit ca Verity să aibă un moştenitor. Aceiaşi oameni care nu ar fi deloc încântaţi să ai tu copii. Aşa că fii prudent şi cu ochii în patru. Ţine garda sus.

— Atât? am întrebat, descurajat.

— Nu. Odihneşte-te. Cu rădăcina-morţii te-a otrăvit Regal?

Am confirmat. Chade clătină din cap, mijind ochii. Apoi mă privi fix:

— Eşti tânăr. Te poţi însănătoşi aproape complet. Am mai văzut un singur om care i-a supravieţuit. Dar n-a scăpat de tremurat toată viaţa. Observ că şi tu mai tremuri puţin. Nu se vede, decât dacă te cunoaşte cineva bine. Dar nu te extenua. Oboseala te face să tremuri şi-ţi slăbeşte văzul. Exagerează şi vei face crize. Nu vrei să ştie nimeni că ai o slăbiciune. Cea mai bună cale e să trăieşti în aşa fel încât să nu ţi-o arăţi niciodată.

— De-asta era scoarţă-de-spiriduş în ceai? am întrebat, deşi nu avea rost.

Chade ridică o sprânceană mirată.

— Ceai?

— Poate că a fost mâna bufonului. Când m-am trezit, am găsit mâncare şi ceai în cameră...

— Şi dacă ar fi fost mâna lui Regal?

Mi-a trebuit un timp ca să pricep.

— Aş fi putut fi otrăvit.

— Dar n-ai fost. Nu de data asta. Nu, n-a fost nici mâna mea, nici a bufonului. A fost Lacey. Există oameni mai profunzi decât par. Bufonul te-a descoperit şi nu ştiu ce l-a apucat să-i spună lui Patience. Până i-a trecut ei tulburarea, Lacey a poruncit să ţi se aducă de toate. Cred că, în sinea ei, te consideră la fel de zăpăcit ca şi stăpâna ei. Dă-i un prilej cât de mic şi ea se va apuca imediat să-ţi organizeze viaţa. Oricât de bune i-ar fi intenţiile, nu-i poţi permite aşa ceva, Fitz. Un asasin are nevoie de intimitate. Pune-ţi zăvor la uşă.

— Fitz? m-am arătat eu surprins.

— Acesta ţi-e numele. FitzChivalry. Deoarece se pare că nu te mai enervează, o să-l folosesc de acum înainte. Am început să mă plictisesc de „băiete”.

Am încuviinţat tacit. Pe urmă am vorbit despre alte lucruri. Mai era cam un ceas până se crăpa de ziuă când am ieşit din

camera lui fără ferestre şi m-am întors într-a mea. M-am întins în pat, dar nu mi-a venit somnul. Îmi înăbuşisem întotdeauna furia pe care o simţeam din cauza situaţiei mele de la Curte. Acum mocnea în mine şi nu mă puteam odihni. Am dat păturile la o parte şi m-am îmbrăcat în hainele rămase mici, am ieşit din turn şi am plecat în oraş.

Palele de vânt tăios dinspre mare mă loveau peste faţă ca nişte palme reci. Mi-am strâns mantaua mai tare în jurul trupului şi mi-am ridicat gluga. Mergeam în pas vioi, evitând gheţuşurile de pe drumul abrupt care cobora spre oraş. Am încercat să nu mă gândesc la nimic, dar am descoperit că sângele care-mi pulsa iute în vene îmi încălzea furia mai mult decât carnea de pe mine. Gândurile mi-o luară razna, ca un armăsar smucit de hăţuri.

Când am venit prima oară în Buckkeep, am găsit un orăşel aglomerat şi murdar. În ultimii zece ani, se dezvoltase şi adoptase o înfăţişare elegantă, dar nu-şi putea ascunde rădăcinile. Stătea agăţat de stâncile de sub castelul Buckkeep, iar acolo unde plajele stâncoase luau locul acestor stânci, se construiseră depozite şi şoproane pe docuri şi stâlpi. Locul adânc de sub Buckkeep, numai bun de ancorare, atrăgea nave comerciale şi negustori. Mai departe, la nord, unde râul Buckkeep se întâlnea cu marea, plajele erau mai blânde, iar râul lat purta vase cu mărfuri către mijlocul ţinutului, spre ducatele interioare. Pământul cel mai apropiat de gura de vărsare a râului era ameninţat de inundaţii, iar locul de ancorare devenea nesigur, pentru că râul îşi schimba cursul. Aşa că locuitorii din Buckkeep trăiau înghesuiţi pe malul abrupt de deasupra portului, ca păsările pe Stâncile Oului. Umblau pe străzi înguste şi prost pavate, care şerpuiau înainte şi înapoi pe ţărm, croindu-şi drum spre apă. Casele, prăvăliile şi hanurile atârnau umile de suprafaţa stâncilor şi nu opuneau niciun fel de rezistenţă vânturilor care băteau fără întrerupere. În continuare, spre partea de sus a malului abrupt, casele şi gospodăriile mai ambiţioase erau din lemn, cu fundaţia săpată chiar în piatră. Dar eu ştiam puţine despre pătura celor avuţi. În copilărie, alergasem şi mă jucasem printre prăvăliile sărăcăcioase şi hanurile pline de marinari care aproape că atingeau apa.

Când am ajuns în această parte de oraş, mi-am zis, cu ironie, că şi lui Molly, şi mie ne-ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi împrietenit. Îi stricasem reputaţia şi, dacă mă ţineam de ea în continuare, avea să devină, fără îndoială, ţinta răutăţii lui Regal. Din punctul meu de vedere, suferinţa pe care o simţisem crezând că mă părăsise pentru altul nu era decât o zgârietură faţă de rana

care îmi sângera inima acum, când ştiam că se gândeşte la mine ca la unul care o amăgise.

Mi-am alungat gândurile negre când mi-am dat seama că paşii mei trădători mă purtaseră chiar la uşa prăvăliei de lumânări. Acum se vindeau aici ceai şi ierburi. Exact ce lipsea din Buckkeep: încă o prăvălie de ceai şi ierburi. M-am întrebat ce s-o fi ales de stupii lui Molly. Am simţit un junghi în inimă când mi-am dat seama că, pentru ea, dezlipirea de casă era de zece ori – nu, de o sută de ori – mai grea. Acceptasem cu mare uşurinţă faptul că îşi pierduse tatăl şi, odată cu el, mijlocul de trai şi viitorul. Cât de uşor am acceptat schimbarea care făcuse din ea o servitoare la Buckkeep... Servitoare. Am strâns din dinţi şi am mers mai departe.

Am rătăcit aiurea prin oraş. În ciuda dispoziţiei mele sumbre, am remarcat cât se schimbase în ultimele şase luni. Chiar şi în acea zi aspră de iarnă gemea de lume. Construirea navelor adusese mai mulţi oameni, iar populaţia sporită însemna comerţ mai intens. M-am oprit la taverna în care Molly, Dirk, Kerry şi cu mine obişnuiam să gustăm câte-un pic de rachiu din când în când. De obicei, luam cel mai ieftin rachiu de afine. Am stat de unul singur şi mi-am băut ţapul de bere în linişte, dar în jurul meu muşteriii turuiau ca morişca şi am aflat multe. Buckkeep înflorea nu doar pentru că se construiau corăbii. Verity anunţase că are nevoie de marinari pentru navele sale de război. Foarte mulţi răspunseseră la chemarea lui, bărbaţi şi femei din toate ducatele de coastă.

Unii veniseră să se aşeze cu ură în suflet, să-i răzbune pe cei ucişi sau transformaţi în neoameni de piraţi. Alţii veniseră pentru aventură şi în speranţa prăzilor sau pur şi simplu pentru că nu mai aveau nimic în satele pustiite. Unii se trăgeau din familii de pescari sau comercianţi, erau obişnuiţi cu marea şi aveau îndemânare de marinar. Alţii fuseseră ciobani şi fermieri în satele devastate. Nu conta. Toţi veniseră în oraşul Buckkeep dornici să verse sângele Piraţilor de pe Corăbiile Roşii.

Deocamdată, mulţi dintre ei se adăposteau în clădirile care înainte fuseseră şoproane. Hod, maestra armelor din Buckkeep, îi învăţa să lupte, alegându-i pe aceia pe care îi considera potriviţi pentru navele lui Verity. Celorlalţi li se oferea şansa de a se angaja ca soldaţi. Aceştia alcătuiau mulţimea care îngroşa rândurile populaţiei din oraş şi aglomera hanurile şi locurile în care se putea mânca. Am auzit şi plângeri, cică unii dintre cei care veniseră să facă parte din echipajul navelor de război erau imigranţi Străini,

goniţi de pe tărâmul lor chiar de Corăbiile Roşii care ne ameninţau acum coasta. Şi ei pretindeau că ard de răzbunare, dar puţini locuitori ai celor Şase Ducate le dădeau crezare, iar unii negustori din oraş nici nu voiau să le vândă marfa. Un sentiment încordat, de duşmănie ascunsă, domina taverna aglomerată. Se discuta batjocoritor despre un Străin care fusese bătut la docuri cu o zi în urmă. Nimeni nu chemase patrula oraşului. Când s-a ajuns la bănuieli urâte, că Străinii ăştia sunt toţi iscoade şi că a le da foc ar fi o măsură înţeleaptă şi prevăzătoare, n-am mai putut suporta şi am plecat. Nu găseam niciun loc lipsit de bănuieli şi intrigi, măcar pentru un ceas?

M-am plimbat de unul singur pe străzile friguroase. Se pregătea de viscol. Vântul nemilos rătăcea pe străzile şerpuitoare, promiţând zăpadă. Frigul se răsucea în mine şi mă frământa, făcându-mă să trec de la supărare la ură şi la frustrare, apoi iar la supărare, crescând până când apăsarea deveni de nesuportat. Nu aveau dreptul să-mi facă aşa ceva. Nu m-am născut să fiu unealta lor. Aveam dreptul să trăiesc liber, să fiu cine m-am născut să fiu. Credeau că mă pot juca după cum vor, că mă pot folosi după cheful lor, fără ca eu să mă împotrivesc? Nu. Se vor schimba vremurile. Şi va veni şi vremea mea.

Un bărbat fugi spre mine, cu gluga trasă bine peste faţă, ca să-l ferească de vânt. Ridică ochii şi privirile ni se întâlniră. Bărbatul păli şi se întoarse într-o parte, ca s-o ia la fugă înapoi de unde venise. Păi, să-i fie de bine. Furia creştea în mine ca o văpaie. Vântul îmi şuiera pe la urechi şi căuta să mă îngheţe, dar am grăbit pasul şi am simţit cum ura mă arde mai tare. Mă ademenea şi o urmam aşa cum un ogar urmăreşte mirosul de sânge.

Am cotit şi m-am pomenit în piaţă. Ameninţaţi de furtuna de zăpadă, negustorii mai săraci îşi strângeau marfa de pe pături şi rogojini. Cei cu tarabe trăgeau obloanele. M-am plimbat pe lângă ei. Oamenii se dădeau la o parte din faţa mea cu paşi iuţi. Am trecut repede printre ei, fără să-mi pese că se holbau la mine.

Am ajuns la taraba vânzătorului de animale şi m-am pomenit faţă în faţă cu mine. Era numai piele şi os, cu ochi întunecaţi şi sumbri. Mă privi răutăcios, scăldându-mă în ură în loc de întâmpinare. Inimile noastre băteau în acelaşi ritm. Am simţit cum îmi tresare buza de sus, de parcă mă pregăteam să mârâi şi să-mi arăt dinţii jalnici de om. Mi-am înăsprit trăsăturile, mi-am stăpânit emoţiile. Dar puiul de lup din cuşcă, cu blană cenuşie murdară, se uită fix în sus, la mine, şi-şi dezveli colţii printre buzele negre. *Te urăsc. Pe toţi vă urăsc. Hai, vino mai aproape. O să te omor. O să-*

ţi sfâşii gâtlejul după ce te schilodesc. O să mă ospătez cu măruntaiele taie. Te urăsc.

— Vrei ceva?

— Sânge, am rostit încet. Vreau sângele tău.

— Ce-ai zis?

Mi-am mutat imediat privirile de la lup la om. Era soios şi murdar. Puţea. Pe El, îţi muta nasul! Simţeam duhoare de transpiraţie, mâncare râncedă şi excremente. Era înveşmântat în piei prost lucrate, care miroseau urât, şi ele. Avea ochi mici, de dihor, şi mâini aspre, jegoase, iar de curea îi atârna o bâtă din stejar trasă în alamă. De-abia m-am abţinut să-i smulg bâta şi să-i împrăştii creierii cu ea. Purta bocanci căptuşiţi în picioarele care n-aveau stare. Păşi prea aproape de mine. Mi-am strâns mantaua, ca nu cumva să-mi vină să-l omor.

— Lupul, am bâiguit. Vorbeam din gât, sufocat. Vreau lupul.

— Eşti, sigur, băiete? E rău, nu glumă.

Trase un picior în cuşcă. Am sărit la ea, izbindu-mi colţii de barele de lemn, julindu-mă din nou la bot, dar nu mi-a păsat, dacă aş reuşi odată să-l apuc, i-aş rupe carnea de pe el sau nu i-aş mai da drumul.

Nu. Înapoi, ieşi din mintea mea. Am scuturat din cap să mă limpezesc. Negustorul mă privi chiorâş.

— Ştiu ce vreau, i-am zis categoric, alungând trăirile lupului.

— Zău?

Bărbatul mă cercetă, să vadă câte parale fac. O să-mi ceară cât crede că pot da. Nu-i plăcură hainele care-mi rămăseseră mici, nici că eram tânăr. Dar am presupus că avea lupul de ceva vreme. Sperase să-l vândă de pui. Acum, că animalul avea nevoie de mai multă mâncare, dar n-o primea, probabil că ar fi luat oricât primea pe el. Cu atât mai bine pentru mine. Nu aveam prea mult de oferit.

— Ce vrei să faci cu el? mă întrebă el, fără să fie cu adevărat curios.

— Lupte, i-am răspuns indiferent. E costeliv, dar poate mai are un dram de putere în el.

Lupul se azvârli din nou la bare, cu botul larg deschis, cu colţii sclipitori. *O să-i omor, o să-i omor pe toţi, o să le sfâşii gâtlejurile, o să le sfârtec burţile...*

Taci, dacă vrei să fii liber. L-am împins cu mintea şi animalul sări înapoi ca înţepat de albină. Se retrase în colţul îndepărtat al cuştii şi se ghemui acolo, tot arătându-şi colţii, dar cu coada între picioare. Îl copleşea nesiguranţa.

— Lupte de câini, ei? Oho, ştie să se bată! Lovi din nou cuşca cu bocancul, dar lupul nu mai reacţiona. O să-ţi aducă o grămadă de bani, lupu' ăsta. E mai afurisit ca un jder.

Încă un picior în cuşcă. Lupul se făcu mai mic.

— Da, da, se vede, am zis eu dispreţuitor.

M-am îndepărtat de lup, ca şi cum nu mă mai interesa. Am studiat păsările din coliviile din spatele lui. Porumbeii şi turturelele păreau îngrijite, dar două coţofene şi o cioară se înghesuiau într-o colivie murdară, cu resturi de carne stricată şi rahat de pasăre. Cioara semăna cu un cerşetor în straie de pene zdrenţuite. *Trageţi cu ciocul de gândacul auriu,* le-am sugerat păsărilor. *Poate reuşiţi să vă eliberaţi.* Cioara amărâtă rămase cocoţată pe loc, cu capul vârât între pene, dar o coţofană zbură pe o stinghie mai înaltă şi începu să lovească şi să tragă de cuiul de metal care ţinea colivia închisă. Am întors privirea înapoi spre lup.

— Oricum, n-aveam de gând să-l pun să lupte. Voiam să-l azvârl printre câini, să-i înviorez puţin. Un pic de sânge le face poftă de luptă.

— O, dar o să fie un bătăuş pe cinste! Ia uite-aici. Asta mi-a făcut-o acum nicio lună. Încercam să-i dau de mâncare şi-a sărit la mine.

Bărbatul îşi ridică mâneca şi-şi dezveli tăieturile vinete de la încheietura soioasă, pe jumătate vindecate. M-am aplecat spre răni, arătându-mă oarecum interesat.

— Pare infectată. Crezi c-o să-ţi pierzi mâna?

— Nu-i infectată. Se vindecă greu, atâta tot. Uite ce e, băiete, vine viscolul. Tre' să-mi urc marfa în căruţă şi s-o şterg de-aici înaintea lui. Ai de gând să-mi faci o ofertă pentru lup? O să fie un luptător grozav.

— Poate să fie momeală pentru urşi, dar altceva, nu. Îţi dau, să zicem, şase bănuţi de aramă.

Eu aveam, de toţi, şapte.

— Aramă? Băiete, stăm de vorbă în argint, cel puţin. Uite, e-un animal frumos. Dacă-i dai de mâncare, se face mai mare şi mai rău. Şase bănuţi de aramă primesc imediat numai pe pielea lui.

— Atunci, vinde-l, înainte să ajungă mai prăpădit. Şi înainte să te lase şi fără cealaltă mână.

M-am aplecat spre cuşcă, *atacând* cu mintea, iar lupul se ghemui şi mai tare.

— Mie mi se pare bolnav. Stăpânul meu s-ar înfuria pe mine dacă l-aş lua şi s-ar îmbolnăvi câinii dacă l-ar mânca. Am ridicat ochii spre cer. Se apropie viscolul. Mai bine plec.

— Un ban de argint, băiete. La banii ăştia, e-un cadou.

În clipa aceea, coţofana reuşi să smulgă cuiul. Uşa coliviei se deschise brusc şi pasărea ţopăi la marginea ei. M-am aşezat, ca din întâmplare, între negustor şi cuşcă. În spatele meu, am auzit coţofenele sărind deasupra coliviei cu porumbei. *Uşa e deschisă,* i-am atras atenţia ciorii. Flutură din aripile jumulite. Am dus mâna la săculeţul de la curea şi l-am cântărit în palmă, îngândurat.

— Un ban de argint? Nu am atâta. Dar nu mai contează. Tocmai mi-am dat seama că nu am căruţă să-l duc acasă. Mai bine nu-l cumpăr.

În spatele meu, coţofenele îşi luară zborul. Bărbatul slobozi o înjurătură şi se năpusti spre colivie pe lângă mine. Am reuşit să fac în aşa fel încât să ne ciocnim, aşa că am căzut amândoi. Cioara ajunsese la uşă. L-am dat pe negustor la o parte şi am sărit în picioare, scuturând colivia ca să sperii pasărea şi s-o scot afară. Cioara fâlfâi cu greu din aripi, dar reuşi să zboare pe acoperişul unui han din apropiere. Când bărbatul se ridică în picioare, ea îşi desfăcu aripile jerpelite şi croncăni batjocoritor.

— Uite cum s-au dus bunătate de păsări! începu el, pe un ton acuzator, dar eu mi-am ridicat mantaua şi i-am arătat o gaură din ea.

— Stăpânul meu o să fie foarte supărat din cauza asta! am strigat şi m-am uitat urât în ochii care mă săgetau cu duşmănie.

Negustorul se uită la cioară. Pasărea îşi umflase penele în aerul rece şi zburase alunecând în adăpostul unui horn. Nu avea s-o mai prindă niciodată. În spatele meu, lupul scheună brusc.

— Nouă bănuţi de aramă! îmi oferi dintr-odată bărbatul disperat.

Puteam pune prinsoare că nu vânduse nimic în ziua aceea.

— Ţi-am zis, n-am cum să-l duc acasă! am replicat.

Mi-am strâns gluga în jurul capului şi m-am uitat la cer.

— Începe ninsoarea, am anunţat, când căzură primii fulgi mari.

O să fie vreme ticăloasă, prea cald să îngheţe, prea frig să se topească zăpada. Până se lumina de ziuă, străzile vor străluci de gheaţă. M-am răsucit şi-am dat să plec.

— Dă-mi afurisiţii ăia de bănuţi, atunci! răcni negustorul frustrat.

Am scotocit şovăitor după monede.

— Şi mi-l duci tu cu căruţa până acasă? l-am întrebat, când mi le smulse din mână.

— Ba să ţi-l cari singur, băiete. M-ai furat, şi-o ştii foarte bine.

Şi cu asta, prinse colivia în care ţinuse turturelele şi porumbeii şi-o aruncă în căruţă. Îi urmă colivia ciorii. Îmi ignoră ocările când se urcă în atelaj şi smuci frâiele poneiului. Animalul bătrân urni căruţa scârţâitoare în lumina amurgului, printre fulgii tot mai deşi. În jurul nostru, piaţa rămăsese pustie. Nu mai circulau decât oamenii care fugeau acasă prin viscol, cu gulerele şi mantalele ridicate ca să se ferească de rafalele umede şi ninsoarea aprigă.

— Acuma ce mă fac cu tine? l-am întrebat pe lup.

Dă-mi drumul. Eliberează-mă.

Nu pot. Nu eşti în siguranţă. Dacă eliberam un lup în inima oraşului, nu avea să ajungă niciodată viu în pădure. Erau prea mulţi câini care s-ar fi adunat în haite ca să-l doboare, prea mulţi oameni care l-ar fi vânat pentru pielea lui. Sau pentru că era lup. M-am aplecat spre cuşcă, cu gândul s-o ridic şi să văd cât e de grea. Animalul sări la mine, dezvelindu-şi colţii.

Înapoi! M-am enervat brusc. Era un lucru molipsitor.

O să te omor. Eşti la fel ca el, om. M-ai ţine în cuşca asta, nu-i aşa? O să te omor, o să-ţi sfârtec burdihanul şi-o să-ţi ciopârţesc măruntaiele.

O să te dai înapoi! L-am *împins,* cu toată puterea, şi se retrase din nou. Mârâi şi schelălăi nedumerit, dar se ascunse într-un colţ. Am apucat cuşca şi am ridicat-o. Era grea, iar faptul că lupul se zbătea sălbatic n-o făcea mai uşoară. Dar am reuşit s-o car. Nu prea departe şi nu prea mult timp. Totuşi, dacă mergeam în etape, îl puteam scoate din oraş. Dacă ar fi fost matur, probabil ar fi cântărit cât mine. Dar era jigărit şi tânăr. Mai tânăr decât crezusem la prima vedere.

Am ridicat cuşca şi mi-am proptit-o de piept. Dacă m-ar ataca acum, m-ar răni. Dar nu făcea decât să schelălăie şi se retrase în colţul îndepărtat. Îmi venea foarte greu să-l car.

Cum te-a prins?

Te urăsc.

Cum te-a prins?

Îşi aminti o vizuină şi doi fraţi. O mamă care-i aducea peşte. Sânge şi fum, şi mama şi fraţii au devenit piei puturoase pentru omul cu bocanci. Fusese târât afară ultimul, aruncat într-o cuşcă în care mirosea a dihor şi hrănit cu hoituri.

Ai fost fătat târziu, dacă mama te hrănea cu peşte.

Se supără.

Toate drumurile urcau şi zăpada devenise lipicioasă. Bocancii mei uzaţi alunecau pe caldarâmul îngheţat, iar umerii mă dureau din cauza poverii neobişnuite. Mă temeam să nu mă apuce

tremuratul. Am fost nevoit să mă opresc întruna. Când o făceam, refuzam să mă gândesc la ce fac. Îmi ziceam că nu mă voi lega de acest lup, nici de alt animal. Îmi făcusem o promisiune. Pe puiul ăsta îl voi hrăni şi pe urmă îi voi da drumul undeva. Burrich nu trebuia să afle. Nu va trebui să-i suport dezgustul. Am luat iarăşi cuşca în braţe. Cine-ar fi crezut că un pui pricăjit poate fi atât de greu?

Nu costeliv. Răzvrătit. *Insecte. Cuşca e plină de insecte.*

Deci nu mi se păruse mie că mă gâdilă pieptul. Minunat. Va trebui să mă îmbăiez iar deseară, dacă nu voiam să împart patul cu puricii toată iarna.

Ajunsesem la marginea oraşului. De acolo mai urmau câteva case împrăştiate, apoi drumul devenea mai abrupt. Mult mai abrupt. Am lăsat încă o dată cuşca jos, pe pământul nins. Lupul se ghemui înăuntru, mic şi nenorocit, fără furie şi ură care să-i dea curaj. Era flămând. Am luat o hotărâre.

O să te scot afară. O să te car în braţe.

Niciun răspuns de la el. Mă privi fix cât am umblat la încuietoare. Uşa se deschise brusc. Am crezut că va năvăli pe lângă mine şi-o va lua la goană prin zăpadă. Însă rămase pe loc, adunat. Mi-am vârât mâna în cuşcă şi l-am prins de ceafă ca să-l scot afară. În clipa următoare se repezi asupra mea, sărindu-mi pe piept, cu botul deschis larg, să mă muşte de gât.

Am ridicat mâna exact la timp ca să-i vâr braţul de-a latul în gură. L-am ţinut strâns de ceafă şi mi-am împins braţul cu toată puterea, mai mult decât i-ar fi plăcut. Cu picioarele din spate mă zgâria pe burtă, dar tunica mea era destul de groasă ca să mă ferească. În clipa următoare, ne rostogoleam unul peste altul prin omăt, lovind şi mârâind ca două creaturi apucate. Dar eu eram mai greu şi mai priceput şi aveam experienţă de ani de zile în a mă tăvăli cu câinii. L-am trântit pe spate şi l-am ţinut ca să nu poată mişca, neputincios, în vreme ce el scutura din cap înainte şi înapoi, aruncându-mi ocări pe care oamenii nu aveau cuvinte ca să le redea. Când a obosit, m-am lăsat peste el. L-am prins de gât, m-am aplecat şi mai mult şi l-am privit fix în ochi. Un mesaj bine cunoscut, pe care l-a înţeles şi la care am adăugat: *Eu sunt Lupul. Tu eşti Puiul. Mă vei asculta!*

L-am ţinut aşa, fulgerându-l din priviri. A întors repede capul, dar n-am slăbit strânsoarea până când nu s-a uitat din nou la mine şi am văzut că i se schimbă privirea. I-am dat drumul, m-am ridicat în picioare şi m-am depărtat de el cu câţiva paşi. Rămase nemişcat. *Ridică-te. Vino-aici.* Se rostogoli şi veni la mine, cu burta

mai să atingă pământul, cu coada între picioare. Când ajunse lângă mine, se lăsă pe-o parte şi se trânti pe spate. Scheună uşor.

M-am înduplecat repede. *E bine. A trebuit doar să ne înţelegem unul pe altul. Nu vreau să-ţi fac rău. Acum vino cu mine.* M-am întins să-l scarpin pe piept, dar, când l-am atins, schelălăi. I-am simţit durerea ascuţită.

Unde te doare?

Mi-am amintit de bâta trasă în alamă a negustorului. *Peste tot.*

Am încercat să-l pipăi cu blândeţe. Cruste vechi, umflături pe coaste. M-am ridicat şi am tras un picior zdravăn cuştii care zbură din drum. Lupul veni şi mi se propti de picior. *Foame. Frig. Obosit rău.* Trăirile i se scurgeau din nou într-ale mele. Când l-am atins, n-am reuşit să-mi separ gândurile de ale lui. A cui era furia, a mea, pentru că fusese maltratat, sau a lui? Am hotărât că nu are importanţă. L-am luat în braţe cu grijă şi m-am ridicat. Fără cuşcă, lipit de pieptul meu, nu mai atârna atât de greu. Era numai blană şi oase lungi, în creştere. Mi-a părut rău că mă purtasem aspru cu el, dar ştiam că era singura limbă pe care o înţelegea.

— O să am grijă de tine, m-am forţat să rostesc cu glas tare.

Cald, zise el recunoscător, iar eu am găsit o clipă să-l acopăr cu mantaua. Simţurile lui le hrăneau pe ale mele. Îmi simţeam mirosul, mult mai puternic decât aş fi vrut: cai, câini, fum de lemn ars, bere şi o dâră de parfum de-al lui Patience. M-am străduit din toate puterile să-i împiedic simţurile să ajungă la mine. L-am strâns la piept şi l-am cărat pe cărarea abruptă spre turn. Ştiam o colibă părăsită, locuită cândva de un porcar, în spatele hambarelor. Acum nu mai stătea nimeni în ea. Era prea dărăpănată şi prea departe de turn. Dar se potrivea cu scopurile mele. Îl voi ţine acolo, o să-i duc nişte oase de ros şi fiertură de cereale şi nişte paie pe care să doarmă.

După o săptămână sau două, o lună, poate, se va întrema şi va căpăta destulă putere ca să-şi poarte singur de grijă. Pe urmă îl duc în partea de vest a oraşului şi-i dau drumul.

Carne?

Am oftat. *Carne,* i-am promis. Niciodată nu-mi pătrunsese un animal atât de adânc în gânduri, nici nu le exprimase mai clar pe ale lui. Mai bine că nu vom sta unul în preajma celuilalt prea multă vreme. Şi mai bine că va pleca în curând.

Cald, mă contrazise el. Se propti cu capul de umărul meu şi adormi. Răsuflarea caldă îmi încălzi urechea.

5

SACRIFICIUL

Există, fără îndoială, un cod vechi de comportament şi, tot fără îndoială, rânduielile lui erau mai aspre decât cele de astăzi. Dar eu aş îndrăzni să spun că noi nu ne-am îndepărtat atât de mult de ele, încât să le acoperim cu vălul uitării. Războinicul încă îşi respectă cuvântul dat, iar printre cei care luptă cot la cot nimic nu e mai josnic decât să-ţi minţi camarazii sau să-i dezonorezi. Legile ospitalităţii interzic şi acum celor care au mâncat la aceeaşi masă să facă vărsare de sânge în casa gazdei lor.

Castelul Buckkeep se adâncea tot mai mult în iarnă. Marea trimitea furtuni de gheaţă care ne loveau năprasnice şi apoi plecau. După ele cădea, de obicei, zăpada, în straturi groase care îngheţau pe parapeţi precum glazura pe tortul cu nucă. Nopţile întunecoase şi lungi se făcură şi mai lungi, iar în cele senine stelele ardeau reci deasupra noastră. După nesfârşita mea călătorie spre casă din Regatul Munţilor, iarna cea fioroasă nu mă mai înspăimânta ca altădată. Când mă duceam să-mi văd de treburile zilnice la grajduri şi la coliba porcarului, obrajii îmi îngheţau, iar genele mi se lipeau de chiciură, dar ştiam întotdeauna că mă aşteaptă casa şi un foc aprins în cămin. Viscolul şi frigul muşcător care-şi arăta colţii de lup erau, în acelaşi timp, fiarele care ţineau Corăbiile Roşii departe de ţărmurile noastre.

Pentru mine, timpul de-abia se târa. O vizitam pe Kettricken în fiecare zi, aşa cum îmi sugerase Chade, dar firile noastre neliniştite semănau prea mult una cu alta. Sunt convins că o enervam tot atât cât mă enerva ea pe mine. Nu îndrăzneam să petrec prea multe ore cu puiul de lup, ca să nu ne apropiem prea mult. Nu aveam îndatoriri fixe. Ziua avea prea multe ore şi pe toate le umpleam numai cu gânduri despre Molly. Noaptea era cel mai rău, pentru că atunci mintea mea adormită scăpa de sub

control şi nu o visam decât pe Molly, lumânăreasa mea cu fuste roşii ca focul, acum înlocuite de cele albastre, modeste şi şterse, de servitoare. Dacă nu puteam fi alături de ea ziua, sinele meu din vis o curta cu o sinceritate şi o stăruinţă pe care sinele meu treaz nu găsise curajul să le aibă. Când ne plimbam pe plajă după câte-o furtună, o ţineam de mână. O sărutam cu foc, sigur pe mine, şi ne priveam în ochi, căci nu aveam secrete. Nimeni nu mi-o putea lua. În vis.

La început, am fost tentat să mă folosesc de învăţătura primită de la Chade ca s-o spionez. Ştiam în ce cameră stă pe etajul servitorilor, ştiam şi care fereastră era a ei. Am aflat, fără să vreau, la ce oră vine şi la ce oră se întoarce. Îmi era ruşine să stau în locul de unde îi auzeam paşii pe scări, ca s-o văd plecând cu treburi la piaţă, dar, oricât am încercat, n-am reuşit să mă smulg de acolo. Ştiam ce prietene avea printre celelalte servitoare. Cum ei nu aveam voie să-i vorbesc, le salutam şi schimbam câte-o vorbă cu ele, sperând mereu să-i aud numele pomenit în treacăt. Tânjeam după ea fără speranţă. Somnul mă ocolea, mâncarea nu mă ispitea. Nimic nu mă mai interesa.

Într-o seară, stăteam în camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Găsisem un loc într-un colţ unde mă puteam propti cu spatele de perete şi cu bocancii pe masă, ca să descurajez orice tovărăşie. Berea mi se încălzise în halba neatinsă de câteva ceasuri. Nici măcar nu mai aveam ambiţia de a mă îmbăta. Priveam în gol, încercând să nu gândesc, când banca îmi fu smulsă de sub picioare. Gata să cad de pe scaun, m-am adunat şi l-am văzut pe Burrich postat în faţa mea.

— Ce te tulbură? întrebă el, fără politeţuri. Se aplecă în faţă şi vorbi ca să-l aud numai eu. Ai mai avut o criză?

M-am uitat la masă. Am vorbit cu acelaşi glas şoptit:

— Câteva mai scurte, nu grave. Mă apucă numai dacă mă obosesc peste măsură.

Burrich încuviinţă sobru, apoi aşteptă. Am ridicat capul şi i-am văzut ochii negri îndreptaţi asupra mea. Îngrijorarea din ei m-a impresionat. Am scuturat din cap, rămas fără glas.

— Molly, am zis, după câteva clipe.

— N-ai reuşit să afli unde s-a dus?

— Ba da. E aici, la Buckkeep, lucrează ca servitoare pentru Patience. Dar Patience nu mă lasă s-o văd. Zice că...

Burrich făcu ochii mari la auzul cuvintelor mele. Se uită în jur, apoi făcu semn din cap spre uşă. M-am ridicat şi l-am urmat la grajduri, apoi în odaia lui. M-am aşezat la masă, în faţa căminului,

iar el aduse rachiul său bun de Tilth şi două ceşti. Pe urmă îşi scoase uneltele de reparat pielea. Şi interminabila grămadă de hamuri care trebuiau reparate. Îmi dădu un căpăstru care avea nevoie de o curea nouă. El îşi făcu de lucru cu poala unei şei. Îşi trase taburetul şi se uită la mine.

— Molly asta. Am văzut-o în curtea spălătoriei, cu Lacey? Îşi ţine capul sus, mândră? Are laţe roşcate?

— Păr, l-am corectat eu ţâfnos.

— Şolduri late, frumoase. O să nască uşor, zise el aprobator.

L-am fulgerat cu privirea.

— Mulţumesc, i-am replicat cu glas rece.

Spre surprinderea mea, zâmbi.

— Supără-te. Mai bine aşa, decât să-ţi plângi de milă. Aşa, deci. Povesteşte-mi.

I-am povestit. Probabil că i-am spus mult mai multe decât aş fi făcut-o în camera gărzilor, pentru că aici eram singuri, rachiul îmi încălzea gâtlejul şi mă înconjurau priveliştea, mirosurile familiare din odaie şi munca. Aici, mai mult decât în orice alt loc, m-am simţit întotdeauna în siguranţă. Am ştiut că e sigur să-i dezvălui lui Burrich suferinţa mea. El nu vorbi, nu făcu nicio observaţie. Tăcu şi după ce eu terminasem tot ce aveam de spus. L-am urmărit cum freacă vopseaua în conturul cerbului tăiat în piele.

— Deci, ce să fac? m-am trezit întrebând.

Burrich lăsă pielea deoparte, îşi bău rachiul şi-şi mai turnă o porţie. Aruncă o privire în odaie.

— Mă întrebi pe mine pentru că ai observat cât de priceput sunt în a-mi găsi o nevastă iubitoare, care să mă înconjoare de copii?

Amărăciunea din glasul lui mă lăsă fără cuvinte. N-am apucat să-i răspund, pentru că scoase un chicotit înfundat.

— Uită ce-am spus. La urma urmei, a fost hotărârea mea, luată cu multă vreme în urmă. FitzChivalry, tu ce crezi că ar trebui să faci?

M-am holbat la el morocănos.

— De ce n-au mers lucrurile cum ar fi trebuit de la bun început?

N-am răspuns, aşa că mă întrebă altceva:

— Nu mi-ai spus chiar tu că i-ai făcut curte ca un băiat, când ea considera că i te oferi ca bărbat? Ea căuta un bărbat. Aşa că nu te mai bosumfla din cauza asta ca un prunc îndărătnic. Fii bărbat!

Bău jumătate din rachiu şi umplu din nou ceştile.

— Cum? l-am întrebat.

— Aşa cum te-ai dovedit bărbat în altă parte. Împacă-te cu disciplina, du-ţi la îndeplinire sarcinile cu sârguinţă. Ca să n-o poţi vedea. Din ce ştiu eu despre femei, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine. Să nu uiţi asta. Uită-te la tine. Îţi atârnă pletele ca iarna coama pe ponei, pun rămăşag că porţi cămaşa aia de-o săptămână încheiată şi eşti slab ca un mânz fătat iarna. Nu aşa o să-i recâştigi respectul. Mănâncă, îngrijeşte-te zilnic şi, în numele Edei, fă exerciţii, nu tăia frunză la câini în camera gărzilor. Găseşte-ţi de lucru şi apucă-te de treabă.

Am dat uşor din cap, acceptând tăcut sfatul. Ştiam că are dreptate, însă nu m-am putut abţine să nu protestez:

— Dar n-o să-mi folosească la nimic, dacă Patience tot nu-mi dă voie s-o văd pe Molly.

— În viitor, băiete, să ştii că nu e vorba de tine şi de Patience. E vorba de tine şi de Molly.

— Şi de regele Shrewd, am adăugat, pe un ton înţepat.

Burrich mă privi mirat.

— După Patience, bărbatul care a jurat credinţă regelui nu-şi poate dărui inima şi unei femei. „Nu poţi sluji la doi stăpâni”, aşa mi-a zis. Asta spune o femeie care s-a măritat cu un viitor rege şi s-a mulţumit cu frânturile de timp pe care i le acorda el.

M-am întins şi i-am dat lui Burrich căpăstrul reparat. Nu-l luă. Tocmai bea din cană. O trânti pe masă cu atâta forţă, că lichidul se împrăştie peste tot.

— Aşa ţi-a zis? mă întrebă cu glas răguşit.

Mă sfredeli cu privirea. I-am confirmat înclinând din cap.

— A spus că n-ar fi cinstit să mă aştept de la Molly să se mulţumească cu puţinul timp pe care mi-l lasă regele.

Burrich se lăsă pe spătarul scaunului. Un şir de emoţii potrivnice îi deformară trăsăturile. Se uită într-o parte, la foc, apoi iar la mine. Am avut impresia că vrea să-mi mai spună ceva. Apoi se îndreptă de spate, dădu peste cap restul de rachiu şi se ridică pe neaşteptate.

— E prea multă linişte aici. Hai să mergem în oraş, vrei?

Când m-am sculat a doua zi, am încercat să uit că mă doare capul de-mi plesneşte şi să învăţ cum să nu mă port ca un băiat bolnav de dragoste. Firea mea aprigă şi neglijenţa erau de vină că o pierdusem pe Molly. M-am hotărât să-ncerc să fiu un bărbat cumpătat. Dacă nu aveam altă cale spre inima ei decât aşteptarea, atunci voi asculta sfatul lui Burrich şi-mi voi petrece timpul cu folos.

Aşa că mă sculam devreme în fiecare zi, înainte de a cânta cocoşii. În liniştea camerei mele, mă întindeam şi făceam exerciţii de luptă cu o stinghie veche. Mă antrenam până asudam şi ameţeam, după aceea făceam o baie de aburi. Încet, foarte încet, mi-am recăpătat vigoarea. M-am îngrăşat şi am făcut muşchi. Straiele noi, pe care doamna Hasty mi le dăduse împotriva voinţei mele, au început să mi se potrivească. Nu scăpasem de tremurat, tot mă apuca uneori. Dar crizele se răriseră şi reuşeam de fiecare dată să mă întorc în cameră înainte să mă fac de râs căzând. Patience mi-a spus că prinsesem culoare în obraji, iar Lacey era încântată să îmi dea să mănânc de câte ori avea prilejul. Începeam să mă simt din nou cel de dinainte.

Mâncam în fiecare dimineaţă cu gărzile, pentru care conta mai mult cât bagă în gură decât cum se poartă. După dejun mergeam la grajduri, ca s-o scot pe Cenuşia la o plimbare în galop mic şi s-o menţin în formă. Când mă întorceam, îmi făcea foarte bine să o îngrijesc cu mâinile mele. Aşadar, eram mai mult decât mulţumit s-o perii şi s-o hrănesc eu însumi. Îmi plăceau forfota din grajd, mirosul cald al animalelor şi bârfele din turn, aşa cum numai grăjdarii ştiau să le împrăştie. În zilele norocoase, Hands sau Burrich îşi găseau timp să schimbe o vorbă cu mine. În altele, mai ocupate, aveam satisfacţia dulce-amară de a-i asculta cum discută despre tusea unui armăsar sau să mă uit cum doftoricesc un vier bolnav, adus de un fermier în turn. În zilele acelea nu aveau timp de glume şi, fără să vrea, mă izolau de cercul lor. Aşa trebuia să fie. Eu trecusem la alt fel de viaţă. Nu puteam pretinde ca uşa spre cea de dinainte să rămână mereu deschisă pentru mine.

Gândul acela însă nu-mi alunga sentimentul de vină când mă furişam zilnic spre coliba părăsită din spatele hambarelor. Prudenţa nu mă părăsea nicio clipă. Buna înţelegere dintre mine şi Burrich nu dura de prea multă vreme ca s-o privesc ca pe-o împăcare definitivă; îmi era foarte proaspăt în memorie cât de dureros fusese să-i pierd prietenia. Dacă Burrich ar intra la bănuieli că foloseam din nou Harul, m-ar părăsi imediat şi definitiv, aşa cum făcuse şi înainte. În fiecare zi mă întrebam de ce riscam prietenia şi respectul lui de dragul unui pui de lup.

Singurul răspuns care îmi venea în minte era că nu aveam de ales. Nu puteam întoarce spatele Puiului, aşa cum nu puteam întoarce spatele unui copil înfometat şi ţinut într-o cuşcă. Pentru Burrich, Harul care mie îmi deschidea mintea în faţa animalelor era o perversiune, o slăbiciune scârboasă pe care niciun om adevărat nu o îngăduia. Aproape că recunoscuse că avea şi el

abilitatea asta, dar insistase categoric că nu o folosise niciodată. Dacă o utiliza, eu nu-l prinsesem până acum. Invers nu era adevărat. Graţie unui instinct straniu, ştia întotdeauna când eram atras de un animal. În copilărie, când mă lăsam ademenit de Har, primeam una peste cap sau o palmă zdravănă, ca să-mi aduc aminte ce îndatoriri aveam. Cât locuisem cu Burrich în grajduri, el făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să mă împiedice să mă împrietenesc cu orice animal. Reuşise aproape întotdeauna, numai de două ori îi scăpasem. Durerea arzătoare simţită la pierderea camarazilor mă convinsese că Burrich avea dreptate. Numai un prost ar îngădui să se petreacă un fapt care ar duce, inevitabil, la o asemenea pierdere. Deci eu eram un prost, şi nu un bărbat capabil să ignore rugămințile unui pui bătut şi înfometat.

Şterpeleam oase, resturi de carne şi coji şi mă străduiam să nu afle nimeni, nici măcar bucătăreasa ori bufonul, ce fac cu ele. Mă sileam pe cât puteam să vizitez puiul la alte ore din zi şi să merg de fiecare dată pe alt drum, ca să nu bătătoresc o cărare spre colibă. Cel mai greu îmi fusese să fur paie curate şi o pătură de cal veche din grajduri. Dar mă descurcasem.

Oricând veneam, puiul mă aştepta. Nu era vorba doar de atenţia unui animal care-şi aşteaptă mâncarea. Simţea când porneam spre coliba dosită în spatele hambarelor şi mă aştepta. Ştia când am turte cu ghimbir în buzunar. Le-a prins gustul foarte repede. Nu că i-ar fi pierit orice urmă de bănuială în ce mă privea. Nu. Îl simţeam cum se fereşte şi se retrage în el ori de câte ori mă apropiam să-l ating. Dar fiecare zi în care nu era bătut, fiecare bucăţică de mâncare pe care i-o aduceam întărea puntea de încredere dintre noi. Era o legătură pe care nu voiam s-o creez. Am încercat să mă ţin departe de el, să-l cunosc cât mai puţin cu ajutorul Harului. Mă temeam că-şi va pierde firea sălbatică de care va avea nevoie ca să supravieţuiască de unul singur. L-am avertizat de nenumărate ori: „Trebuie să rămâi ascuns. Fiecare om e un pericol pentru tine, la fel ca fiecare câine. Trebuie să rămâi în coliba asta şi să nu scoţi un sunet dacă se apropie cineva."

La început, i-a fost uşor să mă asculte. Era jigărit, se repezea imediat la mâncarea pe care i-o aduceam şi o devora. De obicei, adormea pe paie înainte de a pleca eu sau mă urmărea gelos în vreme ce rodea un os gustos. Dar pe măsură ce era hrănit cum trebuie, avea loc să se mişte şi nu se mai temea de mine, se trezea din nou în el firea jucăuşă de pui. Se obişnui să sară pe mine, prefăcându-se că mă atacă imediat ce deschideam uşa şi-şi exprima încântarea în faţa oaselor de vită mârâind şi înfigându-şi

colţii în ele. Când îl mustram că făcea prea mult zgomot sau că văzusem urmele care-l dădeau de gol că se zbenguise noaptea pe terenul nins din spatele colibei, se făcea mic de frica mea.

În clipele acelea, ghiceam sălbăticia din ochii lui. Nu mă recunoştea de stăpân. Doar un fel de şef de haită. Aştepta răbdător până când avea să hotărască singur. Oricât mă durea câteodată, aşa trebuia să se întâmple. Îl salvasem cu intenţia categorică de a-i reda libertatea. Peste un an, se va afla printre lupii pe care îi auzi cum urlă noaptea în depărtare. I-am repetat lucrul ăsta la nesfârşit. Prima oară a vrut să ştie când va fi scos din turnul puturos şi eliberat din închisoarea zidurilor de piatră. I-am promis că-l voi scoate în curând, îndată ce va prinde putere mâncând, îndată ce se topeau nămeţii şi se putea descurca singur. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile şi viscolul îi amintea de aşternutul cald, iar carnea îi creştea pe oase, îmi punea întrebarea tot mai rar. Uneori uitam şi eu să-i amintesc de ea.

Singurătatea mă rodea pe dinăuntru. Noaptea mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă m-aş furişa sus pe scări şi aş bate la uşa lui Molly. Ziua mă forţam să nu mă leg prea strâns de puiul care depindea total de mine. În turn exista o singură fiinţă la fel de singură ca mine.

— Sunt convinsă că ai şi alte îndatoriri. De ce mă vizitezi în fiecare zi? mă întrebă Kettricken în stilul direct al oamenilor de la munte.

Dimineaţa era pe la jumătate, iar ziua urmase unei nopţi cu viscol. Ningea cu fulgi mari şi, în ciuda frigului, ea poruncise să se deschidă obloanele, ca să vadă zăpada. Atelierul ei de lucru manual avea vedere spre mare şi eu credeam că e fascinată de apa nemărginită şi agitată. În ziua aceea, ochii ei dobândiseră culoarea apei.

— M-am gândit să te ajut să-ţi treacă timpul mai uşor, viitoarea mea regină.

— Să-mi treacă timpul. Oftă. Îşi prinse bărbia în palmă şi se propti în cot, privind gânditoare cum cădeau fulgii. Vântul îi încâlcea părul deschis. Ce limbă ciudată aveţi voi… Vorbiţi despre trecerea timpului cum vorbim noi la munte despre vântul care trece. Ca şi cum ar fi ceva de care aţi vrea să scăpaţi.

Mica ei servitoare, Rosemary, care stătea în picioare, chicoti în pumni. În spatele nostru, cele două doamne de companie râseră pe înfundate, apoi îşi aplecară sârguincioase capetele spre lucrul de mână. Kettricken lucra la o broderie întinsă pe un cadru mare, cu

un început de munţi şi o cascadă. Nu prea avansase la ea. Celelalte doamne nu veniseră în ziua aceea, ci trimiseseră scuze în scris, cu motivul absenţei. Durere de cap, cele mai multe. Kettricken nu dădea semne că era jignită de impoliteţea lor. Nu ştiam cum să-i explic acest lucru şi în unele zile mă întrebam dacă ar trebui s-o fac. Ziua respectivă era una dintre ele.

M-am foit pe scaun şi m-am aşezat picior peste picior.

— N-am vrut să zic decât că iarna Buckkeep devine un loc plicticos. Vremea ne ţine în casă atât de mult, încât avem puţine distracţii.

— Nu se poate spune asta despre şoproanele constructorilor de nave, îmi răspunse ea. I-am citit în ochi foamea de activitate. Acolo e întotdeauna forfotă, fiecare moment al zilei e folosit pentru a monta buştenii cei mari şi pentru a îndoi scândurile. Chiar dacă ziua nu e destulă lumină sau viscoleşte năvalnic, în şoproanele lor, constructorii taie lemnul, îi dau formă şi-l finisează. În fierării se fac lanţuri şi ancore. Unii ţes pânză rezistentă pentru vele, alţii croiesc şi cos. Verity se plimbă printre ei, supraveghind totul. În vremea asta, eu stau aici şi brodez, mă înţep la degete şi-mi chinui ochii să cos flori şi ochi de păsări. Pentru ca, atunci când am terminat, broderia să fie pusă undeva deoparte, împreună cu alte zeci de obiecte lucrate de mână.

— O, dar nu se va întâmpla asta, doamna mea, se vârî iute în vorbă una dintre doamnele de companie. Lucrul de mână e foarte apreciat când e oferit cadou. În Shoaks este o piesă înrămată în camera Lordului Shemshy, iar ducele Kelvar de Rippon...

Oftatul lui Kettricken îi reteză femeii elanul de a face complimente.

— Aş prefera să lucrez la o velă, cu un ac mare de fier sau o pană de lemn, să împodobesc una dintre navele soţului meu. Ar fi o treabă demnă de timpul meu şi de respectul lui. Mie însă mi se dau jucării cu care să mă distrez, de parcă aş fi un copil răsfăţat care nu înţelege valoarea timpului petrecut cu socoteală.

Se întoarse cu faţa la fereastră. Am observat că fumul care se ridica din şoproane se zărea la fel de clar ca marea. Poate că nu văzusem eu bine în ce direcţie se uita.

— Să trimit după ceai şi prăjituri, doamnă? întrebă plină de speranţă una dintre doamne.

Amândouă stăteau cu şalurile pe umeri. Pe Kettricken nu o deranja aerul rece care pătrundea pe fereastra deschisă, dar pentru cele două doamne care stăteau jos şi coseau nu era deloc plăcut.

— Dacă ţi-e poftă, îi răspunse Kettricken nepăsătoare. Mie nu mi-e nici foame, nici sete. Mă tem că o să mă îngraş ca o gâscă în coteţ, dacă stau toată ziua şi cos, ciugulesc şi sorb câte ceva. Tânjesc să fac un lucru important. Spune-mi adevărul, Fitz. Dacă nu ai fi obligat să mă vizitezi, ai sta ziua-ntreagă degeaba în cameră? Sau ai ţese la război?

— Nu. Dar eu nu sunt viitoarea regină.

— Viitoarea. O, acum înţeleg bine partea aceea din titlul meu. În glas i se strecură o undă de amărăciune pe care n-o mai auzisem la ea. Dar regină? În ţinutul meu, după cum bine ştii, nu se spune „regină”. Dacă aş fi acolo acum şi aş domni în locul tatălui meu, mi s-ar spune Sacrificiu. Mai mult decât atât, aş fi un Sacrificiu. Pentru orice ar fi spre binele ţinutului şi poporului meu.

— Dacă ai fi acolo acum, în toiul iernii, ce-ai face? am întrebat-o, numai ca să găsesc un subiect de conversaţie mai plăcut.

A fost o greşeală. Kettricken tăcu şi rămase cu privirea afară.

— La munte, rosti ea cu glas moale, nu aveai timp de trândăvit. Eu eram mai tânără, desigur, şi majoritatea îndatoririlor Sacrificiului cădeau pe umerii tatălui şi ai fratelui mai mare. Dar, aşa cum spune Jonqui, întotdeauna există ceva de lucru şi ceva de împărţit. Aici, la Buckkeep, servitorii fac toată treaba, pe nevăzute, şi nu se văd decât rezultatele, camera dereticată, mâncarea pe masă. Poate pentru că e un loc atât de populat.

Se opri o clipă şi privi în depărtare.

— Iarna, în Jhaampe, se lasă liniştea peste palat şi peste oraş. Zăpada cade grea şi deasă, iar gerul aspru coboară peste ţinut. Potecile mai puţin umblate dispar. Roţile sunt înlocuite de olaci. Vizitatorii oraşului s-au retras de mult pe la casele lor. În palat locuieşte o singură familie şi cei care aleg să stea cu ea şi s-o ajute. Nu să-i servească, nu, nu chiar. Ai fost la Jhaampe. Ştii că nu există servitori decât în familia regală. Acasă, m-aş scula de dimineaţă ca să aduc apă pentru fiertura de ovăz de la dejun şi să amestec în oală când îmi vine rândul. Keera, Sennick, Jofron şi cu mine înveselim bucătăria cu pălăvrăgeala noastră. Cei mici se foiesc pe lângă noi, aducând lemne de foc, aşezând farfuriile pe masă şi povestind despre multe şi mărunte.

Îi pieri glasul, iar eu ascultam liniştea singurătăţii ei. După câteva clipe, continuă:

— Dacă era de făcut o treabă, fie grea, fie uşoară, puneam toţi umărul. Am ajutat la îndoit şi legat crengi pentru un hambar. Chiar în toiul iernii, am ajutat la curăţat zăpada şi la ridicarea arcadelor unui nou acoperiş, pentru o familie nenorocită de foc.

Crezi că un Sacrificiu nu poate doborî un urs bătrân furios, care vine să omoare capre, sau nu poate trage de funie, ca să ajute la fixarea unui pod dărâmat de ape?

Se uită la mine cu durere în ochi.

— Noi, la Buckkeep, nu ne punem în primejdie reginele, i-am spus eu simplu. Sunt şi alte braţe care pot trage de funie, avem zeci de vânători care s-ar bate pentru cinstea de a-i veni de hac unei bestii care omoară vitele. Nu avem decât o regină. O regină poate face anumite lucruri, dar altele, nu.

În spatele nostru, doamnele uitaseră de Kettricken. Una chemase un paj care le adusese prăjituri şi ceai aburind în ceainic. Pălăvrăgeau între ele, încălzindu-şi mâinile pe ceşti. Le-am aruncat o privire, ca să ţin minte bine care doamne aleseseră să ţină tovărăşie reginei. Kettricken, îmi dădeam eu seama, nu era regina cel mai uşor de mulţumit. Mica ei servitoare, Rosemary, stătea pe podea, lângă masa de ceai, şi visa cu ochii deschişi, strângând o prăjitură în mânuţe. Dintr-odată, m-a cuprins dorinţa de a avea iar opt ani, ca să mă pot aşeza lângă ea.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Kettricken pe şleau. Sunt aici ca să-i dau un moştenitor lui Verity. Este o datorie de care nu mă feresc, pentru că nu o consider o datorie, ci o plăcere. Însă tare aş vrea să fiu sigură că domnul meu îmi împărtăşeşte sentimentele. E mereu plecat cu treburi prin oraş. Ştiu unde e astăzi: acolo, jos, urmărind cum i se nasc corăbiile din lemn şi scânduri. N-aş putea fi alături de el, fără să mă pască vreun pericol? Sigur că da, dacă i-aş purta moştenitorul în pântec, dacă l-ar zămisli. De ce trebuie să stau închisă aici, în vreme ce el se dedică trup şi suflet datoriei de a ne apăra poporul? Este o datorie pe care ar trebui s-o am şi eu, ca Sacrificiu pentru cele Şase Ducate.

Cât de mult mă obişnuisem cu felul muntenilor de a spune pe faţă ce gândesc, tot mă uluiră vorbele ei directe. Kettricken mă obligă să-i dau un răspuns şi mai îndrăzneţ. M-am ridicat, m-am aplecat pe lângă ea şi am închis bine obloanele împotriva curentului. Am profitat că stăteam aproape de ea ca să-i şoptesc furios:

— Dacă îţi închipui că asta e singura datorie ce-i revine reginei noastre, te înşeli amarnic, doamna mea. Ca să vorbesc la fel de deschis ca tine, să ştii că îţi neglijezi datoriile faţă de doamnele tale, care sunt aici astăzi numai ca să se ocupe de tine şi să ai cu cine sta de vorbă. Gândeşte-te. Oare n-ar putea ele să coasă la fel de bine în tihna camerei lor sau în tovărăşia doamnei Hasty? Tânjeşti după ceea ce consideri o datorie mai importantă; dar pe

tine te aşteaptă o datorie pe care nici regele însuşi nu o poate îndeplini. Eşti aici ca s-o duci la capăt. Ocupă-te de Curtea din Buckkeep. Fă din ea un loc mai căutat şi mai atrăgător. Încurajează-i pe lorzi şi pe doamnele tale să se întreacă în a-i câştiga atenţia soţului tău; fă-i dornici să-l sprijine în strădaniile sale. E mult de când castelul n-a mai avut o regină aşa de plăcută. În loc să te uiţi în jos, la corabia pe care o pot construi mâini mai pricepute, ridică ochii la îndatorirea care ţi s-a dat şi îndeplineşte-o cum poţi mai bine!

Am terminat de aranjat tapiseria care acoperea obloanele şi am ajutat-o să alunge frigul adus de furtuna de pe mare. După aceea m-am dat câţiva paşi înapoi şi m-am uitat în ochii reginei mele. Spre întristarea mea, arăta la fel de umilă ca o lăptăreasă. Avea lacrimi în ochii şterşi şi se înroşise în obraji, de parcă i-aş fi tras două palme. Rosemary, nesupravegheată, profita de ocazie şi desfăcea tartele cu grijă, să vadă ce au înăuntru. Nimeni nu părea să fi observat ceva neobişnuit. Dar eu învăţam repede cât de pricepute erau doamnele de la Curte în a se preface şi mă temeam că se vor apuca să bârfească despre ce i-o fi spus bastardul viitoarei regine de a făcut-o să plângă.

Mi-am blestemat stângăcia şi mi-am reamintit că, oricât de înaltă era Kettricken, nu era cu mult mai în vârstă decât mine şi, pe deasupra, se afla într-un loc străin. N-ar fi trebuit să-i vorbesc, ci ar fi trebuit să discut problema cu Chade şi să-l las pe el să pună pe cineva să i-o explice. Pe urmă mi-a trecut prin cap că el alesese deja pe cineva să-i explice astfel de lucruri. M-am uitat din nou la ea şi i-am zâmbit cam nervos. Ea îmi urmări repede privirea îndreptată spre doamne şi imediat îşi recapătă expresia serioasă. Am fost foarte mândru de ea în adâncul inimii.

— Ce propui? mă întrebă şoptit.

— Propun, am răspuns cu umilinţă, să mă ruşinez de felul îndrăzneţ în care m-am adresat reginei mele. Îi cer iertare. Şi mai propun să le dea acestor doamne un semn deosebit de favor regesc, să le răsplătească pentru devotamentul lor.

Înclină din cap în semn că înţelegea.

— Şi ce favoare să le fac?

— O întâlnire intimă cu regina în camera ei, poate înveselită de un menestrel sau un păpuşar nemaipomenit. Nu contează ce distracţie le oferi, ci să le excluzi pe acelea care au ales să nu se ocupe de tine cu acelaşi devotament.

— Mi se pare că numai Regal ar face aşa ceva.

— Probabil. Se pricepe foarte bine să se înconjoare de lachei şi lingăi. Dar el ar face-o cu duşmănie, ca să-i pedepsească pe cei care nu s-au învrednicit să se ocupe de el.

— Şi eu?

— Tu, viitoarea mea regină, o vei face în semn de răsplată pentru doamnele care s-au ocupat de tine. Fără intenţia de a le pedepsi pe celelalte, ci numai pentru a te bucura de tovărăşia celor care ţi-au împărtăşit sentimentele.

— Înţeleg. Şi menestrelul?

— Mellow[6]. E cel mai iscusit în a cânta pentru fiecare doamnă din cameră.

— Vrei să afli dacă e liber deseară?

— Doamnă. Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Eşti viitoarea regină. Îi faci o onoare dacă-l chemi. Niciodată nu va fi prea ocupat ca să te încânte pe tine.

Kettricken oftă din nou, dar mai uşor. Înclină din cap în semn că eram liber şi se ridică să le zâmbească doamnelor, rugându-le s-o ierte că s-a lăsat purtată de gânduri în dimineaţa aceea şi apoi întrebându-le dacă vor să-i ţină companie deseară, în camera ei. Doamnele avură un schimb de priviri şi zâmbiră; deci procedasem corect. Le-am reţinut numele: Lady Hopeful[7]şi Lady Modesty[8]. M-am înclinat către ele înainte de a ieşi din cameră. Plecarea mea de-abia fu observată.

Aşa am ajuns sfătuitorul lui Kettricken. Nu era un rol după care mă dădeam în vânt, acela de camarad şi povăţuitor care să-i şoptească ce pas să facă mai departe. Ca să fiu sincer, era o sarcină deloc confortabilă. Aveam impresia că o umilesc mustrând-o, că o corup învăţând-o cum se urzeşte pânza puterii la Curte. Avea dreptate. Erau trucurile lui Regal. Dacă le folosea pentru idealuri nobile şi pe căi mai cinstite decât prinţul, intenţiile mele erau destul de egoiste pentru amândoi. Voiam să adune puterea în propriile mâini, pentru ca Verity să fie strâns legat de tron în mintea tuturor.

În fiecare zi, când se însera, trebuia să merg la Lady Patience. Ea şi Lacey îmi luau vizitele în serios. Patience considera că stau numai la dispoziţia ei, de parcă eram încă pajul ei, şi i se părea o nimica toată să copiez un pergament foarte vechi pe preţioasa ei hârtie de stuf sau să-i arăt că am progresat cu cântatul la cimpoi. Mă lua la rost că nu depuneam destul efort cu instrumentul şi

---

[6]Suav, dulce (n. tr.).

[7]Plin de nădejde (n. tr.).

[8]Sfială (n. tr.).

petrecea aproape un ceas încercând să mă înveţe mai bine, dar mai mult încurcându-mă. Am încercat să fiu supus şi politicos, dar mă simţeam prins în capcana conspiraţiei lor de a nu mă lăsa s-o văd pe Molly. În ciuda eforturilor pe care le făceau ca să mă ţină departe de ea, o vedeam peste tot. A, nu, nu în carne şi oase, ci în parfumul dulceag al lumânării de mirt, în mantaua lăsată pe spatele unui scaun. Până şi mierea din prăjituri avea gustul lui Molly. Mă veţi crede un prost dacă vă spun că mă aşezam lângă lumânare ca să-i inspir parfumul sau pe scaun ca să mă proptesc de mantaua ei udată de zăpadă? Uneori mă simţeam ca şi Kettricken, mă înăbuşea ceea ce mi se cerea şi nu mai exista nimic în viaţa mea care să fie numai al meu.

Lui Chade îi raportam săptămânal cum progresa Kettricken în aflarea intrigilor de la Curte. El a fost cel care m-a avertizat că, dintr-odată, doamnele care nu mai ştiau cum să-i intre în graţii lui Regal se dădeau bine şi pe lângă Kettricken. Aşa că eu trebuia să-i spun reginei cui să-i ofere atenţie, dar nu mai mult decât atât, şi pe cine să trateze cu zâmbete sincere. Câteodată îmi ziceam că aş prefera să ucid în linişte pentru regele meu decât să fiu vârât până în gât în uneltirile astea. Însă atunci m-a chemat la el regele Shrewd.

Mesajul veni într-o dimineaţă, foarte devreme, iar eu m-am grăbit să mă îmbrac ca să merg la regele meu. Era pentru prima oară când mă chema de la întoarcerea mea în Buckkeep. Fusesem cam neliniştit din cauză că mă ignorase. Era supărat pe mine pentru cele întâmplate la Jhaampe? Fără îndoială că mi-ar fi spus-o în faţă. Totuşi... Mă rodea nesiguranţa. Am încercat să ajung la el cât mai grabnic, dar să mă şi îngrijesc de înfăţişarea mea. Nu prea mi-a reuşit nici una, nici alta. Părul meu, tuns din cauza febrei în Regatul Munţilor, îmi crescuse des şi imposibil de pieptănat, ca al lui Verity. Mai rău, începeau să-mi dea tuleiele. Burrich îmi spusese de două ori că ori mă hotărăsc să-mi las barbă, ori mă bărbieresc mai des. Cum ţepii îmi creşteau pe alocuri, aşa cum îi creşte iarna părul poneiului, în dimineaţa aceea am reuşit să mă tai de mai multe ori până să ajung la concluzia că sângele se vede mult mai bine decât ţepii. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi-aş fi vrut să-l pot lega în coadă la spate, ca războinicii. Mi-am prins de cămaşă acul pe care mi-l dăduse Shrewd cu atâta vreme în urmă, în semn că îi aparţin. Pe urmă am pornit neîntârziat spre regele meu.

În timp ce mergeam grăbit pe coridor spre uşa suveranului, Regal păşi dintr-odată din pragul uşii sale. M-am oprit, ca să nu

mă ciocnesc de el, apoi m-am simţit prins în capcană, cu ochii holbaţi la el. Îl mai văzusem de câteva ori de la întoarcerea mea, dar întotdeauna traversând un hol, sau doar îl zărisem cu coada ochiului, prins cu alte treburi. Acum stăteam faţă în faţă, la nici un braţ distanţă unul de altul, şi ne fixam din priviri. Aproape că puteam fi luaţi drept fraţi, am constatat şocat. El avea păr mai ondulat, trăsături mai fine, ţinută mai nobilă. În veşmintele lui scumpe, părea un păun faţă de mine, o biată pitulice care nu purta podoabe argintii la gât şi pe degete. Dar pecetea neamului Farseer o purtam amândoi. Şi eu, şi el ne ţineam falca asemenea lui Shrewd, aveam aceleaşi pleoape şi îndoitură a buzei de jos. Niciunul dintre noi nu se compara cu trupul musculos al lui Verity, dar eu parcă aduceam mai mult cu el. Mă despărţeau de Regal aproape zece ani. Numai pielea lui mă deosebea de sângele lui. L-am privit în ochi şi-am vrut să-i vărs măruntaiele pe podeaua proaspăt spălată.

Îmi rânji, arătându-şi dinţii albi.

— Bastardule, mă salută el amabil. Zâmbetul i se lăţi. Adică jupânul Fits[9]. Ţi-ai găsit un nume foarte *potrivit.*

Rostise cuvintele răspicat, ca să nu mă îndoiesc de jignire.

— Prinţe Regal, am răspuns pe un ton care să sune la fel de răutăcios ca al lui.

Am aşteptat cu o răbdare de gheaţă, de care nu mă crezusem în stare. El trebuia să lovească primul.

O vreme am stat amândoi pe loc, ţintuindu-ne cu privirea. Apoi el coborî ochii şi-şi scutură nişte fire de praf inexistente de pe mânecă. Trecu pe lângă mine. Nu m-am dat la o parte să-i fac loc. Nu mă îmbrânci, ca altădată. Am tras aer adânc în piept şi mi-am văzut de drum.

Nu o cunoşteam pe garda de la uşa lui Shrewd, dar mi-a făcut semn să intru în camera regelui. Am oftat şi mi-am impus încă o sarcină. Voi învăţa numele şi feţele oamenilor din nou. Acum, că turnul gemea de lume venită s-o vadă pe noua regină, mă trezeam recunoscut de oameni pe care eu nu-i ştiam.

— Ăsta tre' să fie bastardu', după cum arată, am auzit un negustor de slănină zicându-i ucenicului deunăzi, la uşa bucătăriei.

M-am simţit vulnerabil. Lucrurile se schimbau prea repede pentru mine.

Camera regelui mă lăsă cu gura căscată. Mă aşteptasem să găsesc ferestrele întredeschise, ca să intre aer proaspăt de iarnă,

---

[9] *Fits*(„convulsii”, „spasme”) se pronunţă la fel *cu Fitz* (n. tr.).

să-l văd pe Shrewd îmbrăcat şi vioi la masă, nerăbdător ca un căpitan care primeşte rapoarte de la subordonaţi. Întotdeauna fusese aşa, un bătrân sprinten, aspru cu sine însuşi, şiret ca numele său. Dar nu era în camera de zi. Am îndrăznit să merg până în dreptul dormitorului şi să arunc un ochi prin uşa deschisă.

Camera era încă pe jumătate în întuneric. Un servitor troncănea cu ceşti şi farfurii pe o măsuţă trasă lângă patul cu draperii mari. Se uită la mine, apoi întoarse capul, luându-mă cu siguranţă drept o slugă. Aerul era stătut, ca şi cum nu stătea nimeni acolo sau nu fusese aerisit de mult. Am aşteptat o vreme ca servitorul să-l anunţe pe rege de sosirea mea. Văzând că mă ignoră în continuare, m-am apropiat prudent de marginea patului.

— Regele meu? am îndrăznit să mă adresez lui Shrewd, când n-am auzit nicio vorbă. Am venit la chemarea ta.

Shrewd stătea în capul oaselor, în umbra draperiilor, bine proptit pe perne. Deschise ochii când mă auzi.

— Cine... A, Fitz. Aşază-te. Wallace, adu-i un scaun. Şi o ceaşcă şi-o farfurie.

Cât servitorul îi îndeplini porunca, Shrewd îmi mărturisi:

— Îi simt lipsa lui Cheffers. A fost cu mine atâţia ani, că nu era nevoie să-i spun ce trebuia să facă.

— Mi-l amintesc, stăpâne. Unde este?

— L-a răpus tusea. S-a îmbolnăvit în toamnă şi nu s-a mai înzdrăvenit. L-a prins încetul cu încetul, până când n-a mai putut respira fără să horcăie.

Mi-l aminteam pe servitor. Nu fusese un bărbat tânăr, dar nici bătrân. Am fost uimit să aflu că murise. Am rămas tăcut, fără cuvinte, în vreme ce Wallace veni cu scaunul, ceaşca şi farfuria. Se încruntă nemulţumit când m-am aşezat, dar l-am ignorat. Va afla în curând că regele Shrewd avea rânduiala sa.

— Şi tu, regele meu? Eşti sănătos? Nu-mi aduc aminte să te fi găsit în pat dimineaţa.

Regele Shrewd scoase un zgomot de nerăbdare.

— E foarte enervant. Nu-i chiar o boală. Doar vârtejuri, un soi de ameţeală care mă doboară când mă mişc repede. În fiecare dimineaţă cred că am scăpat, dar, când dau să mă ridic, se clatină pietrele din turn sub mine. Aşa că rămân în pat, mănânc şi beau puţin, apoi mă scol încet. Pe la amiază îmi revin. Cred că e din cauza frigului, deşi doftorul zice că-i de vină o veche rană de sabie, primită când nu eram cu mult mai în vârstă decât eşti tu acum. Vezi, mai am încă cicatricea, deşi am crezut că rana s-a vindecat de mult.

Regele se aplecă în faţă în patul ferit de draperii şi, cu mâna tremurând, dădu la o parte o şuviţă căruntă de la tâmplă. Am văzut cicatricea zbârcită şi am dat din cap.

— Dar destul cu asta. Nu te-am chemat să vorbim despre sănătatea mea. Ştii de ce eşti aici, nu?

— Doreşti să afli tot ce s-a petrecut la Jhaampe? am presupus eu.

M-am uitat în jur. Wallace îşi făcea de lucru prin preajmă. Cheffers ar fi plecat, pentru ca Shrewd şi cu mine să putem discuta în linişte. Nu ştiam cât de deschis să vorbesc în faţa noului servitor.

Dar Shrewd făcu un gest de ignorare.

— S-a terminat de mult cu asta, băiete, rosti el greu. M-am sfătuit cu Verity. Am trecut peste asta. Nu cred că mi-ai spune lucruri pe care să nu le ştiu deja sau să nu le bănuiesc. Verity şi cu mine am discutat pe îndelete. Regret... unele lucruri. Dar iată-ne ajunşi aici, şi aici e locul de unde trebuie să începem. Ce zici?

Îmi stăteau cuvintele în gât, gata să mă sufoce. Regal, aş fi vrut să-i spun regelui. Fiul tău, care a încercat să mă omoare pe mine, nepotul tău bastard. Ai discutat şi cu el pe îndelete? Când ai făcut-o, înainte sau după ce m-ai pus la dispoziţia lui? Dar am ştiut dintr-odată, ca şi cum mi-ar fi vorbit Verity sau Chade, că nu am dreptul să-l iau la întrebări pe regele meu. Nici măcar să-l întreb dacă mi-a pus viaţa în mâinile fiului său mai mic. Mi-am muşcat limba şi mi-am înghiţit cuvintele.

Regele se uită la mine, apoi aruncă scurt ochii spre servitor.

— Wallace, du-te puţin până la bucătărie. Sau unde vrei tu, dar nu sta aici.

Servitorul se arătă nemulţumit, se răsuci pufnind şi plecă lăsând uşa întredeschisă. La semnul lui Shrewd, m-am ridicat şi am închis-o. După aceea m-am aşezat la loc.

— FitzChivalry, rosti Shrewd grav. Nu merge aşa.

— Regele meu?

M-am uitat în ochii lui, apoi am plecat capul.

— Câteodată, tinerii ambiţioşi fac prostii, reluă Shrewd sever. Când li se arată că au greşit, îşi cer iertare.

Am ridicat brusc privirea. Aştepta să-mi cer iertare? Dar el continuă:

— Mi s-au oferit scuze. Le-am acceptat. Acum mergem mai departe. Ai încredere în mine, rosti el blând, dar fără a-mi cere ceva. Cu cât se spun mai puţine despre asta, cu atât se uită mai repede.

M-am lăsat în spate pe scaun. Am inspirat adânc, am oftat cu grijă. Într-un minut am reuşit să mă stăpânesc. Am ridicat ochii spre suveranul meu cu o figură sinceră.

— Pot să te întreb de ce m-ai chemat, regele meu?

— O neplăcere, îmi răspunse el dezgustat. Ducele Brawndy de Bearns crede că ar trebui să rezolv situaţia. Se teme de consecinţe, dacă nu o fac. Nu crede că... e înţelept din punct de vedere politic să ia măsuri chiar el. Aşa că i-am primit cererea, dar în silă. Nu avem destule pe cap, cu piraţii la uşă, şi fără vrajba internă? Totuşi, au dreptul să mi-o ceară, iar eu am datoria să le răspund. Vei fi, încă o dată, purtătorul dreptăţii regelui, Fitz.

Mi-a prezentat pe scurt situaţia din Bearns. O tânără din Seal Bay venise la Ripplekeep să-şi ofere serviciile lui Brawndy ca războinică. El o primise cu plăcere, pentru că era şi bine clădită la trup, şi pricepută la mânuit bâta, arcul şi sabia. Era frumoasă, puternică, micuţă, neagră şi lunecoasă ca vidra. A fost primită cu bucurie printre gărzile ducelui şi a devenit curând foarte populară la Curte. Avea, nu farmec, ci curajul şi voinţa care-i îndeamnă pe alţii s-o urmeze. Lui Brawndy însuşi i-a devenit foarte dragă. Îi însufleţea Curtea şi aducea un suflu nou printre gărzile sale.

De la o vreme însă a început să se dea drept prezicătoare şi ghicitoare. Pretindea că fusese aleasă de El, zeul mării, pentru o soartă mai nobilă. O chema Madja, se trăgea dintr-o familie de rând, dar, după ce a săvârşit un ritual cu foc, vânt şi apă, şi-a spus Virago. Nu mânca decât carne de care-şi făcea rost singură şi nu ţinea în odaia ei decât lucruri făcute de mâna ei sau câştigate prin luptă cu arma. Rândurile adepţilor ei se îngroşau, printre ei aflându-se tineri nobili, dar şi mulţi ostaşi aflaţi sub comanda ei. Tuturor le predica nevoia de a-l venera şi cinsti din nou pe El. Îmbrăţişa vechile obiceiuri, îndemnând la o viaţă aspră şi simplă, care lăuda ceea ce obţine un om prin propriile forţe.

Ea vedea în piraţi şi neoameni pedeapsa lui El pentru traiul nostru nepăsător şi condamna neamul Farseer că încurajează această nepăsare. La început, vorbise prudentă despre asemenea lucruri. În ultima vreme, devenise mai deschisă, dar nu atât de curajoasă încât să proclame trădarea absolută. Totuşi, au avut loc sacrificii de tauri pe stâncile mării; Virago a vopsit câţiva tineri cu sânge şi i-a trimis să caute spiritele, cum se făcea în vremurile de demult. Brawndy a auzit zvonuri că-şi caută un bărbat pe măsura ei, care să i se alăture pentru îndepărtarea neamului Farseer de pe tron. Cei doi ar conduce împreună, pentru a deschide era Luptătorului şi a pune capăt celei a Fermierului. După Bearns, un

număr destul de mare de tineri erau gata să se întreacă pentru cinstea aceasta. Brawndy voia ca Virago să fie oprită înainte de a trebui s-o acuze el însuşi de trădare şi să-i oblige pe ai lui să aleagă între el şi ea. Shrewd considera că adepţii ei se vor împuţina dramatic dacă ar fi înfrântă la mânuirea armelor, ar păţi ceva rău sau ar cădea victimă unei boli care să-i secătuiască puterile şi frumuseţea. Am fost obligat să fiu de acord cu el, dar i-am atras atenţia că, nu de puţine ori, cei ce mureau ajungeau un fel de zei după aceea. Shrewd zise că da, sigur, dar numai dacă mureau cu cinste.

Apoi regele schimbă subiectul pe neaşteptate. În Ripplekeep sau Seal Bay exista un pergament vechi pe care Verity îl voia copiat, o înşiruire a tuturor celor din Bearns care-l slujiseră pe rege cu ajutorul Meşteşugului ca grup de iniţiaţi. Se mai spunea că la Ripplekeep se găseşte o relicvă de pe vremea când Străbunii apăraseră oraşul. Shrewd voia ca eu să plec a doua zi la Seal Bay, să copiez pergamentele, să văd relicva şi să-i relatez totul la întoarcere. De asemenea, trebuia să-i transmit lui Brawndy toate cele bune din partea lui şi convingerea că în curând ducele nu va mai avea motive să se frământe.

Am înţeles.

Când m-am ridicat, cu gând să plec, Shrewd mişcă un deget să mă oprească. Am rămas în aşteptare.

— Crezi că îmi respect partea mea de înţelegere dintre noi doi? mă întrebă.

Vechea întrebare, cea pe care mi-o pusese întotdeauna la sfârşitul întâlnirilor noastre, când eram copil. Mă făcu să zâmbesc.

— Da, regele meu, am răspuns ca de obicei.

— Atunci ai grijă să ţi-o respecţi şi tu pe a ta.

Se opri, apoi adăugă un lucru pe care nu-l mai rostise până atunci:

— Nu uita, FitzChivalry. Un rău făcut cuiva din familia mea e un rău făcut mie.

— Domnule?

— N-ai face rău cuiva din familia mea, nu?

Mi-am îndreptat ţinuta. Ştiam la ce se referă şi i-am făcut pe plac:

— Regele meu, nu voi face rău nimănui din familia ta. Am jurat credinţă neamului Farseer.

Shrewd încuviinţă tăcut. De la Regal smulsese o scuză, iar de la mine promisiunea că nu-i voi omorî fiul. Probabil credea că făcuse pace între noi. Odată ieşit de la el, m-am oprit în faţa uşii şi

mi-am dat la o parte părul de pe ochi. Tocmai făcusem o promisiune, mi-am reamintit. Am sucit-o pe toate părţile şi mi-am impus să mă gândesc la ce mă va costa să mi-o respect. M-a copleşit amărăciunea, până când m-am gândit la ce va însemna dacă mi-o voi încălca. Apoi mi-am descoperit şovăielile şi le-am alungat ferm. Am luat o hotărâre, aceea de a-mi ţine cuvântul dat regelui. Nu mă împăcasem cu Regal, dar cel puţin mă împăcasem cu mine însumi. Hotărârea mi-a adus o umbră de alinare şi am pornit sigur pe mine pe coridor.

Nu-mi refăcusem provizia de otrăvuri de când mă întorsesem din Regatul Munţilor. Pe-afară nu creştea nimic acum. Trebuia să fur cele necesare. Vopsitorii de lână ar putea avea câte ceva folositor, iar în tolba vraciului aş găsi restul. Mintea mea era ocupată cu planuri în timp ce coboram scările.

Serene urca. Văzând-o, m-am oprit în loc. Mă cuprinse teama, aşa cum nu mi se întâmplase în faţa lui Regal. Din grupul lui Galen, ea era acum cea mai puternică. August se retrăsese, plecase departe, în teritoriu, să trăiască domneşte într-un ţinut cu livezi. Îşi pierduse orice iscusinţă de a folosi Meşteşugul la întâlnirea cea din urmă, în care murise Galen. Serene rămăsese pionul-cheie al grupului. Vara stătea la Buckkeep, iar ceilalţi iniţiaţi, împrăştiaţi prin turnuri şi foişoare de-a lungul şi de-a latul ţărmului nostru, îi trimiteau regelui rapoarte prin ea. Iarna se adunau toţi la Buckkeep, să-şi reînnoiască legăturile şi tovărăşia. În lipsa unui maestru al Meşteşugului, ea preluase, în mare parte, poziţia lui Galen la Buckkeep. De asemenea, preluase, cu mult entuziasm, ura lui faţă de mine. Îmi trezea amintiri foarte vii ale suferinţelor trecute şi-mi inspira o groază pe care încă nu mi-o explicam. O evitasem de la întoarcerea mea, dar acum mă ţintuia cu privirea.

Scara era destul de lată ca să treacă două persoane deodată. Dacă una din ele nu se plasa chiar la mijlocul unei trepte. Deşi se uita la mine de jos, tot o simţeam în avantaj. I se schimbase ţinuta de când fusesem învăţăceii lui Galen. Noua ei poziţie i se reflecta în înfăţişare. Roba albastră ca miezul de noapte fusese brodată cu generozitate. Părul lung şi negru era prins la spate într-un stil complicat, cu o sârmă lucioasă, decorată cu fildeş. Argintul îi împodobea gâtul şi degetele. Dar îşi pierduse feminitatea. Îşi însuşise valorile de pustnic ale lui Galen, pentru că era foarte trasă la faţă şi parcă avea gheare, nu mâini. Ca şi el, era plină de trufie. Era prima oară când mă acosta direct de la moartea lui. M-am oprit deasupra ei, fără să am habar ce vrea de la mine.

— Bastardule, zise ea fără intonaţie.

Era un nume, nu un salut. M-am întrebat dacă rostirea lui va înceta vreodată să mă doară.

— Serene, am spus, cât de indiferent am putut.

— N-ai murit în Regatul Munţilor.

— Nu. N-am murit.

Nu voia să se dea la o parte, îmi bloca drumul. Foarte încet, îmi spuse:

— Ştiu ce-ai făcut. Ştiu ce eşti.

În adâncul inimii, tremuram ca un iepure. Mi-am zis că probabil se folosea de toată forţa Meşteşugului ca să-mi inspire o asemenea frică. Mi-am zis că frica nu era sentimentul meu adevărat, ci mi-o inducea ea. M-am silit să-mi înghit cuvintele.

— Şi eu ştiu ce sunt. Omul regelui.

— Nici măcar om nu eşti, declară ea calmă. Îmi zâmbi. Într-o zi, toată lumea va afla asta.

Frica tot frică rămâne, de oriunde ar veni. Am rămas pe loc, fără să-i răspund. În cele din urmă, se dădu la o parte ca să pot trece. Am considerat-o o mică victorie, deşi, dacă mă gândesc bine, nu avea ce face altceva. Mi-am pregătit lucrurile pentru drumul la Bearns, bucuros să plec din Buckkeep pentru câteva zile.

Nu-mi amintesc prea multe despre însărcinarea aceea. Am cunoscut-o pe Virago, pentru că venise şi ea în vizită la Ripplekeep cât mi-am făcut eu treaba de scrib acolo. Arăta aşa cum o descrisese Shrewd, o femeie frumoasă, musculoasă, cu mişcări suple, de felină. Sănătatea izvora din ea ca o strălucire. Oriunde intra, privirile se întorceau după ea. Atrăgea, prin simplitatea ei, orice bărbat care o urma. Până şi eu m-am simţit atras de ea şi nu-mi venea să-mi duc treaba la bun sfârşit.

În prima seară petrecută împreună, am stat la masă faţă în faţă. Ducele Brawndy mă primise foarte frumos, ba chiar o pusese pe bucătăreasa lui să gătească un fel de mâncare condimentat care îmi plăcea foarte mult. Biblioteca lui îmi stătea la dispoziţie, precum şi scribul lui mai neînsemnat. Fiica sa cea mai tânără îmi oferise tovărăşia ei timidă. Discutam despre sarcina mea de a copia pergamentul cu Celerity[10], care m-a uimit cu inteligenţa ei discret dezvăluită. Pe la mijlocul mesei, Virago îi spuse vecinului ei că, mai demult, bastarzii erau înecaţi la naştere. Aşa o cerea tradiţia lui El, preciză ea. Aş fi putut să trec cu vederea peste

[10]Iuţeală, sprinteneală (n. tr.).

observaţie, dacă nu s-ar fi aplecat peste masă ca să mă întrebe zâmbind:

— N-ai auzit de obiceiul ăsta, bastardule?

M-am uitat la ducele Brawndy, aşezat în capul mesei. Discuta aprins cu fata lui cea mai mare. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Cred că este la fel de vechi ca obiceiul de a fi politicos cu cei care stau la masa gazdei, am replicat.

Am încercat să nu ridic tonul, nici privirea. Momeală. Brawndy mă aşezase în faţa ei ca momeală. Niciodată nu mai fusesem folosit cu atâta ostentaţie. M-am întărit, încercând să las la o parte sentimentele personale. Cel puţin eram pregătit.

— Unii ar zice că neamul Farseer se perverteşte, din moment ce tatăl tău a ponegrit patul conjugal. Desigur, eu nu aş vorbi împotriva familiei regelui meu. Dar, spune-mi, cum a fost primită mama ta printre ai ei, după ce s-a purtat ca o târfă?

Am zâmbit amabil. Dintr-odată, nu mi-a mai părut rău de însărcinarea mea.

— Nu-mi amintesc prea multe despre rudele mamei, am răspuns eu, fără afectare. Dar îmi închipui că au crezut ceea ce cred şi eu. Că e mai bine să fii târfă, sau copil de târfă, decât trădătorul regelui tău.

Mi-am luat paharul de vin şi-am întors privirea spre Celerity. Fata făcu ochii mari şi rămase cu răsuflarea tăiată când pumnalul de la cingătoarea lui Virago se înfipse în masa lui Brawndy, la câţiva centimetri de cotul meu. Mă aşteptasem la asta, aşa că nici n-am clipit. În schimb, mi-am îndreptat atenţia spre ea. Virago arunca foc din priviri şi fremăta din nări. Roşeaţa din obraji o făcea şi mai frumoasă.

— Spune-mi, am rostit eu pe ton calm, propovăduieşti tradiţiile, nu-i aşa? Atunci nu o respecţi şi pe aceea care nu permite vărsarea de sânge în casa în care eşti musafir?

— Tu nu eşti mânjit cu sânge? veni replica ei.

— Aşa cum eşti şi tu. N-aş pângări casa ducelui meu, lăsând lumea să spună că a permis musafirilor să se omoare la masă. Sau eşti la fel de nepoliticoasă faţă de duce, pe cât de necredincioasă eşti faţă de rege?

— Nu i-am jurat credinţă lui Farseer, regelui tău cel molâu.

Lumea se foi, unii stânjeniţi, alţii, ca să ne vadă mai bine. Deci unii au fost martori ai faptului că m-a provocat la masa lui Brawndy. Totul fusese pus la cale cu mare grijă, ca orice campanie de luptă. Ştia ea oare cât de bine gândit era şi planul meu? Bănuia

ce ascund în pacheţelul din manşetă? Am vorbit cu îndrăzneală, ridicând vocea ca să fiu auzit:

— Am auzit de tine. Cred că aceia pe care îi ademeneşti să te urmeze pe calea trădării ar face mai bine să meargă la Buckkeep. Verity, viitorul rege, i-a chemat pe oamenii pricepuţi în a mânui armele să vină pe noile sale corăbii şi să lupte împotriva Străinilor, duşmanii noştri comuni. Asta, zic eu, ar fi o provocare mai pe măsura îndemânării lor de războinici. Nu este acesta un ţel mai onorabil decât să se întoarcă împotriva conducătorilor cărora le-au jurat credinţă sau decât să irosească sângele taurilor pe o stâncă, în lumina lunii, când carnea animalelor i-ar putea hrăni pe cei năpăstuiţi de Corăbiile Roşii?

Am vorbit pătimaş, cu glas tot mai ridicat, în vreme ce ea căsca ochii cât cepele, mirată de câte ştiu. M-am pomenit prins în vâltoarea propriilor mele spuse, deoarece credeam în ele. M-am aplecat peste masă, peste farfuria şi ceaşca lui Virago, ca să mă apropii cât mai mult de obrazul ei, şi am întrebat-o:

— Spune-mi, viteazo, ai ridicat vreodată sabia împotriva cuiva care nu era compatriotul tău? Împotriva Piraţilor de pe Corăbiile Roşii? Nici n-am crezut c-ai făcut-o. E mai uşor să jigneşti o gazdă primitoare sau să-l schilodeşti pe fiul vecinului decât să-l ucizi pe cel care a venit să le ia viaţa alor tăi.

Virago nu se pricepea la vorbe. Furioasă, mă scuipă. M-am retras calm şi m-am şters pe faţă.

— Poate vrei să mă provoci într-un moment şi într-un loc mai potrivit. Poate peste o săptămână, pe stâncile pe care ai ucis cu atâta curaj tovarăşul vitei? Poate că eu, ca scrib, o să te aţâţ mai mult decât potrivnicul bovin?

Ducele Brawndy catadicsi să bage de seamă agitaţia.

— FitzChivalry! Virago! ne mustră el.

Dar noi nu ne-am dezlipit ochii unul de celălalt, eu stând cu mâinile proptite de-o parte şi de alta a lui Virago, pregătit s-o înfrunt.

Cred că şi bărbatul de lângă ea m-ar fi provocat, dacă ducele n-ar fi trântit solniţa de masă, mai-mai s-o spargă, şi nu ne-ar fi amintit categoric că suntem la masa lui, în casa lui şi nu permite vărsare de sânge. El, cel puţin, era capabil să-l cinstească şi pe regele Shrewd, şi tradiţia, deopotrivă, şi ne sugeră să facem la fel. Mi-am cerut iertare cât se poate de umil şi grăitor, iar Virago bolborosi un „îmi pare rău”. Se reluă masa, menestrelii începură să cânte şi, în zilele următoare, am copiat pergamentul pentru Verity şi am văzut relicva Străbunilor, care mi s-a părut un simplu

flacon de sticlă împodobit cu solzi de peşte foarte fini. Celerity se arăta mai impresionată de mine decât îmi convenea. Cealaltă faţă a monedei era să înfrunt chipurile duşmănoase ale susţinătorilor lui Virago. Am trăit o săptămână interminabilă.

Nu am fost nevoit să-mi duc la capăt provocarea, pentru că, înainte de a se încheia săptămâna, limba şi gura lui Virago se umpluseră de furuncule şi răni – pedeapsa bine cunoscută pentru cei care-şi minţeau camarazii de arme şi-şi trădau jurămintele rostite. Nu putea să bea nimic, darămite să mănânce, şi era atât de desfigurată, încât cei din apropierea ei o părăsiră, de teamă să nu se îmbolnăvească şi ei. Avea dureri atât de mari, că nu putea ieşi în frig să lupte, şi nimeni nu vru să accepte provocarea în numele ei. Am aşteptat pe stânci un potrivnic care nu sosi niciodată. Celerity aşteptă lângă mine, împreună cu vreo douăzeci de nobili mărunţi, trimişi de ducele Brawndy să mă însoţească. Am discutat şi am băut mult prea mult rachiu, ca să ne încălzim. La lăsarea serii, un mesager din turn veni să ne anunţe că Virago plecase din Ripplekeep, dar nu ca să mă înfrunte. Plecase undeva, în interiorul ţinutului. Singură. Celerity bătu din palme, apoi mă surprinse cu o îmbrăţişare. Ne-am întors îngheţaţi, dar veseli, ca să ne aşezăm la un ultim ospăţ în Ripplekeep, înainte de a pleca eu la Buckkeep. Brawndy m-a aşezat în stânga lui, cu Celerity alături.

— Ştii, îmi spuse el pe la sfârşitul mesei, pe an ce trece, semeni tot mai mult cu tatăl tău.

Nici să fi băut ducele tot rachiul din Bearns, şi n-ar fi reuşit să-şi alunge răceala din glasul cu care rostise vorbele acestea.

6

NEOAMENII

Cei doi fii ai reginei Constance şi ai regelui Shrewd au fost Chivalry şi Verity. Se născuseră la numai doi ani unul de altul şi crescuseră apropiaţi, cât de apropiaţi sunt fraţii. Chivalry era cel mai în vârstă, primul care a ajuns în poziţia de viitor rege la şaisprezece ani. Aproape imediat a primit de la tatăl său însărcinarea de a se ocupa de un conflict la graniţa cu Statele Chalced. De atunci încoace, rareori a stat la Buckkeep mai mult de câteva luni la rând. Nici după ce s-a însurat nu şi-a permis zile de odihnă. Nu neapărat din cauză că, pe atunci, se iscau nenumărate răzmeriţe la hotare, ci pentru că Shrewd părea ferm hotărât să stabilească, o dată pentru totdeauna, graniţele cu toţi vecinii. Multe dintre conflicte se rezolvau cu sabia, deşi, odată cu trecerea timpului, Chivalry devenea tot mai iscusit în a încerca mai întâi calea diplomaţiei.

Unii ziceau că prinţul Chivalry primise această însărcinare în urma uneltirilor mamei sale vitrege, regina Desire, care spera să-i aducă moartea. Alţii spuneau că acesta a fost mijlocul prin care Shrewd l-a scos pe fiul său cel mai mare de sub observaţia şi autoritatea noii regine. Prinţul Verity, condamnat, din cauza tinereţii lui, să stea acasă, îi cerea tatălui său în fiecare lună, oficial, să-i dea voie să-şi urmeze fratele. Oricât s-a străduit Shrewd să-l atragă cu diferite responsabilităţi, n-a reuşit. Verity îşi ducea la îndeplinire sarcinile primite, dar nu permitea nimănui să creadă, nici măcar o secundă, că nu ar prefera să fie alături de fratele său mai mare. În cele din urmă, când împlini douăzeci de ani, după şase ani în care ceruse lună de lună să i se dea voie să-şi urmeze fratele, Shrewd îi cedă fără nicio tragere de inimă.

De atunci încolo, patru ani la rând, până în ziua în care Chivalry a abdicat şi Verity a primit titlul de viitor rege, cei doi fraţi au muncit cot la cot stabilind hotare şi parafând tratate şi

înţelegeri comerciale cu vecinii celor Şase Ducate. Prinţul Chivalry avea talent în a se înţelege cu oamenii, fie cu câte unul, fie cu mulţimea. Verity se pricepea la detaliile înţelegerilor, la hărţile precise care marcau hotarele stabilite, şi la a-l susţine pe fratele său, în calitatea lui de soldat şi de prinţ.

Prinţul Regal, cel mai tânăr dintre fiii lui Shrewd şi singurul copil al acestuia cu regina Desire, şi-a petrecut tinereţea acasă, la Curte, unde mama lui nu a precupeţit niciun efort pentru a-l transforma într-un candidat la tron.

Am călătorit spre Buckkeep cu un sentiment de uşurare. Nu era pentru prima oară când îndeplinisem o asemenea însărcinare pentru regele meu, dar nu dobândisem gust pentru meseria de asasin. Mă bucuram că Virago mă insultase şi mă provocase, pentru că îmi uşurase treaba. Fusese totuşi o femeie foarte frumoasă şi o luptătoare dibace. Mare pierdere, nu mă mândream cu ce făcusem, dar împlinisem porunca regelui. La asta mă gândeam când mergeam călare pe Cenuşia, care mă ducea pe ultima ridicătură de pământ, spre casă.

M-am uitat în susul dealului şi nu mi-a venit să cred. Kettricken şi Regal călare, unul lângă altul, împreună. Parcă erau o ilustrată din pergamentele cele mai reuşite ale lui Fedwren. Regal purta veşminte roşu aprins cu auriu, bocanci negri lucioşi şi mănuşi negre. Mantia lui de călărie îi atârna pe spate prinsă de un umăr, ca să iasă în evidenţă contrastul de culori sclipitoare în vântul dimineţii. Vântul îi adusese roşeaţă în obraji şi-i încâlcise buclele frumos pieptănate. Ochii săi întunecaţi străluceau. Seamănă a om, mi-am zis, călare pe armăsarul falnic şi negru, care alerga ţanţoş. Ar putea fi om, dacă ar vrea, în loc de prinţul trândav care stă mereu cu un pahar de vin în faţă şi o doamnă alături. Încă o pierdere...

O, dar cu doamna de lângă el era altă poveste. În alaiul care-i însoţea, răsărea ca o floare rară, de pe alte meleaguri. Călărea în pantaloni largi, purpurii ca şofranul, care sigur nu fuseseră vopsiţi în căzile din Buckkeep. Erau împodobiţi cu broderie bogată şi viu colorată şi prinşi bine în cizmele înalte până aproape de genunchi. Burrich ar fi zis că aşa e practic. Kettricken nu purta mantie, ci o jachetă scurtă şi groasă, din blană albă, cu guler înalt, ca să-i apere gâtul de vânt. O vulpe albă, am presupus eu, din tundra îndepărtată a Regatului Munţilor. Mâinile şi le acoperise cu mănuşi negre. Vântul se jucase cu părul ei lung şi blond, întinzându-l şi încâlcindu-i-l peste umeri. Pe cap, Kettricken avea o căciulă

tricotată în toate culorile posibile. Stătea în şa dreaptă şi uşor aplecată, în stilul călăreţilor de la munte, şi o făcea pe Pas Uşor să creadă că trebuie să joace, nu să meargă. Hăţurile iepei castanii erau împodobite cu clopoţei argintii, care scoteau clinchete vesele în frigul dimineţii. Faţă de celelalte femei îmbrăcate în fuste şi mantii largi, Kettricken părea agilă ca o pisică.

Amintea de un războinic dintr-o altă ţară, poate dintr-un tărâm nordic, sau de un aventurier dintr-o poveste de demult. Se deosebea de celelalte doamne nu ca o femeie de stirpe nobilă şi frumos înveşmântată, care îşi plimbă trufaşă rangul printre cei mai puţini aleşi, ci ca un şoim ţinut în aceeaşi colivie cu nişte păsări cântătoare. Nu eram sigur că ar trebui să se arate astfel supuşilor. Prinţul Regal călărea alături de ea, zâmbindu-i şi vorbindu-i. Discutau aprins, mai şi râdeau. Când m-am apropiat, am lăsat-o pe Cenuşia să încetinească. Kettricken trase de hăţuri şi-mi zâmbi. S-ar fi oprit să mă salute, dar Regal dădu rece din cap spre mine şi-şi îndemnă din genunchi calul la trap. Ca să nu se lase mai prejos, iapa lui Kettricken smuci de zăbală şi ţinu pasul cu el. Am primit un salut cât se poate de fugar de la cei care călăreau în urma reginei şi a prinţului. M-am oprit să-i văd cum trec, apoi am pornit din nou spre Buckkeep, cu inima grea. Pe chipul lui Kettricken citisem freamăt, obrajii ei palizi se coloraseră de la aerul rece, iar surâsul ei către Regal fusese la fel de sincer ca rarele zâmbete pe care încă mi le oferea şi mie. Totuşi, nu-mi venea să cred că e atât de naivă încât să se încreadă în Regal.

Cugetam la acestea în timp ce scoteam şaua de pe Cenuşia şi-o ţesălam. Mă aplecasem să-i verific copitele, când l-am simţit pe Burrich privindu-mă peste uşa boxei.

— De când? l-am întrebat.

Ştia la ce mă refer.

— A început la câteva zile după plecarea ta. Regal a adus-o aici într-o zi şi mi-a vorbit pe faţă, zicând că, după părerea lui, e mare păcat că regina îşi petrece zilele închisă în turn. La munte era obişnuită cu traiul sănătos, în aer liber. A pretins că i-a dat voie s-o convingă să înveţe să călărească aşa cum călărim noi aici, la şes. După aceea mi-a cerut să pun pe Pas Uşor şaua făcută de Verity pentru regina lui şi duşi au fost. Ce era să fac sau să spun? mă întrebă aspru, când m-am întors către el cu o expresie întrebătoare. E aşa cum ai spus tu înainte. Suntem oamenii regelui. I-am jurat credinţă. Iar Regal e un prinţ al Casei Farseer. Chiar dacă aş fi fost cu desăvârşire lipsit de credinţă faţă de ea, lângă

mine stătea viitoarea mea regină, aşteptând să-i aduc calul şi să pun şaua pe el.

Gestul meu discret îi aminti lui Burrich că vorbele lui sunau a trădare. Păşi lângă mine în boxă ca s-o mângâie pe Cenuşia cufundat în gânduri, în timp ce eu terminam ţesălatul.

— N-ai avut de ales, am recunoscut eu. Dar nu pot să nu mă întreb ce urmăreşte cu adevărat. Şi de ce îl îngăduie ea.

— Ce urmăreşte? Poate să-i intre iar în graţii. Nu-i niciun secret că ea se ofileşte în castel. O, ea vorbeşte deschis cu toată lumea. Dar e prea sinceră ca să-i facă pe alţii să creadă că e fericită, când, de fapt, nu este.

— Poate, am recunoscut, cu jumătate de gură. Am ridicat capul dintr-odată, ca un câine la fluieratul stăpânului.

— Trebuie să plec. Viitorul rege, Verity...

Am lăsat propoziţia neterminată. Nu mai trebuia să-i spun lui Burrich că fusesem chemat prin Meşteşug. Mi-am azvârlit pe umăr desaga cu pergamentele copiate cu multă caznă şi am pornit spre castel.

Nu m-am oprit să-mi schimb hainele, nici măcar să mă încălzesc la focul din bucătărie, ci m-am dus direct la Verity, în camera hărţilor. Uşa era întredeschisă şi am bătut o dată înainte de a intra. Verity stătea aplecat peste o hartă fixată pe masă. Nici nu se uită la mine. Mă aşteptau deja un vin fiert aburind şi o porţie bună de carne rece şi pâine pe măsuţa de lângă şemineu. După un timp, prinţul se îndreptă de spate.

— Blochezi prea mult, îmi zise el, în loc de salut. Încerc să te conving să te grăbeşti de trei zile, şi tu când îţi dai seama că eşti căutat? Când ajungi în grajdurile mele. Ascultă-mă, Fitz, trebuie să găsim timp să te învăţ Meşteşugul.

Ştiam, chiar în timp ce-mi vorbea, că nu vom avea timp de asta niciodată. Ne apăsau prea multe. Ca de obicei, Verity trecu imediat la subiectul preocupării sale.

— Neoamenii, începu el.

Un fior rău prevestitor îmi străbătu şira spinării.

— Iar au lovit Corăbiile Roşii? În toiul iernii? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Nu. Măcar de asta suntem feriţi. Dar se pare că piraţii, deşi ne lasă în pace şi se duc acasă, la căldura căminului lor, tot îşi lasă otrava printre noi. Făcu o pauză. Ei, dă-i drumul. Încălzeşte-te şi mănâncă. Poţi să mesteci şi să asculţi în acelaşi timp.

În timp ce mă ospătam cu vin fiert şi mâncare, Verity îmi ţinu o predică:

— Avem aceeaşi problemă ca înainte. Rapoarte despre neoameni care-i pradă şi-i jecmănesc nu doar pe călători, ci şi ferme şi case izolate. Am făcut cercetări şi trebuie să dau crezare rapoartelor. Însă atacurile au loc departe de zona raidurilor; şi, de fiecare dată, lumea zice că nu e un singur neom sau doi, ci bande care atacă organizat.

Am stat puţin pe gânduri, mi-am înghiţit îmbucătura şi am spus:

— Nu cred că neoamenii sunt capabili să atace în bande, nici măcar câte doi. Când îi întâlneşti, îţi dai seama că nu ştiu ce înseamnă... să trăieşti în comunitate. Sau să împărţi cu alţii. Vorbesc, gândesc, dar numai pentru ei. Aşa ar face şi jderii, dacă ar putea vorbi. Nu le pasă de nimic, vor doar să supravieţuiască. Văd unii în alţii numai rivali care le fură mâncarea şi orice fel de bucurie.

Mi-am umplut cana, recunoscător pentru vinul care mi se răspândea în corp. Măcar mă încălzea.

Însă nu putea alunga şi fiorul simţit la izolarea sumbră a neoamenilor.

Harul fusese mijlocul prin care descoperisem izolarea neoamenilor. Atât de lipsiţi erau de orice simţ al înrudirii cu lumea, că nici nu-i simţeam. Harul îmi deschidea calea spre pânza aceea care leagă toate creaturile la un loc, dar neoamenii nu făceau parte din ea, erau izolaţi ca pietrele, flămânzi şi nemiloşi ca furtuna devastatoare sau râul care se revarsă peste matcă. Când mă întâlneam pe neaşteptate cu un neom, tresăream ca lovit de o piatră.

Verity se mulţumi să dea din cap meditativ.

— Dar până şi jderii, cât sunt ei de animale, atacă în haită. La fel fac peştii-lamă cu balena. Dacă animalele se adună în cete să-şi doboare prada, de ce n-ar face-o şi neoamenii?

Am pus deoparte pâinea pe care o luasem în mână.

— Lupii şi peştii-lamă fac asta pentru că aşa s-au născut şi împart carnea cu puii. Nu omoară fiecare pentru el, ci pentru toată haita. Am văzut grupuri de neoameni, dar nu atacă împreună. Când m-au asaltat mai mulţi, singurul lucru care m-a salvat a fost că am reuşit să-i aţâţ unul împotriva celuilalt. Le-am aruncat mantaua pe care o voiau şi s-au bătut pe ea. Şi când s-au luat iar după mine, mai mult s-au încurcat unii pe alţii decât s-au ajutat.

M-am străduit să-mi păstrez tonul calm când mi-a revenit în minte amintirea nopţii aceleia. Atunci murise Faur, iar eu omorâsem prima oară.

— Dar nu luptă împreună. Asta e ceea ce îi depăşeşte, ideea de a lucra la un loc, spre avantajul tuturor.

Am ridicat privirea şi am văzut ochii plini de milă ai lui Verity.

— Uitasem că te-ai bătut cu ei. Iartă-mă. Nu trec lucrul ăsta cu vederea. Dar mă asaltează atâtea griji în ultima vreme…

Îşi lăsă gândul neterminat şi păru că-şi concentrează auzul pe sunete îndepărtate. După o clipă, îşi reveni.

— Aşadar, crezi că ei nu pot coopera. Şi totuşi se întâmplă. Uite aici – frecă uşor cu palma o hartă întinsă pe masă. Am însemnat locurile de unde am primit plângeri şi numărul neoamenilor care se spune că trăiesc acolo. Ce zici de asta?

M-am dus lângă el. Am avut impresia că stau lângă un cuptor. Radia din el forţa Meşteşugului. M-am întrebat dacă se străduieşte s-o controleze, dacă forţa ameninţă de fiecare dată să se reverse din el şi să-i răspândească astfel conştiinţa în regatul întreg.

— Harta, Fitz, mă aduse el cu picioarele pe pământ.

Oare cât reuşea să citească din gândurile mele? M-am străduit să mă concentrez pe însărcinarea din momentul acela. Harta, impresionantă prin detalii, era a Ducatului Buck. Zone puţin adânci şi limbi de pământ mlăştinoase erau însemnate de-a lungul coastei, pe lângă puncte de orientare şi drumuri secundare de pe uscat. Era o hartă desenată cu pasiune, de un bărbat care străbătuse regiunea cu piciorul sau călare şi navigase pe apă. Verity folosise bucăţi de ceară roşie drept repere. Le-am studiat, încercând să-mi dau seama ce anume îl preocupa.

— Şapte incidente diferite. Se întinse şi puse degetele pe punctele de orientare. Câteva la o zi de drum călare de Buckkeep. Însă nu au avut loc raiduri atât de aproape de noi. Atunci de unde vin neoamenii ăştia? Poate că sunt goniţi din satele lor natale, dar de ce se adună lângă Buckkeep?

— Să fie nişte creaturi disperate, care se dau drept neoameni când fură de la vecini?

— Poate. Mă neliniştește ideea că incidentele se petrec tot mai aproape de Buckkeep. Sunt trei grupuri diferite, din câte povestesc victimele. Dar, de câte ori mi se anunţă un furt, un hambar prădat sau o vită măcelărită pe câmp, banda de tâlhari vine mai aproape de noi. Nu-mi dau seama ce motiv ar avea neoamenii să procedeze astfel. Şi – mă opri când văzu că vreau să spun ceva – banda descrisă se potriveşte cu aceea responsabilă de un alt atac, dat cu peste o lună în urmă. Dacă sunt aceiaşi neoameni, au străbătut o distanţă mare într-o lună de zile.

— Mie nu-mi sună a neoameni, am zis eu, apoi, mai prudent, am întrebat: Bănuieşti un complot?

Verity pufni cu amărăciune.

— Bineînţeles. Când mi s-a întâmplat mie să nu suspectez un complot? Însă măcar de data asta cred că pot vedea mai departe de Buckkeep ca să-i găsesc sursa. Se opri brusc, de parcă s-ar fi auzit vorbind atât de direct. Caut-o tu pentru mine, Fitz, vrei? Du-te cu calul pe ici, pe colo şi ciuleşte urechile. Spune-mi ce se povesteşte prin taverne şi ce semne întâlneşti pe drum. Află bârfe despre alte atacuri şi urmăreşte amănuntele. Discret. Poţi face asta pentru mine?

— Bineînţeles. Dar de ce în secret? Eu zic că, dacă alertăm lumea, aflăm mai repede ce se petrece.

— Aflăm mai multe, da. Mai multe zvonuri şi mai multe plângeri. Până acum, au fost plângeri făcute de câte un singur om. Eu sunt singurul, cred, care a reuşit să creioneze un tipar. Nu vreau să se ridice oraşul la arme, să se plângă locuitorii că regele nu-şi poate apăra nici măcar capitala. Nu. În secret, Fitz. În secret.

— Să cercetez în secret.

Nu-i pusesem o întrebare. Verity ridică uşor din umerii laţi. Semăna mai mult cu un om care-şi mută povara de pe un umăr pe altul, nu cu unul care-şi ia o piatră de pe inimă.

— Opreşte-i de câte ori poţi, rosti el cu glas scăzut, privind în foc. În secret. Fitz. În mare secret.

Am încuviinţat în tăcere. Mai primisem astfel de însărcinări. Să omor neoameni nu mă deranja atât de mult ca atunci când trebuia să ucid oameni. Câteodată îmi plăcea să cred că aduc pacea unui suflet tulburat, punând capăt suferinţei unei familii. Speram să nu mă învăţ să mă mint pe mine însumi. Era un lux pe care asasinii nu şi-l permit. Chade mă avertizase că nu trebuie să uit nicio clipă cine sunt în realitate. Nu un înger al milostivirii, ci un asasin care lucra pentru binele regelui. Sau al viitorului rege. Era datoria mea să asigur siguranţa tronului. Datoria mea. După o scurtă ezitare, am rostit:

— Prinţul meu, în drum spre casă, am văzut-o pe Kettricken, viitoarea regină. Călărea cu prinţul Regal.

— Sunt o pereche frumoasă, nu-i aşa? Şi ea stă bine în şa?

Verity nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Da. Dar călăreşte ca muntenii.

— A venit la mine şi mi-a spus că vrea să înveţe să călărească mai bine caii noştri mari, de la câmpie. Am fost încântat de idee. N-am ştiut că-l va alege pe Regal drept maestru de călărie.

Verity se aplecă peste hartă, studiind un detaliu care nu era acolo.

— Poate spera că o vei învăţa tu, am zis eu fără să gândesc, adresându-mă bărbatului, nu prinţului din el.

— Poate. Oftă dintr-odată. Da, ştiu că asta spera. Kettricken se simte singură câteodată. Deseori. Clătină din cap. Ar fi trebui să se mărite cu un fiu mai tânăr, cu un bărbat care să aibă timp. Sau cu un rege al cărui regat nu e în prag de război ori dezastru. Nu mă port corect cu ea, Fitz. Ştiu lucrul ăsta. Dar e atât de... tânără. Uneori. Iar când nu e atât de tânără, o cuprinde un patriotism fanatic. Moare de nerăbdare să se sacrifice pentru cele Şase Ducate. Întotdeauna trebuie să-i pun frâu, să-i spun că nu de asta au nevoie ducatele. E ca o musculiţă pisăloagă. N-are pace din cauza mea, Fitz. Când vrea să se zbenguie precum un băieţoi, când mă asaltează cu întrebări despre toate detaliile unei crize pe care încerc s-o uit câteva minute.

M-am gândit dintr-odată că Chivalry n-a avut alt scop decât s-o ia de nevastă pe zvăpăiata de Patience şi i-am bănuit motivele. Vedea în ea o scăpare. Pe cine ar fi ales Verity, dacă i s-ar fi dat voie să aleagă singur? Poate pe o femeie mai în vârstă, potolită, încrezătoare în sine şi aşezată.

— Obosesc aşa de tare, spuse Verity încet. Îşi turnă vin şi se duse să-l bea lângă şemineu. Ştii ce mi-aş dori?

Nu era o întrebare. De-asta nici nu i-am răspuns.

— Aş vrea ca tatăl tău să fie în viaţă, să fie viitorul rege. Iar eu, mâna lui dreaptă. Mi-ar spune de ce treburi să mă ocup, iar eu aş face ce mi-ar cere. Aş fi împăcat cu mine însumi, oricât de grea mi-ar fi munca, pentru că aş şti sigur că el ştie ce-i mai bine. Ştii ce uşor e, Fitz, să urmezi un om în care ai încredere?

Ridică, în sfârşit, ochii spre mine.

— Cred că da, prinţul meu, i-am răspuns cuminte.

Stătu nemişcat câteva clipe, apoi scoase un „ah!”. Mă ţintui cu privirea, iar eu n-am avut nevoie de căldura Meşteşugului său ca să-i simt recunoştinţa. Se îndepărtă de cămin, se îndreptă de spate. Viitorul meu rege stătea încă o dată în faţa mea. Îmi făcu un semn discret că pot pleca. Urcând scările spre camera mea, m-am întrebat, pentru prima oară, dacă nu ar trebui să fiu recunoscător sorţii că m-am născut bastard.

7

ÎNTÂLNIRI

Tradiţia cere şi lumea se aşteaptă ca, de câte ori se căsătoreşte un rege sau o regină din Buckkeep, mirele sau mireasa să-şi aducă alaiul de supuşi. Aşa s-a petrecut cu cele două soţii ale lui Shrewd. Dar când a sosit la Buckkeep regina Kettricken, a venit ca Sacrificiu, după obiceiul ţinutului ei. A venit singură, fără bărbaţi sau femei care s-o îngrijească, nici măcar cu o confidentă. Nu avea pe nimeni la Buckkeep care să o facă să se simtă ca acasă în noua ei locuinţă. Şi-a început domnia înconjurată numai de străini, nu doar printre cei de aceeaşi stirpe cu ea, dar şi printre servitori şi gărzi. Cu timpul, şi-a făcut prieteni şi a găsit şi o servitoare care să-i fie pe plac, deşi, la început, ideea de a avea la dispoziţie o persoană care toată viaţa nu va face altceva decât s-o slujească i-a fost străină şi o tulbura.

Puiul îmi simţise lipsa. Înainte de a pleca la Bearns, îi lăsasem o carcasă de căprioară, îngheţată bocnă şi ascunsă în spatele colibei. Ar fi trebuit să-i ajungă pe timpul cât am fost plecat. Dar, ca un adevărat lup, înfulecase, dormise, iar înfulecase, iar dormise, până când rămăsese fără carne. *Acum două zile,* mă anunţă el, sărind şi dansând în jurul meu. Coliba era un cimitir de oase ronţăite cu sârguinţă. Mă salută plin de însufleţire, ştiind şi datorită Harului, şi datorită mirosului, că i-am adus carne proaspătă. Se năpusti la ea hămesit şi nici nu se mai uită la mine cât am strâns oasele şi le-am vârât într-un sac. Grămezile de resturi ar fi atras şobolanii, care, la rândul lor, ar fi atras şoricarii din turn. Nu puteam risca. L-am privit pe furiş cât am făcut curăţenie şi am văzut cum îi tresar muşchii pe umeri când se propteşte cu labele din faţă de halca de carne şi smulge o bucată din ea. Am mai observat că frânsese aproape toate oasele groase de căprioară şi le supsese măduva. Nu mai era joacă de pui, ci

treabă de animal tânăr şi robust. Oasele pe care le zdrobise erau mai groase decât cele din braţul meu.

Dar de ce să sar la tine? Îmi aduci carne. Şi turte cu ghimbir.

Gândul animalului era plin de tâlc. Aşa se petrec lucrurile într-o haită. Eu, fiind mai în vârstă, aduc carne ca să hrănesc Puiul, mai tânăr. Eu sunt Vânătorul care-i aduce o parte din prada lui. L-am cercetat cu mintea şi am aflat că, pentru el, între noi doi nu existau deosebiri prea mari. Eram înhăitaţi. O idee de care nu mai auzisem, mai profundă decât camaraderia sau prietenia dintre două fiinţe. Mă temeam că asta însemna pentru el ce însemna pentru mine legătura cu animalele.

— Eu sunt om. Tu eşti lup.

Am rostit cuvintele cu glas tare, ştiind că le înţelege citindu-mi gândurile, dar încercând să-l fac să priceapă diferenţa dintre noi cu toate simţurile sale.

Pe dinafară. Pe dinăuntru, suntem o haită. Tăcu şi se linse mulţumit pe bot. Stropi de sânge îi colorau labele din faţă.

— Nu. Eu te hrănesc şi te apăr aici. Dar numai un timp. Când vei putea să vânezi singur, te voi duce într-un loc îndepărtat şi te voi lăsa acolo.

N-am vânat niciodată.

— Te voi învăţa.

Şi asta se face în haită. Tu mă vei învăţa, eu voi vâna cu tine. Vom împărţi multe prăzi şi multă carne bună.

Te voi învăţa să vânezi şi pe urmă te voi elibera.

Sunt deja liber. Nu tu mă ţii aici, eu vreau să stau. Scoase limba printre colţii albi, râzând la presupunerea mea.

Eşti obraznic, Puiule. Şi neştiutor.

Atunci, învaţă-mă. Întoarse capul într-o parte ca să taie cu colţii din spate carnea şi tendoanele de pe osul pe care-l rodea. *E datoria ta în haită.*

Nu suntem o haită. Eu nu am haită. Sunt credincios regelui meu.

Dacă el e şeful tău, atunci e şi al meu. Suntem o haită.

Pe măsură ce se sătura, accepta tot mai uşor ideea. Am schimbat tactica şi i-am spus cu asprime: *Fac parte dintr-o haită din care tu nu poţi să faci parte. În haita mea, toţi sunt oameni. Tu nu eşti om. Eşti lup. Noi doi nu formăm o haită.*

Lupul tăcu, împietrit. Nu încercă să răspundă. Dar simţi, iar ceea ce simţi mă îngheţă: izolare şi trădare. Singurătate.

Am plecat şi l-am lăsat acolo. Dar nu puteam să ascund de el cât de greu îmi venea să-l părăsesc aşa sau cât de ruşine îmi era

că-l refuzam. Speram să simtă şi că eu credeam că aşa e cel mai bine pentru el. Aşa cum crezuse Burrich că aşa era cel mai bine pentru mine când mi-l luase pe Curiosul pentru că mă legasem prea puternic de el. Amintirea mă arse în inimă ca un fier înroşit. Am plecat nu cu paşi grăbiţi, ci în fugă.

Se însera când m-am întors în turn şi am pornit în sus pe scări. Am intrat în camera mea ca să iau nişte pachete lăsate acolo, pe urmă am coborât. Picioarele mele trădătoare încetiniră când am ajuns la catul al doilea. Ştiam că Molly trebuie să apară din clipă în clipă, cărând tava cu vasele de la cina stăpânei sale. Patience rareori lua masa în sală, cu ceilalţi lorzi şi doamne din turn, ci prefera intimitatea camerei sale şi tovărăşia comodă a lui Lacey. Din timidă, în ultima vreme devenise o pustnică. Dar nu din grijă faţă de ea zăboveam eu pe scări. Auzeam paşii lui Molly pe coridor, ştiam că ar trebui să dispar, dar trecuseră zile întrebi de când n-o mai zărisem, măcar cu coada ochiului. Încercarea timidă a lui Celerity de a se apropia de mine reuşise doar să-mi arate cât de mult îmi lipsea Molly. Nu se făcea gaură-n cer dacă o salutam ca pe orice altă servitoare. Ştiam că n-ar trebui, că, dacă ar afla Patience, m-ar ocărî. Totuşi…

M-am prefăcut că studiez tapiseria de pe palier, una care atârna acolo dinainte de venirea mea la Buckkeep. Îi auzeam paşii apropiindu-se, îi auzeam încet. Când m-am întors către ea, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, palmele îmi erau umede de transpiraţie.

— Bună seara, am bâiguit, mai degrabă un chiţăit timid.

— Bună seara şi ţie, veni răspunsul foarte demn.

Molly ridică mai mult capul cu bărbia fermă. Părul îi fusese pieptănat în două cozi groase prinse în jurul capului ca o coroană. Rochia ei albastră, simplă, avea guler din dantelă delicată, iar manşetele erau tot din dantelă. Ştiam eu ale cui degete lucraseră modelul acela cu margine arcuită. Lacey se îngrijea de ea şi-i făcea cadouri lucrate de mâna ei. M-am bucurat.

Molly nu zăbovi când trecu pe lângă mine. Îmi aruncă o privire scurtă, iar eu nu mi-am putut reţine zâmbetul. La vederea lui, o roşeaţă atât de caldă îi coloră chipul şi gâtul, încât aproape o simţeam. Îşi subţie gura într-o linie fermă. Când se răsuci să coboare, mireasma ei – ghimbir cu miere – pluti până la mine, împletită cu parfumul ei natural.

Femeie. Drăguţă. Totală aprobare.

Am sărit ca ars şi m-am răsucit în jur, crezând ca prostul că Puiul e în spatele meu. Bineînţeles, nu era. L-am chemat, dar nu

pătrunsese în mintea mea. Am cercetat mai adânc şi l-am găsit moţăind pe paie, în coliba lui. *Să nu mai faci asta,* l-am prevenit. *Nu intra în mintea mea decât dacă te chem eu.*

Nedumerire şi mâhnire. *Ce vrei să fac?*

Să nu mă cauţi decât dacă vreau eu.

Dar de unde să ştiu când vrei să fiu cu tine?

Te voi căuta eu, când am nevoie de tine.

Tăcere prelungită. *Şi eu te voi căuta pe tine când am nevoie de tine,* se oferi el. *Da, asta e haita. Să chemi când ai nevoie de ajutor, să fii mereu gata să auzi chemarea. Suntem o haită.*

Nu! Nu asta ţi-am spus. Ţi-am spus că nu trebuie să intri în mintea mea când eu nu vreau să fii acolo. Nu întotdeauna vreau să-mi împărtăşesc gândurile cu tine.

Vorbeşti fără înţeles. Ce să fac, să respir numai când tu nu adulmeci aerul? Mintea ta, mintea ta e numai mintea haitei. La cine altcineva să mă gândesc, dacă nu la tine? Dacă nu vrei să mă auzi, nu asculta.

Am rămas stană de piatră, încercând să-i pricep gândul. Mi-am dat seama că mă holbez în gol. Un servitor tânăr tocmai îmi urase bună seara, iar eu nu-i răspunsesem.

— Bună seara, am spus, dar el trecuse deja de mine.

Întoarse capul surprins, ca să vadă dacă nu cumva îl strig, dar i-am făcut semn să plece. Am scuturat din cap să-mi frâng pânza gândurilor şi am pornit în jos pe hol, spre camera lui Patience. O să stau de vorbă cu Puiul mai târziu şi-o să-l fac să înţeleagă. În curând va fi pe picioarele lui. Ochii care nu se văd se uită. Mi-am scos întâmplarea din minte.

Am bătut la uşa lui Patience şi am fost poftit înăuntru. Din când în când, pe Lacey o prindea elanul curăţeniei. Făcuse un pic de ordine în cameră. Am găsit chiar un scaun gol pe care să pot sta. Amândouă s-au bucurat că mă văd. Le-am povestit despre călătoria mea la Bearns, fără s-o pomenesc pe Virago. Ştiam că Patience va auzi despre ea până la urmă şi mă va lua la întrebări, dar atunci o voi asigura că bârfitorii au exagerat mult întâlnirea noastră. Speram să mă creadă. Între timp, le adusesem cadouri. Peştişori de fildeş găuriţi, ca să faci din ei mărgele sau să-i prinzi pe haine pentru Lacey şi cercei de chihlimbar cu argint pentru Patience. Un vas de pământ cu fructe de verdeaţa-iernii sigilat cu capac de ceară.

— Verdeaţa-iernii? se miră Patience când i l-am oferit. Nu-mi place.

— Nu? M-am prefăcut şi eu mirat. Am crezut că mi-ai spus că e o aromă şi un parfum de care ţi-era dor din copilărie. Nu aveai un unchi care-ţi aducea verdeaţa-iernii?

— Nu. Nu-mi aduc aminte să fi vorbit despre asta.

— Să fi fost Lacey, atunci? am întrebat sincer.

— N-am fost eu, stăpâne. Pe mine mă înţeapă la nas, deşi aerul miroase frumos de la ea.

— Păi... Am greşit. Am pus vasul pe masă. Fulg-de-Nea, ce-i cu tine? Doar nu eşti iarăşi grea?

De data asta m-am adresat căţeluşei terier care se hotărâse, în sfârşit, să scoată nasul şi să mă adulmece. Am simţit-o cum se miră că miros a lup.

— Nu, e doar grasă, îmi răspunse Lacey în locul ei, aplecându-se s-o mângâie între urechi. Doamna mea uită bomboane şi prăjituri pe farfurii şi Fulg-de-Nea le ronţăie imediat.

— N-ar trebui s-o laşi. Nu-i face bine la dinţi şi la blană, am certat-o eu pe Patience.

Ea îmi spuse că ştie, dar Fulg-de-Nea e prea bătrână ca să-şi schimbe năravul. Pe urmă am povestit de una, de alta şi, după un ceas, m-am întins şi le-am spus că trebuie să plec, ca să încerc încă o dată să mă prezint la rege.

— Mai devreme am fost întors din drum, le-am zis eu, în treacăt. Dar nu de gărzi. Servitorul lui, Wallace, a venit la uşă după ce am bătut şi nu mi-a dat voie să intru. Când l-am întrebat de ce nu stă nimeni de pază la uşa regelui, mi-a spus că garda fusese eliberată de însărcinarea aceea. O preluase chiar el, pentru ca suveranul să aibă mai multă linişte.

— Regele nu se simte bine, să ştii, se oferi Lacey să-mi explice. Am auzit că nu prea iese din cameră înainte de prânz. Iar când o face, e ca posedat, plin de energie şi cu poftă de mâncare, dar spre seară se moleşeşte din nou, începe să-şi târască picioarele şi să vorbească nedesluşit. Ia cina în camera lui. Bucătăreasa zice că mâncarea vine înapoi neatinsă. E destul de îngrijorător.

— Este, am încuviinţat, pe urmă am plecat, îngrozit de ce-aş mai putea afla.

Deci sănătatea regelui ajunsese prilej de bârfă în turn. Nu era de bine. Trebuie să stau de vorbă cu Chade despre asta. Şi trebuie să văd cu ochii mei cum stă treaba. Când încercasem mai devreme să intru la rege, mă întâmpinase numai Wallace cel băgăcios.

Fusese foarte brutal cu mine, de parcă aş fi venit acolo numai ca să-mi treacă timpul, nu să raportez după o misiune. Se purtase ca şi cum regele ar fi fost cel mai fragil dintre invalizi şi-şi

asumase datoria de a nu lăsa pe nimeni să-l deranjeze. Wallace, am tras eu concluzia, nu fusese învăţat prea bine ce datorii are în calitatea lui de servitor. Era extrem de enervant. Când am bătut la uşă, m-am întrebat cât va trece până va găsi Molly verdeaţa-iernii. Sigur îşi va da seama că pentru ea o adusesem; încă din copilărie se dădea în vânt după gustul fructelor.

Wallace veni la uşă şi-o deschise numai cât să vadă cine e. La vederea mea, se încruntă. Deschise uşa mai larg, dar se aşeză în aşa fel încât să nu văd nimic în spate, nu cumva să-i fac rău regelui. Nu mă salută, ci mă întrebă de-a dreptul:

— N-ai mai venit azi o dată, mai devreme?

— Ba da. Şi mi-ai spus că regele Shrewd doarme. Aşa că am venit din nou, ca să-i raportez.

Am încercat să fiu cât mai politicos.

— Aha. Şi e important raportul ăsta?

— Regele va judeca singur dacă este important sau nu şi mă va trimite la plimbare dacă socoteşte că-i irosesc timpul. Îţi sugerez să-i spui că sunt aici.

Am zâmbit cu întârziere, ca să-mi înmoi asprimea din glas.

— Regele e foarte slăbit, zise Wallace. Mă îngrijesc să-şi folosească bruma de putere numai când este mare nevoie.

Nu se dădu la o parte. L-am măsurat din ochi, să văd dacă-l pot înlătura cu umărul. Dar s-ar fi produs agitaţie şi n-aş fi dorit lucrul ăsta, dacă regele era într-adevăr bolnav. Am simţit o bătaie pe umăr. Am întors capul, dar n-am zărit pe nimeni. Când l-am răsucit înapoi, bufonul stătea în faţa mea, între mine şi Wallace.

— Eşti vraciul lui, dacă judeci astfel? întrebă el, în locul meu. Fără îndoială că ai fi un vraci nemaipomenit. Mă lecuieşti numai cu privirea, iar cu vorbele împrăştii şi vânturile mele, şi pe ale tale. Cât de lecuit trebuie să fie atunci scumpul nostru rege, care se ofileşte ziua-ntreagă în prezenţa ta?

Bufonul ţinea o tavă acoperită cu un şervet. Mirosea a supă de vită şi a pâine din făină de porumb cu ou, caldă, tocmai scoasă din cuptor. Îşi împodobise straiul de iarnă alb cu negru cu clopoţei smălţuiţi, iar în jurul bonetei sale trona o ghirlandă de ilice. Sceptrul de bufon şi-l vârâse sub braţ. Acesta avea tot un şobolan, dar stătea prins în vârf de parcă dansa. Îl mai văzusem pe bufon conversând îndelung cu el în faţa şemineului cel mare sau pe treptele din faţa tronului.

— Dispari, bufonule! Ai fost aici de două ori deja astăzi. Regele s-a culcat. Nu are nevoie de tine.

Servitorul părea de neînduplecat. Dar tot el fu acela care se dădu la o parte fără să vrea. Mi-am dat seama că era dintre aceia care nu se pot uita în ochii albicioşi ai bufonului şi-l cuprindea frica la atingerea mâinii sale albe.

— De două ori va fi de trei ori, dragă Wall Ass[11], iar prezenţa ta va fi înlocuită de cadourile mele. Aşa că, valea, dragule, şi du-te să pălăvrăgeşti cu Regal. Dacă pereţii au urechi, atunci trebuie să ai şi tu, pentru că fundul tău seamănă deja cu peretele. Asemenea urechi dau pe dinafară de câte ştiu despre treburile regelui. Poate vei găsi un leac şi pentru scumpul nostru prinţ, cât stai să-i ciripeşti la ureche. După cât de întunecaţi îi sunt ochii, îmi pare că maţele i-au ajuns în cap, aşa de sus, încât mai au puţin şi-l orbesc.

— Îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre prinţ? se stropşi Wallace.

Bufonul intrase deja în cameră, iar eu mă lipisem de el.

— Să vorbesc aşa? Vorbeşte, risipeşte[12]. Nu mă îndoiesc că aude tot ce auzi tu. Nu mai trage vânturi spre mine, dragă Wall Ass. Păstrează-le pentru prinţ, care se desfată cu asemenea adieri. Cred că fumează acum, iar tu ai putea să-i faci vânt până când începe să moţăie, dă din cap şi-şi închipuie că-i spui vorbe înţelepte şi împrăştii adieri dintre cele mai plăcute.

Trăncănind întruna, bufonul înainta cu tava încărcată ca un scut în faţa lui. Wallace îi făcu loc imediat, iar el îl împinse înapoi prin camera de zi, până în dormitorul regelui. Acolo aşeză tava pe marginea patului, iar Wallace se retrase lângă uşa cealaltă a încăperii. Ochii bufonului se luminară.

— O, dar regele nostru nici măcar nu e în pat, dacă nu cumva s-a ascuns sub pături, scumpul meu Wall Ass. Arată-te, arată-te, regele meu, arată-te, Shrewd al meu. Eşti regele Shrewd, nu regele rozătoarelor[13], ca să te piteşti şi să te târăşti precum chiţcanii, pe lângă pereţi şi pe sub pat.

Bufonul începu să împungă hotărât cu degetul patul evident gol şi cuverturile şi să mişte sceptrul printre draperii, ca şi cum l-ar căuta pe rege cu şobolanul. Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

Wallace se propti cu spatele de uşa interioară, de parcă voia s-o ferească de noi, dar în aceeaşi clipă ea se deschise din partea

---

[11] *Wallace* şi *Wall Ass* se pronunţă aproximativ la fel. *Wall* -”perete”, „zid”; *ass* – „idiot”, „buci” (în argou) (n. tr.).

[12] În original, *Speak so? Speak, sow. So* – „aşa”, „astfel”; *sow* (pronunţat ca *so)* – „a planta”, „a împrăştia seminţe” (n. tr.).

[13] *Shrew* denumeşte o rozătoare (n. tr.).

cealaltă şi servitorul se pomeni în braţele regelui. Căzu greu pe podea.

— Ia uite la el! îmi atrase atenţia bufonul. Vezi cum caută să se târască la picioarele regelui în locul meu şi să facă pe bufonul, căzând în fund ca un prostovan? Un astfel de om merită să fie numit bufon, dar nu să capete poziţia asta!

Îmbrăcat de casă, Shrewd rămase pe loc, cu o expresie încruntată. Se uită nedumerit la Wallace, trântit pe podea, apoi la bufon şi la mine, care-l aşteptam, apoi trecu cu vederea peste cele întâmplate. I se adresă servitorului, care se ridică de jos cu mişcări stângace:

— Aburii ăştia nu-mi fac bine deloc, Wallace. Mă doare capul şi mai tare de la ei şi-mi rămâne un gust urât în gură. Ia-i de-aici şi spune-i lui Regal că, după părerea mea, planta lui cea nouă alungă muştele, dar nu şi boala. Du-o de-aici chiar acum, până nu se împute şi camera asta. Ah, bufonule, iată-te. Fitz, ai venit, în sfârşit, să-mi raportezi. Intră, aşază-te. Wallace, m-ai auzit? Ia vasul ăla nenorocit! Nu, nu veni cu el pe-aici, scoate-l pe dincolo.

Dintr-un gest, Shrewd îl izgoni pe servitor ca pe-o muscă enervantă. După aceea, închise bine uşa de la baie, ca să nu pătrundă mirosul în dormitor, şi se aşeză lângă foc, pe un scaun cu spătarul drept. În clipa următoare, bufonul trase o masă lângă el; şervetul care acoperise mâncarea deveni faţă de masă, iar el îi pregăti masa cu îndemânare de fată în casă. Apărură tacâmuri de argint şi un şerveţel, o scamatorie care-l făcu şi pe Shrewd să zâmbească, apoi se făcu ghem pe şemineu, cu genunchii la urechi şi bărbia proptită în mâinile cu degete lungi. Flăcările voioase împrumutau părului şi pielii sale palide sclipiri roşietice. În orice mişcare punea graţie de dansator, iar poziţia pe care şi-o alesese era şi ingenioasă, şi comică. Regele se întinse să-i netezească părul ciufulit, de parcă măscăriciul ar fi fost un pisoi.

— Ţi-am spus că nu mi-e foame, bufonule.

— Mi-ai spus. Dar nu mi-ai zis să nu-ţi aduc de mâncare.

— Şi dacă ţi-aş fi spus?

— Atunci ţi-aş fi zis că asta nu e mâncare, ci un vas aburind, ca acela cu care te tortureazǎ Wall Ass, care să-ţi umple nările cu un miros măcar cu o idee mai plăcut decât al lui. Iar asta nu e pâine, ci un pansament pentru limba ta, pe care să-l pui pe ea de îndată.

— Aha.

Regele îşi trase masa mai aproape şi luă o lingură de supă. Orz cu bucăţi de morcov şi carne. Gustă, apoi începu să mănânce.

— Nu sunt eu un vraci cel puţin la fel de priceput ca Wall Ass? se pisici bufonul, foarte mulţumit de sine însuşi.

— Păi, doar ştii bine că Wallace nu e vraci, ci doar servitorul meu.

— Păi, ştiu bine, şi bine ştii şi tu, dar Wall Ass nu ştie, şi din cauza asta tu nu eşti bine.

— Termină cu flecăreala. Vino aici, Fitz, de ce stai acolo şi râzi ca prostul? Ce-ai să-mi spui?

M-am uitat la bufon şi m-am hotărât că nu-l voi insulta nici pe rege, nici pe el întrebând dacă pot să vorbesc deschis în faţa celui din urmă. Aşa că am spus ce-am avut de spus, un raport simplu, fără a pomeni de faptele mele ascunse, ci doar de rezultatul lor. Shrewd mă ascultă serios, iar la sfârşit nu făcu niciun comentariu, doar mă certă blând pentru purtarea mea necuviincioasă de la masa ducelui. Pe urmă se interesă dacă ducele Brawndy de Bearns e teafăr şi mulţumit de pacea din ducatul său. I-am răspuns că aşa fusese la plecarea mea. Shrewd încuviinţă în tăcere. Apoi îmi ceru pergamentele copiate. Le-am scos şi le-am desfăşurat în faţa lui. Am fost răsplătit cu laude la adresa scrisului meu elegant. Îmi ceru să i le duc lui Verity, în camera hărţilor, şi să mă asigur că prinţul ştie de ele. Mă întrebă apoi dacă văzusem relicva Străbunilor. I-am descris-o amănunţit. În vremea asta, bufonul stătea cocoţat pe cămin şi ne urmărea mut ca bufniţa. Regele îşi mâncă supa şi pâinea sub ochii lui vigilenţi, iar eu am citit manuscrisul cu glas tare. La sfârşit, Shrewd oftă şi se propti de spătarul scaunului.

— Hai să vedem pergamentul ăsta al tău, îmi porunci el.

Nedumerit, i l-am pus în mână. Îl cercetă atent încă o dată, apoi îi făcu sul.

— Eşti foarte priceput la condei, băiete, îmi spuse când mi-l înapoie. Scrii frumos şi corect. Du-l în camera hărţilor şi asigură-te că Verity nu o să-l treacă cu vederea.

— Desigur, regele meu.

Am ezitat, nelămurit. Nu am înţeles de ce se repeta monarhul şi nu ştiam dacă aşteaptă sau nu un alt răspuns de la mine. Dar bufonul se ridică de pe cămin şi am primit de la el un semn foarte discret: nici ridicat de sprânceană, nici strâmbat din buze, dar destul ca să ştiu că trebuie să tac. Strânse vasele, pălăvrăgind întruna vesel cu regele, apoi am fost trimişi amândoi la treburile noastre. L-am lăsat pe Shrewd cu privirea aţintită în foc.

Pe coridor, am avut un schimb de priviri mai sugestive. Am vrut să spun ceva, dar bufonul începu să fluiere şi nu se opri decât pe la jumătatea scărilor. Acolo tăcu şi mă prinse de mânecă.

Stăteam pe trepte, între caturi. Mi-am dat seama că alesese cu grijă locul. Nimeni nu putea auzi ce vorbim, numai şobolanul de pe sceptrul său. Mi-l ridică în faţa nasului şi începu să chiţăie:

— Vai, dar tu şi cu mine trebuie să ţinem minte orice uită el, Fitz, şi să nu spunem nimănui. Depune mari eforturi ca să se arate atât de puternic ca în seara asta. Să nu te laşi păcălit. Să preţuieşti şi să respecţi ceea ce ţi-a repetat în două rânduri, deoarece asta înseamnă că la asta s-a gândit de două ori, ca să fie sigur că ţi-o spune.

Am încuviinţat din cap şi m-am hotărât să-i duc pergamentul lui Verity chiar în seara aceea.

— Wallace ăsta mă nelinişteşte, i-am spus bufonului.

— Nu Wall Ass, ci urechile lui trebuie să te neliniştească, rosti el grav.

Dintr-odată, ţinu tava în echilibru cu o singură mână şi o ridică deasupra capului, apoi o luă în jos pe scări ţopăind. Am rămas cu gândurile mele.

I-am dus lui Verity sulul chiar în seara aceea. În zilele următoare, m-am ocupat de sarcinile primite de la el mai înainte. Mi-am ascuns otrăvurile în pacheţele cu cârnaţi graşi şi peşte afumat. Le puteam împrăştia uşor în urma mea, în speranţa că vor fi suficiente pentru toţi urmăritorii. În fiecare dimineaţă studiam harta în camera lui Verity, apoi puneam şaua pe Cenuşia şi mă duceam, cu otrăvurile asupra mea, în locurile în care credeam că voi fi atacat de neoameni. Amintindu-mi experienţele anterioare, luam şi o sabie scurtă în excursiile mele călare, lucru pe seama căruia se distrară şi Hands, şi Burrich la început. I-am minţit că mă duc să văd cum e cu vânatul, în caz că Verity plănuieşte o vânătoare de iarnă. Hands mă crezu imediat, dar Burrich strânse din buze în semn că recunoaşte o minciună, dar ştie că nu-i pot spune adevărul. Nu insistă, dar nici nu-i conveni.

În zece zile, neoamenii m-au atacat de două ori şi tot de două ori am scăpat uşor de ei, lăsând provizia de otrăvuri să-mi cadă din desagi. S-au năpustit lacomi asupra ei, fără măcar să desfacă pachetele înainte de a-şi îndesa carnea în gură. A doua zi mă întorceam în acelaşi loc, ca să-i pot spune lui Verity câţi am omorât şi cum arată victimele. Cele din al doilea grup nu semănau cu niciuna din descrierile primite de noi. Am bănuit amândoi că existau mai mulţi neoameni decât auzisem.

Îmi făceam datoria, dar nu mă mândream cu asta. Morţi, neoamenii arătau şi mai vrednici de milă decât vii. Erau nişte fiinţe jerpelite şi sfrijite, îngheţate de frig şi pline de răni din cauză că se

bătuseră între ele, iar otrava mea rapidă şi cruntă îşi bătea joc de trupurile lor. Le sclipea chiciura în bărbi şi pe sprâncene, iar sângele care li se scurgea din gură se aduna pe zăpadă în bulgăraşi ca pietrele de rubin. Aşa am omorât şapte neoameni. După aceea i-am strâns grămadă, i-am acoperit cu răşină de pin, am turnat petrol peste ei şi le-am dat foc. Nu ştiu ce mi s-a părut mai dezgustător, că i-am otrăvit sau că mi-am ascuns fapta. La început, când şi-a dat seama că plec cu calul în fiecare zi după ce-l hrănesc, Puiul m-a implorat zadarnic să-l iau cu mine. Odată, aplecat peste cadavrele îngheţate ale victimelor mele, am auzit: *Asta nu e vânătoare. Haita nu face aşa. Omul face aşa.* A dispărut înainte de a apuca să-l cert că-mi pătrunsese în minte fără voia mea.

Seara mă întorceam la Buckkeep, la mâncare proaspătă şi caldă şi la căldura focului, la haine uscate şi la patul meu moale, dar fantomele neoamenilor nu mă lăsau să-mi tihnească nimic. Mă consideram o bestie fără inimă dacă mă bucuram de răsfăţurile acelea după ce împrăştiam moartea zi de zi. Singura mea alinare, şi aceea tulburată, era că noaptea o visam pe Molly. Mă plimbam şi stăteam de vorbă cu ea fără să mă hăituiască neoamenii şi cadavrele lor înţepenite de ger.

Într-o zi, am plecat mai târziu decât intenţionasem, pentru că Verity mă ţinuse mult de vorbă în camera hărţilor. Ameninţa viscolul, dar mie nu mi s-a părut prea periculos. Nu aveam de gând să mă îndepărtez prea mult de casă. Însă, în loc de cadavre, am găsit semne proaspete şi urmele unei cete mai mari decât anticipasem. Aşa că am mers mai departe, cu toate cinci simţurile în alertă, pentru că al şaselea, Harul, nu-mi era de niciun folos în aflarea neoamenilor. Grămezile de nori furaseră lumina cerului mai iute decât mă aşteptasem, iar urmele mă duceau în jos, pe cărări greu de croit şi de mine, şi de Cenuşia. Când, în cele din urmă, am ridicat ochii de la drum, recunoscând că, de data asta fusesem păcălit, m-am pomenit mai departe de Buckkeep decât intenţionasem să ajung şi la mare distanţă de orice drum circulat.

Începu să bată vântul, unul rece şi afurisit, care prevestea ninsoare. Mi-am strâns bine mantaua pe corp şi am întors-o pe Cenuşia spre casă, lăsând-o pe ea să aleagă drumul şi ritmul. Se lăsă întunericul şi căzură primii fulgi, iar noi nu avansaserăm prea mult. Dacă n-aş fi străbătut zona aceea atât de des în ultima vreme, sigur m-aş fi rătăcit. Dar am stăruit, şi eu, şi iapa mea, prin vântul muşcător. Gerul mi-a pătruns până în oase şi am început să

tremur. M-am temut ca tremuratul să nu prevestească o criză, dar nu mai avusesem niciuna de multă vreme.

M-am bucurat când, într-un sfârşit, vântul sparse pătura de nori, iar luna şi stelele ne luminară slab drumul. Am mers puţin mai repede, în ciuda stratului proaspăt de zăpadă prin care Cenuşia înainta cu greu. Am ieşit dintr-un mestecăniş des pe o pantă de deal arsă de fulgere cu nişte ani în urmă. Vântul se înteţise şi nimic nu-i stătea în cale. Mi-am strâns mantaua pe trup şi mi-am ridicat gulerul încă o dată. Ştiam că, odată ajuns în vârful dealului, voi vedea luminile din Buckkeep şi că, după încă un deal şi o vale, voi găsi un drum bătătorit spre casă. Aşa că m-am mai înveselit un pic când ne-am croit drum pe coasta lină.

Dintr-odată, aşa cum loveşte tunetul, am auzit tropot de copite. Un cal se străduia să gonească, dar era împiedicat. Cenuşia încetini, apoi întoarse capul şi necheză uşor. În aceeaşi clipă, am zărit un cal ivindu-se din pădure şi alergând în josul dealului, spre miazăzi. Calul ducea un călăreţ de care se agăţaseră alţi doi; unul trăgea de ham, celălalt, de piciorul călăreţului. O lamă se ridică lucind şi izbi. Omul de la piciorul călăreţului scoase un ţipăt, căzu şi se tăvăli urlând în zăpadă. Însă al doilea reuşi să apuce de căpăstru şi, în timp ce el încerca să oprească animalul, alţi doi urmăritori ţâşniră dintre copaci, hăituind cal şi călăreţ.

În momentul în care am recunoscut-o pe Kettricken, i-am şi dat pinteni Cenuşiei. Nu înţelegeam nimic din ce vedeam, dar asta nu mă împiedica să reacţionez. În loc să mă întreb ce caută viitoarea regină acolo noaptea, neînsoţită şi atacată de tâlhari, am admirat-o cum stă în şa şi-şi roteşte calul, în timp ce loveşte cu picioarele şi cu lama în cei care încercau s-o doboare. Apropiindu-mă de locul luptei, mi-am scos sabia, dar nu ţin minte să fi făcut zgomot. În mintea mea, încăierarea aceea e o amintire stranie, o luptă între siluete fantomatice, desfăşurată pe un fundal în alb şi negru, ca un joc de umbre la munte, în linişte, în afară de icnetele şi ţipetele neoamenilor care cădeau unul după altul.

Kettricken îl izbise pe unul peste faţă şi-l umpluse de sânge, dar el tot se agăţa de ea şi încerca s-o tragă din şa. Celălalt nu se alătură eforturilor tovarăşilor săi, alegând să tragă de desagii în care probabil se aflau ceva mâncare şi rachiu, cât pentru o zi de mers călare.

Cenuşia mă duse lângă neomul care apucase de căpăstrul lui Pas Uşor. Am văzut că era o femeie. Am împuns-o şi-am tras imediat sabia din ea cu gesturi mecanice, de parcă aş fi tăiat lemne. Ce luptă neobişnuită! O simţeam pe Kettricken, mă

simţeam pe mine, sesizam teama iepei sale şi entuziasmul Cenuşiei, călită în bătălii, dar nu primeam niciun semn de la atacatori. Absolut niciunul. Nu tremurau de furie, nu strigau de durere. Pentru Harul meu, ei nu existau, nu mai mult decât zăpada şi vântul care îmi erau la fel de potrivnici.

Ca prin vis, am văzut cum Kettricken îl prinde pe agresor de păr şi-i trage capul pe spate ca să-i taie gâtul. Sângele ţâşni în lumina lunii, îi udă haina şi sclipi pe gâtlejul şi umărul iepei castanii, înainte ca neomul să cadă cuprins de spasme în zăpadă. Mi-am azvârlit sabia scurtă în ultimul duşman rămas şi am ratat. Regina însă, nu. Pumnalul se înfipse iute în el, îi străpunse vesta, trunchiul şi plămânul, ieşind la fel de repede. Kettricken îi trase mortului un picior.

— După mine! strigă ea dintr-odată şi dădu pinteni iepei, care o luă direct în sus, pe deal.

Cenuşia alerga cu nasul în scara şeii lui Kettricken şi aşa am trecut amândoi de coama dealului, întrezărind luminile din Buckkeep înainte de a ne avânta în jos, pe panta opusă.

La poalele dealului se întindeau tufişuri şi un pârâu ascuns de zăpadă, aşa că am îndemnat-o pe Cenuşia s-o ia înainte şi am întors-o din drum pe Pas Uşor înainte ca regina să se împiedice şi să cadă în apă. Kettricken nu protestă, ci mă lăsă pe mine în faţă când am intrat în pădurea de pe malul celălalt al pârâului. Avansam cât de repede îndrăzneam, aşteptându-mă în orice clipă la siluete care să strige şi să sară pe noi. Dar am ajuns, într-un sfârşit, la drum, tocmai când pătura de nori se închidea la loc şi ascundea iarăşi luna. Am încetinit caii şi i-am lăsat să-şi tragă sufletul. O vreme, am mers în tăcere, amândoi cu auzul încordat după zgomot de urmăritori.

După un timp, ne-am simţit în siguranţă şi am auzit-o pe Kettricken că dă aerul afară din piept cu un oftat prelung şi tremurat.

— Mulţumesc, Fitz, rosti ea simplu, dar nu-şi putu controla vocea.

N-am spus nimic, bănuind că va izbucni în plâns în orice moment. N-aş fi condamnat-o. Însă ea îşi reveni treptat, îşi aranja hainele, apoi îşi şterse sabia de pantaloni şi o vârî în teaca prinsă de talie. Se aplecă în faţă ca să mângâie gâtul lui Pas Uşor şi să-i murmure vorbe de laudă şi alinare. Am simţit că animalul se potoleşte şi am admirat priceperea lui Kettricken de a fi câştigat atât de repede încrederea iepei aceleia mari.

— Cum ai ajuns aici? Mă căutai? întrebă Kettricken, în cele din urmă.

Am scuturat din cap. Ningea din nou.

— Am fost la vânătoare şi m-am îndepărtat mai mult decât aveam de gând. Numai norocul m-a condus la tine.

Am făcut o mică pauză şi apoi am îndrăznit să-i pun şi eu întrebări:

— Te-ai rătăcit? Au pornit călăreţi pe urma ta?

Ea inspiră pe nas.

— Nu chiar, îmi răspunse cu glas nesigur. Am plecat să călăresc cu Regal. Ne însoţeau câteva persoane, dar, pentru că ameninţa să ningă, ne-am întors toţi spre Buckkeep. Ceilalţi au luat-o înainte, Regal şi cu mine am lăsat-o mai moale. Îmi spunea o poveste din ducatul lui, aşa că i-am lăsat pe însoţitori să călărească în faţă, ca s-o aud mai bine, nu printre pălăvrăgeli.

Kettricken se opri, respiră adânc şi-şi înăbuşi ultima fărâmă de teamă. Apoi continuă pe un ton mai liniştit:

— Ceilalţi erau mult în faţa noastră. La un moment dat, a ţâşnit o vulpe din tufele care mărgineau cărarea. „Vino după mine, dacă vrei să vezi ce înseamnă să călăreşti cu adevărat!”, m-a provocat Regal şi şi-a răsucit calul de pe cărare, pornind după animal. Că am vrut, că n-am vrut, Pas Uşor se avântă după el. Regal mâna ca nebunul, aplecat pe cal, îndemnându-l cu cravaşa.

Descriindu-l pe prinţ, în glasul ei se îmbinară consternarea şi mâhnirea, dar şi o umbră de admiraţie.

Pas Uşor nu se oprise când o smucise de hăţuri. La început, Kettricken se speriase de goana sălbatică, pentru că nu cunoştea terenul şi se temea să nu i se împiedice iapa. Aşa că încercase s-o strunească. Dar, dându-şi seama că nu mai zăreşte drumul, nici pe ceilalţi, şi că Regal era mult în faţa ei, a dat frâu liber iepei, sperând să-i ajungă din urmă. Cum era de aşteptat, din cauză că se înteţise viscolul, s-a rătăcit. S-a întors, vrând să ajungă înapoi la drum pe aceeaşi cărare, dar ninsoarea şi vântul îi şterseseră urmele. În cele din urmă, s-a lăsat în voia lui Pas Uşor, sperând s-o ducă acasă. Şi probabil că ar fi dus-o, dacă n-ar fi atacat-o sălbaticii.

Glasul lui Kettricken se stinse treptat.

— Neoamenii, i-am spus, în şoaptă.

— Neoamenii, repetă ea gânditoare. Nu mai au inimă, adăugă pe ton mai hotărât. Aşa mi s-a explicat. Nu i-am văzut privirea, mai degrabă i-am simţit-o. Oare sunt un Sacrificiu atât de slab, încât există oameni care m-ar omorî?

Un corn răsună în depărtare. O căutau.

— S-ar fi năpustit asupra oricui le-ar fi ieşit în cale, i-am spus eu. Ei nu se gândeau că o atacă pe viitoarea regină. Mă îndoiesc că ştiau cine eşti.

Am strâns din dinţi, ca nu cumva să adaug că nu puteam spune acelaşi lucru despre Regal. Poate că nu avusese de gând să-i facă rău, dar nici n-o oprise din calea pericolului. Nu credeam că intenţionase să-i arate ce înseamnă „să călăreşti cu adevărat” hăituind o vulpe în amurg, pe dealuri înzăpezite. Plănuise ca ea să se rătăcească. Şi planul îi reuşise foarte uşor.

— Cred că domnul meu va fi foarte supărat pe mine, spuse Kettricken, tânguindu-se ca un copil.

Ca şi cum ar fi vrut să-i adeverească bănuiala, când am ocolit umărul dealului, am văzut călăreţi cu torţe venind spre noi. Am auzit din nou cornul, mai aproape, iar peste câteva momente ne aflam printre ei. Erau cercetaşii trupei de căutare, iar o fată se întoarse înapoi în galop, ca să-i spună viitorului rege că regina lui fusese găsită. La lumina torţelor, gărzile lui Verity strigară şi se blestemară văzând sângele care sclipea pe gâtul lui Pas Uşor, dar Kettricken îşi ţinu firea şi îi asigură că nu era al ei. Le povesti calmă cum o atacaseră neoamenii şi cum se apărase de ei. Am văzut admiraţie crescândă pe chipurile ostaşilor. Am auzit, pentru prima oară, că agresorul cel mai îndrăzneţ îi sărise în spate dintr-un copac. Pe el îl omorâse mai întâi.

— La patru le-a venit de hac şi n-are nicio zgârietură! exclamă un veteran încărunţit. Îmi cer iertare, regina mea. N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Altfel s-ar fi încheiat povestea dacă n-ar fi apărut Fitz, să elibereze capul lui Pas Uşor, recunoscu Kettricken pe un ton liniştit.

Ostaşii o priviră cu respect înzecit, pentru că nu culegea singură laurii, ci amintea şi de eforturile mele. O felicitară cu glas tare şi promiseră mânioşi că a doua zi vor răscoli pădurea din jurul oraşului.

— Ruşine să ne fie nouă, tuturor soldaţilor, că regina noastră nu poate călări prin ţinut în siguranţă! declară o femeie.

Duse mâna la mânerul sabiei şi jură că o va mânji cu sânge de neom a doua zi. Alţii îi urmară exemplul. Ostaşii vorbeau tot mai tare, ba grozăvindu-se, ba uşuraţi că regina era în siguranţă. Ceata porni spre casă ca o procesiune triumfătoare, până la sosirea lui Verity. Prinţul apăru în galop sălbatic, cu armăsarul înspumat după un drum lung, străbătut în goană. Ştiam că nu fusese o

căutare uşoară. Cine ştie câte poteci bătuse Verity de când aflase că doamna lui dispăruse?

— Cum ai putut să fii atât de nechibzuită, încât să te abaţi de la drum? o mustră el, de cum o văzu.

Nu-i vorbea cu blândeţe. Kettricken lăsă capul în jos, iar bărbatul de lângă mine mormăi în barbă. Din clipa aceea, nimic nu merse bine. Verity nu o certă în faţa oamenilor lui, dar se cutremură când ea îi povesti fără ocolişuri ce i se întâmplase şi că fusese nevoită să omoare ca să se apere. Nu-i conveni că vorbea deschis despre o bandă de neoameni destul de curajoşi s-o atace pe regină şi să se facă nevăzuţi în bezna care înconjura castelul Buckkeep. A doua zi, lucrul pe care Verity se străduise să-l ţină secret va fi pe buzele tuturor, iar faptul că neoamenii îndrăzniseră s-o atace chiar pe regină le va da apă la moară. Prinţul îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă ar fi fost vina mea, şi luă doi cai odihniţi de la gărzile sale ca să se întoarcă la Buckkeep cu regina. O trase iute din mulţime şi o duse la Buckkeep în galop, ca şi cum, dacă ajungea acolo mai repede, nesiguranţa ar fi fost doar o închipuire. Nu-şi dădu seama că refuzase gărzilor sale cinstea de-a o aduce pe regină acasă nevătămată.

Eu am pornit încet alături de soldaţi, încercând să le ignor comentariile supărate. Nu-l criticară pe prinţ, mai degrabă o lăudară pe viitoarea regină pentru vitejia ei şi li se păru trist că nu fusese întâmpinată cu o îmbrăţişare şi o vorbă bună. Dacă vreunul dintre ei se gândi la Regal, nu dădu glas gândului.

Mai târziu, în aceeaşi seară, la grajduri, după ce m-am ocupat de Cenuşia, i-am ajutat pe Burrich şi pe Hands să se îngrijească de Pas Uşor şi Adevăr, calul lui Verity. Burrich bodogăni, supărat că animalele fuseseră istovite. Pas Uşor fusese zgâriată uşor în luptă şi o durea botul, iritat din cauză că se smucise să-şi elibereze capul, dar niciunul nu era grav rănit.

Burrich îl trimise pe Hands să le pregătească tărâţe calde. Numai după aceea îmi povesti în şoaptă că Regal se întorsese, îşi lăsase calul în grajd, să fie îngrijit, şi urcase în turn fără să scoată o vorbă despre Kettricken. Pe Burrich îl alarmase un ajutor de-al său, care nu ştia unde e Pas Uşor. Burrich începuse s-o caute şi avu îndrăzneala să-l întrebe chiar pe Regal unde e iapa, iar acesta îi răspunse că regina urmase drumul spre casă împreună cu însoţitorii, aşa credea el. Deci Burrich fusese cel care dăduse alarma, Regal neştiind în ce loc se abătuse de la drum şi în ce direcţie îl mânase vulpea pe el şi, probabil, pe Kettricken.

— A ştiut să-şi acopere bine urmele, murmură Burrich către mine când se întoarse Hands cu tărâţele.

Am ştiut că nu despre vulpe vorbeşte. M-am îndreptat spre turn cu picioare de plumb şi cu inima la fel de grea. Nu voiam să mă gândesc la ce simte Kettricken, nici la ce se bârfeşte în camera gărzilor. Mi-am scos hainele, m-am trântit în pat şi am adormit imediat. Molly mă aştepta în vis, oferindu-mi singurele clipe de linişte de care aveam parte.

M-am trezit peste puţină vreme, când cineva bătea cu pumnii în uşa mea zăvorâtă. M-am ridicat şi i-am deschis unui paj somnoros, care venise să mă conducă în camera hărţilor. I-am spus că ştiu drumul şi l-am trimis înapoi la culcare. M-am îmbrăcat degrabă şi am coborât scările în fugă, întrebându-mă ce nenorocire se abătuse iar pe capul nostru.

Verity mă aştepta. Numai flăcările din cămin luminau încăperea. Avea părul încâlcit şi-şi aruncase o mantie peste cămaşa de noapte. Era limpede că de-abia se ridicase din pat. M-am pregătit pentru orice fel de veste ar fi primit.

— Închide uşa! îmi porunci el scurt.

M-am supus şi apoi m-am întors în faţa lui. Nu mi-am dat seama dacă ochii îi scânteiau pentru că era nervos sau distrat.

— Cine e Doamna Fustă-Roşie şi de ce o visez în fiecare noapte?

Am rămas mut. M-am întrebat disperat cât ştia despre visele mele. Stânjeneala mă ameţea. Nici dacă aş fi stat gol puşcă în faţa întregii Curţi nu m-aş fi simţit mai dezgolit.

Verity întoarse capul şi tuşi ca să-şi ascundă chicotitul.

— Hai, băiete, doar te înţeleg. Nu eu am vrut să-mi bag nasul în secretul tău, tu mi l-ai vârât sub nas, mai ales în ultimele nopţi. Iar eu trebuie să dorm, nu să sar din pat ca ars de patima cu care o... admiri pe femeia asta.

Nu-mi mai vorbi cu asprime. Obrajii îmi ardeau mai tare decât focul din cămin.

— Aşa deci, continuă el agitat. Stai jos, îmi porunci brusc. Te voi învăţa să-ţi fereci gândurile aşa cum ştii să-ţi fereci limba. Scutură din cap. Ce ciudat e, Fitz, că nu mă laşi deloc să-ţi intru în minte cu Meşteşugul, dar îţi dai la iveală dorinţele cele mai ascunse ca un lup care urlă la lună. Cred că ţi se trage de la Galen. Aş vrea să schimb cele întâmplate. Dar, cum asta nu se poate, te voi învăţa ce pot, de câte ori pot.

Eu nu făcusem nicio mişcare. Dintr-odată, n-am mai fost în stare să ne privim în ochi.

— Vino aici, mă chemă el nervos. Aşază-te lângă mine. Uită-te la foc.

Preţ de-un ceas, mă puse să repet un exerciţiu care mă ajuta să-mi ţin visele pentru mine sau, mai degrabă, să nu visez deloc. Cu inima grea, mi-am dat seama că o voi pierde şi pe Molly cea din închipuirea mea, aşa cum o pierdusem pe cea adevărată. Verity îmi simţi tristeţea.

— Hai, Fitz, o să-ţi treacă. Stăpâneşte-te şi rabdă. Poţi. Cine ştie, va veni o zi când îţi vei dori ca în viaţa ta să nu existe nicio femeie, aşa ca acum. Aşa cum îmi doresc eu.

— N-a vrut să se rătăcească, prinţe.

Verity mă săgetă din ochi.

— Una e ce vrei, alta ce faci. E viitoarea regină, băiete. Trebuie să gândească întotdeauna, nu o dată, ci de două ori înainte de a face un lucru.

— Mi-a spus că Pas Uşor s-a dus după calul lui Regal şi n-a vrut să se oprească atunci când a tras-o de hăţuri. Dă vina pe mine şi pe Burrich pentru asta; noi ar fi trebuit să fi dresat iapa.

Prinţul oftă.

— Probabil. Consideră-te mustrat şi spune-i lui Burrich să găsească un cal mai puţin nărăvaş pentru doamna mea, până când învaţă să călărească mai bine. Încă un oftat, mai din străfunduri. Bănuiesc că ea va vedea în asta o pedeapsă. Se va uita la mine tristă cu ochii ei mari şi albaştri, dar nu va scoate un cuvânt. Ei, ce să-i faci... N-am de ales. Dar, dacă a fost nevoită să omoare, de ce a trebuit să vorbească despre asta cu atâta indiferenţă? Ce-o să creadă supuşii mei despre ea?

— N-a avut de ales, domnule. Ar fi fost mai bine să moară? Iar despre ceea ce crede lumea... Ostaşii care ne-au găsit primii au considerat-o curajoasă. Şi vrednică. Nu-i rău să ai asemenea însuşiri, ca regină. Mai ales femeile din rândul gărzilor tale au lăudat-o pe drumul de întoarcere. În ochii lor, aşa trebuie să fie o regină adevărată, nu să plângă şi să tremure de frică. O vor urma fără şovăială. În vremuri ca acestea, o regină care ştie să mânuiască pumnalul ne va da mai mult curaj decât una care se umple de bijuterii şi se ascunde în spatele zidurilor.

— Poate, recunoscu Verity încet. Simţeam că nu era de acord cu mine. Dar acum toată lumea va afla despre neoamenii care se adună în jurul castelului.

— Dar va afla şi că, dacă te arăţi dârz, te poţi apăra de ei. Iar după cum se lăudau gărzile în drum spre casă, cred că vor rămâne foarte puţini neoameni într-o săptămână.

— Ştiu. Unii îşi vor omorî propriile rude. Neoameni sau nu, vărsăm sângele celor Şase Ducate. Eu am vrut să evit uciderea lor.

În scurtele clipe de linişte care au urmat, am reflectat amândoi la ideea că el nu avusese niciun fel de scrupule să mă însărcineze cu uciderea lor. Asasin. Asta eram. Nu aveam onoare pentru care să lupt, mi-am dat seama.

— Nu-i adevărat, Fitz, îmi contrazise Verity gândul. Lupţi pentru onoarea mea. Şi eu te cinstesc pentru asta, pentru că faci ceea ce trebuie făcut. O treabă murdară, tainică. Să nu-ţi fie ruşine că munceşti ca să aperi cele Şase Ducate. Să nu crezi că nu-ţi apreciez strădania pentru că trebuie să rămână secretă. În seara asta, ai salvat-o pe regina mea. Nu voi uita.

— Nu prea a avut nevoie de salvare, prinţe. Cred că ar fi supravieţuit şi fără ajutor.

— Lasă, să trecem peste asta. Trebuie să te răsplătesc, să ştii, adăugă el stânjenit, după o clipă de ezitare.

Când am deschis gura să protestez, mă opri ridicând braţul.

— Ştiu că nu ceri nimic. Ştiu, de asemenea, că între noi s-au petrecut atâtea, încât, orice ţi-aş da, n-ar fi destul să-mi exprim recunoştinţa faţă de tine. Însă cei mai mulţi habar n-au de lucrul ăsta. Vrei să se audă prin oraş că ai salvat viaţa reginei şi viitorul rege nici măcar nu te-a apreciat? Dar nu ştiu ce să-ţi ofer... ar trebui să fie un obiect care să sară în ochi, să-l porţi o vreme. Măcar atât mă pricep şi eu la arta conducerii. O sabie? Una mai bună decât bucata de fier pe care o purtai în seara asta?

— E o lamă veche cu care mi-a spus Hod să mă antrenez, m-am apărat eu. E destul de bună.

— Se vede. O să-i cer să-ţi aleagă una mai bună, cu mâner şi teacă împodobite. E bine?

— Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

— Bine. Acum hai să ne culcăm la loc, nu vrei? Voi putea dormi, nu-i aşa?

Am înţeles clar din vocea lui că se distra. M-am înroşit iar ca racul.

— Prinţe, trebuie să te întreb... Cu greu am reuşit să scot cuvintele pe gură. Ştii pe cine am visat?

Verity clătină din cap.

— Nu te teme că i-ai compromis onoarea. Ştiu doar că poartă fuste albastre, dar tu le vezi roşii. Şi că o iubeşti cu patima vârstei tale. Nu te lupta împotriva dragostei. Numai împotriva Meşteşugului peste noapte. Nu doar eu îl stăpânesc, deşi cred că sunt singurul care te recunoaşte în vis. Totuşi, fii precaut. Grupul

lui Galen nu e lipsit de experienţa Meşteşugului, deşi îl folosesc cu stângăcie şi fără putere. Un om poate fi distrus dacă duşmanii lui află, prin Meşteşug, ce are el mai drag pe lume. Ţine garda sus. Chicoti cam abrupt. Sper că Doamna Fustă-Roşie nu are Meşteşugul în sânge, pentru că, dacă îl are, te-a auzit în toate nopţile astea multe la număr.

Şi, după ce îmi strecură în minte un asemenea gând tulburător, mă trimise în camera mea, la culcare. N-am mai dormit în noaptea aceea.

8

CÂND SE TREZEŞTE REGINA

Unii goneau pe cai vânând mistreţi
Ori în elan îşi aruncau săgeata.
Însă iubita mea Regină Vulpe
Vâna să ne alunge suferinţa.

Nu faima o visa în ziua-aceea,
Nici teama de durere nu o încerca.
Pentru supuşi vâna, să-i ocrotească,
Şi, pentru ei, iubirea-mi o-nsoţea.

„Regina Vulpe la vânătoare”

A doua zi, turnul fierbea. În curte, aerul fremăta ca în zi de sărbătoare când garda personală a lui Verity şi toţi războinicii care nu primiseră alte însărcinări se adunară pentru vânătoare. Câinii de luat urma lătrau agitaţi, iar cei de atac, cu fălci uriaşe şi piepturi late, fornăiau şi încercau laţul. Se punea deja prinsoare cine se va dovedi mai destoinic la vânat. Caii loveau din copite, arcaşii întindeau arcurile, pajii alergau încoace şi încolo. În bucătărie, jumătate din servitoare nu mai prididеau cu pachetele de hrană pentru vânători. Ostaşii mai tineri şi mai bătrâni, şi bărbaţi, şi femei, păşeau ţanţoşi şi vorbeau tare, lăudându-se cu înfruntările trecute, comparând arme, dând glas spiritului vânătorii. Îl trăisem de atâtea ori, înaintea unei vânători de elani sau urşi pe timp de iarnă. Altceva, mai deosebit, simţeam însă acum, izul apăsător al setei de sânge în aer. Prindeam frânturi de conversaţie, cuvinte care îmi făceau silă: „... fără milă pentru gunoiul ăla...”, „... laşi şi trădători, ce tupeu, s-o atace pe regină...”, „o să plătească scump. Nu merită să moară repede...” M-am retras degrabă în bucătărie şi mi-am croit drum printr-o zonă agitată ca un furnicar. Şi aici am

auzit voci dând glas aceloraşi sentimente, aceleiaşi dorinţe de răzbunare.

L-am găsit pe Verity în camera hărţilor. Se spălase şi se îmbrăcase în haine curate, dar neodihna de noaptea trecută se vedea pe el ca o mantie murdară. Purta straie de stat în casă, printre hârtiile lui. Am ciocănit încet la uşă, deşi era întredeschisă. Stătea pe scaun în faţa căminului, cu spatele la mine. Mă salută din cap, dar nu se uită la mine. Deşi părea liniştit, atmosfera era încărcată, ca înainte de furtună. Pe masa de lângă el, dejunul rămăsese neatins. M-am apropiat de el tăcut, convins că mă chemase cu Meşteşugul. Când tăcerea se prelungi, m-am întrebat dacă el însuşi ştia de ce mă chemase. Într-un sfârşit, m-am hotărât să vorbesc:

— Prinţul meu, nu călăreşti cu gărzile astăzi?

Parcă aş fi dat drumul apelor prin poarta stăvilarului. Se întoarse către mine; ridurile i se adânciseră peste noapte. Era tras la faţă, bolnav.

— Nu. Nu îndrăznesc. Cum aş putea încuviinţa o asemenea faptă, vânarea neamului şi a rudelor noastre? Dar ce altceva să fac? Să mă ascund şi să rătăcesc cu sufletul amărât printre ziduri, în vreme ce alţii răzbună jignirea adusă viitoarei mele regine? Nu îndrăznesc să le interzic supuşilor mei să-şi apere onoarea. Aşa că trebuie să mă port ca şi cum nu ştiu ce se petrece în curte. Ca şi cum aş fi un prostovan, un puturos, un laş. Se va compune o baladă despre ziua de azi, nu mă îndoiesc. Cum se va numi? „Cum i-a masacrat Verity pe cei fără judecată”? „Cum i-a sacrificat regina Kettricken pe neoameni”?

Ridica tonul la fiecare cuvânt. L-am lăsat să vorbească, m-am dus la uşă şi am închis-o bine. M-am uitat în jur în timp ce el tuna şi fulgera. Oare cine îl mai auzea, în afară de mine?

— Ai dormit măcar puţin, prinţul meu? l-am întrebat, când s-a mai potolit.

Îmi oferi un surâs amar.

— Ştii bine ce mi-a stricat odihna prima oară când am încercat să dorm. A doua oară n-a mai fost atât de... captivant. Doamna mea a venit la mine în cameră.

M-am înroşit până în vârful urechilor. Indiferent ce era pe cale să-mi spună, nu voiam să aud. Nu doream să ştiu ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Ceartă sau împăcare, nu mă interesa. Verity însă nu mă cruţă.

— Nu plângând, cum ai crede. Nu pentru alinare. Nu ca să-i alung temerile nopţii sau ca să se convingă încă o dată de

consideraţia mea. Ţeapănă ca un sergent dojenit, în picioare, la capătul patului meu, cerându-şi iertare pentru fapta nesocotită. Mai albă decât creta şi neclintită ca stânca... Se întrerupse, dându-şi seama că dezvăluie prea multe despre sine. Ea a anticipat vânătoarea, eu, nu. A venit la mine în miez de noapte şi m-a întrebat ce e de făcut. N-am ştiut ce să-i răspund, aşa cum nu ştiu nici acum...

— Măcar ea a anticipat-o, am îndrăznit, în speranţa că-i va trece supărarea pe Kettricken.

— Eu, nu, repetă amărât. Ea, da. Şi Chivalry ar fi ştiut. O, el ar fi ghicit din clipa în care a dispărut ea şi ar fi pus la cale tot felul de planuri pentru situaţii neprevăzute. Eu, nu. M-am gândit doar cum s-o aduc mai repede acasă şi am sperat că nu vor afla prea mulţi. De parcă ar fi fost posibil! Aşa că astăzi îmi spun că, de mi se va aşeza vreodată coroana pe frunte, aş fi cel mai nepotrivit cap pentru ea.

Aveam în faţă un prinţ Verity necunoscut, un bărbat cu încrederea în sine fărâmiţată. De-abia atunci mi-am dat seama cât de nepotrivită era Kettricken pentru el. Nu din vina ei. Era puternică, născută să domnească. Însuşi Verity spunea despre el adesea că se născuse ca să fie al doilea fiu. O femeie potrivită l-ar fi întărit cum întăreşte stânca malul, l-ar fi ajutat să se ridice şi să preia domnia în mâinile sale. O femeie care ar fi venit la el suspinând, ca să fie luată în braţe şi mângâiată, i-ar fi dat încrederea că e potrivit să stea pe tron. Disciplina şi constrângerea lui Kettricken îl făceau să se îndoiască de propria putere. Prinţul meu era om, mi-am dat seama dintr-odată. Un gând deloc liniştitor.

— Ar trebui măcar să ieşi şi să le vorbeşti, am îndrăznit.

— Şi ce să le spun? „Noroc la vânătoare”? Nu. Dar du-te tu, băiete. Du-te, urmăreşte şi anunţă-mă ce se întâmplă. Du-te acum. Şi închide uşa. Nu vreau să văd pe nimeni până când te întorci tu să-mi spui ce se întâmplă.

M-am întors şi am făcut ce mi-a cerut. Ieşind din coridorul cel mare, spre pasajul care ducea în curte, m-am întâlnit cu Regal. Rareori se trezea şi umbla prin castel atât de devreme. În dimineaţa aceea arăta de parcă îl sculase cineva cu de-a sila. Era îmbrăcat elegant şi dichisit, dar îi lipseau gătelile: cercelul, mătasea împăturită cu grijă şi prinsă la gât. Nu purta decât inelul cu pecete. Părul era pieptănat, dar nu şi parfumat şi ondulat. Şi avea ochii roşii. Turba de furie. Când am încercat să trec pe lângă el, mă apucă şi mă smulse ca să mă întoarcă spre el. Adică asta

intenţionase. Eu nu m-am opus, pur şi simplu m-am lăsat moale. Şi am descoperit, cu încântare şi surprindere, că nu mă putea mişca. Se răsuci spre mine, mă fulgeră din priviri şi constată că trebuie să ridice ochii, chiar dacă foarte puţin, ca să mă săgeteze cu ei. Mă înălţasem şi mă îngrăşasem. Ştiam lucrul ăsta, dar nu mă gândisem că putea să aibă un asemenea efect.

Mi-am reţinut rânjetul, dar probabil că mi-l ghici în ochi. Mă scutură zdravăn. L-am lăsat. Numai puţin.

— Unde-i Verity? mârâi el.

— Prinţul meu? am întrebat, de parcă n-as fi înţeles la cine se referă.

— Unde e fratele meu? Nenorocita aia de nevastă-sa... Se întrerupse, controlându-şi furia. Unde se află fratele meu de obicei la ora asta? reuşi el să-şi ducă vorba la capăt.

Nu l-am minţit.

— Uneori urcă devreme în turn. Sau poate ia dejunul. Sau e la baie...

— Bastard netrebnic!

Regal mă lăsă în pace şi se răsuci degrabă în direcţia turnului. Speram să-l binedispună urcatul scărilor. Imediat ce dispăru din vedere, am luat-o la picior, ca să nu mai pierd timpul.

În momentul în care am ajuns în curte, am înţeles imediat de ce era furios Regal. Kettricken stătea în picioare într-o căruţă, pe banchetă, şi toţi ochii erau îndreptaţi spre ea. Purta hainele din seara trecută. La lumina zilei, am văzut că sângele îi stropise mâneca jachetei din blană albă şi o dâră mai groasă pătase pantalonii purpurii. Încălțase bocanci şi-şi pusese pălărie, gata să încalece. Sabia îi atârna la şold. M-am îngrozit. Cum putea face asta? M-am uitat în jur. Ce spusese mulţimii? Toţi se uitau la ea cu ochi mari. Nimerisem într-un moment de linişte totală. Fiecare bărbat şi femeie parcă îşi ţinea respiraţia, aşteptând cuvintele reginei. Când se făcură auzite, fură rostite calm, cu intonaţie, dar atât de liniştită era mulţimea, încât vocea ei clară străbătu până departe în aerul rece.

— Aceasta nu este o vânătoare, repetă Kettricken serioasă. Lăsaţi la o parte veselia şi laudele. Daţi-vă jos podoabele şi însemnele rangului. Păstraţi-vă modestia în suflet şi gândiţi-vă la ceea ce facem.

Se simţea încă accentul muntean în cuvintele ei, dar o parte din mine, care-şi păstrase cât de cât judecata, observă cât de bine le alegea, cât de chibzuită era fiecare propoziţie.

— Nu mergem la vânătoare, repetă Kettricken. Mergem să ne recuperăm victimele. Mergem să dăm odihna cuvenită celor pe care ni i-au furat Corăbiile Roşii. Piraţii au furat inima neoamenilor şi le-au lăsat trupurile să ne hăituiască. Cu toate acestea, cei pe care îi doborâm astăzi fac parte din cele Şase Ducate. Sunt ai noştri. Ostaşii mei, vă cer să nu sloboziţi astăzi nicio săgeată, să nu loviţi decât pentru a ucide dintr-odată. Ştiu că sunteţi destul de pricepuţi la asta. Am suferit cu toţii destul. Haideţi ca astăzi, de câte ori aducem moartea, s-o facem iute şi cu milă, pe cât ne stă în putere, de dragul nostru. Haideţi să strângem din dinţi şi să alungăm ceea ce ne mânjeşte cu hotărâre şi regret deopotrivă, aşa cum am separa un membru bolnav de trup. Pentru că asta facem. Nu ne răzbunăm, dragii mei supuşi, ci tăiem ca să vindecăm. Faceţi ce v-am poruncit.

Kettricken rămase pe loc preţ de câteva minute şi cercetă chipurile din mulţime. Ca prin vis, lumea începu să se mişte. Vânătorii îşi scoaseră penele şi panglicile, însemnele şi bijuteriile de pe veşminte şi le dădură pajilor. Veselia şi înfumurarea dispăruseră. Kettricken spărsese acel zid de apărare şi-i obligase să se gândească bine la ceea ce aveau să facă. Nimeni nu se bucura. Toţi cumpăneau, aşteptând să audă ce le mai spune regina. Kettricken rămase tăcută şi împietrită, astfel că, vrând-nevrând, toţi se uitară la ea. Când văzu toate privirile asupra ei, continuă:

— Bine, ne lăudă ea solemnă. Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Am nevoie de palanchine trase de cai, sau de căruţe... ce credeţi voi, cei de la grajduri, că e mai potrivit. Puneţi în ele straturi de paie. Niciun cadavru de-al victimelor noastre nu va fi abandonat ca să fie mâncat de vulpi sau ciugulit de ciori. Vor fi aduse înapoi aici, le vom scrie numele, dacă le ştim, şi le vom pregăti pentru rugul care îi cinsteşte pe cei căzuţi în bătălie. Dacă li se cunosc familiile şi locuiesc în apropiere, vor fi chemate să ia parte la jalea noastră. Familiilor care stau departe li se va trimite vorbă şi li se va acorda cinstea ce se cuvine celor care şi-au pierdut rudele de sânge.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu le reţinea, nu le ştergea. Sclipeau ca diamantele în soarele care lumina dimineaţa de iarnă. Se întoarse către un grup din mulţime şi îi porunci cu voce groasă:

— Bucătarii şi servitoarele mele! Duceţi toate mesele în coridorul cel mare şi pregătiţi o masă de pomenire. Duceţi în coridorul cel mic apă, ierburi şi haine curate, ca să pregătim trupurile fără viaţă pentru ardere. Ceilalţi, lăsaţi-vă la o pane

îndatoririle. Aduceţi lemne şi ridicaţi rugul. Ne vom întoarce să ne ardem morţii şi să-i jelim.

Kettricken îşi plimbă privirea peste fiecare obraz. Un gând i se întipări neclintit pe chip. Trase sabia de la cingătoare şi o ridică în semn de jurământ.

— După ce-i vom plânge, ne vom pregăti să-i răzbunăm! Cei care ne-au furat semenii vor suferi mânia noastră!

Coborî sabia încet, o vârî în teacă. Ne fixă iar din priviri.

— Şi acum, la drum, supuşii mei!

Mi se făcu pielea de găină. În jurul meu, bărbaţi şi femei încălecau şi formau alaiul de vânătoare. Fără să întârzie o clipă, Burrich apăru imediat lângă căruţă cu Pas Uşor înşeuată, aşteptându-şi stăpâna. M-am întrebat de unde luase şaua aceea roşu cu negru, culori de doliu şi răzbunare. O ceruse chiar regina sau ştiuse el? Kettricken coborî pe spatele iepei, se aşeză în şa, iar Pas Uşor nici nu clinti, în ciuda greutăţii. Regina ridică braţul cu sabia. Vânătoarea porni cu ea în frunte.

— Opreşte-o! şuieră Regal în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut şi pe el, şi pe Verity.

Mulţimea nici nu-i observase.

— Nu! am îndrăznit să rostesc cu glas tare. Nu-ţi dai seama? Nu strica totul. Regina le-a dat ceva înapoi. Nu ştiu ce anume, dar tânjeau după asta de multă vreme.

— Mândria, spuse Verity cu glas profund, răguşit. Asta ne lipseşte nouă, mai ales mie. Iat-o pe regină călare, adăugă puţin mirat.

Oare să fie invidios? Se răsuci încet şi porni înapoi spre turn. În spatele nostru am auzit voci murmurând şi oameni agitându-se să îndeplinească poruncile reginei. Mergeam după Verity, uluit de cele văzute. Regal mă împinse la o parte ca să sară în faţa fratelui său şi să-l înfrunte. Tremura de furie. Prinţul meu se opri.

— Cum ai putut permite să se întâmple aşa ceva? N-ai niciun control asupra femeii ăleia? Îşi bate joc de noi! Cine e ea, să împrăştie porunci şi să ia gărzi înarmate din turn? Cine e ea, să dea ordine peste capul nostru?

Regal îşi pierdu vocea din cauza agitaţiei.

— Soţia mea, îi răspunse Verity calm. Şi viitoarea ta regină. Cea aleasă de tine. Tata m-a asigurat că vei alege o femeie demnă să fie regină. Cred că ai ales mai bine decât ai sperat.

— Soţia ta? Ruina ta, idiotule! Te sapă, îţi taie gâtul în somn! Le fură inimile, îşi întăreşte propriul nume! Nu-ţi dai seama,

tâmpitule? Poate că tu te împaci cu gândul că o laşi pe vulpoaica asta de la munte să fure coroana, dar eu, nu!

M-am răsucit imediat şi m-am aplecat să-mi leg şiretul de la pantof, ca să nu văd cum prinţul Verity îl pocneşte pe Regal. Am auzit totuşi palma desfăcută lovind obrazul şi un strigăt de furie înăbuşit. Când m-am îndreptat de spate, Verity stătea la fel de calm ca înainte, iar Regal se ghemuia cu mâna la nas şi la gură.

— Viitorul rege, Verity, nu permite jigniri la adresa viitoarei regine, Kettricken. Nici la adresa lui. Am spus că doamna mea a trezit la viaţă mândria din ostaşii noştri. Poate că a trezit-o şi pe a mea.

Verity se arătă uşor surprins de vorbele sale.

— Regele va afla despre asta!

Regal îşi luă mâna de pe faţă şi se îngrozi când văzu sânge pe ea. O ridică, tremurând, să i-o arate lui Verity.

— Tatăl meu va vedea sângele pe care l-ai vărsat! ameninţă el cu glas tremurat şi se înecă din cauza sângelui care-i curgea din nas.

Se aplecă în faţă, cu mâna departe de corp, ca să nu-şi păteze hainele.

— Poftim? Ai de gând să sângerezi până după-masă, când se scoală tata? Vino şi la mine, să-mi arăţi şi mie cum reuşeşti. Fitz! N-ai altceva mai bun de făcut, decât să umbli în stânga şi-n dreapta cu gura căscată? Treci la treabă. Vezi să fie îndeplinite poruncile doamnei mele!

Verity făcu cale-ntoarsă pe coridor. M-am grăbit să fac ce mi-a spus şi să scap de Regal. Dădea din picioare şi înjura în spatele nostru ca un ţânc cuprins de isterie. Nici eu, nici Verity nu i-am dat atenţie, dar eu cel puţin speram că nu fusese niciun servitor prin preajmă, martor la cele întâmplate.

A fost o zi lungă şi neobişnuită pentru Buckkeep. Verity îl vizită pe rege în odaia lui, apoi se retrase în camera hărţilor. Regal nu ştiu ce-a făcut. Oamenii se agitau să ducă la îndeplinire poruncile reginei, lucrând repede, dar aproape fără zgomot, bârfind între ei în vreme ce pregăteau un coridor pentru masă şi celălalt pentru victime. Am constatat însă o schimbare importantă. Doamnele care fuseseră cele mai devotate reginei erau acum îngrijite la rândul lor, de parcă ar fi fost umbra lui Kettricken. Iar aceste femei cu suflet nobil nu se sfiiră să coboare în coridorul cel mic, ca să supravegheze cum se pregăteşte apa cu parfum de ierburi, cum se întind prosoapele şi pânzele. Eu am ajutat la cărat lemne pentru rug.

Pe la sfârşitul după-amiezii, mulţimea plecată la vânătoare se întoarse. În tăcere, călărind solemn în jurul căruţelor pe care le însoţeau. Kettricken mergea în fruntea ei. Părea obosită şi îngheţată, dar nu din cauza frigului. Am vrut să mă duc la ea, dar i-am lăsat lui Burrich cinstea de a-i lua calul de căpăstru şi de-a o ajuta să descalece. Pete de sânge proaspăt mânjeau bocancii reginei şi umerii lui Pas Uşor. Nu ceruse ostaşilor să facă lucrul pe care ea însăşi nu-l putea face. Porunci încet gărzilor să se spele şi să-şi pieptene părul şi barba şi să revină cu haine curate în coridor. Când Burrich se îndepărtă cu Pas Uşor, Kettricken rămase puţin singură. Răspândea o tristeţe neobişnuit de apăsătoare. Era obosită. Atât de obosită...

M-am apropiat de ea tăcut.

— Îţi stau la dispoziţie, doamnă, m-am oferit în şoaptă.

Ea nu se întoarse.

— Trebuie să fac asta singură. Dar stai pe-aproape, dacă am nevoie de tine.

Vorbi atât de încet, încât sunt sigur că numai eu am auzit-o. Apoi o luă înainte şi oamenii se dădură la o parte în faţa ei. Capetele se înclinau când îi saluta sobră. Traversă în tăcere bucătăria, încuviinţând din cap mâncarea pregătită, apoi coridorul cel mare, unde iar aprobă cele văzute. Când ajunse în coridorul cel mic, se opri, îşi scoase căciula tricotată în multe culori şi jacheta, scoţând la iveală o cămaşă scurtă, din pânză purpurie. Dădu hainele unui paj uluit de cinstea pe care i-o făcea. Merse în capul unei mese şi îşi suflecă mânecile. Se uită la chipurile noastre mirate.

— Aduceţi înăuntru morţii noştri, rosti ea simplu.

Cadavrele vrednice de milă fură cărate acolo, un şir jalnic de trupuri moarte. Nu le-am numărat. Erau mai multe decât mă aşteptasem, mai multe decât anticipasem din rapoartele primite de Verity. Căram ligheanul cu apă parfumată în spatele lui Kettricken. Se oprea la fiecare cadavru, îi spăla obrazul schimonosit şi-i închidea pentru totdeauna ochii torturaţi de suferinţă. După noi veneau alţii, într-o procesiune şerpuitoare. Pe rând, trupurile erau dezbrăcate, îmbăiate, pieptănate şi înfăşurate în straie curate. La un moment dat, l-am observat pe Verity, însoţit de un scrib tânăr, mergând de la cadavru la cadavru, scriind numele celor câtorva identificaţi şi notând câte ceva pe scurt despre ceilalţi.

Un nume i l-am spus eu. Kerry. Ultima oară când Molly şi cu mine auziserăm de el, intrase ucenic la un păpuşar. Îşi sfârşise

zilele ca o marionetă. Gura lui zâmbitoare tăcea pentru totdeauna. În copilărie, făceam împreună comisioane ca să câştigăm un bănuţ, doi. Stătuse lângă mine când vomitasem de beţie prima oară şi râsese până i se făcuse rău şi lui. Vârâse heringi putreziţi sub suportul tăbliei de la mesele birtaşului care ne acuzase de furt. Zilele petrecute împreună numai eu mi le voi aminti acum. Parcă nici eu nu mai eram adevărat. O parte din trecutul meu fusese furat de piraţi.

Când am terminat şi am privit tăcuţi cadavrele de pe mese, Verity păşi în faţă şi citi răbojul cu glas tare. Numele erau puţine, dar nu sări peste necunoscuţi.

— Tânăr cu barbă crescută nu de mult, brunet, cicatrice de pescar pe mâini... Femeie cu păr creţ, drăguţă, tatuată cu însemnul breslei păpuşarilor.

Am ascultat pomelnicul celor pierduţi, iar cei care nu au plâns înseamnă că aveau pietre, nu inimi. Ca un singur neam, i-am ridicat şi i-am cărat la rugul funerar, aşezându-i cu grijă pe ultimul lor pat. Verity însuşi aduse torţa, dar o dădu reginei, care aştepta lângă rug. Când aprinse vreascurile înmuiate în răşină, strigă spre cerul întunecat:

— Nu veţi fi uitaţi!

Mulţimea îi repetă cuvintele la unison. Blade, sergentul cel bătrân, stătea lângă rug cu o foarfecă şi tăia din părul fiecărui ostaş o şuviţă lungă cât degetul, în semn de doliu după camarazii dispăruţi. Verity se aşeză şi el la coadă, urmat de Kettricken, ca să ofere şi ea o şuviţă bălaie.

Urmă o noapte cum nu mai văzusem până atunci. Au venit mai toţi locuitorii oraşului în turn şi au fost primiţi de îndată. Au urmat exemplul reginei şi au stat la priveghi postind, până când rugul s-a făcut cenuşă. Pe urmă, coridorul cel mare şi cel mic s-au umplut şi s-au întins pături în curte pentru cei ce nu încăpeau înăuntru. S-au rostogolit butoaie cu băutură şi s-au pus pe masă cantităţi uriaşe de pâine, friptură şi alte bucate, câte n-am crezut că ar avea turnul. Mai târziu am aflat că majoritatea mâncării fusese adusă din oraş, oferită de bunăvoie.

Regele a coborât, după săptămâni de absenţă, şi s-a aşezat pe tron la masa cea mai mare, conducând adunarea. A venit şi bufonul, aşezându-se când alături, când în spatele tronului, şi a primit tot ce i-a oferit suveranul din farfuria lui. Dar în noaptea aceea nu l-a înveselit; nu a gângurit prosteşte, iar clopoţeii de la bonetă şi manşetă şi-i legase cu pânză, ca să nu sune. O singură dată ni s-au încrucişat privirile, dar mie ochii lui nu mi-au spus

nimic. În dreapta regelui stătea Verity, iar în stânga, Kettricken. Venise şi Regal, bineînţeles, într-un costum atât de scump, că numai culoarea lui neagră era semn de doliu. Se încrunta, se bosumfla şi bea şi îmi imaginez că, pentru unii, faptul că tăcea îmbufnat era semn de jale. Eu însă am simţit furia mocnind în el şi am ştiut că, odată, cineva cu siguranţă va plăti pentru ceea ce el considera o jignire la adresa lui. Până şi Patience era prezentă, o apariţie la fel de rară ca a regelui, şi am simţit că avem acelaşi ţel amândoi.

Suveranul mai mult a ciugulit decât a mâncat. Aşteptă să se sature cei de la masa regală înainte de a se ridica să vorbească. Cuvintele sale au fost repetate la mesele mai scunde, în coridorul cel mic, şi chiar în curte, de menestreli. Vorbi puţin despre cei ucişi de Piraţii Corăbiilor Roşii. Nu vorbi despre neoameni, nici despre vânarea şi omorârea lor în ziua aceea. În schimb, îi pomeni pe morţi ca şi cum ar fi murit nu de mult, într-o bătălie cu piraţii, şi spuse că nu trebuie să-i uităm. Apoi, dând vina pe oboseală şi mâhnire, se retrase în camerele sale.

Atunci s-a ridicat Verity. A repetat cuvintele lui Kettricken de mai înainte, adăugând că, după ce i-am jelit pe morţi, trebuie să-i răzbunăm. Nu avea patima şi avântul reginei, dar toţi cei de la masă l-au aprobat. Oamenii încuviinţau din cap şi vorbeau între ei, iar Regal arunca priviri fioroase în tăcere. Verity şi Kettricken s-au ridicat târziu de la masă, braţ la braţ, şi s-au asigurat că-i văd toţi cum pleacă împreună. Regal a rămas pe loc, bând şi mormăind de unul singur. Eu am plecat la scurtă vreme după Verity şi Kettricken, cu gândul la somn.

N-am încercat să adorm, ci m-am trântit în pat cu ochii la foc. Când s-a deschis uşa ascunsă, m-am ridicat imediat ca să urc în camera lui Chade. L-am găsit într-o stare de agitaţie contagioasă. Pe obrajii palizi, printre cicatrice, îi apăruseră pete roşii. Părul cărunt îi era ciufulit, ochii verzi îi sclipeau ca două giuvaiere. Patrula în susul şi în josul camerei şi, când am intrat, mă strânse într-o îmbrăţişare cam dură. Se dădu înapoi şi râse de figura mea uluită.

— E născută să domnească! Născută pentru asta şi, nu ştiu cum, şi-a dat seama! Nici că se putea un moment mai potrivit! Ne-ar putea salva pe toţi!

Entuziasmul lui era exagerat.

— Nici nu ştiu câţi au murit astăzi, l-am mustrat eu.

— O! Dar nu degeaba! Nu degeaba! Nu au fost morţi irosite, FitzChivalry. Pe El şi pe Eda, Kettricken are instinct şi graţie! N-

am intuit calităţile astea în ea. Dacă tatăl tău ar fi fost în viaţă, băiete, şi ea i-ar fi stat alături pe tron, am fi avut o pereche care ar fi ţinut lumea în degetul mic.

Trase o înghiţitură de vin şi se porni iar să străbată camera în lung şi-n lat. Nu-l mai văzusem jubilând. Mai avea puţin şi făcea tumbe. Pe o masă din apropiere stătea un coş acoperit, iar conţinutul lui fusese întins pe o faţă de masă. Vin, brânză, cârnaţi, murături şi pâine. Până şi în turnul lui se comemorau morţii. Alunecosul, nevăstuica, sări din partea opusă a mesei ca să mă studieze cu ochi hrăpăreţi pe deasupra bucatelor. Chade mă trezi din gânduri:

— Are multe dintre virtuţile lui Chivalry. Instinctul de a găsi momentul potrivit şi de a-l transforma în avantaj. A făcut dintr-o situaţie inevitabilă şi nedemnă de pomenit o tragedie care, în alte mâini, ar fi fost un măcel. Băiete, avem regină, avem din nou regină la Buckkeep!

Îmi era puţin silă de bucuria lui. Şi, doar o clipă, m-am simţit înşelat. L-am întrebat şovăitor:

— Crezi că regina a făcut ce-a făcut numai pentru spectacol? Că a fost o mişcare calculată?

Se opri în loc şi se gândi puţin.

— Nu. Nu, FitzChivalry, cred că a făcut-o din inimă. Dar asta nu înseamnă că nu are o tactică strălucită. Of, mă crezi lipsit de inimă. Sau crud în ignoranţa mea. Adevărul e că ştiu foarte bine ce a însemnat pentru noi ziua de azi. Mult mai bine decât tine. Da, au murit oameni astăzi. Şase dintre ai noştri au fost răniţi uşor. Îţi pot spune câţi neoameni au căzut şi, peste o zi sau două, le voi afla şi numele. Nume deja trecute de mine pe răbojul nenorocirilor pe care ni le-au adus Corăbiile Roşii. Eu voi fi, băiete, acela care va avea grijă ca pungile cu aur mânjit de sânge să ajungă la rudele rămase în viaţă. Acelor familii li se va spune că regele le consideră pe rudele lor moarte egale cu soldaţii doborâţi în lupta cu Piraţii Corăbiilor Roşii. Şi că le imploră ajutorul pentru a le răzbuna. Nu vor fi scrisori de scris cu uşurinţă, Fitz. Dar le voi alcătui chiar eu, iar Verity le va scrie ca să le semneze Shrewd. Ori credeai că eu sunt doar asasinul regelui?

— Îmi cer iertare. Dar păreai atât de vesel când am intrat…

— Şi sunt vesel! Aşa cum trebuie să fiu. Am fost fără cârmaci şi am plutit aiurea, loviţi de valuri şi împinşi de vânt. Şi acum vine o femeie care pune mâna pe cârmă şi strigă cursul. Iar cursul îmi e foarte pe plac mie! Cum ar trebui să fie pentru toţi cei din regat

care, în ultimii ani, s-au săturat să fie îngenuncheaţi. Ne ridicăm, băiete, ne ridicăm la luptă!

Am văzut atunci că înflăcărarea lui se năştea din furie şi suferinţă. Mi-am adus aminte de expresia lui când am intrat prima oară în Forge în ziua aceea neagră şi am văzut ce făcuseră piraţii cu ai noştri. Îmi spusese atunci că voi învăţa să-mi pese, era în sângele meu. Mi-am dat repede seama de justeţea sentimentului său şi mi-am luat un pahar, să beau cu el. Am ciocnit amândoi pentru regină. Apoi Chade deveni mai serios şi îmi spuse de ce mă chemase. Regele, însuşi Shrewd, îi poruncise încă o dată ca eu să veghez asupra lui Kettricken.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre asta; câteodată, Shrewd repetă o poruncă deja dată sau o observaţie deja făcută.

— Ştiu bine lucrul ăsta, Fitz. Ce se poate face se face. Dar despre sănătatea regelui discutăm altă dată. Deocamdată, te asigur că repetarea poruncii nu a fost aiureala unei minţi rătăcite. Nu. Regele mi-a cerut-o din nou astăzi, când se pregătea să coboare la cină. O repetă ca să fie sigur că vei fi de două ori mai grijuliu. Ca şi mine, vede că, îndemnând poporul s-o urmeze, regina se supune mai mult la riscuri. Deşi el nu o spune pe faţă. Fii cu ochii în patru în preajma ei.

— Regal, am pufnit.

— Prinţul Regal? mă întrebă Chade.

— De el trebuie să ne temem, mai ales acum, că regina are o poziţie puternică.

— Nu am spus aşa ceva. Şi nici tu n-ar trebui s-o spui, replică Chade calm, dar cu o expresie severă pe chip.

— De ce nu? l-am provocat. De ce nu putem noi doi, odată şi odată, să vorbim deschis?

— Noi doi am putea, dacă am fi absolut singuri şi ar fi vorba numai de tine sau de mine. Dar nu aşa stau lucrurile. Suntem oamenii care i-am jurat credinţă regelui, iar oamenii regelui nici nu se gândesc la trădare, darămite...

Se auzi o tuse şi Alunecosul vomită. Pe masă, lângă coşul de mâncare. Fornăi şi împrăştie stropi umezi.

— Nemernic mic şi lacom! Te-ai înecat, nu-i aşa? îl dojeni Chade într-o doară.

Am găsit o cârpă ca să şterg mizeria. Dar când am ajuns la ea, Alunecosul zăcea pe-o parte, gâfâind, iar Chade scobea în vomă cu un ac mare. Era să vomit şi eu. Îmi făcu semn să arunc cârpa, îl ridică pe Alunecosul, care tremura tot, şi mi-l dădu mie.

— Linişteşte-l şi dă-i să bea apă, îmi ceru el repede. Du-te, bătrâne, du-te cu Fitz, are el grijă de tine, îi zise nevăstuicii.

Am dus animalul lângă foc, unde vărsă imediat pe cămaşa mea. De aproape, mirosul era insuportabil. Când l-am lăsat jos şi mi-am scos cămaşa, am simţit un alt miros, mai amar decât voma. Nici n-am apucat să deschid gura, că Chade îmi şi confirmă bănuielile.

— Frunze de varta. Pisate mărunt. Cârnatul picant ascunde şi gustul. Să sperăm că nu a fost otrăvit şi vinul, altfel suntem amândoi morţi.

Mi se făcu părul măciucă. Chade ridică ochii şi mă văzu împietrit. Mă împinse uşor la o parte şi-l luă pe Alunecosul în braţe. Îi dădu o farfurie cu apă şi se bucură când animalul o gustă.

— Cred că va supravieţui. Porcul ăsta lacom şi-a umplut gura cu cârnaţi şi a simţit gustul mai bine decât l-ar fi simţit un om. A vărsat imediat. Resturile de pe masă par mestecate, dar nu digerate. Cred că din cauza gustului a vomat, nu a otrăvii.

— Sper, am spus, cu glas stins.

Fiecare celulă din corpul meu aştepta cu groază. Fusesem otrăvit? Îmi era somn sau greaţă? Ameţeam? Aveam gura amorţită sau uscată? Salivam? Am transpirat dintr-odată şi am început să tremur. O, nu, nu mai vreau…

— Termină, îmi zise Chade. Aşază-te. Bea nişte apă. Ţi-o faci cu mâna ta, Fitz. Sticla era bine astupată cu un dop vechi. Dacă vinul a fost otrăvit, atunci a fost otrăvit cu ani în urmă. Cunosc puţini oameni care să aibă răbdarea să otrăvească o sticlă cu vin şi s-o pună la îmbătrânit. Cred că am scăpat.

Am inspirat adânc, tremurând.

— Dar nu asta a fost intenţia. Cine ţi-a adus mâncarea?

Chade pufni pe nas.

— Mi-am pregătit singur mâncarea, ca de obicei. Dar cea de pe masă era dintr-un coş primit cadou pentru Lady Thyme. Din când în când, unii caută să-i intre în graţii, deoarece se zvoneşte că îl ascultă pe rege. N-am crezut că ar vrea cineva să-l otrăvească pe monstrul de femeie în care mă deghizez.

— Regal, am repetat. Ţi-am spus, crede că Lady Thyme e asasinul regelui. Cum ai putut fi atât de neglijent? Ştii că o acuză de moartea mamei sale! Să fim atât de politicoşi, încât să-i permitem să ne omoare pe toţi? Nu se va opri până nu va pune mâna pe tron.

— Iar eu îţi repet că nu vreau să aud de trădare! strigă Chade.

Se aşeză în scaun şi-l legănă pe Alunecosul în poală. Mica nevăstuică se ridică în capul oaselor, îşi curăţă mustăţile, apoi se încolăci la loc, pregătindu-se de somn. M-am uitat la mâna albă a lui Chade, la tendoanele ieşite în afară, la pielea ca hârtia, în timp ce mângâia animalul. Ascunzându-şi faţa, se uita numai la nevăstuică. După un timp, rosti mai potolit:

— Cred că regele nostru avea dreptate. Ar trebui să fim de două ori mai prudenţi. Şi nu doar cu Kettricken. Sau cu noi înşine. Ridică spre mine doi ochi suferinzi. Păzeşte-ţi femeile, băiete. Nici nevinovăţia, nici neştiinţa nu te feresc de fapte ca otrăvirea mâncării din noaptea asta. Patience, Molly, chiar şi Lacey. Găseşte o cale, una discretă, să-l avertizezi şi pe Burrich. Oftă şi întrebă fără să aştepte răspuns: nu avem destui duşmani în afara zidurilor?

— Cu grămada, l-am asigurat, însă n-am mai pomenit de Regal.

— E de rău augur să pornesc astfel în călătorie, mărturisi el, clătinând din cap.

— O călătorie? Tu? Nu-mi venea să cred. Chade nu părăsea niciodată Buckkeep. Aproape niciodată. Unde te duci?

— Unde trebuie. Acum am impresia că e la fel de important să rămân aici. Clătină iar din cap, pentru sine. Ai grijă de tine, băiete, cât sunt plecat. Nu voi mai fi în preajma ta, să te păzesc.

Mai multe nu mi-a zis. L-am lăsat cu privirea pironită asupra flăcărilor, cu nevăstuica adăpostită în mâinile sale fără vlagă. Am coborât scările cu genunchii tremurând de frică. Încercarea de a-l omorî pe Chade mă zguduise până în măduva oaselor. Nici măcar taina existenţei lui nu reuşise să-l apere. Şi mai erau şi alte ţinte, mult mai vulnerabile, la fel de dragi inimii mele.

Mi-am blestemat bravada cu care l-am lăsat pe Regal să-şi dea seama cât de puternic ajunsesem. Am fost un prost că l-am ispitit să mă atace, ar fi trebuit să-mi dau seama că va găsi o ţintă mai uşoară. În camera mea, mi-am schimbat iute hainele cu altele curate. Pe urmă am ieşit, am urcat scările şi m-am dus direct la dormitorul lui Molly. Am bătut uşor la uşă.

Niciun răspuns. Nu am bătut mai tare. Mai erau doar vreo două ceasuri până se crăpa de ziuă; majoritatea locuitorilor din turn erau istoviţi şi dormeau. Nu voiam să trezesc pe cineva şi să fiu văzut la uşa lui Molly. Totuşi, trebuia să ştiu.

Uşa era încuiată, dar zăvorul era simplu. L-am împins înăuntru în câteva secunde şi mi-am zis că până mâine-seară va avea unul mai bun. Lunecos ca umbra, am intrat şi am tras uşa după mine.

Un foc arsese în cămin. Tăciunii mocniţi răspândeau o lumină vagă, înceţoşată. Am stat nemişcat, ca să mă obişnuiesc cu

întunericul, apoi am străbătut camera cu grijă, ferindu-mă de lumina focului. O auzeam pe Molly cum respiră liniştită în somn. Ar fi trebuit să mă mulţumesc cu atât. Dar n-am avut de lucru şi m-am tulburat singur cu ideea că poate are febră şi se scufundă chiar acum în somnul morţii din cauza otrăvii. Mi-am promis că nu voi face decât să-i ating perna, ca să văd dacă pielea ei e fierbinte sau călduţă. Atât. M-am strecurat lângă pat.

Am stat nemişcat. Îi desluşeam silueta sub pături în lumina slabă. Miros de ierburi, cald şi dulceag. Sănătoasă. În patul acela nu dormea o victimă otrăvită. Ştiam că trebuie să plec.

— Somn uşor, am şoptit.

Se năpusti la mine fără zgomot. Lumina tăciunilor alunecă roşiatică pe lama cuţitului din mâna ei. Am ţipat când i-am parat lovitura cu antebraţul. Molly îngheţă cu mâna cealaltă strânsă în pumn. În cameră se lăsă o clipă de linişte şi nemişcare.

— Bobocule! şuieră furioasă şi mă izbi cu pumnul stâng în stomac.

M-am îndoit de mijloc, rămas fără aer. Ea se rostogoli din pat.

— Idiotule! M-ai speriat de moarte! Ce naiba crezi că faci, de-mi zgâlţâi zăvorul şi te furişezi în camera mea? Ar trebui să chem gărzile să te închidă!

— Nu! am implorat-o, în timp ce arunca lemne în foc şi aprindea o lumânare de la ele. Te rog. Plec acum. N-am vrut să-ţi fac rău sau să te supăr. Am vrut doar să mă conving că eşti teafără.

— Păi, nu sunt! şopti ea nervoasă.

Îşi împletise părul pentru noapte în două cozi groase, care îmi aminteau dureros de fetiţa pe care o cunoscusem cândva, demult. Acum nu mai era fetiţă.

Mă surprinse holbându-mă la ea. Îşi aruncă o haină mai groasă pe umeri şi-o strânse la mijloc.

— Tremur toată! N-o să mai închid un ochi în noaptea asta! Ai băut, nu-i aşa? Eşti beat? Ce vrei?

Veni spre mine, slujindu-se de lumânare ca de-o armă.

— Nu, am asigurat-o. M-am îndreptat de spate şi mi-am aranjat cămaşa. Îţi jur, nu sunt beat. Şi, sincer, n-am avut niciun gând rău. Dar... s-a întâmplat ceva în seara asta, ceva ce m-a făcut să mă îngrijorez că ţi s-a întâmplat şi ţie ceva rău, şi mi-am zis că mai bine vin să mă conving singur că eşti bine, dar ştiam că Patience nu e de acord, aşa că mi-am zis să mă strecor şi...

— Bobocule, te bâlbâi, îmi atrase ea atenţia cu glas rece.

Avea dreptate.

— Îmi pare rău, i-am spus şi m-am aşezat pe colţul patului.

— Nu te aşeza prea comod, mă avertiză. Tocmai plecai. Singur sau cu gărzile. Tu alegi.

— Plec, i-am promis şi m-am ridicat în grabă. Am vrut doar să fiu sigur că eşti bine.

— Sunt bine, zise ea ţâfnoasă. De ce n-aş fi? Sunt bine, cum am fost şi ieri-noapte, cum sunt de treizeci de nopţi încoace. În niciuna din ele nu ţi-a dat prin cap să vezi cum o mai duc. De ce acum?

Am respirat adânc.

— Pentru că, în unele nopţi, ameninţarea e mai vădită decât în altele. Se întâmplă lucruri rele şi din cauza lor mă gândesc că s-ar putea întâmpla altele, şi mai rele. În unele nopţi, nu e cel mai sănătos lucru să fii iubita unui bastard.

Îi înţepeniră şi trăsăturile feţei, şi vocea.

— Ce vrei să spui?

Am oftat, hotărât să-i spun adevărul pe cât puteam:

— Nu-ţi pot spune ce s-a întâmplat. Doar că m-a făcut să cred că ai putea fi în pericol. Va trebui să ai încredere în...

— Nu la asta m-am referit. Ce vrei să spui cu „iubita unui bastard”? Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa?

Ochii îi străluceau de supărare. Jur că mi s-a oprit inima în piept şi am simţit cum mă străbate fiorul morţii.

— E-adevărat, n-am niciun drept, am zis cu răsuflarea întretăiată. Dar nici nu există vreo cale prin care să nu mai ţin la tine. Şi, fie că am, fie că nu am dreptul să te numesc iubita mea, asta nu-i va împiedica pe cei care vor să-mi facă rău să lovească în mine lovind în tine. Cum pot să-ţi spun că te iubesc atât de mult, încât aş vrea să nu te iubesc sau măcar să nu arăt că te iubesc, pentru că dragostea mea te pune în mare pericol, şi, în acelaşi timp, să spun adevărul?

Îmbufnat, am dat să plec.

— Iar eu cum aş putea îndrăzni să spun că am înţeles ceva din ultimele tale propoziţii şi, în acelaşi timp, să spun adevărul?

O nuanţă anume din glasul ei mă făcu să mă întorc. Preţ de-o clipă, am stat şi ne-am privit. Molly izbucni în râs. Eu am rămas pe loc, jignit şi bosumflat, când ea veni spre mine râzând. Apoi mă cuprinse cu braţele.

— Bobocule, ai ales calea cea mai ocolitoare ca să-mi spui, în sfârşit, că mă iubeşti. Mi-ai intrat pe furiş în cameră şi acum stai aici şi-ţi încâlceşti limba vrând să rosteşti cuvântul „dragoste”. Nu puteai să-l rosteşti, pur şi simplu, cu multă vreme în urmă?

Stăteam ca prostul în braţele ei. Am privit-o. Da, mi-am zis posomorât, crescusem mult mai înalt decât ea.

— Ei? mă îndemnă.

În prima clipă, n-am înţeles ce vrea.

— Te iubesc, Molly.

Atât de uşor de rostit, la urma urmei. Şi ce uşurare! Încet, prudent, am cuprins-o şi eu cu braţele. Îmi zâmbi.

— Şi eu te iubesc.

În sfârşit, am sărutat-o. În clipa în care ni s-au atins buzele, undeva, lângă Buckkeep, un lup îşi ascuţi glasul într-un urlet care stârni fiecare copoi şi ogar să latre într-un cor răsunător, sub cerul mofturos al nopţii.

9

APĂRĂTORI ŞI PRIETENI

Câteodată înţeleg şi laud visul mărturisit al lui Fedwren. Dacă ar fi după el, hârtia s-ar găsi pretutindeni, ca pâinea, şi fiecare copil ar învăţa literele înainte de a împlini treisprezece ani. Dar, şi de-ar fi aşa, nu cred că i s-ar îndeplini toate visurile. Jeleşte după cunoştinţele înmormântate de câte ori moare un om, chiar şi cel mai modest. Vorbeşte despre vremuri în care felul în care fierarul baie potcoava sau constructorul de nave mânuieşte cuţitul de cioplit va sta scris pe hârtie, pentru ca oricine ştie să citească să îl cunoască şi el. Eu nu cred că se poate, nici că se va putea. Unele lucruri le înveţi citind cuvintele scrise pe o pagină, dar unele deprinderi le dobândeşti mai întâi lucrând cu mâinile şi cu sufletul şi numai apoi cu mintea. Cred lucrul acesta încă de când l-am văzut pe Mastfish[14] *fixând blocul de lemn în formă de peşte, de la care şi-a luat numele, la prima corabie a lui Verity. El a văzut bucata de lemn cu ochii minţii înainte ca ea să existe şi s-a apucat să lucreze cu mâinile ceea ce inima îi spunea că trebuie să făurească. Acesta nu e un lucru care se învaţă citind. Probabil că nu se poate învăţa deloc, pur şi simplu se dobândeşte, ca Meşteşugul sau Harul, prin sângele unuia dintre străbunii tăi.*

M-am întors în camera mea şi m-am aşezat cu ochii la tăciunii mocnind în cămin, aşteptând să se trezească şi ceilalţi locuitori din turn. Ar fi trebuit să fiu sleit de puteri, dar fremătam de vigoare. Mi-am închipuit că, dacă stau nemişcat, simt căldura braţelor lui Molly în jurul meu. Ştiam exact în ce loc de pe obraz mă atinsese cu al ei. Parfumul ei mi se imprimase în cămaşă. Mă frământam dacă s-o îmbrac în ziua aceea, să-i port mirosul cu mine, sau s-o pun deoparte în scrin, ca să-l păstrez. Nu mi se părea o prostie să

---

[14] *Mast* – „catarg”, „arbore”; *fish* – „peşte” (n. tr.).

mă frământ din cauza asta. Privind retrospectiv, acum zâmbesc, dar nu la nebunia mea, ci la înţelepciunea mea.

Dimineaţa înconjură turnul cu viscol şi ninsoare, dar pentru mine era cu atât mai prietenos pe dinăuntru. Poate vom avea prilejul să ne revenim după ziua de ieri. Nu voiam să mă gândesc la bietele victime ciopârţite, la spălatul feţelor împietrite, reci. Nici la văpăile flămânde şi la arşiţa care mistuiseră trupul lui Kerry. Aveam cu toţii nevoie de o zi liniştită în turn. Poate că seara ne va găsi adunaţi în jurul căminelor, la spus poveşti, la cântat şi la taclale. Aşa speram. Am ieşit cu gândul să le văd pe Patience şi pe Lacey.

Nu-mi găseam liniştea, pentru că ştiam exact când Molly va coborî scările după dejunul lui Patience şi când va urca să i-l ducă. Aş fi putut rămâne pe scări sau în hol când trecea ea. Ar fi fost ceva neînsemnat, o simplă coincidenţă. Dar nu mă îndoiam că existau ochi puşi să mă supravegheze şi că vor remarca asemenea „coincidenţe”, dacă se întâmplau prea des. Nu. Trebuia să ţin seama de avertizările primite de la rege şi de la Chade. Îi voi dovedi lui Molly că ştiam să mă stăpânesc şi să rabd ca un bărbat. Dacă va trebui să aştept ca să-i fac curte, atunci voi aştepta.

Aşa că am revenit în cameră şi am suferit acolo până când am fost sigur că Molly plecase de la Patience. După aceea, am coborât şi am bătut la uşa celei din urmă. Aşteptând să-mi deschidă Lacey, mi-am dat seama că a le păzi de două ori mai bine pe Patience şi pe Lacey era uşor de zis, dar greu de făcut. Aveam însă câteva idei. Începusem să le aplic de noaptea trecută, smulgându-i lui Molly promisiunea că nu le va duce decât mâncare pregătită de ea sau luată direct din vasele din care se serveau ceilalţi. Pufnise către mine cam supărată, pentru că tocmai ne luaserăm un rămas-bun înfocat. „Parcă eşti Lacey”, îmi reproşa ea şi-mi închise uşa în faţă, dar cu grijă. O deschise peste un minut ca să mă găsească tot acolo, cu ochii holbaţi la ea. „Du-te să te culci”, mă dojenise. „Şi să mă visezi”, adăugase, roşie în obraji. „Sper că ţi-am bântuit visele în ultima vreme tot atât cât le-ai bântuit şi tu pe ale mele.” Cuvintele îmi dădură aripi spre odaia mea şi, de câte ori mă gândeam la ele, îmi ardeau obrajii.

Odată intrat în camera lui Patience, am încercat să-mi alung asemenea gânduri. Venisem acolo cu treabă, chiar dacă gazdele mele credeau că le fac o vizită de curtoazie. M-am concentrat pe datoria mea. Am cercetat zăvorul şi m-am bucurat că e zdravăn. Nu-l puteai face să alunece cu pumnalul. Dacă cineva s-ar fi căţărat pe peretele din afară al ferestrei, ar fi fost nevoit să treacă

nu doar prin obloanele cu zăbrele de lemn solide, dar şi prin tapiserie, apoi printre rânduri-rânduri de ghivece cu flori înşirate ca ostaşii în faţa ferestrei închise.

Lacey se aşeză şi-şi văzu de tricotat, iar Patience mă salută. Cea din urmă părea să nu aibă nicio ocupaţie. Şedea în faţa focului ca o fetiţă. Aţâţă cărbunii.

— Ştiai, mă întrebă ea pe neaşteptate, că la Buckkeep au domnit o seamă de regine puternice? Nu doar cele din neamul Farseer. Mulţi prinţi Farseer s-au însurat cu femei care s-au dovedit mai pricepute în a prevesti viitorul.

— Crezi că şi Kettricken va deveni o astfel de regină? am întrebat-o eu politicos.

Habar nu aveam unde vom ajunge cu discuţia.

— Nu ştiu, îmi răspunse Patience liniştită. Se jucă din nou cu vătraiul printre cărbuni. Ştiu doar că eu nu aş fi fost una puternică.

Oftă din străfunduri, apoi ridică ochii şi aproape că-şi ceru iertare de la mine:

— Am iarăşi o dimineaţă proastă, Fitz, în care mi-e plin capul de ce-ar fi fost şi cum ar fi fost. N-ar fi trebuit să-l las să renunţe la tron. Pun prinsoare că ar fi fost şi azi în viaţă, dacă n-ar fi renunţat la el.

Nu aveam ce să-i răspund. Oftă încă o dată şi scrijeli cu vătraiul murdar de cenuşă pe pietrele căminului.

— Astăzi m-au copleşit năzuinţele, Fitz. Ieri, când toată lumea a vorbit şocată numai de ce a făcut Kettricken, fapta ei a trezit în mine nemulţumiri adânci. Dacă aş fi fost în locul ei, m-aş fi ascuns în camera mea. Aşa cum fac acum. Dar bunica ta nu ar fi procedat aşa. A fost o regină adevărată. Semăna cu Kettricken, într-un fel. O femeie care îi îndemna pe ceilalţi să treacă la fapte. Mai ales pe femei. Cât a domnit ea, jumătate din gărzi erau femei. Ştiai lucrul ăsta? Roag-o pe Hod să-ţi povestească despre ea. Am înţeles că a venit aici cu Constance, care urma să fie regina lui Shrewd.

Tăcu. Liniştea se prelungi şi am crezut că a terminat de vorbit. Dar, după câteva minute, adăugă cu glas moale:

— Lui Constance i-a plăcut de mine, da, i-a plăcut. Zâmbi puţin ruşinată. Ştia că nu-mi place să fiu înconjurată de lume. Aşa că mă chema câteodată, pe mine şi numai pe mine, să-i ţin de urât în grădină. Nu vorbeam prea mult, lucram în linişte în natură, în lumina soarelui. Câteva dintre cele mai frumoase amintiri ale mele de atunci le am. Ridică brusc privirea spre mine. Nu eram decât o fetiţă, iar tatăl tău un băieţel şi nici măcar nu ne cunoşteam.

Părinţii mă luau cu ei la Buckkeep de câte ori veneau aici, deşi ştiau că nu mă dau în vânt după fleacurile de la Curte. Ce femeie a fost Constance, să ia în seamă o fetiţă obişnuită şi tăcută şi să-şi petreacă timpul cu ea! Aşa era ea. Pe atunci, Buckkeep era un alt fel de loc, o Curte mult mai veselă. Trăiai în siguranţă şi stabilitate. Apoi Constance a murit şi, odată cu ea, şi fetiţa ei nou-născută, de febra naşterii. Iar peste câţiva ani Shrewd s-a recăsătorit şi…

Tăcu dintr-odată şi oftă. Îşi strânse buzele. Bătu cu palma pe cămin, lângă ea.

— Vino şi stai aici. Avem de vorbit.

M-am supus, aşezându-mă şi eu pe pietrele căminului. N-o mai văzusem atât de serioasă şi de preocupată. Toate astea trebuie să însemne ceva, mi-am zis. Erau atât de diferite de pălăvrăgeala ei obişnuită de spiriduş, că mi s-a făcut frică. Odată aşezat, mi-a făcut semn să mă apropii. M-am mutat mai în faţă, până când aproape m-am urcat în poala ei. Se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Unele lucruri e mai bine să fie păstrate sub tăcere. Dar vine o vreme când trebuie rostite. FitzChivalry, dragul meu, să nu crezi despre mine că sunt o femeie rea. Dar trebuie să te avertizez că unchiul tău, Regal, nu e aşa de încântat de tine cum ai crede.

Nu m-am putut abţine. Am râs. Patience se indignă imediat:

— Trebuie să mă asculţi! îmi şopti ea, alarmată. Da, ştiu că e vesel şi fermecător şi spiritual. Ştiu cât de linguşitor poate fi şi bineînţeles că am remarcat că toate femeile tinere de la Curte îşi flutură evantaiele către el, iar tinerii se îmbracă şi se poartă ca el. Dar sub masca lui frumoasă se ascund ambiţii serioase. Şi mă tem că şi suspiciune, şi invidie. Nu ţi-am mai vorbit despre asta. Dar el s-a opus categoric să te educ şi să înveţi Meşteşugul. Uneori îmi zic că e bine că nu ai reuşit. Dacă l-ai fi învăţat, invidia lui nu ar fi cunoscut margini.

Tăcu şi, văzând că o ascult serios, continuă:

— Trăim vremuri tulburi, Fitz. Nu numai din cauza Corăbiilor Roşii care ne jefuiesc ţărmul. Vremuri în care orice b... orice om născut ca tine trebuie să fie foarte prudent. Sunt oameni care îţi zâmbesc sincer, dar îţi pot fi duşmani. Când trăia tatăl tău, ne bazam pe gândul că influenţa lui te va apăra. Dar după ce a fost... după ce a murit, mi-am dat seama că, pe măsură ce creşti, vei fi în pericol tot mai mare, cu cât te apropii mai mult de vârsta bărbăţiei. Aşa că, atunci când mi-a permis buna cuviinţă, mi-am impus să vin la Buckkeep, să văd dacă e, într-adevăr, nevoie de mine. Am descoperit că este şi că eşti demn de ajutorul meu. Aşa

că am jurat să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi dau educaţie şi să te apăr. Zâmbi mulţumită. Aş zice că m-am descurcat foarte bine până acum. Dar – se aplecă mai aproape de mine – va veni o vreme în care nici măcar eu nu voi mai putea să te păzesc de rele. Trebuie să începi să ai singur grijă de tine. Trebuie să-ţi aminteşti lecţiile cu Hod şi să le repeţi cât mai des cu ea. Trebuie să ai grijă ce mănânci şi ce bei şi să fii cu ochii-n patru când te afli singur în locuri izolate. Mă doare că trebuie să te sperii, FitzChivalry. Dar acum eşti aproape bărbat şi trebuie să începi să te gândeşti la astfel de lucruri.

De-a dreptul caraghios. O farsă. Aşa aş fi putut privi eu lucrurile, stând în faţa unei femei apărate şi retrase, care-mi vorbea sincer despre realităţile lumii în care supravieţuiam de la şase ani. În schimb, am simţit că mă usturǎ ochii de lacrimi. M-am tot întrebat, de-a lungul vremii, de ce venise Patience la Buckkeep ca să ducă o viaţă retrasă, în mijlocul unei comunităţi pe care era clar că nu dă doi bani. Acum aflasem. Venise pentru mine, de dragul meu. Ca să mă protejeze.

Burrich mă apărase. Şi Chade, şi Verity, în felul lui. Şi, desigur, Shrewd pretinsese că sunt al lui, chiar de la început. Dar, într-un fel sau altul, fiecare dintre ei avea de câştigat dacă eu supravieţuiam. Până şi Burrich s-ar fi simţit foarte rănit în mândria lui dacă ar fi reuşit cineva să mă omoare cât timp mă aflam sub protecţia lui. Numai această femeie, care avea tot dreptul să mă urască, venise aici ca să mă apere, de dragul meu. Adesea era prostuţă şi băgăcioasă şi câteodată foarte enervantă. Dar, când ni s-au întâlnit privirile, am ştiut că a căzut şi ultima cărămidă din zidul care ne despărţea. Aveam mari îndoieli că prezenţa ei alunga răul din preajma mea; în cel mai bun caz, interesul ei pentru mine îi amintea întruna lui Regal cine fusese tatăl meu. Însă nu faptele, ci intenţiile lui Patience mă mişcaseră. Renunţase la un trai liniştit, la livezile, grădinile şi pădurile ei, ca să vină aici, într-un castel din piatră umed, căţărat pe stâncile mării, la o Curte plină de oameni care nu o interesau, pentru a-l ocroti pe bastardul soţului ei.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

Şi i-am spus-o din adâncul sufletului.

— Păi... Întoarse iute ochii de la mine. N-ai pentru ce, să ştii.

— Ştiu. Dar adevărul e că am venit aici în dimineaţa asta ca să te avertizez pe tine şi pe Lacey să vă păziţi. Vremurile sunt tulburi pe-aici şi ai putea fi considerată un... obstacol.

Veni rândul lui Patience să râdă.

— Eu! Eu? Caraghioasa, dezordonata şi toanta de Patience? Patience, care nu-i în stare să se concentreze la un lucru mai mult de zece minute? Patience, care mai că nu a înnebunit la moartea soţului ei? Dragul meu băiat, ştiu ce se vorbeşte despre mine. Nu mai sunt o ameninţare în ochii nimănui. Nu sunt decât un alt bufon la Curte, un lucru pe care să-l iei în râs. Sunt în siguranţă, te asigur. Dar, şi dacă nu aş fi, am obiceiurile mele de o viaţă care mă protejează. Şi o am pe Lacey.

— Lacey?

N-am reuşit să-mi ascund neîncrederea din voce. M-am întors către Lacey şi ne-am privit. Ea mă fulgeră, jignită de zâmbetul meu. N-am apucat să cobor de pe cămin, că o andrea ţâşni din firele pe care le împletea la nesfârşit şi mi se opri la jugulară, iar cealaltă încerca să-mi intre în spaţiul dintre două coaste. Era să fac pe mine. Am ridicat ochii spre femeia pe care dintr-odată n-o mai cunoşteam şi n-am îndrăznit să deschid gura.

— Nu-l mai tachina pe bietul copil, o mustră Patience cu blândeţe. Da, Fitz, Lacey. Cel mai sârguincios elev pe care l-a avut vreodată Hod, deşi s-a apucat să înveţe când era deja femeie.

Cât vorbi Patience, Lacey îşi retrase armele. Se aşeză la loc şi rearanjă cu pricepere andrelele în ochiuri. Jur că n-a scăpat niciunul. Când termină, se uită la mine şi-mi făcu cu ochiul. Apoi se apucă iar de tricotat. De-abia atunci am respirat uşurat.

Un asasin de-a dreptul umilit plecă din camera lor puţin mai târziu. Străbătând coridorul, mi-am adus aminte că Chade mă avertizase că o subestimez pe Lacey. M-am întrebat nedumerit dacă aşa ştia el să se distreze sau aşa mă învăţa să-i respect pe cei aparent neajutoraţi.

Gândul la Molly mi se furişă în minte. Am refuzat hotărât să îi cedez, dar n-am rezistat să-mi las capul în jos şi să miros parfumul slab de pe umărul cămăşii mele. Mi-am şters zâmbetul prostesc de pe faţă şi am pornit în căutarea lui Kettricken. Aveam îndatoriri de îndeplinit.

Mi-e foame.

Gândul mă luă prin surprindere. M-am simţit cuprins de ruşine. Nu-i dusesem nimic de mâncare Puiului ieri. In vârtejul evenimentelor, uitasem complet de el.

Nu-i nimic dacă am răbdat o zi. Oricum, am găsit o gaură de şoareci într-un cotlon. Nu mă crezi deloc în stare să-mi port singur de grijă? Dar nu m-ar deranja ceva mai sănătos.

Curând, i-am promis. *Am ceva de făcut mai întâi.*

În camera lui Kettricken am găsit doar doi paji tineri, dereticând de ochii lumii şi chicotind. Niciunul nu ştia nimic. M-am dus apoi în ţesătoria doamnei Hasty, pentru că era o încăpere caldă şi prietenoasă, unde se adunau multe femei din turn. Nici urmă de Kettricken, dar Lady Modesty era acolo. Mi-a spus că stăpâna ei trebuia să stea de vorbă cu prinţul Verity în dimineaţa aceea. Poate că era cu el.

Dar Verity nu era nici la el, nici în camera hărţilor. Numai Charim era în cabinet, punea ordine prin teancurile de pergamente şi le separa după calitate. Verity, mi-a spus el, se sculase dis-de-dimineaţă şi pornise imediat spre şopronul navelor. Da, regina fusese aici de dimineaţă, dar după ce Verity ieşise deja şi, când Charim i-a spus că prinţul plecase, a plecat şi ea.

Mi se făcuse foarte foame şi am găsit un pretext să mă duc la bucătărie: acolo se năşteau cele mai savuroase bârfe. Poate ştia cineva unde se dusese viitoarea noastră regină. Nu sunt îngrijorat, mi-am zis. Nu încă.

Bucătăria arăta cât se poate de bine pentru o zi rece şi gălăgioasă. Aburii de deasupra oalelor în care fierbea mâncarea se amestecau cu aroma ispititoare de pâine proaspătă şi carne friptă. Grăjdarii îngheţaţi îşi pierdeau vremea pălăvrăgind cu ajutoarele, şterpeleau cornuri calde şi resturi de brânză, gustau tocana şi se făceau nevăzuţi dacă apărea Burrich în uşă. Mi-am tăiat o felie de budincă de cereale rece, rămasă de la dejun, şi am dres-o cu miere şi resturi de şuncă pe care bucătăreasa le curăţa de grăsime. Mâncând, am ciulit urechile la bârfe.

Ciudat, dar numai puţini vorbeau despre evenimentele zilei de ieri. Mi-am zis că va trece o vreme până când locuitorii turnului se vor obişnui cu cele întâmplate. Dar am sesizat ceva deosebit, un sentiment de uşurare. Îl mai simţisem şi altădată, la un bărbat căruia i se tăiase piciorul schilodit sau la familia care găseşte, în sfârşit, trupul copilului mort. Pentru a se confrunta, în cele din urmă, cu răul, pentru a-l înfrunta şi a-i spune: „Te cunosc. M-ai rănit, aproape că m-ai omorât, dar am supravieţuit. Şi voi supravieţui în continuare.” Asta am simţit la locuitorii din turn. Toţi recunoşteau, în sfârşit, cât de tare dureau rănile lăsate de Corăbiile Roşii. Acum începeam să ne vindecăm şi să organizăm riposta.

N-am vrut să întreb direct dacă ştie cineva pe unde e regina. Norocul a făcut ca unul dintre băieţii de la grajduri să aducă vorba de Pas Uşor. Sângele pe care îl văzusem fusese şi al ei. Băieţii povesteau că iapa sărise să-l muşte pe Burrich când acesta voise

să-i îngrijească umărul şi că fusese nevoie de doi oameni s-o ţină de cap şi de spate. M-am vârât şi eu în vorbă.

— Poate că reginei i-ar trebui un cal mai puţin nărăvaş, am sugerat.

— A, nu. Reginei noastre îi plac mândria şi firea lui Pas Uşor. Mi-a spus-o chiar ea când a venit la grajduri de dimineaţă. A venit singură să vadă iapa şi să întrebe când poate s-o călărească din nou. Mi s-a adresat direct, aşa a făcut. Aşa că i-am spus că niciun cal nu voia să fie călărit într-o zi ca asta, mai ales cu umărul spintecat. Iar regina Kettricken a încuviinţat din cap şi am povestit de una, de alta. M-a întrebat cum de am rămas fără un dinte.

— Şi i-ai spus că un cal a dat capul pe spate când îl dresai! Pentru că n-ai vrut ca Burrich să afle că ne-am bătut în şura de fân şi ai căzut în boxa mânzului cenuşiu!

— Gura! Tu eşti ăla care m-a împins, aşa că a fost şi vina ta, şi a mea!

Cei doi începură să se împingă şi să se încaiere până când bucătăreasa îi alungă din bucătărie. Eu însă auzisem ce mă interesa. Am pornit spre grajduri.

Afară era mai frig şi mai urât decât mă aşteptasem. Până şi în grajduri, vântul găsea fiecare despicătură şi intra şuierând pe uşi de câte ori se deschideau. Caii scoteau aburi pe nări, iar animalele care împărţeau o boxă se apropiau prieteneşte unele de altele ca să se încălzească. L-am găsit pe Hands şi l-am întrebat unde e Burrich.

— Taie lemne, îmi răspunse el încet. Pentru un rug. S-a pus pe băut de dimineaţă.

Aproape că am uitat pentru ce venisem. Nu mai auzisem de aşa ceva. Burrich bea, dar seara, când se termina ziua de lucru. Hands îmi citi gândurile pe chip.

— Vulpiţa. Căţeaua lui bătrână. A murit azi-noapte. Dar eu n-am mai auzit de rug funerar pentru un câine. E în spatele ţarcului pentru dresaj acum.

Am pornit spre ţarc.

— Fitz! mă strigă imediat Hands.

— Nu-ţi face griji, Hands. Ştiu ce a însemnat Vulpiţa pentru el. În prima noapte în care a avut grijă de mine, m-a aşezat în boxă lângă ea şi i-a spus să mă păzească. Avea un pui lângă ea, pe Curiosul...

Hands scutură din cap.

— A zis că nu vrea să vadă pe nimeni. Să nu-l bat la cap cu întrebări. Să nu vorbească nimeni cu el. Niciodată nu mi-a dat un asemenea ordin.

— Bine.

Am oftat. Hands avea o privire dezaprobatoare.

— La cât de bătrână era, trebuia să se aştepte. Nici nu mai putea vâna cu ea. Ar fi trebuit s-o înlocuiască de mult.

M-am uitat la el. Oricât de bine îngrijea animalele, oricât de blând era cu ele şi oricât de bune instincte poseda, tot nu avea de unde să ştie. Cândva am suferit un şoc descoperind că am un simţ suplimentar, al Harului. Faptul că Hands nici nu avea habar de el îl făcea orb în faţa mea. Am clătinat din cap şi m-am întors la treaba pentru care venisem.

— Ai văzut-o pe regină astăzi?

— Da, dar mai demult. Mă cercetă îngrijorat. A venit la mine şi m-a întrebat dacă prinţul Verity a plecat cu Adevăr în oraş. I-am spus că nu, că prinţul a venit să vadă calul, dar l-a lăsat în grajd. Străzile sunt îngheţate astăzi. Verity nu şi-ar pune în primejdie preferatul pe alunecuş. În ultima vreme, a mers pe jos în oraş aproape în fiecare zi. Mi-a spus că a găsit motiv să stea mai mult la aer.

Mi-a stat inima în loc. Sigur pe mine, ca şi când aş fi avut o viziune, am ştiut că regina îl urmărise pe Verity în oraş. Pe jos? Fără însoţitori? Într-o zi ca asta?

În timp ce Hands îşi dădea cu pumnii în cap că nu anticipase intenţia reginei, l-am scos din boxă pe Copită Nărăvaşă, un catâr cu nume foarte potrivit, dar cu pasul sigur. N-am îndrăznit să pierd timpul întorcându-mă în cameră după haine groase. Aşa că am împrumutat mantaua lui Hands şi am târât animalul îndărătnic afară din grajd, în vânt şi ninsoare.

Vii acum?

Nu, curând. Am ceva de lucru.

Pot să vin şi eu?

Nu. Nu e sigur. Acum stai cuminte şi ieşi din gândurile mele.

M-am oprit la poartă să iau la întrebări garda cât se poate de direct. Da, o femeie trecuse pe acolo pe jos de dimineaţă. Mai multe chiar, pentru că aşa le cerea negustoria, indiferent de vreme. Regina? Gărzile schimbară priviri. Niciuna nu răspunse. Nu văzuseră cumva o femeie înfăşurată bine în mantie, cu gluga trasă peste ochi? Glugă cu blană albă pe margini? Un ostaş mai tânăr îmi făcu semn afirmativ din cap. Mantie brodată, tiv alb cu violet. Ceilalţi schimbară priviri stânjenite. Da, o văzuseră. Nu ştiau cine

e, dar acum, că le-am pomenit de culori, ar fi trebuit să-şi dea seama...

Cu glas scăzut, i-am mustrat şi i-am făcut nătângi şi idioţi. Pe la porţile noastre trece lume necunoscută? Văzuseră blana albă şi broderia violetă şi nu bănuiseră că e regina? Şi niciunul nu considerase potrivit să o însoţească? Niciunul nu a ales să fie garda ei? Nici după ziua de ieri? Praful s-a ales din Buckkeep, dacă regina noastră nu are un pedestraş după ea când coboară în oraş pe viscol. I-am dat pinteni lui Copită Nărăvaşă şi i-am lăsat să dea vina unii pe alţii.

Drumul a fost groaznic. Vântul avea toane, îşi schimba direcţia tocmai când găseam o cale de a mă feri de el cu mantaua. Pe lângă că ningea, rafalele ridicau de pe jos cristalele îngheţate şi le răsuceau în vârtejuri sub mantaua mea de câte ori prindeau prilejul. Copită Nărăvaşă nu era prea bucuros, dar îşi dădea silinţa să înainteze prin stratul tot mai gros de zăpadă. Sub omăt, drumul denivelat spre oraş lucea de gheaţă înşelătoare. Catârul cedă în faţa încăpăţânării mele şi trudi nenorocit înainte. Am clipit ca să-mi curăţ genele de fulgii lipicioşi şi am încercat să-l mân mai repede. Nu-mi ieşea din minte imaginea reginei trântite în zăpadă, cu fulgii căzând peste ea. Prostii! mi-am zis, hotărât. Prostii.

Ajunsesem la marginea oraşului când am zărit-o. Am recunoscut-o din spate, chiar dacă nu ar fi purtat mantia alb cu violet. Crescută la munte, păşea prin nămeţi fără să-i pese de ger, aşa cum nu-mi păsa mie de briza sărată şi umezeală.

— Regină Kettricken! Doamnă! Te rog, aşteaptă-mă!

Se întoarse şi, văzându-mă, zâmbi şi se opri. Ajuns în dreptul ei, am descălecat. Nu mi-am dat seama cât de îngrijorat fusesem decât atunci când am simţit un val de uşurare că o vedeam teafără.

— Ce faci aici, singură, pe viscol? am întrebat-o, adăugând cu întârziere „doamnă”.

Kettricken se uită în jur, de parcă atunci ar fi observat că ninge şi că vântul muşcă în rafale, apoi se întoarse către mine cu un zâmbet îndurerat. Nu era deloc îngheţată sau agitată. Dimpotrivă, obrajii i se înroşiseră datorită mersului, iar blana albă a glugii îi sublinia părul bălai şi ochii albaştri. Aici, înconjurată de alb, nu părea palidă, ci rumenă la faţă, cu ochi sclipitori, mai plină de viaţă. Nu o mai văzusem aşa de mult timp. Cu o zi înainte fusese Moartea călare şi Durerea spălând trupurile victimelor. În ziua aceea, în locul acela, era o fată veselă, care fugise din turn ca să se plimbe prin zăpadă.

— Mă duc să-l găsesc pe soţul meu.

— Singură? Te aşteaptă? Ştie că vii pe jos?

Îmi aruncă o privire uluită. Apoi scoase bărbia în faţă şi înălţă capul ca măgarul meu.

— Dar nu e soţul meu? Trebuie să-mi stabilesc întâlniri cu el? De ce să nu merg pe jos şi singură? Îţi par atât de neajutorată, încât să mă rătăcesc în drum spre oraş?

Porni din nou, iar eu am fost nevoit să ţin pasul cu ea. Târam catârul după mine. Nu era deloc încântat.

— M-am săturat. Kettricken se opri brusc şi se întoarse către mine. Ieri, pentru prima oară după multe zile, am simţit că sunt vie şi am voinţa mea. Nu vreau să las lucrul ăsta să-mi scape. Dacă vreau să-l vizitez pe soţul meu la treabă, o voi face. Ştiu foarte bine că niciuna dintre doamnele mele nu ar fi interesată de o asemenea ieşire, pe vremea asta şi pe jos. Aşa că sunt singură. Iapa mea a fost rănită ieri, iar drumul e prost pentru animale. Aşa că nu călăresc. Toate acestea au logică. De ce m-ai urmărit şi de ce îmi pui asemenea întrebări?

Alesese să fie tăioasă, aşa că tăios am fost şi eu. Dar am tras aer adânc în piept şi am ales un ton politicos înainte de a vorbi:

— Doamna mea, te-am urmărit ca să fiu sigur că eşti în siguranţă. Aici, unde ne aude numai catârul meu, îţi voi vorbi deschis. Ai uitat atât de repede cine a încercat să-l răstoarne pe Verity de pe tron în Regatul Munţilor? Crezi că ar şovăi să comploteze şi aici? Eu, nu. Crezi că a fost un accident când te-ai rătăcit prin pădure acum două zile? Eu, nu. Şi crezi că faptele tale de ieri i-au fost pe plac? Dimpotrivă. În ceea ce tu faci de dragul poporului tău el vede un şiretlic ca să pui mâna pe putere singură. Aşa că se supără şi bolboroseşte şi hotărăşte că eşti o ameninţare mai serioasă decât înainte. Sigur ştii lucrurile astea. Atunci de ce faci din tine o ţintă uşoară în locul ăsta, unde te-ar nimeri o săgeată sau un cuţit, fără martori?

— Nu sunt o ţintă atât de uşoară, mă sfidă Kettricken. Ar fi nevoie de un arcaş foarte dibaci pentru ca săgeata să zboare prin pădurile acestea schimbătoare. Iar în ce priveşte cuţitul, ei, bine, am şi eu unul. Ca să mă înjunghie cineva, ar trebui să vină din direcţia în care pot lovi şi eu.

Îmi întoarse spatele şi plecă. Am urmat-o fără tragere de inimă.

— Şi unde s-ar ajunge? Ai ucide un om. Turnul s-ar răscula, Verity şi-ar pedepsi aspru gărzile pentru că ai fost în pericol atât de mare. Dar dacă ucigaşul e mai priceput ca tine la mânuit

cuţitul? Care ar fi consecinţa pentru cele Şase Ducate, dacă ţi-aş scoate trupul neînsufleţit dintr-un nămete? Am încetinit, mi-am înghiţit restul vorbelor şi am adăugat: regina mea.

Kettricken încetini, dar rămase tot cu bărbia ridicată a trufie.

— Dar eu unde o să ajung dacă stau zi de zi în turn, mă înmoi şi-mi pierd vederea ca un scrib? FitzChivalry, nu sunt o piesă dintr-un joc, să stau la locul meu pe tablă până când mă pune în mişcare un jucător. Sunt... Ne urmăreşte un lup!

— Unde?

Mi-l arătă cu degetul, dar animalul dispăruse ca un vârtej de zăpadă, lăsând doar un hohot în mintea mea. În clipa următoare, o pală de vânt îi aduse mirosul în nările lui Copită Nărăvaşă. Catârul pufni şi smulse de căpăstru.

— N-am ştiut că sunt lupi atât de aproape! se miră Kettricken.

— Nu-i decât un câine din oraş, doamnă. Vreo cotarlă fără adăpost care a venit să amuşine şi să scormonească prin grămada de gunoi. Nu ai de ce să te sperii.

Aşa crezi? Mi-e destul de foame să mănânc catârul.

Du-te înapoi şi aşteaptă. Voi veni în curând.

Grămada de gunoi nu-i prin apropiere. Pe lângă asta, e plină de pescăruşi şi pute a rahatul lor. Şi a alte lucruri. Catârul ar fi proaspăt şi dulce.

Du-te înapoi, ţi-am spus. Îţi aduc carne mai târziu.

— FitzChivalry? mă întrebă Kettricken, prudentă.

Mi-am mutat imediat privirea spre ea.

— Îmi cer iertare, doamnă. M-am pierdut în gânduri.

— Atunci supărarea pe care ţi-o citesc pe chip nu e din cauza mea?

— Nu. Altcineva mi-a... încălcat voinţa astăzi. Din pricina ta sunt îngrijorat, nu supărat. Nu vrei să te urci pe Copită Nărăvaşă şi să te întorci în turn?

— Vreau să-l văd pe Verity.

— Regina mea, nu se va bucura să te vadă venind aşa.

Oftă şi se făcu mică sub mantie. Întoarse privirea de la mine şi mă întrebă cu glas mai potolit:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să-ţi petreci vremea alături de cineva, Fitz, fie că eşti bine-venit, fie că nu? Nu-mi poţi înţelege singurătatea?

Ba da.

— Să fiu viitoarea lui regină, să fiu Sacrificiu pentru Buckkeep, la asta ştiu că trebuie să mă pricep. Dar o parte din mine... sunt femeia acestui om şi soţia acestui bărbat. Şi asta am jurat să fiu şi

vreau s-o fac mai mult din dorinţă decât din datorie. Dar el rareori vine la mine, iar când vine stăm puţin de vorbă şi pleacă repede.

Se întoarse cu faţa la mine. Lacrimile îi sclipiră printre gene. Le alungă şi rosti cu o undă de supărare în voce:

— Ai vorbit despre îndatorirea mea de a face lucruri pe care numai o regină le poate face pentru Buckkeep. Ei, bine, sigur nu voi rămâne însărcinată dacă stau singură în pat noapte de noapte!

— Regina mea, doamnă, te rog, am implorat-o, îmbujorat de ruşine.

Dar ea nu se îndura de mine.

— Noaptea trecută nu l-am aşteptat. M-am dus la uşa lui. Dar garda mi-a spus că nu e în cameră. Că s-a retras în turnul lui. Întoarse privirea. Până şi munca aceea îi place mai mult decât să trudească în patul meu.

Nici frigul n-a reuşit să acopere durerea din cuvintele ei. M-am clătinat, şocat de lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Kettricken, singură şi înfrigurată în pat. Verity, obligat să-şi folosească Meşteşugul noaptea. I-am spus cu glas tremurat:

— Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, regina mea. Nu se cuvine să vorbeşti cu mine despre ele…

— Atunci lasă-mă să plec şi să-i vorbesc. El e cel care trebuie să le audă, ştiu. Şi am de gând să i le spun! Dacă nu va veni la mine pentru că aşa îi dictează inima, atunci trebuie să vină din datorie.

Are dreptate. Ea e cea care trebuie să facă pui, dacă e să crească haita.

Nu te băga. Du-te acasă.

Acasă! Un hohot batjocoritor. *Acasă e haita, nu un loc gol şi rece. Ascult-o pe femelă. Vorbeşte cu cap. Ar trebui să plecăm toţi, să fim alături de cel care conduce. Te temi degeaba pentru ea. Ştie să vâneze, are dinţi ascuţiţi şi nu lasă urme. Am urmărit-o ieri. E demnă de cel care conduce.*

Nu suntem o haită. Taci din gură.

Eu sunt.

Cu coada ochiului, am sesizat mişcare. M-am răsucit imediat, dar n-am văzut nimic. Când m-am întors din nou spre Kettricken, ea stătea cuminte în faţa mea.

Dar mi-am dat seama că supărarea care o fulgerase era acum scufundată în durere. Îi înmuie hotărârea.

— Te rog, doamnă, lasă-mă să te duc la Buckkeep, am rostit eu, printre palele de vânt.

Ea nu-mi răspunse, dar îşi trase gluga şi o strânse ca să-i ascundă faţa. Apoi se duse la catâr, se urcă pe el şi-mi dădu voie să conduc animalul înapoi la Buckkeep. Drumul de întoarcere, străbătut într-o linişte de mormânt, mi s-a părut mai lung. Nu eram mândru de schimbarea pe care o provocasem în ea. Ca să-mi iau gândul de la regină, am cercetat prudent cu mintea împrejur. Nu mi-a trebuit mult să găsesc Puiul. Ne urmărea şi se ţinea de noi ca umbra, alunecând precum fumul printre rândurile de copaci, profitând de nămeţii spulberaţi de vânt şi de ninsoare ca să se ascundă. N-aş putea băga mâna în foc că l-am văzut cu adevărat. Am surprins mişcare cu coada ochiului şi i-am simţit mirosul adus de rafale. Se folosea foarte bine de instincte.

Crezi că sunt pregătit pentru vânătoare?

Nu, până nu înveţi să asculţi. I-am dat un răspuns aspru.

Atunci, ce să fac când vânez singur, fără haită? Era jignit şi supărat.

Ne apropiam de zidul exterior al turnului. M-am întrebat cum de reuşise să se strecoare fără să treacă pe la poartă.

Să-ţi arăt? O încercare de împăcare.

Poate mai târziu. Când vin cu carnea. I-am ghicit aprobarea. Nu se mai ţinu după noi, ci o luă la goană înainte. Va fi deja în colibă când voi ajunge eu acolo. Gărzile de la poartă mă întrebară stânjenite cine sunt. Le-am răspuns pe un ton oficial, iar sergentul a avut înţelepciunea să nu insiste să afle cine e doamna de lângă mine. În curte, l-am oprit pe Copită Nărăvaşă ca să descalece regina, căreia i-am oferit braţul. În timp ce ea cobora de pe măgar, am simţit doi ochi aţintiţi asupra mea. M-am întors şi am văzut-o pe Molly. Căra două găleţi cu apă proaspăt scoasă din fântână. Stătea în loc, privindu-mă, ca o căprioară înainte de a ţâşni, cu ochi adânci, cu privirea fixă. Când se îndepărtă, avu un fel de înţepeneală în mişcări. Nu se mai uită la noi când traversă curtea spre intrarea de la bucătărie. Am avut o presimţire. Apoi Kettricken îmi dădu drumul braţului şi îşi strânse mantia în jurul corpului. Nici ea nu se mai uită la mine, îmi spuse doar „Mulţumesc, FitzChivalry" şi porni spre intrare.

L-am dus pe Copită Nărăvaşă înapoi în grajd şi m-am îngrijit de el. Hands a venit şi a ridicat întrebător din sprânceană. Eu am înclinat din cap, apoi el a plecat. Cred că asta îmi plăcea la el cel mai mult, că nu-şi vâra nasul în lucrurile care nu-l priveau.

Mi-am luat inima în dinţi, ca să fac ceea ce aveam de gând să fac. M-am dus în spatele ţarcului pentru dresaj. Se ridica o dâră subţire de fum şi mirosea urât a carne şi a blană arsă. M-am dus la

rug. Burrich stătea lângă el şi se uita cum arde. Vântul şi zăpada tot încercau să-l stingă, dar el era hotărât să-l ajute să ardă bine. Şi-a îndreptat ochii spre mine în timp ce mă apropiam, dar n-a zăbovit cu privirea şi nu mi-a vorbit.

Avea ochii ca două cuiburi adânci, plini de suferinţă. Durerea s-ar fi transformat în furie dacă aș fi îndrăznit să-i spun ceva. Eu însă nu pentru el venisem. Mi-am scos cuţitul de la curea şi mi-am tăiat o şuviţă. Am pus-o pe rug şi m-am uitat cum arde. Vulpiţa. Un câine extraordinar. Mă copleşi o amintire şi i-am dat glas:

— A fost acolo prima oară când s-a uitat Regal la mine. A stat lângă mine şi a mârâit la el.

După o clipă, Burrich înclină din cap a încuviinţare. Şi el fusese acolo. M-am întors şi m-am îndepărtat încet.

M-am oprit la bucătărie să şterpelesc oase cu carne rămase de la priveghiul de ieri. Nu era carne proaspătă, dar Puiul va trebui să se mulţumească cu ele. Avea dreptate. Trebuia să-l las mai des să-şi poarte singur de grijă, să vâneze. Durerea lui Burrich mi-a întărit hotărârea. Vulpiţa trăise mult pentru un câine, dar prea puţin pentru sufletul lui. Să te legi de un animal însemna să-ţi promiţi durerea morţii lui viitoare. Inima mea deja suferise de destule ori.

Încă mă gândeam cum e cel mai bine să procedez când am ajuns la colibă. Am ridicat capul dintr-odată, cu o foarte scurtă senzaţie de întâmpinare, apoi lupul sări imediat pe mine. Alergase pe zăpadă iute ca săgeata şi mă izbise cu toată greutatea din spate, în dreptul genunchilor, reuşind să mă dărâme. Forţa izbiturii mă trânti cu faţa în zăpadă. Am înălţat capul şi mi-am vârât braţele sub mine, când Puiul se răsuci imediat şi se aruncă din nou asupra mea. Am ridicat rapid un braţ, dar el sări şi mă zgârie cu ghearele ascuţite în carne în timp ce alerga peste mine. *Te-am prins, te-am prins, te-am prins!* Triumful înflăcărat al învingătorului.

Nici nu mi-am revenit bine, că mă lovi din nou cu toată puterea în piept. Am înălţat braţul să-mi feresc gâtul şi mi-l prinse în fălci. Mârâi gros când se prefăcu că mi-l spintecă. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut iar în zăpadă. De data asta, am reuşit să-l prind şi l-am lipit de mine, rostogolindu-ne amândoi de câteva ori. Mă muşcă de mai multe ori, uneori prea tare, şi repeta întruna *Vesel, vesel, vesel, te-am prins, te-am prins, te-am prins şi iar te-am prins! Na, eşti mort, na, ţi-am rupt laba, na, îţi curge tot sângele. Te-am prins, te-am prins!*

Destul! Destul! Destul! am răcnit, în cele din urmă. Îmi dădu drumul şi o luă la fugă. Spulberă zăpada, ţopăind caraghios, se învârti în cerc şi veni în goană spre mine. Mi-am dus braţele la cap, dar el îmi smulse sacul cu oase şi fugi cu el, provocându-mă să-l urmez. Nu-l puteam lăsa să câştige atât de uşor. Aşa că am ţâşnit după el, l-am oprit din elan, am pus mâna pe sac şi am smucit amândoi de el, jucându-ne de-a cine trage mai tare. Câştigă el, trişând, pentru că mă ciupi de braţ destul de zdravăn ca să mi-l amorţească şi înşfăcă sacul. L-am urmărit încă o dată.

Te-am prins. L-am tras de coadă. *Te-am prins!* M-am aşezat cu genunchiul pe umărul lui, dezechilibrându-l. *Ţi-am luat oasele!* Am înşfăcat sacul şi-am luat-o la fugă. Mă izbi cu toate cele patru labe în spate, mă trânti în zăpadă, îmi smulse comoara şi dispăru din nou cu ea.

Nu ştiu cât ne-am jucat aşa. La sfârşit, ne-am aruncat în zăpadă ca să ne odihnim şi am zăcut gâfâind, două fiinţe modeste, fără minte. Sacul se rupsese în mai multe locuri şi ieşeau oasele din el. Puiul apucă unul şi-l scutură ca să-l scoată din cutele zdrenţuite, îl smuci, tăie carnea şi apoi şi-l prinse cu labele, ca să spargă între fălci cartilajul din capăt. M-am întins la sac, am apucat un os, unul cărnos, cu multă măduvă, şi l-am tras.

Pe neaşteptate, am devenit iarăşi om. Ca trezit din vis, ca un balon de săpun spart. Puiul ciuli urechile şi se răsuci spre mine ca şi când i-aş fi vorbit. Dar nu-i vorbisem. Pur şi simplu mă separasem de el. Mi s-a făcut brusc frig, zăpada îmi intrase în vârful bocancilor, pe sub curea şi la gât. Aveam zgârieturi proaspete pe braţe şi pe mâini, acolo unde smulsese cu dinţii din carne. Mantaua mea era ruptă în mai multe locuri. Şi mă simţeam ameţit, de parcă tocmai mă trezisem dintr-un somn indus de ierburi.

Ce s-a întâmplat? Îngrijorare sinceră. *De ce-ai plecat?*

Nu pot să fac asta. Nu pot să mă port aşa cu tine. Nu e bine.

Nedumerire. *Nu e bine? Dacă poţi, de ce nu e bine?*

Sunt om, nu lup.

Câteodată, mă aprobă Puiul. *Dar nu trebuie să fii om tot timpul.*

Ba da, trebuie. Nu vreau să mă leg de tine în felul ăsta. Nu putem fi atât de apropiaţi. Trebuie să te eliberez, să trăieşti viaţa pentru care te-ai născut. Iar eu trebuie să trăiesc viaţa pentru care m-am născut.

Pufnet dispreţuitor, mârâit printre colţi. *Ăsta e adevărul, frate. Suntem aşa cum suntem. Cum poţi să pretinzi că ştii ce fel de viaţă*

mi-a fost sortit să trăiesc, cu atât mai mult să mă obligi s-o trăiesc? Nu poţi accepta nici măcar viaţa pe care trebuie s-o duci tu. O respingi chiar trăind-o. Te joci aiurea cu vorbele. Ca şi cum i-ai interzice nasului tău să adulmece şi urechilor tale să audă. Suntem ceea ce facem. Frate.

N-am lăsat garda jos. Nu i-am dat voie să plece. Dar îmi străbătea mintea cu iuţeala vântului care trânteşte obloanele trase şi năvăleşte în cameră. *Noapte şi zăpadă. Carne în fălci. Ascultă, adulmecă, lumea e plină de viaţă în noaptea asta, la fel şi noi! Putem vâna până în zori, suntem vii, noaptea şi pădurea sunt ale noastre! Avem ochi buni şi fălci puternice. Putem să alergăm un cerb până cade la pământ şi să ne ospătăm înainte de ivirea zorilor. Haide! Întoarce-te la viaţa pentru care te-ai născut!*

Mi-am revenit în clipa următoare. Stăteam în picioare şi tremuram din tot corpul. Am ridicat braţele şi m-am uitat la ele. Trupul îmi deveni străin, o închisoare, la fel de artificial ca hainele de pe el. *Am putea pleca. Am putea pleca acum, în noaptea asta, într-o călătorie lungă, să ne aflăm neamurile, şi nimeni nu ne-ar putea urmări, iar de găsit, nici vorbă.* Puiul îmi oferea o lume în lumina lunii, în alb şi negru, simplă, desăvârşită, numai pentru mâncat şi odihnit. Nu ne dezlipeam ochii unul de altul. Ai lui erau verzi scânteietori şi mă ispiteau. *Vino. Vino cu mine. Ce au de-a face semenii noştri cu oamenii şi urzelile lor josnice?Încăierările lor nu valorează nici cât o bucată de carne, comploturile lor nu aduc nicio plăcere nepătată şi nu ştiu să se bucure de nimic fără să gândească. De ce îi alegi pe ei? Vino, hai să fugim!*

Am clipit. Mi se lipeau fulgii de gene şi stăteam pe întuneric, tremurând de frig. La câţiva paşi de mine, stătea şi se scutura un lup. Cu coada întinsă, cu urechile ciulite, veni la mine, se gudură cu capul de picioarele mele şi mă atinse cu botul pe mâna rece. M-am lăsat într-un genunchi şi l-am îmbrăţişat, i-am simţit ceafa caldă în palme, muşchii şi oasele solide. Mirosea frumos, a curat şi a sălbăticie.

— Suntem ceea ce suntem, frate. Poftă bună, i-am spus.

I-am scărpinat urechile şi m-am ridicat în picioare. Când luă sacul cu oase ca să-l târască în vizuina pe care şi-o săpase sub colibă, am plecat. Luminile din Buckkeep aproape că mă orbeau, dar m-am îndreptat oricum spre ele. Atunci n-aş fi putut spune de ce. Dar aşa am făcut.

10

DE FLORILE MĂRULUI

Pe timp de pace, numai cei cu sânge regesc aveau voie să învețe Meșteșugul, pentru ca magia să rămână în cercul lor și pentru a reduce șansele de a fi folosit împotriva regelui. Astfel, când Galen a ajuns ucenicul Maestrei Solicity, datoria lui a fost să-i ajute pe Chivalry și pe Verity să-și desăvârșească Meșteșugul. În vremea aceea, nu mai fuseseră învățați și alții. Pe Regal, un copil delicat, mama lui l-a declarat prea bolnav ca să suporte rigorile instruirii. După ce Solicity s-a stins, prea devreme, Galen a primit titlul de Maestru al Meșteșugului, dar avea puține îndatoriri. Unii credeau că a slujit prea puțin ca ucenic al lui Solicity ca să fi dobândit îndemânarea desăvârșită a unui maestru. Alții susțineau cu tărie că el nu a avut niciodată puterea cerută de Meșteșug ca să fie un adevărat maestru. În orice caz, în vremea aceea, Galen nu a avut prilejul să-și dovedească dibăcia și netemeinicia vorbelor celor care-l criticau. Nu au existat prinți sau prințese tinere de inițiat în arta Meșteșugului în anii în care Galen a fost maestru.

Numai când au început raidurile Corăbiilor Roșii s-a hotărât că trebuie să se mărească numărul celor inițiați. Nu mai existase un grup de inițiați de ani de zile. Tradiția ne spune că, pe timpul luptelor cu Străinii, existau trei sau chiar patru grupuri. Un grup avea între șase și opt membri, aleși de comun acord, potriviți pentru a se forma o legătură între ei, iar cel puțin unul dintre ei avea o legătură deosebită cu regele. Acest inițiat îi raporta direct suveranului tot ceea ce îi comunicau lui ceilalți inițiați, dacă era un grup de transmis mesaje sau de strâns informații. Alte grupuri adunau putere și îi dădeau monarhului din rezervele lor, dacă avea nevoie de ele. Inițiații-cheie erau deseori numiți Bărbatul sau Femeia Regelui sau a Reginei. Foarte rar, aceștia existau independent de un grup sau de o instruire, ca indivizi cu o legătură atât de strânsă cu regele, încât îi dădeau putere prin

simplă atingere. De la asemenea iniţiaţi îşi trăgea regele seva necesară pentru efortul cerut de Meşteşug. Prin tradiţie, grupul primea numele iniţiatului-cheie. Avem astfel de exemple legendare, cum a fost grupul lui Crossfire.

Galen a ales să ignore tradiţiile când şi-a format primul şi singurul său grup. Acesta a fost numit după maestrul care l-a creat şi şi-a păstrat numele şi după moartea lui. În loc să adune o seamă de instruiţi şi să lase grupul să se formeze de la sine, i-a selectat pe membri el însuşi. Între ei nu s-a format legătura care unea grupurile legendare, iar afinitatea lor se manifesta nu faţă de rege, ci faţă de maestru. Astfel, iniţiatul-cheie, la început August, îi raportă lui Galen tot atât de des pe cât îi raporta regelui Shrewd sau viitorului rege, Verity. Odată cu moartea lui Galen, când August şi-a pierdut simţul Meşteşugului, i-a luat locul Serene. Ceilalţi supravieţuitori ai grupului au fost Justin, Will, Carrod şi Buri.

Noaptea mă transformam în lup.

Prima oară am crezut că e doar un vis foarte intens: întinderea de zăpadă nemărginită, presărată cu umbrele întunecate ale copacilor, mirosurile înşelătoare aduse de vântul rece, ţopăitul caraghios şi scormonitul după chiţcanii care îndrăzneau să-şi părăsească vizuinile de iarnă. M-am trezit cu mintea limpede şi binedispus.

Dar în noaptea următoare am visat din nou. Dimineaţa, mi-am dat seama că, atunci când îl feream pe Verity, deci şi pe mine, de visele cu Molly, cădeam pradă gândurilor nocturne ale lupului. Iată un tărâm în care nici Verity, nici un alt adept al Meşteşugului nu mă puteau urmări. O lume ferită de intrigile şi de urzelile de la Curte, de griji şi de planuri. Lupul meu trăia în prezent. În mintea lui nu se înghesuiau frânturi de amintiri tulburi. El nu păstra din timpul zilei decât amănuntele necesare pentru a supravieţui. Nu mai ştia câţi chiţcani a omorât cu două nopţi înainte, ci numai lucrurile importante: care urme de vânat duc la ciurdele de iepuri sau unde curge izvorul atât de repede, încât nu îngheaţă niciodată.

Aşadar, în vis i-am arătat prima oară cum să vâneze. La început, nu ne-am descurcat foarte bine. Tot mă mai trezeam dis-de-dimineaţă să-i duc de mâncare, îmi ziceam că era un mic secret, numai al meu. Aşa cum spusese lupul, eram ceea ce făceam. Pe lângă asta, mi-am făcut o promisiune. Nu voi permite ca prietenia noastră să se transforme într-o legătură desăvârşită. Curând, foarte curând, va fi în stare să vâneze de unul singur şi

atunci îi voi da drumul în libertate. Câteodată îmi spuneam că îl lăsam în visele mele numai ca să-l învăţ să vâneze, ca să-l eliberez cât mai repede. Refuzam să mă gândesc la ce ar crede Burrich despre un asemenea lucru.

Într-o dimineaţă, devreme, întorcându-mă din escapada mea, am dat peste doi ostaşi care făceau exerciţii de luptă în curtea bucătăriei. Aveau bâte şi, ameninţându-se în glumă, săreau într-o parte şi-n alta şi schimbau lovituri în aerul proaspăt. Pe bărbat nu-l cunoşteam şi prima dată am crezut că amândoi sunt străini. Dar atunci mă zări femeia.

— Hei, FitzChivalry! Am o vorbă cu tine, îmi strigă, fără să-şi odihnească bâta.

M-am holbat la ea, încercând să-mi aduc aminte de unde o cunosc. Adversarul ei nu pară la timp şi fu atacat din lateral. Când se feri, femeia se dădu înapoi şi râse, scoţând un chicot ascuţit, inconfundabil.

— Fluier? am întrebat. Nu-mi venea să cred.

Femeia al cărei nume tocmai îl rostisem îşi dezveli dinţii rari într-un zâmbet bine cunoscut, trase o lovitură zdravănă în bâta adversarului şi sări iar în spate.

— Da? rosti ea, cu respiraţia întretăiată.

Partenerul ei, văzând că e ocupată, coborî bâta politicos. Fluier îl atacă imediat. Cu sprinteneală de maestru care se preface leneş, bâta lui ţâşni să blocheze atacul. Fluier râse din nou şi ridică mâna, cerând pace.

— Da, repetă ea, de data asta întorcându-se cu faţa la mine. Am venit… adică am fost trimisă ca să-ţi cer o favoare.

Am făcut un gest spre hainele ei.

— Nu pricep. Nu mai eşti în garda lui Verity?

Ea ridică uşor din umeri, dar am văzut că întrebarea îi făcu o plăcere deosebită.

— Nu, dar nici foarte departe n-am plecat. Garda reginei. Emblema cu vulpe. Vezi?

Trase de piepţii jachetei scurte ca să-mi arate materialul fin. Am remarcat lâna bună, toarsă în casă, dar şi vulpea albă cu colţii scoşi, brodată pe fond violet. Tot violet erau şi pantalonii de lână groasă, cu manşeta largă vârâtă în cizme. Şi partenerul ei purta aceleaşi straie. Garda reginei. Ţinând seama de aventurile lui Kettricken, uniforma se potrivea perfect.

— Verity s-a hotărât că regina are nevoie de o gardă personală? am întrebat, încântat.

Fluier îşi ascunse puţin zâmbetul.

— Nu chiar, îmi răspunse ea şovăitoare, apoi îşi îndreptă ţinuta, de parcă mi-ar fi dat raportul. Noi am hotărât că regina are nevoie de gardă. Eu şi alţii care am călărit cu ea zilele trecute. Am început să vorbim despre... toate mai târziu. Despre cum s-a descurcat ea acolo. Şi aici. Şi cum a venit la Buckkeep singură-singurică. Atunci am ajuns la concluzia că trebuie să obţină cineva permisiunea să-i formeze o gardă. Dar niciunul dintre noi nu ştia de unde să înceapă. Ştiam că e necesară, dar am văzut că nu se preocupa nimeni de asta... Pe urmă, săptămâna trecută, la poartă, te-am auzit cum te-ai înfierbântat când ai aflat că regina a plecat pe jos, singură, fără să o însoţească cineva. Da, aşa ai făcut! Eram în odaia vecină şi te-am auzit!

Mi-am înghiţit protestul, am înclinat din cap politicos, şi Fluier continuă:

— Aşa că ne-am hotărât. Aceia dintre noi care voiau să poarte alb cu violet au ieşit în faţă. A fost o împărţeală egală. Era şi timpul să primim sânge proaspăt; garda lui Verity dădea semne de bătrâneţe. Şi era şi cam moale, de la atâta stat în turn. Aşa că ne-am reorganizat, i-am avansat pe cei care trebuiau de mult avansaţi, dacă ar fi fost loc şi pentru ei, şi am luat recruţi ca să umplem golurile. Ne-a ieşit perfect. Nou-veniţii o să ne dea prilejul să ne perfecţionăm şi noi cât îi învăţăm pe ei. Regina va avea propria gardă, când vrea. Şi când are nevoie de ea.

— Înţeleg. Mă cuprinse agitaţia. Şi ce voiai să mă rogi?

— Să-i explici lui Verity. Să-i spui că regina are garda ei.

Fluier rosti cuvintele simplu, netulburată.

— Asta seamănă a lipsă de devotament, am răspuns, la fel de simplu. Ostaşi din garda lui Verity lasă la o parte însemnele lui şi le adoptă pe cele ale reginei...

— Aşa ar crede unii. Aşa ar spune unii. Se uită fix în ochii mei şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Dar tu ştii că nu e adevărat. E un lucru necesar... Tatăl... Chivalry ar fi înţeles, i-ar fi pregătit reginei o gardă înainte de sosirea ei. Dar viitorul rege, Verity... nu e vorba de lipsă de devotament faţă de el. L-am slujit cu pricepere, pentru că îl iubim. Încă îl slujim. Suntem cei care întotdeauna i-am păzit spatele; acum ne-am retras şi ne-am reorganizat, ca să i-l păzim şi mai bine. Asta-i tot. Noi credem că are o regină bună. Nu vrem s-o piardă. Atât. Nu ne-am schimbat părerea despre el. Ştii asta.

Ştiam. Totuşi... Am întors privirea ca să mă detaşez de rugămintea ei, am clătinat din cap şi am încercat să gândesc. De ce eu? se întreba furioasă o parte din mine. Mi-am răspuns singur.

În momentul în care mi-am pierdut cumpătul şi am ocărât gărzile că nu o apăraseră pe regină, m-am legat singur la cap. Burrich mă tot avertizase să nu-mi uit lungul nasului.

— Voi vorbi cu Verity. Şi cu regina, dacă îmi dă el permisiunea.

Fluier zâmbi iar.

— Ştiam noi că o vei face. Mulţumesc, Fitz.

Într-o clipă dispăru de lângă mine ca un vârtej, cu bâta pregătită, şi săltă ameninţător spre partenerul ei, care cedă în silă. Am plecat oftând. Sperasem s-o văd pe Molly cărând apă la ora asta, s-o zăresc măcar o clipă. Dar nu era acolo şi am plecat dezamăgit. Ştiam că n-ar fi trebuit să mă joc aşa, dar în unele zile nu rezistam ispitei. Am părăsit curtea.

În ultimul timp, mă torturasem singur într-un mod special. Nu mi-am mai dat voie s-o văd pe Molly, dar n-am rezistat s-o urmăresc. Aşa că intram în bucătărie imediat ce ea ieşea, sperând să-i simt parfumul în aer. Sau stăteam în coridorul mare seara şi căutam locuri din care s-o zăresc fără să fiu observat. Indiferent că lumea se distra cu menestreli, poeţi sau păpuşari sau că stătea de vorbă şi făcea lucru manual, ochii mei fugeau numai acolo unde trebuia să fie Molly. Era foarte serioasă şi reţinută în fustele ei albastru-închis şi nici nu se uita la mine. Vorbea întotdeauna cu femeile din turn sau stătea lângă Patience, în puţinele seri când cobora şi ea din cameră, şi se ocupa de ea cu atâta interes, de parcă eu nici nu existam. Câteodată aveam impresia că scurta noastră întâlnire fusese doar un vis. Dar noaptea, când mă duceam la mine în odaie, scoteam cămaşa dosită pe fundul scrinului şi, dacă mi-o lipeam de faţă, îmi închipuiam că simt parfumul ei. Aşa că înduram.

Trecuseră mai multe zile de când îi arsesem pe rug pe neoameni. În afară de garda reginei, se pregăteau şi alte schimbări în turn şi dincolo de zidurile lui. Doi meşteri de corăbii veniseră nechemaţi să ajute la construirea ambarcaţiunilor. Verity fusese în al nouălea cer. Şi mai impresionată fusese regina Kettricken, pentru că la ea veniseră mai întâi, spunând că voiau să fie de ajutor. Îşi aduseseră şi ucenicii, ca să crească rândurile celor care lucrau la nave. Acum lămpile ardeau şi înainte de răsăritul, şi după apusul soarelui, iar oamenii munceau într-un ritm ameţitor. Aşa că Verity era şi mai mult plecat, iar pe Kettricken, când o vizitam, o găseam şi mai abătută. O ispiteam zadarnic cu cărţi şi mici excursii. Îşi petrecea vremea zăcând în faţa războiului de ţesut, tot mai palidă şi mai nepăsătoare pe zi ce

trecea. Deprimarea ei le copleşea şi pe doamnele ei de companie, aşa că vizita la ea era la fel de veselă ca un priveghi.

Nu mă aşteptasem ca Verity să fie în cabinetul lui, aşa că nu am fost dezamăgit când nu l-am găsit acolo. Era la şopronul corăbiilor, ca de obicei. I-am lăsat vorbă lui Charim să mă cheme oricând va avea timp prinţul să mă primească. Apoi, hotărât să-mi găsesc de lucru şi să fac ce-mi sugerase Chade, m-am întors în camera mea. Am luat zarurile şi răbojul şi am plecat spre camera lui Kettricken.

Voiam s-o învăţ jocurile de noroc care le plăceau atât de mult lorzilor şi doamnelor, sperând să-i ofer şi alte prilejuri de distracţie. Speram, mai puţin încrezător, că jocurile o vor îndemna să iasă mai mult în lume şi să nu mai depindă de tovărăşia mea. Tristeţea ei devenea pentru mine o povară şi nu o dată mi-am dorit din tot sufletul să nu mai fiu în preajma ei.

— Învaț-o să trişeze mai întâi. Dar spune-i că aşa e jocul. Spune-i că regulile îi dau voie să trişeze. Dacă e iute de mână, lucru uşor de învăţat, i-ar putea goli buzunarele lui Regal de câteva ori cât ai zice peşte şi el nici n-ar bănui-o. Şi ce dacă ar bănui-o? Ce-ar face, ar acuza-o pe regina din Buckkeep că trişează la zaruri?

Bufonul, fără îndoială. Lângă mine, păşind liniştit, sceptrul cu cap de şobolan ţopăindu-i pe umăr. Nu am tresărit vizibil, dar el ştia că mă luase prin surprindere încă o dată. Ochii îi sclipeau veseli.

— Cred că viitoarea noastră regină mi-ar lua-o în nume de rău dacă aş induce-o în eroare. De ce nu vii şi tu cu mine, ca s-o mai înveseleşti? Eu las zarurile la o parte, iar tu poţi să faci jonglerii, i-am propus.

— Să fac jonglerii? Păi, Fitz, asta fac toată ziua şi tu zici că mă ţin numai de prostii. Te uiţi la munca mea şi zici că e o joacă, în timp ce eu văd cum te ocupi serios de jocuri pe care nici măcar nu le-ai inventat. Ascultă sfatul bufonului. Învaț-o pe regină ghicitori, nu zaruri, şi veţi fi amândoi mai înţelepţi.

— Ghicitori? Asta e un joc din Bingtown, nu?

— Ar fi unul bun de jucat la Buckkeep în zilele astea. Ia ghici, dacă poţi: cum se numeşte lucrul pe care nu ştii cum să-l numeşti?

— Nu m-am priceput niciodată la ghicitori, bufonule.

— Nimeni din neamul tău nu e priceput, din câte am auzit. Răspunde-mi la asta: ce are aripi în sulul lui Shrewd, limbă de foc în cartea lui Verity, ochi de argint în Pergamentele din Relltown şi piele cu solzi de aur în camera ta?

— Asta-i o ghicitoare?

Se uită la mine compătimitor.

— Nu. Ghicitoare a fost cea de dinainte. Ăsta e un Străbun. Iar prima ghicitoare te întreba cum să-l chemi.

Am slăbit ritmul. M-am uitat la bufon mai atent, dar pe el era greu să-l priveşti în ochi.

— Asta-i o ghicitoare? Sau o întrebare serioasă?

— Da.

Căpătă o figură serioasă. Am rămas cu piciorul în aer, complet zăpăcit. I-am aruncat o căutătură urâtă, îmi răspunse lipindu-şi nasul de al şobolanului de pe sceptru. Îi zâmbi prosteşte.

— Vezi, tu, Şobolănică, nu ştie mai multe decât unchiul sau bunicul lui. Niciunul dintre ei nu ştie cum să cheme un Străbun.

— Cu Meşteşugul, am zis eu pripit.

Bufonul mă privi ciudat.

— De unde ştii?

— Bănuiesc.

— De ce?

— Nu ştiu. Însă, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că se poate. Regele Wisdom a străbătut cale lungă până i-a găsit pe Străbuni. De ce să fi călătorit atâta, dacă i-ar fi putut chema cu Meşteşugul?

— Ai dreptate. Dar uneori adevărul zace şi în faptele înflăcărate. Aşa că răspunde-mi la asta, băiete: avem un rege. Şi un prinţ. Amândoi cunosc Meşteşugul. Dar unde sunt cei iniţiaţi împreună cu regele sau înaintea lui? Ce s-a întâmplat de am rămas fără iniţiaţi, când avem mai mare nevoie de ei?

— Puţini învaţă Meşteşugul pe timp de pace. Galen nu a considerat potrivit să se ocupe de asta până anul trecut. Iar grupul pe care l-a format…

Am tăcut şi, deşi nu mai era nimeni pe coridor, n-am mai vrut să vorbesc despre asta. Nu spuneam nimănui ce discutam în secret cu Verity despre Meşteşug.

Bufonul începu să danseze în cerc în jurul meu.

— Dacă nu ţi se potriveşte pantoful, nu-l poţi purta, indiferent cine ţi l-a făcut, declară el.

Am încuviinţat în silă.

— Aşa este.

— Iar cel care l-a făcut nu mai e. Trist. Foarte trist. Mai trist decât carnea fierbinte de pe masă şi vinul roşu din pahar. Dar cel care nu mai e a fost, şi el, creat la rândul lui.

— Solicity. Şi ea s-a dus.

— Nu şi Shrewd. Nu şi Verity. Eu cred că, dacă mai trăiesc doi dintre cei pe care i-a învăţat ea, trebuie să mai trăiască şi alţii. Unde sunt?

Am ridicat din umeri.

— Au plecat. Au îmbătrânit. Au murit. Nu ştiu. Mi-am stăpânit nerăbdarea, încercând să mă concentrez pe întrebarea lui.

— Sora regelui, Merry[15]. Mama lui August. A fost şi ea iniţiată, cred, dar a murit de mult. Probabil că tatăl lui Shrewd, regele Bounty, a fost ultimul care a format un grup. Dar mai trăiesc foarte puţini din generaţia aceea.

Mi-am muşcat limba. Verity îmi spusese odată că Solicity îi iniţiase în Meşteşug pe toţi aceia care dovedeau talent. Sigur mai trăiau câţiva dintre ei; nu puteau fi mai bătrâni cu mai mult de zece ani decât Verity...

— Au murit, dacă mă întrebi pe mine. Prea mulţi. Ştiu eu.

Bufonul găsi răspuns la întrebarea mea nerostită. M-am uitat la el prosteşte. Îmi scoase limba şi se depărtă de mine în paşi de dans. Îşi studie sceptrul şi mângâie afectuos şobolanul sub bărbie.

— Vezi tu, Şobolănică, e aşa cum ţi-am spus. Nici-unul nu ştie. Niciunul nu e destul de înţelept ca să întrebe.

— Bufonule, nu eşti în stare să vorbeşti clar? am strigat eu, frustrat.

Se opri ca trăsnit. La mijlocul piruetei, se lipi cu călcâiele de podea şi împietri.

— Cui i-ar folosi? mă întrebă el cumpătat. M-ai asculta dacă aş veni la tine şi nu ţi-aş vorbi în ghicitori? Ai cădea pe gânduri şi ai răsuci pe toate părţile fiecare vorbă de-a mea, ai cugeta la ea mai târziu, în camera ta? Bine, atunci. Voi încerca să vorbesc clar. Cunoşti poezia „Şase înţelepţi s-au dus la Jhaampe”?

Am încuviinţat, mai nedumerit ca niciodată.

— Recită-mi-o.

— „Şase înţelepţi au plecat la Jhaampe împreună, au urcat un deal şi nu l-au mai coborât de furtună, s-au făcut stană de piatră şi au dispărut...”

Nu-mi mai aduceam aminte vechea poezie pentru copii. Am uitat-o. Oricum e o prostie, una din alea care îţi rămân în memorie, dar nu înseamnă nimic.

— Iată, desigur, motivul pentru care e trecută în pergamentele cu versurile cunoaşterii, concluzionă bufonul.

---

[15]Veselă, fericită (n. tr.).

— Nu ştiu! am izbucnit. Eram nervos peste poate. Bufonule, iar faci aşa. Nu vorbeşti decât în ghicitori! Pretinzi că vorbeşti clar, dar mie îmi scapă adevărul tău.

— Ghicitorile, dragă Fitzy-Fitz, sunt menite să-i facă pe oameni să gândească. Să găsească adevăruri noi în zicerile vechi. Dar, orice-ar fi... Ai o minte înşelătoare. Cum să te fac să înţelegi? Poate dacă aş veni la tine noaptea, pe întuneric, şi ţi-aş cânta sub fereastră:

Dragul meu Fitz, scump prinţişor bastard,
Îţi cheltui toată vremea, te zbuciumi în zadar.
Lucrezi ca să te-opreşti, lupţi ca să te-nfrânezi,
Deşi, oricât te-ai zbate, n-ar trebui să pierzi.

Se aruncase într-un genunchi şi trăgea de nişte sfori invizibile de pe sceptru. Cânta înflăcărat, avea voce bună. Împrumutase melodia de la o baladă de dragoste cunoscută. Mă privi, scoase un oftat prefăcut, îşi umezi buzele şi continuă îndurerat:

De ce niciun Farseer nu vede mai departe,
De ce judecă toate aşa cum par, deşarte?
Ţărmul e luat ca pradă, supuşii-s chinuiţi.
Eu strig şi chem zadarnic, ei urlă toţi „mai staţi!”
O, prinţişor bastard, o, blând şi dulce Fitz,
De mai staţi mult pe gânduri, veţi fi tăiaţi bucăţi.

O servitoare aflată în trecere se opri să asculte, uluită. Un paj se ivi în pragul uşii şi se holbă la noi, rânjind cu gura până la urechi. M-am înroşit, pentru că bufonul făcea o figură şi blândă, şi pătimaşă. Am încercat să trec pe lângă el nepăsător, dar se târî după mine în genunchi şi mă prinse de mânecă. Ori stăteam pe loc, ori mă luptam ca un caraghios să mă eliberez. Aşa că am rămas pe loc ca prostul. Bufonul îmi rânji afectat. Pajul chicoti, iar pe hol se auziră două glasuri şuşotind amuzate. Nu am ridicat ochii să văd cine se distra pe socoteala mea. Bufonul îmi trimise o bezea. Cântă mai departe, în şoaptă:

Te strânge-n gheare ne-mblânzita soartă?
Voinţa Meşteşugului ţi-e moartă?
Găseşte-ţi aliaţii, caută-i pe iniţiaţi,
Daţi libertate minţii, zdrobiţi-i pe piraţi.
Daţi viaţă viitorului fierbinte,

Din patimile voastre să se-avânte.
Cu Harurile voastre adunate,
Pentru urmaşi, salvaţi Şase Ducate.
Bufonul vă imploră lăcrimând,
Bezna cea groasă s-o goniţi curând.
Nu daţi pe mâna morţii un popor
Când viaţa-şi pune-ncrederea în voi.

Făcu o mică pauză, apoi continuă cu glas tare, plin de voioşie:

Şi dacă toate astea ţi le scoţi din minte
Cum scoţi, în somn, băşinile din fund, să-ţi cânte,
Primeşte cea mai sinceră închinăciune,
Cum numai rareori ţi-e dat să vezi în lume!

Se desprinse de mâneca mea şi se rostogoli într-o tumbă pe care o încheie arătându-mi fundul gol. Era uimitor de alb, iar eu nu mi-am putut ascunde nici uluirea, nici jignirea. Bufonul sări în picioare, îmbrăcat la loc, cum se cuvine, iar Şobolănică se înclină umil în faţa celor care se opriseră să fie martori la umilirea mea. Izbucniră hohote de râs şi un ropot de aplauze. Spectacolul mă lăsase fără cuvinte. Am întors capul şi-am vrut să trec pe lângă bufon, dar el îmi bloca drumul dintr-un salt. Îşi luă brusc o mină serioasă şi se adresă celor care încă zâmbeau:

— Ruşine să vă fie tuturor, că vă veseliţi aşa! Chicotiţi şi arătaţi cu degetul un băiat cu inima frântă! Nu ştiţi că Fitz şi-a pierdut fiinţa cea mai dragă? Da, îşi ascunde suferinţa sub roşeaţa din obraji, dar ea a murit şi l-a lăsat cu sufletul arzând de dor nestins. Umilă până la încăpăţânare şi primejdios de băşinoasă, cea mai modestă dintre fete, draga noastră Lady Thyme, a pierit. Din cauza propriei duhori, nu mă îndoiesc, deşi unii zic că i s-a întâmplat pentru că mânca numai carne stricată. Dar carnea stricată, veţi zice, pute de-ţi mută nasul, ca să nu cumva să o mănânci. La fel putem spune şi despre Lady Thyme, aşa că ea probabil că nu simţea putoarea cărnii sau credea că e mireasma degetelor ei. Nu plânge, sărmane Fitz, îţi vom găsi pe altcineva. Îmi voi dedica timpul numai ca s-o aflu, începând chiar de azi! Îţi jur, pe capul lui Sir Şobolănică. Iar acum te îndemn să te întorci degrabă la treburile tale, pentru că, ţi-o spun sincer, şi eu am întârziat de la ale mele. Rămas-bun, sărman Fitz, biată inimioară! Să înfrunţi disperarea cu atâta îndrăzneală! Biet tânăr neconsolat! O, Fitz, bietul, bietul de tine...

Se îndepărtă de mine pe coridor, clătinând amărât din cap şi consultându-se cu Şobolănică ce altă babă înstărită să peţească pentru mine. M-am uitat după el, năuc. Mă simţeam trădat. Să mă facă aşa de râs în faţa altora! Oricât ar fi de ascuţit la limbă şi într-o ureche, nu mă aşteptam să fiu ţinta glumelor lui în faţa lumii.

Am tot aşteptat să se întoarcă şi să mai spună ceva care să mă facă să înţeleg ce se întâmplase, dar nu a făcut-o. Când a cotit, am înţeles că pusese capăt chinului meu. Am plecat şi eu, stânjenit peste măsură şi la fel de nedumerit. Cuvintele din versurile lui neghioabe mi se întipăriseră în minte şi sigur aveam să cuget la cântecul lui de dragoste în zilele următoare, ca să le desluşesc tâlcul. Dar Lady Thyme? N-ar fi spus lucrurile acelea despre ea, dacă n-ar fi fost adevărate. Dar de ce ar fi permis Chade ca fiinţa în care se deghiza când ieşea în lume să moară astfel? Al cui trup va fi dat drept al lui Lady Thyme, fără îndoială ca să fie dus cu căruţa la rudele ei îndepărtate, pentru înmormântare? Era aceasta modalitatea lui de a începe o călătorie, de a pleca din Buckkeep fără să fie văzut? Dar, încă o dată, de ce s-o omoare? Pentru ca Regal să creadă că a reuşit să-l otrăvească? În ce scop?

Peste măsură de uluit, am ajuns, într-un sfârşit, la uşa lui Kettricken. Am rămas o clipă pe coridor, ca să-mi regăsesc aplombul şi să-mi recompun expresia feţei. Pe neaşteptate, se deschise uşa de vizavi şi Regal se ciocni de mine. În elanul lui, mă îmbrânci într-o parte şi, înainte să-mi revin, îmi spuse, în generozitatea lui nemărginită:

— Nu-i nimic, Fitz. Nu mă aştept la scuze din partea unui nenorocit ca tine.

Rămase pe loc şi-şi aranja vesta, în timp ce tinerii care veneau în urma lui ieşiră din cameră chiţăind amuzaţi. Le zâmbi tuturor, apoi se aplecă spre mine să mă întrebe cu glas scăzut şi veninos:

— De la cine vei mai suge acum, că târfa bătrână a murit? Ei, nu-i nicio pagubă. Sunt sigur că vei găsi altă babă care să te cocoloşească. Sau ai de gând să te linguşeşti pe lângă una mai tânără?

Îndrăzni să-mi zâmbească înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a pleca fâlfâind din mâneci, urmat de cei trei linge-blide.

Am crezut că iau foc când am auzit jignirea la adresa reginei. Mă luă pe neaşteptate, ca niciodată. Furia mă izbi în piept şi mi se ridică în gât. Am simţit străbătându-mă o forţă teribilă; buza de sus mi se ridică a mârâit. *Ce este? Ce s-a întâmplat? Ucide-l! Ucide-l! Ucide-l!,* am auzit din depărtare. Am făcut un pas,

următorul ar fi fost un salt, iar dinţii mi s-ar fi înfipt acolo unde gâtul se întâlneşte cu umerii.

— FitzChivalry, am auzit un glas uimit.

Molly! M-am întors spre ea, trecând de la mânie la încântare. Dar ea se retrase repede, spunând: „Îmi cer iertare, domnule”, şi trecu pe lângă mine. Ţinea privirea plecată şi se purta ca o servitoare.

— Molly? am strigat şi m-am dus după ea.

Se opri. Întoarse capul şi-mi oferi un chip nepăsător.

— Domnule? Aţi avut vreun comision pentru mine? mă întrebă cu glas lipsit de intonaţie.

— Un comision?

Sigur că da. M-am uitat în jur, dar pe coridor nu mai era nimeni. Am făcut un pas spre ea şi i-am şoptit cu voce subţire:

— Nu. Mi-a fost aşa de dor de tine, Molly…

— Nu se cuvine, domnule, vă rog să mă iertaţi.

Îmi întoarse spatele mândră, calmă, şi plecă.

— Ce-am făcut? am întrebat-o, consternat şi nervos.

Nu mă aşteptam la un răspuns. Dar ea se opri din nou. Îşi ţinea spatele drept sub straiele albastre şi capul ridicat sub ţesătura pentru păr. Nu se mai întoarse către mine, ci rosti calmă, către pereţi:

— Nimic. Nu aţi făcut nimic, domnule. Absolut nimic.

— Molly! am protestat eu, dar ea dispăru după colţ.

Am rămas pironit, urmărind-o cum se îndepărtează. După o clipă, mi-am dat seama că scoteam un fel de scâncet combinat cu un mârâit.

Hai să mergem la vânătoare mai bine.

Poate că ar fi cel mai bun lucru, m-am trezit încuviinţând. *Să vânăm, să ucidem, să mâncăm, să dormim. Şi să nu facem nimic altceva.*

De ce nu acum?

Nu prea ştiu.

Mi-am adunat gândurile şi am bătut la uşa lui Kettricken. Îmi deschise Rosemary şi mă pofti zâmbind cu gropiţe în obraji. Odată intrat, am înţeles îndată ce treabă avusese Molly acolo. Kettricken ţinea la nas o lumânare verde şi groasă. Pe masă mai erau câteva.

— Mirt, am observat eu.

Kettricken ridică privirea surâzând.

— FitzChivalry, bine ai venit. Intră şi aşază-te. Pot să-ţi ofer de mâncare? Puţin vin?

Am rămas cu ochii la ea. Era total schimbată. I-am simţit puterea, am ştiut că se concentra numai pe ea însăşi. Purta o tunică gri fină şi pantaloni mulaţi.

Părul şi-l pieptănase ca de obicei. Se împodobise modest, cu un colier din mărgele de piatră verde şi albastră. Nu aceasta era femeia pe care o adusesem înapoi la Buckkeep cu câteva zile în urmă. Femeia aceea tulburată, nervoasă, jignită şi confuză. Kettricken din faţa mea era un izvor de seninătate.

— Regina mea, am rostit, şovăitor.

— Kettricken, mă corectă ea blândă.

Se plimbă prin cameră, aranjând lumânările pe rafturi. Mă provoca tocmai pentru că nu mai spunea nimic.

Am păşit spre centrul încăperii. Regina şi Rosemary erau singure. Verity mi se plânsese odată că în camerele lui Kettricken domneşte ordinea dintr-o tabără de ostaşi. Nu exagerase. Mobilierul simplu nu avea nicio pată. Lipseau tapiseriile şi covoarele grele care împodobeau turnul. Pe podea fuseseră întinse rogojini simple de paie, iar ramele sprijineau paravane de pergament pictate delicat cu crengi înflorite şi copaci. Nu era nici urmă de neorânduială. Orice lucru era fie terminat şi pus la loc, fie urma să fie început. Numai aşa pot descrie pacea din camera aceea.

Intrasem prins într-un vârtej de sentimente. Acum stăteam liniştit şi tăcut, respirând regulat şi calmându-mi bătăile inimii. Un colţ al camerei fusese transformat într-un alcov cu paravane din pergament, covor de lână verde pe podea şi bănci scunde şi tapisate, cum văzusem la munte. Kettricken aşeză lumânarea de mirt în spatele unui paravan. O aprinse de la focul din cămin. Ca un răsărit de soare, flacăra dădea viaţă şi căldură scenelor pictate. Kettricken ocoli încăperea ca să se aşeze pe una dintre băncile joase, îmi făcu semn să mă aşez pe cea din faţa ei.

— Vrei să mi te alături? mă invită ea.

I-am făcut pe plac. Mă înconjurau paravanul uşor luminat, iluzia unei odăi intime şi mirosul dulceag de mirt. Banca scundă era foarte confortabilă. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi amintesc pentru ce anume venisem.

— Regina mea, m-am gândit că ai vrea să înveţi câteva jocuri de noroc care se joacă la Buckkeep. Ca să te poţi alătura celor care se distrează cu ele.

— Poate altă dată, mă refuză ea politicos. Dacă tu şi cu mine vom vrea să ne distrăm şi dacă îţi va face plăcere să mă înveţi. Dar numai din aceste motive. Am descoperit că vechile proverbe sunt

adevărate. Nu te poţi depărta prea mult de sinele tău, pentru că fie se rupe legătura cu el, fie te trage înapoi. Eu sunt norocoasă. Pe mine m-a tras înapoi. Sunt din nou sinceră cu mine însămi, FitzChivalry. Asta simţi în mine astăzi.

— Nu înţeleg.

Kettricken surâse.

— Nici nu e nevoie, îmi spuse, apoi tăcu.

Mica Rosemary se aşezase lângă şemineu. Îşi luase tăbliţa şi creta, pretinzând că se distrează. Până şi copila aceea veselă îmi părea prea liniştită în ziua aceea. M-am întors spre Kettricken şi am aşteptat. Dar ea stătea şi se uita la mine, zâmbind nedumerită. Am lăsat să treacă un minut, două, apoi am întrebat-o:

— Ce facem?

— Nimic.

Am tăcut şi eu. După multă vreme, Kettricken rosti:

— Propriile noastre ambiţii şi îndatoriri, cele pe care ni le alegem singuri, hotarele între care vrem să închidem lumea nu sunt decât umbra aruncată de un copac pe zăpadă. Se va muta odată cu soarele, se va clătina în bătaia vântului, iar când se topeşte omătul moale va cădea strâmbă pe pământul zgrunţuros. Dar copacul rezistă. Înţelegi?

Se aplecă puţin în faţă ca să se uite în ochii mei. Avea o privire blândă.

— Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

Mă privi uşor compătimitoare.

— M-ai înţelege, dacă nu te-ai mai strădui s-o faci, dacă ai renunţa să te tot gândeşti la ce e important pentru mine, întrebându-te, pur şi simplu, dacă ideea aceea merită să te preocupe. Dar eu nu te oblig. Aici nu oblig pe nimeni la nimic.

Îşi îndreptă spatele cu o mişcare delicată, fără efort, odihnitoare. Şi iar nu făcu nimic. Stătu în faţa mea şi începu să se dezvăluie. Am simţit cum viaţa ei mă atinge discret şi pluteşte în jurul meu. Era o atingere din cea mai fină. Dacă n-aş fi ştiut ce e Meşteşugul şi Harul, nu cred că aş fi sesizat-o. Prudent, aşa cum aş fi încercat un pod ţesut din pânză de păianjen, mi-am lăsat simţurile să coboare peste ale ei.

Mintea ei porni în căutare. Nu ca a mea, spre un anumit animal sau ca să cercetez împrejurimile. Am renunţat la cuvântul cu care îmi numeam simţul.

Kettricken nu căuta nimic cu Harul ei. Era o fiinţă, aşa cum spusese chiar ea, dar o fiinţă care făcea parte dintr-un întreg. Îşi adună gândurile, studie în ce fel o atingea pânza de păianjen şi fu

mulţumită. Un lucru sensibil şi delicat, în faţa căruia m-am minunat. M-am relaxat şi eu, preţ de-o clipă. Am expirat. Am lăsat Harul să cuprindă totul. Am renunţat la prudenţă, la teama că mă va prinde Burrich. Nu mai făcusem nimic asemănător. Atingerea lui Kettricken era fină ca picăturile de rouă alunecând pe un fir de pânză de păianjen. Eu eram un potop stăvilit, eliberat dintr-odată ca să umple canalele vechi până la revărsare şi să trimită şuvoaie de apă să cerceteze şesurile.

Hai să vânăm! Lupul meu, vesel.

În grajduri, Burrich tocmai curăţase o copită şi-şi îndrepta spatele, ca să se încrunte la pereţi. Cenuşia bătea din picior în boxă. Molly se îndepărta scuturând din umeri şi din păr. În faţa mea, Kettricken se uită la mine de parcă i-aş fi vorbit cu glas tare. Doar o clipă am mai fost reţinut, apucat dintr-o mie de părţi, lungit şi lăţit, orbit necruţător de lumină. Am simţit totul, nu doar oamenii care veneau şi plecau, dar şi fiecare porumbel care flutura din aripi pe streşini, fiecare şoarece care se strecura neobservat printre butoaiele cu vin, fiecare fărâmiţă însufleţită care nu era şi nu fusese fărâmiţată, ci un nod din pânza vieţii. Nimeni nu e singur, nimic nu e uitat, nimic nu e fără înţeles, fără rost sau fără importanţă. Cineva începu să cânte, apoi tăcu şi răsună un cor, alte voci, îndepărtate, vagi, care întrebau: *Ce? Poftim? M-ai strigat? Eşti aici? Visez?* Se agăţau de mine cum se agaţă cerşetorii de mâneca trecătorilor şi am simţit dintr-odată că, dacă nu mă retrag, m-aş trezi ferfeniţă, ca o bucată de pânză. Am clipit, închizându-mă în mine. Am inspirat adânc.

Nu se scursese nicio clipă. Poate o răsuflare, o clipită. Kettricken îmi aruncă o privire piezişă. M-am făcut că nu văd. M-am scărpinat la nas. M-am foit pe scaun.

Mi-am găsit o poziţie convenabilă. S-au mai scurs câteva minute până când am oftat şi am ridicat din umeri, în semn de scuză.

— Mă tem că nu înţeleg jocul, i-am oferit lui Kettricken o explicaţie.

Reuşisem să o enervez.

— Nu e un joc. Nu trebuie să-l înţelegi sau să-l „joci”. Pur şi simplu opreşti totul şi exişti.

M-am prefăcut că mă străduiesc. Am stat nemişcat câteva momente, apoi m-am jucat absent cu manşeta până când privirea reginei se opri asupra mea. Atunci am plecat ochii, ruşinat.

— Lumânarea miroase foarte frumos, am complimentat-o eu.

Kettricken oftă şi renunţă.

— Fata care le face se pricepe foarte bine la mirosuri. Mă simt ca într-o grădină, înconjurată de miresme. Regal mi-a adus una dintre lumânările ei de caprifoi şi după aceea am căutat-o eu, ca să văd ce lucrează. E servitoare aici şi nu are timp şi bani să facă mai multe. Aşa că mă consider norocoasă când mi le oferă.

— Regal, am spus.

Regal vorbeşte cu Molly. Regal o cunoaşte destul de bine ca să ştie că face lumânări. O presimţire sumbră mă strânse pe dinăuntru ca o gheară.

— Regina mea, cred că te reţin de la ceea ce doreşti să faci. Nu aceasta este dorinţa mea. Pot să plec acum şi să revin când ai nevoie de companie?

— Exerciţiul acesta nu înlătură compania, FitzChivalry. Mă privi cu tristeţe. Nu mai încerci o dată să te eliberezi? O clipă, am avut impresia... Nu? Bine, atunci te las să pleci.

Am ghicit părere de rău şi singurătate în vocea ei. Îşi îndreptă ţinuta, inspiră adânc, expiră încet. I-am simţit din nou conştiinţa vibrând pe pânză. E înzestrată cu Har, mi-am zis. Nu în mare măsură, dar îl are.

Am părăsit tăcut camera. M-am distrat puţin, întrebându-mă ce-ar zice Burrich dacă ar afla. Nu tot atât de distractiv a fost când mi-am amintit cum se alertase Kettricken când o cercetasem eu cu Harul. M-am gândit la vânătoarea mea nocturnă cu lupul. Va începe în curând regina să se plângă de vise ciudate?

Certitudinea că voi fi descoperit îmi dădu fiori. Fusesem prea neglijent, prea multă vreme. Ştiam că Burrich îşi dă seama când folosesc Harul. Dacă îşi dădeau seama şi alţii? Puteam fi acuzat de magia animalelor. Am luat o hotărâre şi mi-am întărit sufletul cu ea. A doua zi, aveam să trec la fapte.

11

LUPI SINGURATICI

Bufonul va rămâne întotdeauna unul dintre marile mistere din Buckkeep. Pot spune cu certitudine că nu se ştie nimic sigur despre el. De unde se trage, câţi ani are, dacă e bărbat sau femeie, ce rasă e – toate acestea au fost subiectul multor presupuneri. Faptul cel mai surprinzător e cum a reuşit o persoană atât de cunoscută să-şi păstreze aura de intimitate. Întrebările despre bufon vor fi întotdeauna mai multe decât răspunsurile. A avut el cu adevărat puteri mistice, harul prezicerii, har vrăjitoresc sau pur şi simplu mintea lui ageră şi limba ascuţită îţi dădeau senzaţia că ştie totul înainte de a se întâmpla? Dacă nu cunoştea viitorul, atunci lăsa impresia că îl cunoaşte, iar prin presupunerile lui cumpănite ne-a influenţat pe mulţi dintre noi să-l ajutăm să-i dea o formă aşa cum considera el de cuviinţă.

Alb pe alb. Răsuci urechea. Mişcarea, oricât de fină, îl dădu de gol.

Vezi? l-am întrebat.

Miros.

Eu văd. Am scăpărat din ochi spre pradă. Nicio mişcare. Atât era destul.

Văd! Sări, iepurele ţâşni, iar Puiul porni greoi după el. Iepurele alerga uşor peste zăpada pufoasă, dar lupul trebuia să se ridice şi să sară prin ea. Iepurele îl amăgea ţopăind când aici, când dincolo, în jurul unui pom, în jurul grămezilor de tufe, printre rugi. A rămas acolo? Puiul adulmecă plin de speranţă, dar se înţepă în nasul fin în tufele dese.

A plecat, i-am spus.

Eşti sigur? De ce nu m-ai ajutat?

Nu pot urmări vânatul în zăpada afânată. Trebuie să pândesc şi să sar când e suficient un singur salt.

Aha. Iluminare. Gânduri. *Suntem doi. Ar trebui să vânăm împreună. Eu gonesc vânatul şi îl îndrept spre tine. Tu eşti gata să sari şi să-i rupi gâtul.*

Am clătinat încet din cap. *Trebuie să înveţi să vânezi singur, Puiule. Nu voi fi întotdeauna cu tine, cu mintea sau cu trupul.*

Lupul nu trebuie să vâneze singur.

Poate că nu. Dar mulţi aşa fac. Şi tu vei face la fel. Dar n-am avut de gând să începi cu iepuri. Să mergem.

Se culcă la călcâiele mele, bucuros că eu sunt cel care conduce drumul. Plecaserăm din turn înainte ca lumina iernatică să încărunţească cerul. Acum era albastru, senin şi rece. Urma după care mergeam nu era decât un făgaş greu de ghicit printre nămeţi. Mă afundam în zăpadă până la genunchi la fiecare pas. În jurul nostru, pădurea încremenise a iarnă, trezită numai de câte-o păsărea care săgeta albul sau croncănitul îndepărtat al ciorilor. Era o pădure deschisă, formată mai mult din puieţi şi din câte-un copac foarte înalt, scăpat din focul care pustiise panta dealului. Vara era o pajişte numai bună pentru capre. Copitele lor mici şi ascuţite tăiaseră drumul pe care mergeam noi. Ducea la o colibă sărăcăcioasă de piatră, un ţarc prăbuşit şi un adăpost pentru capre. Nu se folosea decât vara.

Puiul a fost în al nouălea cer când m-am dus după el de dimineaţă. Mi-a arătat pe unde să ocolim ca să nu ne vadă gărzile. O poartă veche pentru vite, demult zidită, era portiţa lui de scăpare. Pământul alunecase şi deplasase piatra şi mortarul, formând o crăpătură destul de largă ca să se furişeze prin ea. Zăpada bătătorită mi-a arătat că trecuse deseori pe acolo. După ce trecuserăm dincolo de ziduri, ne îndepărtaserăm pe furiş de turn, ca două umbre în lumina pierdută de stele şi lună în omătul alb. Odată ajunşi la o distanţă sigură de turn, Puiul transformase excursia în exerciţiu de pândă. O luase la goană înainte, ca să se ascundă în aşteptarea mea, să-mi tragă o labă cu ghearele desfăcute sau să mă pişte cu colţii. Pe urmă fugise într-un cerc larg în jurul meu, ca să mă atace din spate. L-am lăsat să se joace, bucuros că-mi pun oasele în mişcare şi că mă zbengui ca un puşti necopt. Aveam grijă să înaintăm întruna, aşa că, până când a răsărit soarele şi s-a luminat, eram la kilometri întregi de Buckkeep, într-o zonă rareori călcată de om iarna. Din pură întâmplare am văzut iepurele alb pe zăpadă. Mă gândeam la o pradă mai modestă pentru prima vânătoare a Puiului.

De ce venim aici? întrebă el, imediat ce am zărit coliba.

Ca să vânăm, i-am răspuns simplu. M-am oprit la distanţă de ea. Puiul se culcă pe burtă lângă mine, aşteptând. *Ei, ce-aştepţi? Du-te şi caută urme de vânat.*

O, grozavă vânătoare, ce să spun! Să adulmeci printr-o vizuină de oameni după resturi. Dezgustător.

Nu după resturi. Du-te şi uită-te.

Săltă înainte, apoi coti spre colibă. L-am urmărit cum aleargă. Învăţase multe în vânătorile noastre din vis, dar acum voiam să vâneze fără niciun pic de ajutor din partea mea. Nu mă îndoiam că poate. M-am mustrat că tot amânasem să mi-o dovedească.

Rămase în tufişurile ninse cât îl ţinu răbdarea. Se apropie de colibă prudent, cu urechile ciulite şi cu botul ridicat. *Mirosuri vechi. Oameni. Capre. Frig şi vechi.* Rămase împietrit o clipă, apoi făcu un pas precaut în faţă. Se deplasa cu mişcări chibzuite şi precise. Urechile aplecate în faţă, coada dreaptă, era încordat şi concentrat. *ŞOARECE!* Sări şi-l prinse. Îl scutură de cap, îi rupse gâtul rapid şi-l aruncă în aer. Îl prinse din zbor. *Şoarece!* mă anunţă vesel. Îşi răsuci prada în aer şi sări după ea, dansând pe labele din spate. O prinse din nou, delicat, cu dinţii mici din faţă, şi iar o azvârli. M-am uitat la el mândru şi aprobator. Când termină cu joaca, din şoarece mai rămăsese doar blana zdrenţuită. Îl mâncă dintr-o înghiţitură şi veni ţopăind la mine.

Şoareci! Locul geme de şoareci! Coliba e plină de mirosul şi de urmele lor.

Mi-am zis eu că trebuie să fie o mulţime pe-aici. Căprarii se tot plâng de ei, năpădesc coliba şi le mănâncă proviziile vara. Am bănuit că rămân aici şi peste iarnă.

Foarte graşi pentru vremea asta, observă Puiul şi o şterse săltând. Vână cu entuziasm sălbatic, dar numai până îşi potoli foamea. Apoi veni rândul meu să mă apropii de colibă. Zăpada se adunase în mormane în faţa uşii de lemn şubrede pe care am deschis-o cu umărul. Înăuntru era un dezastru. Ninsese prin acoperişul de trestie şi rămăseseră dungi pe podeaua murdară. Am văzut un cămin cu cârlig pentru ceainic şi un horn improvizat. Un taburet şi o bancă de lemn erau singurele piese de mobilier din colibă. Mai rămăseseră câteva resturi de lemne în cămin. Le-am folosit ca să aprind focul pe pietrele înnegrite. L-am lăsat să ardă încet, numai cât să mă încălzesc şi să dezgheţ pâinea şi carnea pe care le adusesem cu mine. Puiul veni şi el să guste, mai mult ca să mănânce de la mine decât de foame. Explora în linişte coliba.

Plin de şoareci!

Ştiu. Am şovăit, apoi m-am forţat să adaug: *N-o să mori de foame aici.*

Ridică imediat botul din ungherul pe care-l adulmeca. Făcu doi-trei paşi spre mine, apoi se opri, cu labele înţepenite. Mă pironi din priviri. I-am citit sălbăticia în ochii întunecaţi. *Mă părăseşti aici.*

Da. Ai mâncare cu grămada. O să mă întorc peste un timp, să mă asigur că eşti bine. Cred că o să te descurci. Vei învăţa să vânezi. La început, şoareci, apoi... vânat mai mare...

Mă trădezi. Trădezi haita.

Nu. Nu suntem o haită. Te eliberez, Puiule. Ne-am apropiat prea mult. Nu e bine, pentru niciunul dintre noi. Te-am avertizat demult că nu vreau să mă leg de tine. Nu putem să împărţim unul viaţa celuilalt. E mai bine pentru tine să pleci, singur, să devii ceea ce te-ai născut să fii.

M-am născut să fac parte dintr-o haită. Ridică ochii spre mine. *Vrei să spui că sunt lupi aici care vor accepta un străin pe teritoriul lor şi-l vor primi în haita lor?*

Am fost nevoit să întorc privirea. *Nu. Nu sunt lupi pe-aici. Ar trebui să străbaţi drum lung ca să ajungi într-un loc destul de sălbatic pentru ca lupii să trăiască nestingheriţi.*

Atunci ce mă aşteaptă aici?

Mâncare. Libertate. Viaţa ţa, alta decât a mea.

Izolare. Îmi arătă colţii, apoi, brusc, întoarse capul. Se îndreptă spre uşă şi mă ocoli făcând un cerc larg. *Oamenii.* Rânji dispreţuitor. *Într-adevăr, nu eşti haită, ci om.* Se opri în dreptul uşii deschise ca să se mai uite o dată la mine. *Oameni sunt într-adevăr cei care cred că pot conduce vieţile altora, dar nu se apropie de ei. Crezi că legătura e hotărâtă de unul sau de altul? Inima mea îmi aparţine. O dau cui vreau. Nu o voi da celui care mă azvârle. Nici nu mă voi supune celui care nu crede în haită şi în legătura dintre cei ce-o formează. Crezi că voi rămâne aici, să adulmec bârlogul ăsta al oamenilor, să mă reped la şoarecii care au venit să le mănânce resturile de mâncare, să fiu ca ei, animale care trăiesc de pe urma oamenilor? Nu. Dacă nu e să formăm o haită, atunci nu suntem înrudiţi. Nu-ţi datorez nimic, cu atât mai puţin supunere. Nu voi rămâne aici. Voi trăi după voia mea.*

Un gând viclean. Îmi ascundea ceva şi l-am ghicit.

Faci ce vrei, Puiule, în afară de un singur lucru. Nu mă vei urmări înapoi la Buckkeep. Ţi-o interzic.

Mi-o interzici? Mi-o interzici? Îi interzici vântului să bată pe lângă vizuina ta de piatră sau ierbii să crească în pământul dimprejurul ei. Atâta drept ai tu. Să interzici.

Fornăi şi-mi întoarse spatele. Am făcut un efort de voinţă şi i-am vorbit pentru ultima oară.

— Puiule! l-am strigat, cu glas omenesc.

Se răsuci speriat. La glasul meu, lăsă urechile mici pe spate. Vru să-mi arate colţii. Dar nu apucă, pentru că l-am *respins.* Un lucru pe care ştiusem dintotdeauna cum să-l fac, aşa cum ştii din instinct să-ţi tragi degetul din foc. Rareori mă foloseam de această forţă, pentru că, mai demult, Burrich o întorsese împotriva mea şi nu mă mai încredeam în ea. Nu l-am împins aşa cum o făcusem când era în cuşcă. L-am îndepărtat cu toată puterea, respingerea mintală devenind aproape fizică atunci când se retrase din mintea mea. Făcu un salt înapoi, apoi rămase cu picioarele depărtate pe zăpadă, gata s-o ia la goană. Mă privi şocat.

— PLEACĂ! am strigat cuvântul omenesc, cu glas omenesc, şi apoi l-am *respins* din nou cu fiecare fărâmă de Har pe care o aveam. O luă la fugă, nu graţios, ci sărind în zăpadă pe unde apuca. Mi-am pus frâu mie însumi, refuzând să-l urmăresc cu mintea şi asigurându-mă că nu se opreşte. Nu. Gata, s-a terminat. *Respingerea* a însemnat o rupere, nu doar retragerea mea, ci tăierea oricăror legături pe care lupul le avea cu mine. Retezarea lor. Şi mai bine să rămână aşa. Totuşi, stând şi holbându-mă la tufişurile după care dispăruse, am simţit un gol foarte asemănător cu frigul, un tremur de dor, o absenţă. Am auzit oameni vorbind despre un membru retezat. Pipăiau locul în care ar fi trebuit să fie partea lipsă din ei.

Am părăsit coliba şi am pornit spre casă. Cu cât mă îndepărtam, cu atât mă durea mai tare. Nu era o durere trupească, dar numai cu ea puteam să-mi compar suferinţa. Mă simţeam pustiit şi jupuit, ca şi când mi-ar fi sfărâmat cineva carnea şi oasele. Era mai rău decât atunci când Burrich mi-l luase pe Curiosul, pentru că acum mi-o făcusem cu mâna mea. Sfârşitul după-amiezii aducea frig mai mare decât zorii cenuşii. Am încercat să mă conving că nu-mi era ruşine. Făcusem ce trebuia. Ca şi cu Virago. Am alungat amintirea ei. Nu. Puiului îi va fi bine. Mai bine decât cu mine. Ce viaţă ar duce un animal sălbatic, dacă ar trebui să stea ascuns, în pericol de a fi descoperit de câinii turnului sau de vânători sau de oricine îl zărea? Da, poate că acum era izolat, poate că se simţea singur, dar avea să trăiască. Legătura noastră fusese retezată. Ispita stăruia să cercetez cu mintea împrejurimile,

ca să văd dacă îl mai simt, să pipăi şi să aflu dacă mintea lui o mai atinge, cât de cât, pe a mea. Am rezistat ferm, mi-am ferecat gândurile faţă de el cât am putut. A plecat. Nu mă va urmări. Nu după ce l-am *respins* aşa. Nu. Călcam mai departe prin zăpadă şi refuzam să mă uit înapoi.

Dacă nu aş fi fost cufundat în gânduri, atât de hotărât să mă izolez în mine, poate că aş fi observat ceva. Dar mă îndoiesc. Nu aveam ce face cu Harul împotriva neoamenilor. Nu ştiu dacă stătuseră la pândă sau dacă nimerisem eu exact în ascunzătoarea lor. Mi-am dat seama de prezenţa lor când am fost lovit în spate şi am căzut cu nasul în zăpadă. La început, am crezut că e Puiul, venit înapoi să-mi înfrunte hotărârea. M-am rostogolit şi am dat să mă ridic, dar un altul m-a apucat de umăr. Neoameni, trei bărbaţi, unul tânăr şi doi bine clădiţi, cândva cu muşchi de oţel. Am înregistrat totul în minte, cântărindu-i ca pentru un exerciţiu primit de la Chade. Unul dintre zdrahoni avea cuţit, ceilalţi, ciomege. Haine rupte şi soioase. Feţe roşii cojite de frig, bărbi murdare, laţe jegoase. Vânătăi şi tăieturi pe obraji. Se luptau între ei sau atacaseră pe altcineva înaintea mea?

Am smuls braţul care mă strângea de umăr şi m-am îndepărtat de ei cât am putut. Aveam un cuţit la cingătoare. Nu foarte lung, dar era bun şi el. Nu bănuisem că voi avea nevoie de arme, că mai existau neoameni lângă Buckkeep. Făcură un cerc larg în jurul meu, blocându-mă în mijlocul lui. Mă lăsară să scot cuţitul. Nu părea să-i îngrijoreze.

— Ce vreţi? Mantaua mea?

Am desfăcut gaica şi am lăsat-o să cadă. Unul dintre ei se uită la ea, dar nimeni nu sări s-o ia, aşa cum sperasem. Mi-am schimbat poziţia, m-am învârtit, încercând să-i văd pe toţi deodată, să nu fie niciunul în spatele meu. Nu era uşor.

— Mănuşile?

Le-am smuls de pe mâini şi le-am aruncat spre cel mai tânăr. Le lăsă la picioare, unde căzuseră. Neoamenii icneau şi se foiau, clătinându-se, urmărindu-mă din priviri. Niciunul nu voia să atace primul. Ştiau că am cuţit; cel dintâi care sărea la mine ar fi fost rănit. Am făcut câţiva paşi spre o deschizătură din cerc. Se deplasară ca să-mi blocheze drumul.

— Ce vreţi? am răcnit.

M-am răsucit, plimbându-mi privirea de la unul la altul şi, preţ de-o clipă, l-am fixat doar pe unul. Nu am citit în ochii lui nici cât citisem într-ai Puiului. Nu sălbăticie pură, ci nenorocirea provocată de foame şi de nevoi. M-am uitat lung la el. Clipi.

— Carne, mormăi el, de parcă i-aş fi scos cuvântul cu cleştele din gură.

— N-am carne, niciun fel de mâncare. De la mine nu veţi primi nimic, decât bătaie!

— Tu, grohăi altul, scoţând un hohotit grotesc. Jalnic, crud. Carne!

Aşteptasem prea mult, mă uitasem prea mult doar la un neom, pentru că altul îmi sări brusc în spate, îşi aruncă braţele în jurul meu, mă prinse de mână şi, pe neaşteptate, înspăimântător, îşi înfipse dinţii în carnea mea, acolo unde ceafa mi se întâlnea cu umărul. Carne. Eu.

M-a cuprins o groază neînchipuită şi m-am luptat, m-am luptat ca atunci când îi înfruntasem pe neoameni prima dată, sălbatic, aşa cum numai ei puteau fi. Vremea rea ţinea cu mine, pentru că erau morţi de foame şi de frig. Îşi mişcau mâinile stângaci, iar dacă ne mâna pe toţi dorinţa nebună de a supravieţui, cel puţin a mea era nouă şi puternică, pe când a lor fusese ciuntită de traiul mizerabil. Agresorul îmi smulse o bucată de carne, dar am reuşit să mă eliberez. Asta ţin minte clar. Restul e un haos, nu mai ştiu ce şi când s-a petrecut. Am înfipt cuţitul în coastele agresorului. Un deget îmi intră în ochi, apoi l-am auzit trosnind când l-am scos. Cum mă luptam doar cu un neom, altul mă pocnea pe spate cu ciomagul, până când am reuşit să-l întorc pe tovarăşul lui, să primească el loviturile. Nu mă durea spinarea, iar carnea sfâşiată de la ceafă era doar un loc cald, din care curgea sânge. Nu simţeam nicio rană, nu-mi pierise dorinţa de a-i omorî pe toţi. Nu-i puteam doborî. Erau prea mulţi. Tânărul căzuse în zăpadă şi scuipa sânge, dar celălalt mă strângea de gât, iar al treilea se lupta să smulgă lama înfiptă în carnea mea şi încâlcită în cutele mânecii. Dădeam din picioare, fluturam din mâini, încercând zadarnic să-i rănesc pe agresori. Lumea se întuneca, iar cerul se învârtea.

Frate!

Colţii ascuţiţi şi trupul năvalnic se năpustiră ca un berbec asupra porţii, dărâmându-ne în zăpadă.

În cădere, neomul care mă strangula slăbi strânsoarea şi am reuşit să trag aer în plămâni. Mi-am revenit şi am prins imediat curaj să mă bat din nou, să uit de răni şi durere, să lupt! Jur că m-am văzut, roşu la faţă de sufocare, am văzut sângele curgând şuvoaie şi îmbibându-se şi am simţit mirosul înnebunitor. Mi-am dezvelit dinţii. Puiul îl trase pe neom de pe mine. Se repezi la el cu

o viteză de care niciun om nu era în stare, spintecând, izbind şi săltând înainte ca duşmanul să-l apuce de blană. Atacă din nou.

Îmi amintesc că am ştiut când i-a prins gâtul între fălci. Moartea trosni în propriile mele fălci, iar sângele ţâşni şuvoi, îmi umezi botul şi mi se scurse pe gât. Am scuturat din cap, am sfâşiat carnea cu dinţii, am stors din neom şi ultima picătură de viaţă, lăsând-o să i se scurgă pe veşmintele împuţite.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Stăteam în zăpadă, cu spatele proptit de un copac. Puiul se trântise nu departe de mine. Avea stropi de sânge pe labele din faţă. Le curăţa, lingându-le cu grijă, îndelung, temeinic.

Mi-am ridicat mâneca şi m-am şters la gură şi pe bărbie. Nu era sângele meu. M-am lăsat brusc în genunchi, am scuipat păr şi am vomitat, dar nici măcar gustul amar al fierii n-a reuşit să-l alunge pe cel de carne şi de sânge. M-am uitat la cadavru, am întors capul. Avea gâtul sfârtecat. Într-o clipă de groază mi-am adus aminte cum am retezat cu dinţii tendoanele încordate de la gât. Am închis ochii strâns. Am rămas nemişcat.

Un nas rece pe obrazul meu. Am deschis ochii. Lupul stătea lângă mine şi mă privea. *Puiule.*

Ochi Întunecaţi, mă corectă el. Mama m-a botezat Ochi Întunecaţi. Am fost ultimul dintre fraţi care a deschis ochii. Adulmecă aerul şi strănută imediat. Cercetă cadavrele. Fără să vreau, i-am urmărit privirea. Îl înjunghiasem pe cel tânăr, dar nu murise repede. Ceilalţi doi...

I-am ucis mai repede, remarcă Ochi Întunecaţi. *Dar eu nu am dinţi de vacă. Te-ai descurcat bine pentru un om.* Se ridică şi se scutură. Mă stropi cu sânge cald şi rece pe faţă. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-am şters şi am înţeles.

Sângerezi.

Şi tu. A scos lama din tine ca s-o înfigă în mine.

Arată-mi rana.

De ce?

Răspunsul meu îngheţă în aer. În curând se lăsa noaptea. Sub cerul serii, copacii îşi înnegriră crengile. Nu-mi trebuia lumină ca să-l văd pe Pui. Nici nu trebuia să-l văd. Trebuie să-ţi vezi urechea, ca să ştii că e a ta? Nu avea rost să-mi neg acea parte din trup, aşa cum nu avea rost să neg existenţa Puiului.

Suntem fraţi. Suntem haită. M-am dat bătut.

Suntem?

M-am simţit cercetat, pipăit, mi se cerea atenţia. Mi-am adus aminte că-l simţisem şi înainte, dar îl alungasem. De data asta, nu

l-am mai alungat. M-am concentrat asupra lui, i-am oferit întreaga mea atenţie. Ochi Întunecaţi era aici, în carne şi oase, şi nu l-am evitat. Ştiam că lama îi intrase în umăr, între muşchii mari de acolo. Îşi ţinea laba îndoită la piept. Am şovăit şi am simţit că îl doare şovăiala mea. N-am mai stat pe gânduri, ci l-am cercetat cum făcuse şi el cu mine. *Încrederea nu e încredere, daca nu e desăvârşită.* Atât de apropiaţi eram, că nu ştiu care dintre noi îşi oferea gândurile mai întâi. O clipă, lumea se dublă când simţurile lui Ochi Întunecaţi coborâră peste ale mele: adulmeca morţii, auzea vulpile cum se apropie deja, vedea perfect în lumina slabă. Apoi lumea deveni iar una, iar simţurile lui se împletiră cu ale mele. Eram legaţi.

Frigul îndărătnic împietrea ţinutul şi-mi intra în oase. Mi-am găsit mantia înţepenită de chiciură, dar am scuturat-o şi am îmbrăcat-o. N-am strâns-o pe mine, am ţinut-o la distanţă de rănile provocate de muşcături. Am reuşit să-mi pun şi mănuşile, în ciuda durerii din braţ.

— Am face mai bine să plecăm, i-am spus blând Puiului. Când ajungem acasă, ne spălăm şi ne bandajăm. Dar mai întâi să ajungem acolo şi să ne încălzim.

I-am ghicit încuviinţarea. Pe drum, merse alături de mine, nu în spatele meu. Ridică botul o singură dată, ca să adulmece aerul curat. Se porniseră vântul şi ninsoarea. Atât. Nasul lui îmi spuse că nu trebuie să mă mai tem de neoameni. Nu mai simţea alţii, doar miasma celor lăsaţi în urmă, tot mai ştearsă, devenită duhoare de hoit, amestecată cu mirosul vulpilor care veneau să-i devoreze.

Te-ai înşelat, observă Puiul. *Niciunul dintre noi nu vânează bine singur.* Plăcere vicleană. *Sau crezi că te-ai descurcat bine înainte de a veni eu?*

— Lupul nu trebuie să vâneze singur. Am încercat să fiu demn.

Îmi scoase limba. *Nu te teme, frăţioare. Sunt aici.*

Am mers mai departe prin zăpada proaspătă şi copacii negri. *Nu mai e mult până acasă,* mă încuraja Puiul. Şontâcăind prin nămeţi, i-am simţit forţa împletindu-se cu a mea.

Se apropia de amiază când am ajuns la uşa lui Verity. Îmi bandajasem frumos braţul şi-l ascundeam într-o mânecă largă. Rana nu era gravă, dar mă durea. Mai greu îmi fusese să acopăr muşcătura de la ceafă. Neomul îmi smulsese o bucată din carne şi pierdusem mult sânge. Noaptea trecută, când mă uitasem în oglindă, fusesem gata să leşin. Curăţând rana, sângerasem din

nou; îmi lipsea o parte din trup. Iar dacă Ochi Întunecaţi n-ar fi intervenit, mi-ar fi lipsit una şi mai mare. Nu pot descrie cât m-a îngrozit gândul. M-am bandajat, dar cam stângaci. Mi-am ridicat cămaşa şi am strâns-o ca să ascund bandajul. Apăsa dureros pe rană, dar o masca. Am bătut agitat la uşă şi mi-am dres glasul.

Charim îmi spuse că Verity nu e acolo. Avea o privire foarte îngrijorată. Am încercat să nu mă îngrijorez şi eu.

— Nu-i poate lăsa o clipă singuri pe constructorii navelor, nu?

Servitorul scutură din cap la ironia mea.

— S-a dus în turn, răspunse bătrânul scurt.

Am plecat. Uşa se închise încet în spatele meu.

Kettricken mă avertizase. Încercasem să uit partea aceea din conversaţia noastră. Căutând scările spre turn, mă trecură fiori de groază. Verity nu avea de ce să se afle acolo. În turn urca vara, pe vreme frumoasă, când piraţii ne jefuiau ţărmul. Ce să caute acolo iarna, mai ales pe vântul şi ninsoarea de afară? Nu avea niciun motiv, în afară de atracţia vătămătoare a Meşteşugului.

Îi simţisem şi eu ispita, mi-am adus aminte. Am scrâşnit din dinţi şi am început urcuşul interminabil. Cunoşteam, de-o vreme, extazul ameţitor al Meşteşugului. Vorbele lui Galen, Maestrul Meşteşugului, îmi brăzdau amintirea ca o cicatrice lăsată de o rană veche: „Dacă sunteţi slabi”, ne ameninţase el, „dacă nu vă puteţi concentra şi disciplina, dacă sunteţi lăsători şi înclinaţi spre plăceri, nu veţi stăpâni Meşteşugul. Mai degrabă el vă va stăpâni pe voi. Învăţaţi să vă refuzaţi plăcerile; renunţaţi la toate slăbiciunile care vă ademenesc. Apoi, când v-aţi întărit ca oţelul, poate că veţi fi pregătiţi să cunoaşteţi ispita Meşteşugului şi să vă feriţi de ea. Dacă îi cedaţi, veţi fi ca un bebeluş mare, fără minte şi bălos.” Apoi ne-a învăţat, cu privaţiuni şi pedepse care depăşeau puterea de imaginaţie a unei minţi sănătoase. Cu toate acestea, aflând ce este Meşteşugul, nu am cunoscut bucuria aceea imensă de care pomenise Galen, ci sângele a început să-mi alerge prin vene şi inima să-mi bată nebuneşte, cum mi se întâmpla uneori când auzeam muzică, vedeam ţâşnind un fazan lucios toamna, în pădure, sau calul meu făcea un salt desăvârşit peste un obstacol dificil. Clipa aceea în care toate sunt în echilibru şi se răsucesc perfect, cum se rotesc păsările în zbor. Meşteşugul îţi oferea senzaţia aceea, dar nu pentru o clipă, ci pentru atâtea câte putea omul suporta, care devenea mai puternică şi mai pură pe măsură ce stăpâneai mai bine Meşteşugul. Cel puţin aşa credeam eu. Îmi pierdusem definitiv îndemânarea când voinţa mea se luptase cu cea a lui Galen. Îmi ridicasem nişte ziduri de apărare atât de

groase, că nici măcar o persoană iscusită la Meşteşug precum Verity nu putea ajunge întotdeauna până la mine. Nu reuşeam să mă detaşez de mintea mea decât rareori, pentru că îndemânarea mea era schimbătoare şi agitată ca un cal nărăvaş.

M-am oprit la uşa lui Verity. Am tras aer în piept foarte adânc, am răsuflat încet, ca să nu mă las copleşit de gânduri negre. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu avea rost să mă zbat pentru ce-a fost. După vechiul meu obicei, am intrat fără să bat, ca să nu tulbur concentrarea prinţului.

N-ar fi trebuit să folosească Meşteşugul. Deschisese obloanele şi se sprijinise de pervaz. Vântul şi zăpada îşi făceau de cap prin cameră, stropindu-i părul, cămaşa şi vesta neagră. Inspira prelung şi regulat, ca şi când dormea adânc sau îşi trăgea sufletul după o alergătură serioasă. Nu-şi dădu seama de prezenţa mea.

— Prinţe Verity? am întrebat şoptit.

Se întoarse către mine. Am simţit cum mă arde pe faţă căldura, lumina şi vântul din privirile lui. Mă cercetă cu atâta forţă, încât mă smulse din mine, puse stăpânire pe mintea mea, eu nemaiîncăpând în ea. Într-o clipă m-am înecat în el, în următoarea se retrase din mine atât de repede, încât m-am clătinat şi-am rămas fără suflare, ca un peşte aruncat de valuri pe ţărm. Veni lângă mine dintr-un pas, mă prinse de cot şi mă ajută să mă ţin pe picioare.

— Iartă-mă. Nu te aşteptam. M-ai speriat.

— Ar fi trebuit să bat, prinţul meu, i-am spus şi apoi am înclinat din cap în semn că mi-am revenit. Ce se întâmplă acolo, de priveşti cu atâta intensitate?

Întoarse ochii de la mine.

— Mai nimic. Nişte băieţi urmăresc pe stânci un cârd de balene la joacă. Două nave de-ale noastre au ieşit la pescuit. În ciuda vremii, deşi nu le place prea mult.

— Atunci nu-i cauţi pe Străini...

— Nu ies pe vremea asta. Dar eu stau la pândă. Se uită la braţul meu, cel căruia tocmai îi dăduse drumul, şi schimbă subiectul. Ce-ai păţit?

— De-asta am venit să te văd. M-au atacat nişte neoameni. Chiar pe creasta aceea unde merge bine vânătoarea de potârnichi. Lângă coliba păstorilor de capre.

Mişcă iute din cap, încruntându-şi sprâncenele negre.

— Cunosc zona. Câţi au fost? Cum arătau?

I-am descris repede. El înclină scurt din cap, deloc mirat.

— Mi s-a spus că sunt acolo de acum patru zile. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape de Buckkeep aşa de repede. Dacă nu cumva se îndreaptă în direcţia asta zilnic. I-ai omorât?

— Da. Te aşteptai la asta? Eram şocat. Am crezut că i-am terminat pe toţi.

— I-am terminat pe aceia care s-au aflat atunci acolo. Mai sunt şi alţii care vin spre noi. I-am urmărit cu ajutorul rapoartelor, dar nu mă aşteptam să fie atât de aproape.

Mi-am adunat iute puterile, mi-am controlat vocea:

— Prinţul meu, de ce îi mai urmărim? De ce nu... rezolvăm problema?

Verity tuşi scurt şi se întoarse către fereastră.

— Uneori trebuie să aştepţi şi să-l laşi pe duşman să-şi termine mişcarea, ca să-i descoperi strategia. Mă înţelegi?

— Neoamenii au o strategie? Nu cred, prinţul meu. Erau...

— Povesteşte-mi amănunţit, îmi porunci Verity fără a se uita la mine.

Am avut o mică ezitare, apoi i-am spus toată povestea. Spre sfârşit, m-am cam bâlbâit. Am lăsat propoziţiile neterminate.

— Dar am reuşit să scap din strânsoarea lui. Toţi trei au murit acolo.

Verity nu-şi luă ochii de la mare.

— Ar trebui să eviţi bătăile, FitzChivalry. Întotdeauna te alegi cu răni.

— Ştiu, prinţul meu, am recunoscut cu umilinţă. Hod a făcut tot ce-a putut cu mine...

— Dar nu ai fost instruit să te baţi. Altele sunt talentele tale. Şi pe acelea ar trebui să le foloseşti ca să ai grijă de tine. Da, ştii să lupţi bine cu sabia, dar nu ai muşchii şi greutatea unui bătăuş. Cel puţin, nu încă. Şi se pare că tu la bătaie ajungi de câte ori te lupţi.

— N-am prea avut ocazia să-mi aleg arma, am replicat, cam ţâfnos, apoi am adăugat: prinţul meu.

— Nu. Şi nu o vei avea.

Vorbea ca de la kilometri depărtare. Aerul încărcat îmi spunea că-şi foloseşte Meşteşugul chiar în timp ce vorbeşte cu mine.

— Totuşi, mă tem că trebuie să te trimit din nou undeva. S-ar putea să ai dreptate. Urmăresc ce se întâmplă de prea multă vreme. Neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep. Nu îmi pot imagina de ce, dar a le afla motivul nu e la fel de important ca a-i opri să-şi atingă scopul. Te însărcinez din nou cu aceeaşi problemă, Fitz. Poate că, de data asta, o pot opri pe doamna mea să intervină. Am înţeles că, dacă vrea să călărească, are o gardă proprie?

— Aşa este cum ţi s-a spus, prinţe, i-am confirmat, blestemându-mă că nu venisem mai repede să-i vorbesc despre garda reginei.

Se întoarse să mă privească în ochi.

— Zvonurile spun că tu ai permis formarea ei. Nu vreau să-ţi fur laurii, dar când zvonul a ajuns la urechile mele, am lăsat lumea să creadă că eu ţi-am cerut-o. Cum, probabil, am şi făcut-o. Pe ocolite.

— Prinţul meu, am dat să mă apăr, dar am avut inspiraţia să mă opresc.

— Dacă vrea neapărat să călărească, măcar e păzită. Deşi aş prefera să nu mai dea peste neoameni. Aş vrea să-i găsesc o ocupaţie, adăugă Verity, istovit.

— Grădina Reginei, i-am sugerat, amintindu-mi că Patience pomenise de ea.

Verity ridică mirat ochii spre mine.

— Cea veche, din vârful turnului, i-am explicat. A fost lăsată în paragină de ani de zile. Am văzut ce-a mai rămas din ea înainte ca maestrul Galen să ne poruncească s-o distrugem, ca să ne facem loc pentru lecţiile de Meşteşug. Trebuie să fi fost o adevărată încântare cândva. Ghivece cu pământ şi verdeaţă, statui, plante agăţătoare.

Verity surâse pentru sine.

— Şi bazine de apă cu nuferi, peşti şi chiar broscuţe. Păsările veneau în grădină deseori vara, să bea şi să se bălăcească în ele. Mă jucam cu Chivalry acolo. Mama atârnase de sfori clopoţei de sticlă şi metal lucios şi când bătea vântul răsunau şi sclipeau ca giuvaierele în soare.

Mă cuprinse o căldură plăcută când prinţul pomeni de locul acela din vremuri trecute.

— Mama ţinea o pisică de vânătoare care se tolănea pe pietrele calde, în bătaia soarelui. Hisspit, aşa o chema. Blană pătată şi urechi cu smoc în vârf. O aţâţam cu sfoară şi mănunchiuri de pene şi ne pândea de după ghivecele de flori. Asta în loc să învăţăm tăbliţele cu plante. Eu niciodată nu le-am ştiut bine. Îmi stătea mintea la multe altele. În afară de cimbru. Ştiu toate soiurile pe care le avea mama. Cultiva mult cimbru. Şi iarba-pisicii.

— Kettricken ar fi încântată de un asemenea loc, am spus eu. Se ocupa mult de grădini la munte.

— Serios? Păru surprins. Am crezut că-şi petrecea timpul cu activităţi mai... brute.

M-am supărat puţin pe el. Nu, nu m-am supărat, m-am înfuriat. Cum era posibil să ştiu eu mai multe despre soţia lui decât el?

— Avea grădină, i-am spus eu, serios. Cu multe plante. Şi ştia la ce folosesc toate. Ţi-am povestit şi eu despre ele.

— Da, cred că da. Oftă. Ai dreptate, Fitz. Du-te la ea în numele meu şi spune-i despre Grădina Reginei. Acum e iarnă şi nu poate face prea multe pentru ea. Dar la primăvară ar fi o minunăţie s-o vedem înflorită...

— Poate ar fi bine să te duci tu, prinţul meu, am îndrăznit, dar el clătină din cap.

— Nu am timp. Dar am încredere în tine. Şi acum, hai jos, la hărţi. Am ceva de discutat cu tine.

M-am întors imediat spre uşă. Verity veni după mine mai încet. I-am ţinut uşa. În prag, se opri şi se uită peste umăr la fereastra deschisă.

— Mă cheamă, recunoscu el, pur şi simplu, ca şi când ar fi spus că-i plac prunele. Mă cheamă de câte ori nu sunt ocupat. Aşa că trebuie să fiu ocupat, Fitz. Foarte ocupat.

— Înţeleg, am rostit încet, dar nu prea convins.

— Nu. Nu înţelegi, mă contrazise Verity categoric. E ca singurătatea absolută, băiete. Pornesc în căutare şi îi ating pe alţii. Pe unii, foarte uşor. Dar nimeni nu caută să mă atingă pe mine. Când trăia Chivalry... Încă mi-e dor de el, băiete. Câteodată sunt singur în numele lui; ca şi cum aş fi ultimul dintr-o specie. Ultimul lup, de exemplu, plecat singur la vânătoare. Am simţit un fior pe şira spinării.

— Dar regele Shrewd? am îndrăznit să întreb.

Verity clătină din cap.

— Rareori se mai foloseşte de Meşteşug. I-au slăbit puterile şi îi consumă şi trupul, nu doar mintea.

Am coborât câteva trepte.

— Tu şi cu mine suntem singurii care ştim lucrul ăsta, adăugă în şoaptă.

Am încuviinţat în tăcere. Păşeam încet pe scări.

— S-a uitat vraciul la braţul tău?

Am scuturat din cap.

— Nici Burrich.

O spuse direct, convins că nu se înşală. Am scuturat iar din cap. Urmele lăsate de colţii lui Ochi Întunecaţi se vedeau bine pe pielea mea, deşi mă muşcase în joacă. Nu puteam să-i arăt lui Burrich rănile făcute de neoameni fără să trădez existenţa lupului. Verity oftă.

— Păi, să te cureţi bine. Cred că ştii cum se păstrează o rană curată. Data viitoare când ieşi, adu-ţi aminte de ea şi du-te pregătit. Întotdeauna. Nu se va găsi mereu cineva care să-ţi sară în ajutor.

M-am oprit. Verity continuă să coboare. Am inspirat adânc.

— Verity, l-am întrebat în şoaptă, cât ştii? Despre... asta.

— Mai puţin decât tine, răspunse el voios. Dar mai mult decât crezi tu că ştiu.

— Vorbeşti ca bufonul, am rostit cu amărăciune.

— Da. Câteodată. Şi el înţelege foarte bine ce înseamnă singurătatea şi la ce poate îndemna ea omul.

Făcu o mică pauză. Mă aşteptam să-mi spună că ştie ce sunt şi că nu mă condamnă. Însă el zise altceva:

— Cred că ai avut o discuţie cu bufonul zilele trecute.

L-am urmat în tăcere, întrebându-mă de unde le ştie pe toate. Meşteşugul, bineînţeles. Am ajuns în cabinetul lui şi am intrat după el. Ca întotdeauna, Charim ne aştepta. Mâncarea şi vinul fiert erau pregătite. Verity începu să mănânce cu mare poftă. M-am aşezat în faţa lui şi l-am privit. Nu-mi era prea foame, dar mi s-a făcut văzând cât de mult îi plăcea lui masa aceea simplă, dar sănătoasă. Era încă soldat, mi-am zis. Îi făcea plăcere mâncarea bună, servită frumos, când îi era foame, şi se delecta cu ea cât putea. Am fost foarte mulţumit să-l văd plin de viaţă, cu poftă de mâncare. M-am întrebat cum va fi la vară, când va trebui să folosească Meşteşugul ore întregi într-o zi, pândind şi gonind piraţii de la ţărmurile noastre şi făcându-i, prin trucurile minţii sale, să se rătăcească până reuşeşte să-i avertizeze pe ai noştri. Mi-am adus aminte cum fusese Verity anul trecut, pe vremea recoltei: uscat la trup de oboseală, ridat, fără poftă de mâncare, bând numai stimulentele pe care i le punea Chade în ceai. Trăia doar în orele petrecute în turn, meşteşugind. La vară, foamea de Meşteşug va înlocui orice altă poftă din viaţa lui. Cum va reacţiona Kettricken la asta?

După ce am mâncat, am trecut amândoi la cercetarea hărţilor. Nu mai încăpea îndoială că neoamenii urmau un plan. Indiferent de obstacole, păduri, râuri sau câmpii îngheţate, se deplasau spre Buckkeep. Nu mi se părea logic. Neoamenii pe care-i întâlnisem erau complet lipsiţi de orice simţ. Îmi venea greu să-i cred capabili să plănuiască o călătorie pe uscat, în ciuda piedicilor, numai ca să ajungă la Buckkeep.

— Totuşi, semnele pe care le-ai făcut pe hărţi arată că sunt în stare. Toţi neoamenii pe care i-ai descris se îndreaptă spre Buckkeep.

— Şi încă nu-ţi vine să crezi că au pus la punct un plan? mă întrebă Verity.

— Nu-mi dau seama cum ar putea avea orice fel de plan. Cum au luat legătura unii cu alţii? Nu mi se pare un efort comun. Nu se întâlnesc şi nu călătoresc în grupuri. Fiecare pleacă de capul lui şi unii se întâmplă să se întâlnească.

— Ca moliile atrase de flacăra lumânării, remarcă Verity.

— Sau ca muştele de cadavre, am adăugat, amărât.

— Primele de încântare, celelalte de foame, medită Verity. Aş vrea să ştiu ce anume îi atrage pe neoameni spre mine. Poate un alt lucru, cu totul diferit.

— De ce trebuie să ştii de ce vin? Crezi că tu eşti ţinta lor?

— Nu ştiu. Dar, dacă aflu, mi-aş putea înţelege duşmanul. Nu cred că neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep întâmplător. Cred că vin împotriva mea, Fitz. Poate nu din voinţa lor, dar tot împotriva mea vin. Trebuie să-mi dau seama de ce.

— Ca să-i înţelegi, trebuie să devii ca ei.

— Aha. Nu păru deloc încântat de idee. Acum cine vorbeşte ca bufonul?

Întrebarea mă stânjeni, aşa că m-am prefăcut că n-am auzit-o.

— Prinţul meu, când bufonul şi-a bătut joc de mine deunăzi...

Am ezitat, încă jignit de batjocura îndurată. Îl crezusem pe bufon prietenul meu. Am încercat să trec peste resentimente.

— Mi-a dat nişte idei. În felul lui zeflemitor. A spus, dacă i-am înţeles bine ghicitorile, că ar trebui să-i caut pe ceilalţi iniţiaţi în Meşteşug. Bărbaţi şi femei din generaţia tatălui tău, instruiţi de Solicity, înainte de a ajunge Galen maestru. Şi mi-a mai zis, se pare, că ar trebui să aflu mai multe despre Străbuni. Cum îi chemi, ce pot ei face? Ce sunt ei?

Verity se propti cu spatele de spătarul scaunului şi-şi lipi vârfurile degetelor.

— Oricare din cele două întrebări ale tale dă singură de lucru la zece oameni, nu doar unuia. Cu toate astea, niciuna nu e suficientă pentru unul singur, deoarece răspunsurile sunt greu de găsit. În ce-o priveşte pe prima, da, ar trebui să mai existe iniţiaţi printre noi, oameni mai bătrâni chiar decât tata, instruiţi pentru războaiele de demult împotriva Străinilor. Nu toată lumea ştia cine erau. Meşteşugul se învăţa pe ascuns, nici iniţiaţii dintr-un grup nu cunoşteau decât puţini din afara lui. Cineva însă tot trebuie să

fi scris despre ei. Sigur au existat însemnări cu numele lor, odată. Ce s-a ales de ele nu se ştie. Îmi închipui că le-a moştenit Galen de la Solicity. Dar nu au fost găsite în camera lui sau printre lucrurile lui după ce… a murit.

Veni rândul prinţului să se simtă stânjenit. Ştiam amândoi cum murise Galen, adică fusesem, într-un fel, amândoi de faţă la moartea lui, deşi nu pomeneam despre asta prea des. Galen murise trădător, voise să-l omoare pe Verity cu Meşteşugul, sorbindu-i toată puterea. Însă prinţul împrumutase forţă de la mine şi secase el seva lui Galen. Nu era un lucru de care să ne amintim cu plăcere. Totuşi, am vorbit îndrăzneţ, încercând să-mi ascund emoţia din glas:

— Crezi că Regal ştie unde se află pergamentele?

— Dacă ştie, n-a scos o vorbă, rosti Verity pe acelaşi ton inexpresiv şi încheie subiectul. Însă eu am reuşit să descopăr câţiva iniţiaţi. Adică numele lor. Însă fie au murit, fie sunt de negăsit.

— Hm… Parcă şi Chade îmi pomenise de asta mai demult. Cum le-ai aflat numele?

— Pe unele şi le-a amintit tata. Iniţiaţii din ultimul grup, care l-au slujit pe regele Bounty. Pe altele le mai ştiam eu, de când eram foarte mic. Câteva le-am aflat stând de vorbă cu locuitorii cei mai bătrâni din turn. I-am rugat să-şi amintească dacă auziseră cine fusese iniţiat în Meşteşug. Bineînţeles, nu le-am dat amănunte. N-am vrut, şi nici acum nu vreau să se ştie ce urmăresc.

— Pot să întreb de ce?

Verity se încruntă şi arătă cu capul spre hărţi.

— Nu am inteligenţa sclipitoare a tatălui tău, băiete. Mintea lui făcea nişte salturi care păreau vrăjitorie de-a dreptul. Eu descopăr tipare. Ţi se pare normal ca fiecare iniţiat de care aflu să fie ori mort, ori de negăsit? Mie mi se pare că, dacă găsesc unul şi se ştie despre el că e iniţiat, atunci nu-i va fi prea bine.

Am rămas tăcuţi o vreme. Verity îmi lăsa timp să trag concluzii. Am fost destul de înţelept să nu le dau glas.

— Şi Străbunii? l-am întrebat, într-un sfârşit.

— Asta-i altă ghicitoare. Pe vremea când se scria despre ei, toţi ştiau cine sunt. Aşa bănuiesc. Ar fi acelaşi lucru cu a căuta un pergament care să explice exact ce e un cal. Ai găsi menţiuni pasagere, câteva legate de potcovirea cailor sau de originea unui armăsar. Dar cine s-ar gândi că e necesar să-şi dedice munca şi timpul ca să descrie exact ce este un cal?

— Înţeleg.

— Aşa că, şi în cazul ăsta, trebuie să cerni amănuntele. Nu am avut timp să mă dedic unei asemenea activităţi.

Rămase câteva clipe cu ochii la mine. Apoi deschise o cutiuţă de piatră de pe masă şi scoase din ea o cheie.

— Am în dormitor un dulap. Am adunat în el toate pergamentele în care am găsit chiar şi o simplă menţiune despre Străbuni. Sunt şi câteva care vorbesc despre Meşteşug. Îţi dau voie să le studiezi cu atenţie. Cere-i lui Fedwren hârtie bună şi notează ce descoperi în ele. Caută tipare printre însemnările tale. Şi adu-mi-le mie în fiecare lună.

Am luat cheia de aramă. M-am mirat cât de grea era, ca îndatorirea sugerată de bufon şi confirmată de Verity. „Caută tipare”, îmi propunea Verity. Vedeam deja unul, o pânză ţesută de la mine la bufon şi la Verity, apoi iar la mine. Ca şi tiparele prinţului, nu părea întâmplător. Oare cine îl crease? M-am uitat la Verity, dar căzuse pe gânduri. Am vrut să mă retrag.

Când am pus mâna pe clanţă, prinţul îmi spuse:

— Vino la mine. Mâine, dis-de-dimineaţă. În turn.

— Prinţe?

— Poate mai descoperim un iniţiat, ascuns chiar în mijlocul nostru.

12

ÎNDATORIRI

Poate că nenorocirea cea mai mare provocată de războiul cu Piraţii Corăbiilor Roşii era sentimentul de neputinţă care ne copleşea. Parcă înţepenise întregul ţinut şi conducătorii lui. Piraţii aveau o tactică atât de greu de înţeles, încât în primul an am fost ca năuciţi. În al doilea an de raiduri am încercat să ne apărăm. Dar îndemânarea noastră ruginise; prea multă vreme luptaserăm numai cu piraţi întâmplători, cu aceia care atacau ocazional sau disperaţi. Împotriva piraţilor organizaţi, care ne studiaseră ţărmul, poziţiile turnurilor de pază, mareele şi curenţii, eram ca nişte copii. Singura noastră apărare era Meşteşugul prinţului Verity. Câte nave a întors din drum, pe câţi navigatori i-a încurcat şi pe câţi cârmaci i-a zăpăcit nu vom şti niciodată. Întrucât poporul nu putea înţelege efortul lui, se părea că neamul Farseer nu face nimic. Oamenii vedeau numai că raidurile aveau succes, nu şi corăbiile care se loveau de stânci sau navigau prea departe spre sud pe timp de furtună. Îşi pierduseră speranţa. Ducatele interioare protestau împotriva taxelor pentru apărarea ţărmului de care ele nu profitau; ducatele de coasta erau împovărate de taxe care nu îmbunătăţeau situaţia. Aşa că, dacă entuziasmul pentru navele de război ale lui Verity era un sentiment nestatornic, care când creştea, când scădea, după cum îl judecau oamenii pe prinţ, poporul nu poate fi condamnat. A fost cea mai lungă iarnă din viaţa mea.

De la Verity, m-am dus la Kettricken. Am bătut la uşă şi am fost poftit înăuntru de aceeaşi fetiţă, ca şi altă dată. Cu faţa ei veselă şi părul negru cârlionţat, Rosemary îmi amintea de un spiriduş de apă. În cameră domnea o atmosferă tristă. Doamnele de companie ale reginei erau toate acolo, aşezate pe taburete, în jurul unei rame care susţinea o pânză albă. Îi coseau tivul din flori

şi verdeaţă cu aţă colorată. Mai văzusem asemenea activităţi în camerele doamnei Hasty. De obicei, erau voioase, gurile femeilor mergeau întruna şi se tachinau prieteneşte, iar acele sclipeau trăgând aţe colorate prin pânza groasă. Aici era linişte. Femeile lucrau cu capetele plecate, sârguincioase, pricepute, dar nu vorbeau vesele. În fiecare colţ al camerei ardeau lumânări parfumate, roz şi verzi. Parfumurile lor discrete se împleteau deasupra ramei.

Kettricken supraveghea cusutul, mâinile ei fiind la fel de ocupate ca ale doamnelor. Din cauza ei era linişte în cameră. Avea o figură netulburată, chiar senină. Era atât de clar că se închisese în ea, încât aproape vedeam zidurile care o izolau. Avea o expresie plăcută şi o privire blândă, dar parcă nu era acolo. Semăna cu apa rece şi clară dintr-un urcior.

Purta o rochie lungă, simplă, croită în stil muntenesc, nu ca la Buckkeep, şi niciun fel de bijuterii. Se uită la mine şi-mi surâse întrebătoare. M-am simţit ca un străin, un nepoftit care întrerupe dascălul şi elevii de la lecţie. Aşa că, în loc s-o salut, am încercat să-mi explic prezenţa. I-am vorbit distant, atent la femeile care mă urmăreau:

— Regină Kettricken, prinţul moştenitor Verity m-a rugat să-ţi transmit un mesaj.

Am surprins o licărire în ochii ei, apoi privirea i se linişti din nou.

— Da, spuse ea nepăsătoare.

Niciun ac nu se opri din dansul lui pe pânză, dar puteam jura că toate urechile ascultau curioase ce veşti aduceam.

— În vârful turnului a fost cândva o grădină, numită Grădina Reginei. Mai demult, spune prinţul Verity, avea ghivece cu verdeaţă şi bazine cu apă. Era un loc al plantelor cu flori, al peştilor şi al clopoţeilor de vânt. A fost a mamei lui. Regina mea, prinţul doreşte să fie a ta.

Liniştea din jurul mesei se adânci. Kettricken căscă ochii. Mă întrebă prudentă:

— Eşti sigur că acesta e mesajul?

— Bineînţeles, doamnă. Mă uimea reacţia ei. A spus că i-ar face mare plăcere să o vadă înflorită. A vorbit despre ea cu multă pasiune, amintindu-şi mai ales de straturile cu cimbru înflorit.

Pe chipul lui Kettricken, floarea bucuriei îşi desfăcu petalele. Duse mâna la gură şi inspiră tremurat printre degete. Sângele îi coloră obrajii palizi în trandafiriu. Îi sclipiră ochii.

— Trebuie s-o văd, exclamă ea. Trebuie s-o văd acum! Se ridică brusc. Rosemary? Mantia şi mănuşile, te rog. Se întoarse zâmbitoare către doamne. Nu vreţi să vă luaţi şi voi mantiile şi mănuşile şi să mă însoţiţi?

— Regina mea, e viscol mare astăzi... rosti ezitant o doamnă.

Însă alta, o femeie mai în vârstă, cu trăsături de mamă, Lady Modesty, se ridică încet.

— Vă voi însoţi în vârful turnului. Pluck!

Un băieţel care picotea într-un colţ sări în picioare.

— Dă fuga şi adu-mi mantia şi mănuşile. Şi gluga. Se întoarse spre Kettricken. Îmi aduc bine aminte grădina, de pe vremea reginei Constance. Multe ore plăcute am petrecut cu ea acolo. Mă voi bucura foarte mult dacă va fi îngrijită.

Urmă o pauză cât o bătaie de inimă, apoi celelalte doamne îi urmară exemplul. Când m-am întors cu mantaua mea, erau gata de plecare. Am avut o senzaţie deosebită conducând alaiul de doamne prin turn, apoi pe scările nesfârşite până la Grădina Reginei. Când am ajuns, dacă numărai pajii şi curioşii, se adunaseră vreo douăzeci de persoane în urma lui Kettricken şi a mea. Mergeam în faţa alaiului pe scările de piatră, cu Kettricken în spatele meu. Ceilalţi se înşirau într-o coadă lungă după noi. În timp ce împingeam cu uşa grea stratul de zăpadă din partea cealaltă, Kettricken mă întrebă în şoaptă:

— M-a iertat, nu-i aşa?

M-am oprit să-mi trag sufletul. Efortul de a deschide uşa cu umărul îmi zgândărise rana de la ceafă. Antebraţul îmi pulsa de durere.

— Regina mea?

— Domnul meu m-a iertat. Şi a găsit această cale să mi-o arate. O, voi face o grădină de care să ne bucurăm amândoi! Nu-l voi mai face niciodată de ruşine.

În timp ce-i priveam zâmbetul larg, ea puse umărul la împins uşa şi o deschise. Cât eu am clipit din cauza gerului şi a luminii zilei de iarnă, Kettricken păşi în vârful turnului. Înainta cu efort prin omătul înalt până la genunchi, dar nu-i păsa. Am scrutat vârful pustiu al turnului şi m-am întrebat dacă îmi pierdusem minţile. Nu era absolut nimic acolo, numai zăpada spulberată şi întărită sub cerul de plumb. Se adunase peste statuile şi ghivecele aruncate la perete. M-am pregătit să întâmpin dezamăgirea lui Kettricken. Însă regina, în mijlocul grădinii, printre vârtejurile de fulgi care dansau în jurul ei, întinse braţele şi se roti în cerc, râzând ca un copil.

— E atât de frumoasă! exclamă ea.

M-am avântat după ea. Veniră şi alţii după mine. În clipa următoare, Kettricken ajunse la grămezile de statui, vaze şi bazine de lângă perete. Îndepărtă zăpada de pe obrazul unui heruvim cu blândeţe de mamă. Curăţă o bancă de piatră, luă heruvimul şi-l aşeză pe ea. Nu era o statuie mică, dar regina se folosi de statura şi puterea ei de munteancă pentru a scoate din nămeţi şi altele. Exprimându-şi admiraţia, insista ca doamnele să vină să se minuneze şi ele.

M-am îndepărtat puţin de ele. Viscolul şfichiuia pe lângă mine, îmi stârnea rănile dureroase şi amintiri crâncene. Aici stătusem cândva aproape gol pe ger, în vreme ce Galen încercase să-mi vâre cu ciocanul Meşteşugul în cap. Aici stătusem, chiar în acest loc, în vreme ce el mă bătea ca pe un câine. Aici îl înfruntasem şi, în înfruntarea aceea, arsesem şi schilodisem fărâma de Meşteşug pe care o avusesem odată. Era un loc al amărăciunilor pentru mine. Oare o grădină ridicată pe piatra aceasta, oricât de verde şi de paşnică ar creşte, ar reuşi să mă farmece? Îmi atrase atenţia o margine de zid scundă. Dacă m-aş fi dus la ea şi aş fi privit în jos, aş fi zărit faleza stâncoasă. Nu m-am dus. Moartea rapidă pe care mi-o oferise cândva căderea aceea nu mă mai ademenea. Am alungat vechea propunere pe care mi-o făcuse Galen prin Meşteşugul lui. Mi-am întors privirea către regină.

În decorul alb, de omăt şi piatră, culorile ei prinseră viaţă. Există o floare, ghiocelul, care înfloreşte chiar când se topesc troienele. Kettricken semăna cu el. Părul bălai se aurise pe mantia ei verde, buzele tremurau roşii, obrajii prinseseră nuanţa trandafirilor care aveau să înflorească din nou în vârful turnului. Ochii îi scânteiau în săgeţi albastre când căuta prin zăpadă şi se minuna la fiecare comoară descoperită. Spre deosebire de ea, doamnele cu păr de abanos, ochi negri sau căprui, se înfăşuraseră în mantii şi glugi ca să se ferească de ger. Stăteau tăcute, încuviinţau spusele reginei şi se bucurau de bucuria ei, dar îşi frecau palmele îngheţate sau îşi strângeau mantiile pe trup, ca să nu pătrundă vântul. Aşa ar trebui s-o vadă Verity pe Kettricken, mi-am zis, plină de vigoare şi strălucind de entuziasm. Atunci n-ar putea să nu o iubească. În Kettricken se dezlănţuia viaţa aşa cum se dezlănţuia şi în el atunci când vâna sau călărea. Sau cum se dezlănţuise odată.

— Este, fără îndoială, deosebit de frumos, îndrăzni să remarce Lady Hope. Dar şi foarte frig. Şi nu se pot face multe aici până nu se topeşte zăpada şi nu se potoleşte vântul.

— Vai, dar te înşeli! exclamă Kettricken.

Râse când se ridică de lângă comoara ei şi se întoarse în mijlocul grădinii.

— Orice grădină se naşte din inima unui loc. Mâine trebuie să mătur zăpada şi gheaţa din vârful turnului. Şi pe urmă trebuie aranjate băncile, statuile şi ghivecele. Dar cum? Ca spiţele de roată? Ca un labirint vrăjit? Simplu, după înălţime şi desene? Sunt mii de feluri în care pot fi aranjate şi trebuie să le încerc. Dacă nu cumva îşi va aminti domnul meu cum au stat ele odată. Pe urmă voi reface grădina copilăriei lui!

— Mâine, regină Kettricken. Cerul se întunecă şi se lasă gerul, o sfătui Lady Modesty.

Am văzut ce le-a făcut gerul doamnelor după ce au urcat scările şi apoi au stat afară. Dar Lady Modesty îşi însoţi vorbele de un zâmbet prietenos.

— Poate că în seara asta ţi-aş putea povesti ce-mi amintesc despre grădină.

— Vrei? exclamă Kettricken şi îi prinse mâinile într-ale ei.

Surâsul pe care i-l oferi doamnei sale de companie străluci ca o binecuvântare.

— Cu mare bucurie.

Aceste cuvinte ne însoţiră când am început să coborâm în şir din vârful turnului. Eu am plecat ultimul. Am tras uşa după mine şi m-am oprit puţin să mă obişnuiesc cu bezna din turn. Mai jos, săltau flăcări de lumânări în mâinile celor care coborau. Am binecuvântat pajul inspirat să le aducă. Am mers mai încet, îmi pulsa tot braţul, de la muşcătură la tăietura de lamă. M-am gândit la bucuria lui Kettricken şi am fost mulţumit, chiar dacă ştiam că se întemeiază pe o presupunere greşită. Verity fusese de-a dreptul uşurat când îi propusesem să-i dea grădina lui Kettricken, dar gestul nu avea pentru el importanţa care o avea pentru regină. Ea se va ocupa de grădină ca şi cum ar construi un altar pentru dragostea lor. Eu mă îndoiam că a doua zi prinţul îşi va aminti că i-a oferit-o. M-am simţit un trădător şi-un prost când am coborât scările.

M-am dus la cină, dorindu-mi să fiu singur. Aşa că am evitat Sala Mare şi am preferat camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Acolo am dat peste Burrich şi Hands, care mâncau deja. M-au invitat să mă alătur lor şi nu i-am putut refuza. Dar, odată aşezat, parcă nici nu eram acolo. Nu m-au exclus din conversaţie. Dar povesteau despre viaţa pe care eu nu o mai împărţeam cu ei. Puhoiul de amănunte despre toate câte se petrecuseră la grajduri

nu mă mai interesa. Vorbeau cu convingerea celor care împărţeau aceleaşi cunoştinţe, ascunse altora. M-am pomenit că nu fac decât să încuviinţez din cap, dar nu iau parte la discuţie. Se înţelegeau bine. Burrich nu vorbea de sus cu Hands, dar Hands nu-şi ascundea respectul faţă de omul pe care se vedea că-l consideră şef. Învăţase multe de la Burrich, într-un timp scurt. Toamna trecută plecase din Buckkeep un băiat umil de la grajduri. Acum vorbea cu pricepere despre şoimi şi câini şi îi punea lui Burrich întrebări despre rasele de cai pe care le creştea. Nu terminasem de mâncat când s-au ridicat să plece. Hands era îngrijorat din cauza unui câine care fusese lovit de un cal în timpul zilei. Îmi urară noapte bună şi plecară discutând în continuare.

Am rămas tăcut. Nu eram singur, ci alături de gărzi şi ostaşi care mâncau, beau şi pălăvrăgeau. Zumzetul plăcut al conversaţiei, zdrăngănitul familiar de linguri lovite de marginea vaselor, zgomotul bucăţii de brânză tăiate din roată erau pentru mine muzică. Încăperea mirosea a mâncare şi a oameni, a lemn de foc şi a bere vărsată şi a tocană fierbând. Ar fi trebuit să mă simt mulţumit, nu agitat. Nu trist. Nu singur.

Frate?

Vin. Ne întâlnim la vechea colibă a porcarilor.

Ochi Întunecaţi vânase undeva departe. Am ajuns primul şi l-am aşteptat pe întuneric. Aveam un vas cu alifie în săculeţul meu şi adusesem şi nişte oase. Zăpada se învolbura în jurul meu într-un dans al scânteilor de iarnă. Am scrutat întunericul. L-am simţit pe Pui, mi-am dat seama că se apropie, dar tot a reuşit să mă ia prin surprindere, sărind pe mine. Se arătă îndurător, mă muşcă şi mă scutură numai o dată de încheietura lovită. Am intrat în colibă. Am aprins un ciot de lumânare şi m-am uitat la umărul Puiului. Am constatat mulţumit că, deşi noaptea trecută fusesem obosit şi mă duruseră rănile, făcusem treabă bună. Îi tunsesem părul des şi puful din jurul tăieturii şi o spălasem cu zăpadă curată. Crusta era groasă şi închisă la culoare. Mi-am dat seama că sângerase în cursul zilei. Dar nu mult. Am uns-o cu un strat gros de alifie. Ochi Întunecaţi scheună, dar mă lăsă să-l lecuiesc. După aceea, întoarse capul şi adulmecă alifia.

Untura de gâscă, observă el şi începu să se lingă. Leacul nu avea cum să-i facă rău, iar cu limba îl împingea în rană mai bine decât ar fi făcut-o degetele mele.

Ţi-e foame? l-am întrebat.

Nu prea. E plin de şoareci de-a lungul zidului vechi. Apoi, mirosind sacul cu oase, se răzgândi. *Dar un pic de vită sau vânat ar pica numai bine.*

Am răsturnat oasele grămadă, iar el se trânti la podea ca să le devoreze. Le adulmecă, apoi alese o ciozvârtă şi se apucă s-o roadă. *Vânăm curând?* Îşi imagină neoameni ca să-i văd şi eu.

Peste o zi, două. Vreau să pot mânui sabia data viitoare.

Nu te condamn. Dinţii de vacă nu-s buni de armă. Dar nu aştepta prea mult.

De ce?

Pentru că am văzut câţiva astăzi. Fără simţuri. Găsiseră o căprioară moartă de frig pe malul unui pârâu şi-o mâncau. Carne stricată, împuţită, şi ei o mâncau. Dar nu le va ţine mult de foame. Mâine vor veni şi mai aproape.

Atunci vânăm mâine. Arată-mi unde i-ai văzut. Am închis ochii şi am recunoscut bucata de mal pe care şi-o aminti lupul pentru mine. *N-am ştiut că te-ai dus atât de departe. Ai mers până acolo azi, cu umărul rănit?*

Nu-i chiar aşa departe. Se lăuda. *Şi am ştiut că urma să-i căutăm. Singur, merg mult mai repede. Mi-e mai uşor să-i găsesc singur şi după aceea să te duc pe tine să-i vânezi.*

Asta nu-i vânătoare, Ochi Întunecaţi.

Nu. Dar o facem pentru haită.

Am stat cu el o vreme în linişte, ca doi prieteni, urmărindu-l cum roade oasele. Crescuse mult în iarna asta. Hrănit sănătos şi eliberat din cuşcă, se îngrăşase şi făcuse muşchi. Putea să-l ningă pe blană, fiindcă fulgii cădeau pe părul mai gros de deasupra, care se împletea cu blana cenuşie şi nu lăsa umezeala să-i ajungă la piele. Avea şi un miros sănătos, nu de câine îndopat cu mâncare, ţinut în casă şi nealergat, ci a sălbăticie. *Ieri mi-ai salvat viaţa.*

Tu m-ai scăpat de moartea într-o cuşcă.

Cred că am fost singur atâta vreme, încât am uitat ce înseamnă să ai un prieten.

Se opri din ros şi se uită la mine uşor mirat. *Prieten? Puţin spus, frate. Şi nu mie trebuie să-mi spui aşa. Nu te uita aşa la mine. Voi fi pentru tine ceea ce eşti tu pentru mine. Frate şi haită. Dar nu pot să-ţi dau toate lucrurile de care vei avea nevoie vreodată.* Se întoarse la oasele lui, iar eu am cugetat la vorbele lui de duh.

Somn uşor, frate, i-am spus, la plecare.

Pufni. *Somn? Nici vorbă. Luna s-ar putea să spargă norii şi să-mi dea lumină pentru vânătoare. Dacă nu, poate mă culc.*

Am încuviinţat în tăcere şi l-am lăsat cu oasele lui. În drum spre castel, m-am simţit mai puţin deprimat şi singur decât la venire. Dar am avut remuşcări la gândul că Ochi Întunecaţi se va adapta la viaţa şi voinţa mea. Nu mi se părea cinstit faţă de el să-i caute pe neoameni.

Pentru haită. E pentru binele haitei. Cei fără simţuri încearcă să intre pe teritoriul vostru. Nu-i putem lăsa. Nu-l deranja şi se mira că mă deranjează pe mine. Am încuviinţat din cap pe întuneric şi am împins uşa bucătăriei calde, scăldate în lumină gălbuie.

Am urcat apoi treptele spre camera mea, chibzuind la cele făcute în ultimele zile. Mă hotărâsem să-l eliberez pe Pui. În loc de asta, deveniserăm fraţi. Nu-mi părea rău. Îl avertizasem pe Verity despre alţi neoameni din preajma oraşului. Dar aflasem că ştia deja despre ei şi m-am trezit cu sarcina de a-i studia pe Străbuni şi de a încerca să descopăr alţi iniţiaţi în Meşteşug. Îl rugasem pe prinţ să-i dea grădina lui Kettricken, ca să mai uite de necazurile ei. În schimb, o păcălisem şi o legasem şi mai tare de dragostea pentru Verity. M-am oprit între caturi, să-mi trag sufletul. Poate că jucam toţi după cum ne cânta bufonul. Nu îmi sugerase chiar el o parte din aceste jocuri?

Am pipăit cheia de aramă din buzunar. Acum era un prilej la fel de nimerit ca oricare altul. Verity nu era în dormitor, numai Charim. M-a lăsat imediat să intru şi să descui dulapul. Am luat un braţ de suluri; erau mai multe decât mă aşteptasem. Le-am dus în camera mea şi le-am aşezat pe scrinul cu haine. Am aprins focul în cămin. Am aruncat o privire la bandajul de la ceafă. Era o bucată de pânză murdară şi îmbibată de sânge. Ar fi trebuit s-o schimb. Îmi era groază s-o dau jos. Mai târziu. Am mai aruncat lemne în foc. Am desfăcut sulurile. Scris mărunt, ilustraţii şterse. Apoi am ridicat ochii şi i-am plimbat prin cameră.

Un pat. Un scrin. Un suport scund lângă pat. Un urcior cu cioc mare şi un lighean pentru spălat. O tapiserie foarte urâtă, înfăţişându-l pe regele Wisdom stând de vorbă cu un Străbun gălbejit. Un sfeşnic pe poliţa căminului. Camera nu se schimbase de când mă mutasem în ea, cu nişte ani în urmă. Era mai degrabă pustie şi mohorâtă, lipsită de imaginaţie. Dintr-odată am devenit şi eu pustiu şi mohorât, lipsit de imaginaţie. Aveam treburi felurite, vânam şi ucideam. Mă supuneam. Mai mult câine decât om. Nici măcar câinele preferat, care să fie mângâiat şi lăudat. Un câine oarecare din haită. Când mă chemase Shrewd la el ultima oară? Dar Chade? Până şi bufonul îşi bătea joc de mine. Ce însemnam eu

pentru ceilalţi, decât o unealtă? Îi mai păsa cuiva de mine? N-am mai putut suporta să fiu singur. Am lăsat deoparte sulul şi am părăsit camera.

Am bătut la uşa lui Patience. Nu mi se deschise imediat.

— Cine-i? am auzit-o pe Lacey.

— Eu, FitzChivalry.

— FitzChivalry! exclamă ea, puţin mirată.

Le vizitam târziu. De obicei, veneam în timpul zilei. M-am liniştit când am auzit cum se dă la o parte ranga şi se trage zăvorul. Patience nu-mi ignorase spusele, mi-am zis. Uşa se deschise încet şi Lacey îmi făcu loc să intru, zâmbind nesigur.

Am intrat, am salutat-o călduros şi m-am uitat după Patience. Am presupus că era în camera alăturată. Dar într-un colţ, cu ochii la lucrul de mână, stătea Molly. Nu ridică privirea spre mine, nici nu dădu semn că m-ar fi observat. Avea părul strâns la spate într-un coc prins cu o dantelă. Pe altă femeie, veşmântul albastru ar fi arătat simplu şi modest. Pe Molly arăta şters. Fata nu-şi luă ochii de la ce cosea. M-am uitat la Lacey, care mă privea cu o expresie indiferentă. M-am uitat iar la Molly şi am simţit că se rupe ceva în mine. Din câţiva paşi am ajuns la ea. Am îngenuncheat lângă scaunul ei şi, când ea se trase la o parte, am prins-o de mână şi i-am dus-o la buze.

— FitzChivalry!

În spatele meu, Patience mă strigă îngrozită. Stătea în pragul dormitorului. Îşi subţiase buzele a supărare. Mi-am luat ochii de la ea.

Molly îşi întoarse faţa de la mine. I-am ţinut mâna şi i-am vorbit calm:

— Nu mai pot continua aşa. Oricât ar fi de prosteşte, oricât ar fi de periculos, orice ar crede alţii. Nu pot să mai stau departe de tine.

Molly îşi trase mâna. I-am dat drumul, ca să n-o doară degetele. Dar m-am agăţat de fusta ei şi am tras de o cută ca un prunc încăpăţânat.

— Măcar vorbeşte cu mine, am implorat-o.

În locul ei, vorbi Patience.

— FitzChivalry, eşti necuviincios. Opreşte-te imediat!

— N-a fost cuviincios, nici înţelept, nici potrivit din partea tatălui meu să te curteze. Dar el n-a şovăit. Cred că a simţit exact ce simt eu acum.

Mă uitam întruna la Molly. Uluită, Patience îmi dădu un scurt răgaz de linişte. Dar Molly fu aceea care lăsă lucrul deoparte şi se

ridică. Vru să se îndepărteze şi, când mi-am dat seama că ori o lăsam să plece, ori îi rupeam hainele, am dat drumul fustei. Făcu câţiva paşi.

— Îmi dă voie doamna să mă retrag?

— Fireşte, răspunse Patience, dar cu glas foarte nesigur.

— Dacă pleci, nu-mi mai rămâne nimic.

Ştiam cât de jalnic sună vorbele mele. Eram tot în genunchi, lângă scaun.

— Dacă rămân, nimic nu-ţi va rămâne, rosti Molly indiferentă, în timp ce-şi scoase şorţul şi-l agăţă în cui. Sunt o servitoare. Tu eşti un tânăr nobil din familia regală. Nu poate exista nimic între noi. Mi-am dat seama de asta în ultimele săptămâni.

— Nu. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ea, dar fără s-o mai ating. Tu eşti Molly şi eu sunt Bobocul.

— Am fost odată, recunoscu ea. Oftă. Acum nu mai suntem. Nu-mi îngreuna situaţia, domnule. Trebuie să mă laşi în pace. Nu am unde să mă duc; sunt nevoită să rămân aici şi să muncesc, cel puţin până câştig destul... Scutură din cap. Noapte bună, doamnă. Lacey. Domnule.

Îmi întoarse spatele. Lacey tăcea. Am observat că nu-i deschise uşa lui Molly, iar Molly nu se opri în prag. Închise bine uşa după ea. În cameră se lăsă o tăcere înspăimântătoare.

— Ei, rosti Patience, într-un sfârşit. Mă bucur că măcar unul dintre voi dă dovadă de judecată. Unde ţi-a fost capul, Fitz, să dai buzna înăuntru şi să-mi asaltezi servitoarea?

— La dragostea mea pentru ea, am răspuns eu, fără s-o menajez. M-am trântit pe un scaun şi mi-am prins capul în mâini. M-am săturat să fiu atât de singur.

— De-asta ai venit aici?

Patience părea jignită.

— Nu. Am venit să te văd. N-am ştiut că e şi ea aici. Dar, când am văzut-o, nu m-am putut abţine. Asta-i adevărul, Patience. Nu mai pot continua aşa.

— Ai face bine să poţi, pentru că n-ai de ales.

Cuvinte grele, înmuiate cu un oftat.

— Molly vorbeşte... despre mine? Cu tine? Trebuie să ştiu. Te rog. N-am lăsat să prelungească tăcerea, nici ca Patience să schimbe prea multe priviri cu Lacey. Vrea cu adevărat s-o las în pace? Atât de mult mă dispreţuieşte? Nu am făcut tot ce mi-ai cerut? Am aşteptat, Patience. Am evitat-o, am avut grijă să nu stârnesc bârfe. Dar când se termină toate astea? Sau ăsta e planul tău? Să ne ţii la distanţă până uităm unul de altul? Nu va merge.

Nu sunt un ţânc, iar Molly nu e un fleac pe care să-l ascunzi de mine, ca să mă distragi cu alte jucării. E Molly. Ea e inima mea şi nu o voi lăsa să plece.

— Mă tem că va trebui s-o laşi, spuse Patience, amărâtă.

— De ce? A găsit pe altul?

La întrebarea mea, Patience dădu din mână ca şi cum ar fi alungat muştele.

— Nu. Nu e schimbătoare, nu-i asta. E deşteaptă, harnică, ageră şi înţeleaptă. Îmi dau seama de ce te-ai îndrăgostit de ea. Dar are mândria ei. A reuşit să înţeleagă ceea ce tu refuzi să înţelegi. Aveţi origini atât de diferite, încât nu există cale de apropiere între voi. Chiar dacă Shrewd ar fi de acord cu căsătoria voastră, lucru de care mă îndoiesc foarte tare, cum aţi trăi? Tu nu te poţi muta din turn în oraş ca să lucrezi într-o prăvălie de lumânări. Ştii că nu poţi. Şi care ar fi situaţia ei, dacă ai ţine-o aici? În ciuda bunătăţii ei, oamenii care nu o cunosc bine ar vedea numai diferenţele dintre voi. Ar privi-o ca pe-o poftă măruntă pe care ţi-ai făcut-o. „O, bastardul s-a dat la servitoarea mamei sale vitrege. Se vede c-a înghesuit-o pe la colţuri de prea multe ori şi acum trebuie să plătească pentru distracţie.” Ştii la ce mă refer.

Ştiam.

— Nu-mi pasă de gura lumii.

— Poate că ţie nu. Dar lui Molly? Dar copiilor voştri?

Am tăcut. Patience îşi privi mâinile, aşezate în poală.

— Eşti tânăr, FitzChivalry. Îmi vorbea potolit, foarte blândă. Ştiu că nu mă crezi acum. Dar o să cunoşti pe altcineva. O fată mai potrivită cu poziţia ta. Şi poate că Molly va cunoaşte şi ea pe altul. Poate că merită să fie fericită. Poate ar trebui să te retragi. Un an, doi. Şi dacă sentimentele tale nu se vor schimba, atunci...

— Sentimentele mele nu se vor schimba.

— Nici ale ei, mă tem, zise Patience necruţătoare. A ţinut la tine, Fitz. Fără să ştie cine eşti cu adevărat, ţi-a dat inima ei. Mi-a spus-o. Nu vreau să-i trădez încrederea în mine, dar, dacă faci cum te roagă ea şi o laşi în pace, nu vei afla asta de la ea niciodată. Aşa că voi vorbi eu pentru ea, cu speranţa că nu mă vei dispreţul pentru durerea pe care sunt nevoită să ţi-o provoc. Molly ştie că nu poate fi nimic între voi. Nu vrea să fie servitoarea care se mărită cu nobilul. Nu vrea ca fiii sau fiicele ei să fie copiii unei servitoare din turn. Aşa că economiseşte din puţinul pe care i-l pot oferi eu. Îşi cumpără ceară şi arome şi, pe cât poate, se ocupă încă de neguţătoria ei. Vrea să economisească destul, ca să-şi deschidă

din nou prăvălia. Nu va reuşi s-o facă prea curând. Dar asta vrea ea.

Patience făcu o scurtă pauză.

— Iar în viaţa ei cea nouă nu găseşte loc pentru tine, adăugă ea.

Am căzut pe gânduri o vreme. Nu vorbi nici Lacey, nici Patience. Cea dintâi ne pregăti un ceai în linişte, îmi vârî cana între palme. Am ridicat ochii şi am încercat să-i zâmbesc. Am pus cana deoparte cu grijă.

— Ai ştiut de la bun început că se va ajunge aici? am întrebat.

— M-am temut de asta, răspunse Patience fără intonaţie. Dar ştiam şi că nu pot face nimic. După cum nici tu nu poţi.

Am rămas împietrit. Nici gânduri nu mai aveam. Sub coliba veche, Ochi Întunecaţi dormea cu botul pe un os în vizuina pe care şi-o săpase. L-am atins foarte uşor, nu l-am trezit. Respiraţia lui calmă era sprijinul meu. M-am agăţat de el.

— Fitz? Ce vei face?

Mă usturau ochii de lacrimi. Am clipit şi mi-a trecut.

— Ce mi se spune, am răspuns, cu inima grea. Când am făcut altfel?

Patience tăcu. M-am ridicat încet. Rana de la ceafă îmi pulsa. Dintr-odată, am simţit nevoia să dorm. Am cerut permisiunea să plec. Patience încuviinţă din cap. La uşă, m-am oprit.

— De ce am venit în seara asta? Nu doar ca să te văd. Kettricken va reface Grădina Reginei. Cea din vârful turnului. A spus că ar vrea să ştie cum a fost aranjată la început. Pe vremea reginei Constance. M-am gândit că poate îţi aminteşti.

Patience şovăi.

— Sigur că-mi amintesc. Foarte bine. Ţi-o voi desena şi ţi-o voi explica, adăugă ea după o scurtă pauză. Pe urmă îi poţi arăta desenul reginei.

Am privit-o în ochi.

— Ar trebui să te duci tu la ea. Cred că i-ar plăcea foarte mult.

— Fitz, eu nu m-am priceput niciodată la oameni. Nu-şi găsi cuvintele. Sunt sigură că mă va găsi ciudată. Plictisitoare. N-aş putea...

Îi pieri glasul.

— Regina Kettricken e foarte singură. Are doamne de companie, dar nu cred că are prietene. Odată, şi tu urmai să fii regină. Ai uitat cum e?

— Pentru ea e cu totul altfel decât a fost pentru mine, aş zice.

— Probabil, am recunoscut. M-am întors spre uşă. În primul rând, aveai un soţ grijuliu şi iubitor. În spatele meu, Patience scoase un zgomot, şocată. Şi nu cred că prinţul Regal era atât de... isteţ ca acum. În al doilea rând, ai avut-o pe Lacey. Da, Lady Patience. Sunt sigur că e cu totul altfel pentru ea. Mult mai greu.

— FitzChivalry!

— Doamnă?

— Întoarce-te cu faţa la mine când îţi vorbesc!

M-am răsucit încet. Patience bătu cu piciorul în podea.

— Eşti necuviincios. Încerci să mă faci să-mi fie ruşine! Aşa crezi tu, că eu nu-mi fac datoria? Că nu-mi cunosc datoria?

— Doamnă?

— Mă voi duce la ea mâine. Şi mă va considera ciudată, încăpăţânată şi mofturoasă. Se va plictisi cu mine şi îmi voi dori să nu mă fi dus la ea niciodată. Iar atunci tu îţi vei cere iertare de la mine pentru că m-ai obligat s-o fac.

— Sunt convins că ştii cum e mai bine, doamnă.

— Ia-ţi manierele de curtean şi cară-te! Nesuferitule!

Bătu iar din picior, se răsuci pe călcâie şi fugi în dormitor. Lacey mă conduse. Îşi ţinea buzele strânse şi părea supusă.

— Ei? am întrebat, ştiind că voia să-mi spună ceva.

— Mă gândeam cât semeni cu tatăl tău, răspunse ea acră. Dar nu eşti chiar atât de încăpăţânat. El nu ceda atât de uşor ca tine.

Şi cu asta închise bine uşa. Am rămas pe loc câteva clipe, apoi am pornit spre camera mea. Trebuia să-mi schimb bandajul de la ceafă. Am urcat un şir de trepte. Braţul mă durea la fiecare pas. M-am oprit între caturi. O vreme, am privit lumânările arzând în suporturi. Am urcat şi următorul şir de trepte.

Am bătut zdravăn în uşă câteva minute. O lumină gălbuie se ivi pe sub ea, dar, când am insistat, s-a stins. Am scos cuţitul şi m-am jucat cu zăvorul, făcând zgomot. Molly îl schimbase. Cred că pusese şi o rangă, una prea grea ca s-o ridic cu vârful lamei. Am renunţat şi am plecat.

E mult mai uşor să cobori decât să urci. De fapt, e mult prea uşor, când ai deja un braţ rănit. M-am uitat la valurile cu spumă albă, ca dantela, care se spărgeau de stânci. Ochi Întunecaţi avusese dreptate. Luna ieşise dintre nori. Funia îmi alunecă puţin în mâinile apărate de mănuşi şi am icnit când am fost nevoit să-mi las toată greutatea pe braţul rănit. Încă puţin, m-am încurajat. Am mai coborât doi paşi.

Pervazul ferestrei lui Molly era mai îngust decât mă aşteptasem. Mi-am înfăşurat funia în jurul braţului când m-am

cocoţat pe el. Am strecurat cu uşurinţă cuţitul în deschizătura dintre obloane; nu se îmbinau cum trebuie. Încuietoarea de sus cedă şi mă luptam cu cea de jos când am auzit vocea lui Molly dinăuntru.

— Dacă intri, ţip. Vor veni gărzile.

— Atunci mai bine pregăteşte-le un ceai, am replicat morocănos şi-am zgâlţâit mai departe încuietoarea.

În clipa următoare, Molly smuci de obloane. Stătea în cadrul ferestrei, cu spatele scăldat în lumina veselă a focului. Era în cămaşă de noapte, dar nu apucase să-şi împletească părul. Îi atârna liber şi lucios de la periat. Îşi aruncase un şal pe umeri.

— Pleacă, îmi zise cu asprime. Du-te de-aici.

— Nu pot. Gâfâiam. Nu am puterea să urc înapoi, iar funia nu e suficient de lungă ca să ajungă la baza zidului.

— Nu poţi intra, se încăpăţâna ea.

— Foarte bine.

M-am aşezat pe pervaz, cu un picior în cameră şi celălalt atârnând afară. Vântul bătea pe lângă mine, îi flutura cămaşa de noapte şi sufla în foc. N-am zis nimic. Molly începu să tremure de frig.

— Ce vrei? mă întrebă furioasă.

— Pe tine. Am vrut să-ţi spun că mâine mă duc la rege să-i cer permisiunea să mă însor cu tine.

Vorbele îmi ieşiră din gură fără să le fi gândit înainte. Buimac, mi-am dat seama dintr-odată că puteam spune şi face orice. Absolut orice.

Molly rămase cu privirea pironită.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, zise cu glas scăzut.

— Asta nu aveam de gând să-i spun.

M-am pomenit că-i zâmbesc larg.

— Eşti insuportabil!

— Da. Şi îngheţat. Te rog, lasă-mă să intru, măcar să mă încălzesc.

Nu-mi spuse nimic, dar făcu câţiva paşi în spate. Am sărit uşor înăuntru, ignorând junghiul din braţ. Am închis obloanele şi-am tras încuietorile. Am traversat camera. Am îngenuncheat lângă foc şi l-am înteţit ca să gonesc frigul. Apoi m-am ridicat şi mi-am încălzit mâinile la flacără. Molly nu scoase un cuvânt. Stătea ţeapănă, cu braţele încrucişate la piept. I-am aruncat o privire şi am zâmbit.

Ea nu-mi răspunse la fel.

— Ar trebui să pleci.

Îmi pieri zâmbetul.

— Molly, te rog, vorbeşte cu mine. Ultima oară când am stat de vorbă am crezut că ne-am înţeles. Acum nu mai vrei să-mi spui un cuvânt, îmi întorci spatele... Nu ştiu ce s-a schimbat, nu înţeleg ce se petrece între noi.

— Nimic. Păru dintr-odată foarte fragilă. Nimic nu se întâmplă între noi. Nimic nu se poate întâmpla între noi. FitzChivalry – ce ciudat îmi suna numele pe buzele ei! – am avut timp să mă gândesc. Dacă ai fi venit la mine în felul ăsta acum o săptămână sau o lună, înflăcărat şi zâmbitor, m-ai fi cucerit.

Îşi permise o urmă de zâmbet trist. Ca şi cum şi-ar fi amintit cum se jucase cu o vară înainte un copil mort.

— Dar n-ai venit. Ai fost cinstit şi cu simţ practic, ai făcut toate lucrurile trebuincioase. Şi, oricât de prosteşte pare, m-a durut. Mi-am zis că, dacă m-ai iubi atât de mult pe cât spui, nimic – nici zidurile, nici manierele, nici reputaţia, nici regulile de bună purtare – nu te va opri să mă vezi. În noaptea aceea, când ai venit, când ne-am... n-a adus nicio schimbare. Nu ai mai venit după aceea.

— Dar a fost de dragul tău, al reputaţiei tale... am protestat disperat.

— Taci. Ţi-am spus că e o prostie. Dar sentimentele nu trebuie să fie înţelepte. Ele pur si simplu apar. Dragostea ta pentru mine n-a fost înţeleaptă. Nici a mea pentru tine. Cu timpul, mi-am dat seama de asta. Şi că înţelepciunea trebuie să conducă sentimentele. Oftă. Am fost atât de supărată când mi-a vorbit unchiul tău. Atât de furioasă. Mi-a stârnit sfidarea, m-a făcut să mă încăpăţânez şi să rămân aici, în ciuda obstacolelor dintre noi. Dar nu sunt de piatră. Şi dacă aş fi, până şi piatra se roade când pe ea cad zilnic stropii reci ai bunului-simţ.

— Unchiul meu? Prinţul Regal?

Încuviinţă din cap.

— Mi-a cerut să nu pomenesc nimănui despre vizita sa. Nu câştigam nimic dacă aflai tu. Trebuia să acţioneze în interesul familiei sale. A spus că ar trebui să înţeleg asta. Am înţeles, dar m-am supărat. Numai în timp m-a făcut să-mi dau seama că era şi în interesul meu.

Se şterse pe obraz. Plângea. Lacrimile îi curgeau în timp ce vorbea. M-am dus la ea. Prudent, am luat-o în braţe. Spre mirarea mea, nu m-a respins. Am ţinut-o cu grijă, ca pe-un fluture pe care nu voiam să-l zdrobesc. Lăsă capul în faţă, atingându-mi foarte uşor umărul cu fruntea, şi vorbi la pieptul meu:

— Peste câteva luni, voi fi strâns destui bani ca s-o iau singură de la capăt. Nu ca să deschid o prăvălie, dar să iau o cameră cu chirie şi să găsesc de lucru ca să mă întreţin. Şi să economisesc pentru prăvălie. Asta am de gând. Lady Patience e bună, iar Lacey mi-a devenit o adevărată prietenă. Dar nu-mi place să fiu servitoare. Şi nu voi fi mai mult decât e necesar.

Se linişti în braţele mele. Tremura puţin, ca de oboseală. Rămăsese fără cuvinte.

— Ce ţi-a spus unchiul meu? am întrebat-o precaut.

— Ah... Îşi înghiţi lacrimile şi se frecă uşor cu faţa de mine. Cred că s-a şters de cămaşa mea. Numai lucruri pe care mă aşteptam să le aud de la el. Când a venit prima oară, s-a purtat rece şi cu nasul pe sus. M-a crezut o... târfă de stradă, bănuiesc. M-a avertizat aspru că regele nu va îngădui alte scandaluri. A vrut să ştie dacă sunt însărcinată. Bineînţeles, m-am supărat. I-am spus că e imposibil să fiu. Că noi doi niciodată n-am...

Făcu o pauză. Mi-am dat seama cât de ruşine trebuie să-i fi fost să i se pună o asemenea întrebare.

— Atunci a zis că, dacă aşa stau lucrurile, e bine. M-a întrebat ce cred că merit ca să fiu despăgubită pentru că m-ai înşelat.

Cuvântul mă izbi ca un pumnal în măruntaie. Furia creştea în mine, dar mi-am impus să tac, ca s-o las pe Molly să termine tot ce avea de spus.

— I-am spus că nu vreau nimic. Că m-am înşelat şi eu pe mine, aşa cum m-ai înşelat tu. Atunci mi-a oferit bani. Să plec. Să nu mai vorbesc niciodată despre tine. Sau despre ce s-a întâmplat între noi.

De-abia mai reuşea să vorbească. La fiecare cuvânt, glasul i se subţia şi se încorda. Încerca să-şi găsească liniştea pe care ştiam că nu o are.

— Mi-a oferit destul să-mi deschid o prăvălie de lumânări. M-am înfuriat. I-am spus că banii nu mă pot opri să iubesc pe cineva. Că, dacă banii m-ar determina când să iubesc sau să nu iubesc, atunci aş fi cu adevărat o târfă. S-a mâniat peste măsură, dar a plecat.

Se cutremură într-un suspin, apoi se calmă. Am prins-o blând pe după umeri şi i-am simţit încordaţi. Am mângâiat-o pe păr; era mai moale decât coama oricărui cal, şi mai lucios. Nu mai avea ce povesti.

— Regal e pus pe rele, m-am auzit spunând. Caută să mă rănească alungându-te. Să mă facă de ruşine, făcându-ţi ţie necaz. Am clătinat din cap, mirat de prostia mea. Ar fi trebuit să prevăd

toate astea. Nu m-am gândit decât că te va bârfi. Sau că va pune pe cineva să-ţi facă rău. Dar Burrich are dreptate. Regal e lipsit de cinste şi nu respectă nicio regulă.

— La început, a fost rece. Dar nu josnic. A venit numai ca mesager al regelui, zicea el, şi a venit personal ca să evite scandalul, să nu mai afle şi alţii despre el. Voia să evite bârfele, nu să le stârnească. Mai târziu, după ce am stat de vorbă de câteva ori, a spus că-i pare rău că sunt în încurcătură şi îi va spune regelui că nu e vina mea. A cumpărat lumânări de la mine şi le-a spus şi altora ce aveam de vânzare. Cred că încearcă să fie de ajutor, FitzChivalry. Sau aşa îşi închipuie.

S-o aud pe Molly apărându-l pe Regal m-a jignit mai mult decât orice ocară sau mustrare aş fi auzit din gura ei. Degetele mi se încâlciseră în părul ei moale şi mi le-am tras cu grijă. Regal. Toate săptămânile petrecute de mine în singurătate, evitând-o, nevorbindu-i ca să nu se işte scandal. Lăsând-o singură, ca să vină Regal în locul meu. Nu s-o curteze, nu, ci s-o cucerească cu farmecul şi vorbele lui căutate. Să-mi schimonosească imaginea în faţa lui Molly cât eu nu eram acolo, să-l contrazic. Să se prefacă aliatul ei, în vreme ce eu, neputându-i vorbi, deveneam tânărul nesocotit şi neştiutor, nemernicul egoist. Mi-am muşcat limba ca să nu-l mai vorbesc de rău în faţa ei. Aş fi părut un puşti superficial şi nervos, care ataca pe oricine îi punea voinţa la încercare.

— I-ai pomenit lui Patience sau lui Lacey despre vizitele lui Regal? Ce ţi-au spus despre el?

Molly scutură din cap, risipind parfum din păr.

— Mi-a atras atenţia să nu spun nimănui. „Femeile nu-şi ţin gura”, mi-a zis, iar eu ştiu că are dreptate. Nici ţie n-ar fi trebuit să-ţi spun. Mi-a spus că Patience şi Lacey mă vor respecta mai mult dacă au impresia că am luat singură hotărârea de a te părăsi. A mai spus că... nu m-ai lăsa să plec... dacă ai şti că hotărârea vine de la el. Trebuia să crezi că te-am părăsit din voinţa mea.

— Mă cunoaşte bine, m-am dat eu bătut.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, şopti Molly. Se depărtă puţin de mine ca să se uite în ochii mei. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Ochii şi părul ei aveau culoarea pădurii.

— Poate pentru că nu voiai ca eu să te părăsesc? am îndrăznit.

— Trebuie să mă părăseşti. Ştim amândoi că nu avem niciun viitor împreună.

Preţ de-o clipă, camera împietri. Lemnele trosneau paşnic numai pentru ele. Niciunul dintre noi nu se mişca. Însă nu ştiu

cum s-a făcut că m-am apropiat de locul în care simţeam, dureros, fiecare mireasmă şi atingere a lui Molly. Ochii, pielea cu miros de plante, părul ei erau frânturi din trupul cald şi mlădios, ascuns sub cămaşa din lână moale. O vedeam ca pe-o culoare nemaiîntâlnită. Toate grijile, toate gândurile s-au întrerupt în plăsmuirea aceea de o clipă. Tremuram, pentru că Molly mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a strâns de ei ca să mă calmeze. Căldura i se scurse din degete în trupul meu. Am privit-o în ochi şi m-am minunat de ce-am găsit în ei.

M-a sărutat.

Gestul acela simplu, de a-mi oferi buzele, a dărâmat zăgazurile cerului. Sărutul s-a prelungit de la sine. Nu ne-am oprit să ne gândim dacă e înţelept sau moral ce facem, nu am şovăit. Ne-am dăruit unul altuia fără piedici. Nu-mi pot închipui o unire mai profundă decât aceea născută din uluirea noastră în faţa necunoscutului în care ne-am aventurat. În noaptea aceea am devenit un singur trup, descătuşat de aşteptări şi de amintirea altora. Nu aveam niciun drept asupra ei, după cum nici ea nu avea drepturi asupra mea. Am oferit şi am primit şi jur că nu voi regreta niciodată. Dulcea stânjeneală a acelei nopţi e şi azi comoara nepreţuită a sufletului meu. Cu degete emoţionate, i-am înnodat din greşeală bentiţa care-i strângea la gât cămaşa de noapte. Molly mă atingea cu înţelepciune şi siguranţă, numai ca să-şi trădeze mirarea văzând reacţia mea. Nu avea importanţă. Din neştiinţa noastră a izvorât o ştiinţă mai veche de când lumea. M-am străduit să fiu şi tandru, şi puternic, dar m-am minunat cât de puternică şi de tandră era ea.

Unii numesc asta dans, alţii, luptă. Unii bărbaţi vorbesc despre jocul acesta râzând cu aere de înţelepţi, alţii rânjind cu dispreţ. Le-am auzit pe precupeţele voinice de la piaţă cotcodăcind despre el ca găinile la firimiturile de pâine. Au venit la mine codoaşe care-şi lăudau marfa cu îndrăzneala cu care-şi chemau negustorii muşteriii la peşte proaspăt. După mine, unele lucruri nu se pot descrie în cuvinte. Culoarea albastră nu o vezi, ci o simţi, cum simţi mirosul de iasomie sau sunetul de flaut. Rotunjimea umărului dezgolit, graţia fără seamăn a sânului, sunetul uimit pe care îl scoţi când toate obstacolele se dărâmă deodată, parfumul gâtului şi gustul pielii nu sunt decât fărâme, care, oricât de dulci ar fi, nu întruchipează întregul. O mie de asemenea fărâme nu sunt destule să-l redea.

Buştenii arseseră şi se făcuseră tăciuni roşii. Lumânările se stinseseră de mult. Parcă ne aflam într-un loc în care intraserăm

ca străini şi descoperiserăm că e al nostru. Aş fi renunţat la orice ca să rămân în cuibul molatic din păturile încâlcite şi plapuma de pene, să absorb căldura trupului liniştit de lângă mine.

Frate, asta e bine.

Am sărit ca ars, trezind-o pe Molly din reverie.

— Ce este?

— Un junghi în gambă, am minţit.

Molly mă crezu şi râse. O minciună nevinovată, dar m-am simţit dintr-odată vinovat din cauza ei, din cauza tuturor minciunilor pe care le spusesem şi a adevărurilor pe care, nerostindu-le, tot în minciuni le-am transformat. Am deschis gura să-i spun totul lui Molly. Că eram asasinul regelui, unealta ucigaşă a lui Shrewd. Că împărţeam cu fratele meu, lupul, ceea ce descoperisem alături de ea noaptea trecută. Că se dăruise toată unui bărbat care omora oameni şi-şi împărţea traiul cu un animal.

Imposibil. Să-i spun lucrurile acelea ar fi însemnat să o rănesc şi să o fac de ruşine. S-ar fi simţit murdărită pentru totdeauna de atingerea mea. Mi-am zis că aş putea suporta să mă dispreţuiască, dar nu să se dispreţuiască pe sine. Mi-am zis că mi-am pecetluit buzele pentru că aşa se cuvenea, să-mi ţin secretele pentru mine, în loc să o nenorocesc dezvăluindu-i-le. M-am minţit, aşadar, pe mine?

Oare nu toţi facem asta?

Învăluit de braţele calde, lipit de trupul fierbinte, mi-am promis că mă voi schimba. Că nu voi mai fi ceea ce sunt şi atunci nu va trebui să-i mai dezvălui nimic. Mâine, mi-am promis, le voi spune lui Chade şi lui Shrewd că nu voi mai ucide pentru ei. Mâine îl voi face pe Ochi Întunecaţi să înţeleagă de ce trebuie să tai legătura dintre noi. Mâine.

Dar astăzi, în ziua care tocmai se ivea, trebuia să merg împreună cu lupul să vânăm neoameni şi să-i omorâm. Pentru că voiam să merg la Shrewd triumfător, să-l bine-dispun, ca să încuviinţeze favorul pe care i-l cerea. Chiar în seara asta, când nu voi mai fi un asasin, îi voi cere să ne dea, mie şi lui Molly, consimţământul de a ne căsători. Mi-am promis că permisiunea lui va însemna începutul unei noi vieţi, în care nu voi mai avea secrete faţă de femeia pe care o iubesc. Am sărutat-o pe frunte şi m-am retras cu blândeţe din îmbrăţişarea ei.

— Trebuie să te părăsesc, i-am şoptit, când s-a mişcat. Dar sper că nu pentru multă vreme. Astăzi mă duc la Shrewd, să-i cer voie să ne căsătorim.

Molly fremăta şi deschise ochii. Se uită mirată cum mă ridic gol din patul ei. Am pus lemne pe foc, apoi i-am evitat privirea când mi-am adunat hainele împrăştiate şi le-am îmbrăcat. Ea nu era atât de ruşinoasă, pentru că, după ce mi-am strâns cureaua, am văzut că se uită la mine şi zâmbeşte. M-am înroşit.

— Am impresia că ne-am căsătorit deja, îmi şopti. Nu cred că rostirea jurămintelor ne-ar putea uni mai mult.

— Nici eu.

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— Dar voi fi foarte satisfăcut să le spun tuturor despre noi. Iar pentru asta, doamna mea, e nevoie de o nuntă. Şi de rostirea în faţa lumii a jurămintelor pe care inima mea ţi le-a făcut deja. Dar acum trebuie să plec.

— Încă nu. Mai stai puţin. Sunt sigură că mai avem puţin timp până se trezeşte turnul.

M-am aplecat şi-am sărutat-o.

— Trebuie să plec, să iau funia care atârnă de parapet la fereastra doamnei mele. Altfel se vor stârni bârfe.

— Stai măcar să-ţi schimb bandajul de la braţ şi de la ceafă. Cum te-ai rănit aşa? Am vrut să te întreb azi-noapte, dar...

Am zâmbit.

— Ştiu. Aveam lucruri mai interesante de făcut. Nu, draga mea, nu mai pot rămâne. Dar îţi promit că mi-l schimb în dimineaţa asta, în camera mea.

Când i-am spus „draga mea”, m-am simţit mai bărbat decât m-ar fi făcut orice alte cuvinte. Am sărutat-o din nou, promiţându-mi că voi pleca imediat, dar am zăbovit, atras de mâinile care mă mângâiau pe gât. Am oftat.

— Chiar trebuie să plec.

— Ştiu. Dar nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

Din glasul ei, mi-am dat seama că nu o îngrijorau rănile mele, ci se folosea de ele ca să mă ţină lângă ea. Dar tot mi-a fost ruşine, aşa că am căutat să găsesc o minciună cât mai nevinovată.

— M-a muşcat o căţea cu pui. Probabil că n-am cunoscut-o atât de bine pe cât mi-am închipuit. M-am aplecat să iau în braţe un căţel şi atunci a sărit la mine.

— Bietul de tine. Eşti sigur că te-ai curăţat bine? Muşcăturile de animale se infectează foarte uşor.

— O să curăţ rana încă o dată când o pansez. Acum plec. Am acoperit-o cu plapuma de pene, nu fără să regret că părăsesc

cuibul cald. Încearcă să mai dormi în puţinul cât a mai rămas până în zori.

— FitzChivalry!

M-am oprit în uşă şi m-am întors spre ea.

— Da?

— Să vii la mine deseară. Indiferent de răspunsul regelui.

Am deschis gura să protestez.

— Promite-mi! Altfel nu voi supravieţui până la sfârşitul zilei. Promite-mi că te întorci la mine. Indiferent ce spune regele, să ştii un lucru: de-acum sunt soţia ta. Întotdeauna voi fi. Întotdeauna.

Mi se opri inima în loc. În faţa unui asemenea cadou, n-am putut decât să dau din cap ca prostul. Probabil că privirea mea a fost suficientă, pentru că Molly mă răsplăti cu un zâmbet strălucitor ca soarele în mijlocul verii. Am ridicat ranga şi am tras zăvorul. Am deschis uşa încet şi am cercetat din priviri coridorul.

— Încuie după mine, am şoptit şi apoi m-am strecurat în întunericul care urma să se ridice curând.

13

LA VÂNĂTOARE

Meşteşugul, ca orice alta disciplină, poate fi învăţat în mai multe feluri. Galen, Maestru al Meşteşugului pe vremea regelui Shrewd, îşi supunea învăţăceii la privaţiuni şi greutăţi pentru a sparge zidurile din mintea lor. Ajuns un supravieţuitor umilit, învăţăcelul era sensibil la invazia lui Galen în mintea lui şi accepta silit metodele acestuia. Ucenicii care au supravieţuit instruirii lui Galen şi au devenit grupul lui erau iniţiaţi de nădejde, dar unii dintre ei aveau un talent special pentru Meşteşug. După cum se spune, Galen se lăuda că ia învăţăcei fără talent şi îi transformă în iniţiaţi pricepuţi. Poate că aşa a fost. Sau poate că lua învăţăcei foarte capabili şi îi transforma în uneltele potrivite.

Putem compara metodele lui Galen cu cele ale lui Solicity, maestra dinaintea lui. Ea i-a învăţat Meşteşugul pe prinţii Verity şi Chivalry. Din câte povesteşte Verity, Solicity a izbutit multe cu blândeţe şi convingându-şi studenţii să coboare barierele minţii. Şi Verity şi Chivalry au ieşit din mâna ei ca adepţi şi iniţiaţi destoinici în Meşteşug. Din nefericire, Solicity a murit înainte de a se încheia perioada de învăţare, iar Galen ajunsese doar instructor de Meşteşug. Nu putem decât să ne întrebăm câte cunoştinţe despre Meşteşug a dus Solicity în mormânt cu ea şi ce puteri ale acestei vrăjitorii regale nu vor fi descoperite, poate, niciodată.

N-am stat prea mult în odaia mea în dimineaţa aceea. Focul se stinsese, dar nu din cauza camerei neîncălzite tremuram eu de frig. Încăperea era o găoace lipsită de viaţă, pe care aveam s-o părăsesc curând. Mi se părea mai goală ca niciodată. Dezbrăcat până la mijloc, m-am spălat tremurând cu apă rece şi mi-am schimbat, târziu, bandajul de pe braţ şi de la ceafă. Nu meritam ca rănile să arate atât de curate. Totuşi, se vindecau repede.

M-am îmbrăcat gros, cu o cămaşă căptuşită de la munte pe sub o vestă din piele grea şi cu pantaloni de piele, tot grei, pe care i-am strâns pe picior cu fâşii de piele. Mi-am luat sabia, dar m-am înarmat şi cu un pumnal scurt. Din trusa de lucru am scos un borcănel cu praf de pălăria-şarpelui. Cu toate acestea, când am ieşit din cameră, m-am simţit deopotrivă vulnerabil şi nechibzuit.

M-am dus direct în turnul lui Verity. Ştiam că mă aşteaptă ca să exersăm Meşteşugul. Voi fi nevoit să-l conving cumva că astăzi trebuie să vânez neoameni. Am urcat scările în grabă, sperând că ziua se va termina mai repede. Toată viaţa mea se învârtea în jurul momentului în care voi bate la uşa lui Shrewd şi-i voi cere permisiunea să mă căsătoresc cu Molly. Numai gândul la ea trezi în mine un amestec năvalnic de sentimente atât de nefamiliare, încât mi-am încetinit paşii pe scări numai ca să le analizez pe toate. Am renunţat, nu avea rost. Molly, am rostit cu glas tare, dar blând, pentru mine. Ca un cuvânt magic, îmi întări hotărârea şi mă îmboldi la datorie. M-am oprit în faţa uşii lui Verity şi am bătut tare.

Am simţit mai mult decât am auzit invitaţia prinţului. Am împins uşa, am intrat şi apoi am închis-o la loc.

În cameră nu se mişca nimic vizibil. Prin fereastra deschisă bătea un vânt rece. Verity stătea în faţa ferestrei pe scaunul lui cel vechi. Se sprijinea leneş cu mâinile de pervaz şi fixa cu privirea un punct îndepărtat. Era roşu în obraji. Vântul îi răsfira pletele negre. În afară de palele de vânt, nu se auzea nimic. Cu toate acestea, am avut impresia că am intrat într-un vârtej. Simţurile lui Verity se frecară de ale mele şi mă atraseră în mintea lui; m-am trezit că alunec odată cu gândurile lui pe mare. M-a purtat într-un tur ameţitor pe fiecare corabie pe care o percepea cu mintea. Am surprins gândurile unui căpitan de vas comercial: „... dacă preţul e bun, încărcaţi ulei pentru drumul de întoarcere...”; de la el am sărit la o femeie care repara năvoade. Îi zbură cavila şi-l bodogăni pe căpitanul care zbiera la ea să se mişte mai repede. Am găsit un cârmaci îngrijorat din cauza nevestei gravide de acasă şi trei familii care căutau moluşte în lumina slabă a dimineţii, până când a venit fluxul şi-a acoperit albia. Pe toţi aceştia şi pe încă vreo zece i-am cercetat, înainte ca Verity să ne aducă brusc pe amândoi în corpul nostru, în odaia lui. Mă simţeam ameţit ca un copilaş ridicat de tatăl lui să vadă haosul dintr-un târg şi apoi lăsat pe propriile picioare, de unde vedea numai genunchi şi gambe.

M-am apropiat de fereastră ca să stau lângă Verity. El tot înspre apă se uita, scrutând orizonturile. Dar am înţeles dintr-

odată de ce desena hărţi. Vieţile pe care le atinsese în trecere erau ca nişte giuvaiere nepreţuite ascunse în palma lui şi dezvăluite mie. Oameni. Poporul lui. Verity nu se uita doar la un ţărm stâncos sau la o păşune grasă, ci la oameni, la frânturi de vieţi pe care nu le trăia, dar pe care le preţuia. Acesta era regatul lui Verity. Graniţele geografice desenate pe pergament izolau aceste vieţi pentru el. Preţ de-o clipă, m-am mirat şi eu, ca el, de ce ar vrea cineva să le facă rău acestor oameni şi am împărtăşit hotărârea lui neclintită de a nu le permite piraţilor să mai distrugă nicio viaţă.

Lumea se aşeză la loc în jurul meu când îmi trecu ameţeala. Liniştea coborî iarăşi în turnul lui Verity. El îmi vorbi fără să mă privească:

— Aşadar, mergi la vânătoare astăzi.

I-am răspuns cu un semn din cap, deşi ştiam că nu mă vede.

— Da. Neoamenii au ajuns mai aproape de noi decât am bănuit.

— Crezi că va fi nevoie să te lupţi cu ei?

— Mi-ai spus să plec pregătit. O să încerc cu otrava mai întâi, dar s-ar putea să nu fie prea dornici s-o dea pe gât. Sau poate vor încerca să mă atace. Aşa că mi-am luat şi sabia, pentru orice eventualitate.

— Am bănuit eu. Dar ia-o pe asta.

Ridică o sabie în teacă de lângă scaunul lui şi mi-o puse în mâini. În prima clipă, nu mi-am putut lua ochii de la ea. Pielea era lucrată cu măiestrie, mânerul avea simplitatea armelor şi uneltelor făurite de un maestru. La semnul aprobator al lui Verity, am scos sabia. Metalul sclipi în valuri de lumină pe toată lungimea tăişului, amintind de scânteile scoase de barosul care o bătuse ca să-i dea putere. Am ridicat-o şi am simţit-o uşoară, gata de luptă. Era o sabie prea meşteşugită pentru îndemânarea mea.

— Ar fi trebuit să ţi-o înmânez cu pompă şi ceremonie, bineînţeles, dar eu ţi-o ofer acum, ca nu cumva lipsa ei să te facă să nu te mai întorci. În timpul Festivalului Iernii s-ar putea să ţi-o cer înapoi, ca să ţi-o ofer aşa cum se cuvine.

Am vârât sabia înapoi în teacă, apoi am tras-o afară, iute ca fulgerul. Nu mai avusesem un lucru făurit cu atâta artă.

— Cred că ar trebui să jur pe ea că te voi sluji cu devotament, am zis eu, cam stângaci.

Verity zâmbi.

— Fără îndoială că Regal ţi-ar cere un asemenea jurământ. Eu însă nu cred că un om trebuie să-mi jure credinţă pe sabie după ce mi-a pus deja la picioare viaţa lui.

Mă copleşi ruşinea. Mi-am făcut curaj şi i-am spus:

— Verity, prinţul meu. Astăzi te voi sluji ca asasin.

L-am luat prin surprindere, chiar şi pe el.

— Nu vorbeşti pe ocolite, medită el precaut.

— A trecut vremea vorbelor pe ocolite. Aşa te slujesc astăzi. Dar în adâncul sufletului, am obosit. Mi-am pus viaţa la picioarele tale, aşa cum ai spus, şi dacă porunceşti, îmi voi continua munca, însă te rog să găseşti pentru mine o altă cale să te slujesc.

Verity lăsă câteva minute bune să treacă. Se propti cu bărbia în pumn şi oftă.

— Dacă mi-ai fi jurat credinţă doar mie, poate că ţi-aş da un răspuns rapid şi simplu, numai că eu sunt viitorul rege. Acest lucru trebuie să i-l ceri suveranului tău. Ca şi permisiunea de a te căsători.

Liniştea se lăsă mai adâncă, mai apăsătoare, mărind distanţa dintre noi. Nu puteam s-o sparg. În cele din urmă, Verity rosti:

— Ţi-am arătat cum să-ţi păzeşti visele, FitzChivalry. Dacă uiţi să-ţi îngrădeşti mintea, nu-i poţi condamna pe alţii pentru ceea ce dezvălui chiar tu.

Mi-am înăbuşit supărarea şi am înghiţit în sec.

— Cât ştii? l-am întrebat pe un ton rece.

— Foarte puţin, te asigur. Sunt obişnuit să-mi păzesc propriile gânduri, dar nu şi să le blochez pe ale altora. Mai ales ale cuiva cu Meşteşug atât de puternic, chiar dacă nestatornic, ca al tău. Nu mi-am băgat nasul în... întâlnirea ta secretă.

Tăcu. Nu mă simţeam în stare să spun ceva. Nu neapărat pentru că-mi fusese violată intimitatea. Dar Molly! Cum îi voi putea explica, nu-mi închipuiam. Nici nu puteam îngădui un alt secret între noi, ca să ascund o minciună nerostită. Ca de obicei, Verity era sincer, ca numele lui. Neglijenţa fusese a mea.

— Ca să fiu sincer, băiete, te invidiez. Dacă ar fi fost după mine, te-ai însura şi astăzi. Dacă Shrewd nu îţi dă azi permisiunea, nu pune la inimă, spune-i şi Doamnei Fustă-Roşie: când voi fi rege, vei fi liber să te însori când şi unde vrei. Eu nu-ţi voi face ce mi-au făcut alţii mie.

Cred că atunci am înţeles tot ceea ce nu-i fusese îngăduit lui Verity. Una e să compătimeşti un bărbat căruia alţii i-au ales nevasta şi alta e să te ridici din patul iubitei şi să-ţi dai seama dintr-odată că bărbatul acela care ţi-e drag nu va cunoaşte niciodată plenitudinea dragostei, aşa cum o cunoscusem eu. Cât de amarnic trebuie să fi suferit întrezărind frânturi din dragostea mea cu Molly, dragoste de care el nu va avea parte niciodată.

— Verity. Îţi mulţumesc, i-am spus.

Îmi aruncă o privire fugară şi surâse trist.

— Păi, da... Ezită. Nu e o promisiune, aşa că nu o lua drept sigură. Totuşi, există o posibilitate să te ajut. Poate că n-ai mai avea timp să lucrezi ca... diplomat, dacă ai primi alte însărcinări. Însărcinări mai importante pentru noi.

— Cum ar fi? am întrebat prudent.

— Navele mele prind formă pe zi ce trece în mâinile constructorilor. Mi se refuză încă o dată cea mai mare dorinţă a mea. Să navighez pe ele. Sigur, aşa trebuie. De aici mă uit în toate părţile şi le pot călăuzi. Aici nu mă atacă Piraţii de pe Corăbiile Roşii. De aici coordonez atacul asupra mai multor vase simultan şi trimit ajutor acolo unde e nevoie. Îşi drese glasul. Dar nu simt vântul şi nu aud cum scutură pânzele şi nu voi putea lupta niciodată cu piraţii aşa cum vreau, cu sabia în mână, omorând iute şi fără durere, luând viaţa celor care au luat vieţi.

Trăsăturile i se înăspriră de furie. Se opri un minut, apoi continuă, mai calm:

— Aşadar, pentru ca navele acelea să-şi facă datoria aşa cum se cuvine, la bordul fiecăreia trebuie să fie cineva capabil cel puţin să primească informaţii de la mine. Ar fi ideal dacă mi-ar putea şi transmite informaţii detaliate despre ce se petrece pe corabie. Ai văzut, astăzi, care-mi sunt limitele. Pot să-ţi spun ce gândesc alţi oameni, dar nu le pot controla gândurile. Uneori dau peste o minte mai vulnerabilă şi o influenţez, dar nu e acelaşi lucru cu a primi răspuns rapid la o întrebare directă. Te-ai gândit vreodată să navighezi, FitzChivalry?

Dacă aş spune că am fost luat prin surprindere, ar fi doar jumătate de adevăr.

— Păi... tocmai mi-ai amintit că mă pricep la Meşteşug numai câteodată. Şi ieri mi-ai spus că, într-o luptă, sunt mai mult bătăuş decât spadasin, în ciuda lecţiilor primite de la Hod...

— Şi acum îţi aduc aminte că suntem la jumătatea iernii. Nu mai sunt multe luni până la primăvară. Ţi-am spus că există o posibilitate, atât. Te voi putea ajuta foarte puţin cu ceea ce trebuie să stăpâneşti până atunci. Mă tem că depinde numai de tine, FitzChivalry. Te crezi capabil ca, până la primăvară, să stăpâneşti şi Meşteşugul, şi sabia?

— Aşa cum mi-ai spus, prinţul meu. Nu promit, dar voi încerca.

— Bine. Verity mă fixă cu privirea. Începi de astăzi?

— De astăzi? Astăzi trebuie să vânez. Nu îndrăznesc să-mi neglijez datoria nici pentru aşa ceva.

— Nu se exclud una pe alta. Ia-mă cu tine astăzi.

M-am uitat la el nedumerit, apoi am încuviinţat cu un semn din cap. Am crezut că se va ridica şi îşi va lua haine groase şi o sabie, dar el a întins mâna spre mine şi m-a prins de braţ.

Când începu să se scurgă în mine, instinctul îmi spuse să mă apăr. Nu era ca atunci când se plimba prin gândurile mele şi mi le aduna cum aduni hârtiile împrăştiate pe o masă. Îmi ocupa mintea. Nu mă mai invadase nimeni de când mă brutalizase Galen. Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui, dar eram prins ca-ntr-un cleşte. *Trebuie să ai încredere în mine. Ai?* Transpiram şi tremuram ca un cal cu un şarpe în boxă.

Nu ştiu.

Gândeşte-te, mă îndemnă. Se retrase puţin.

Îl simţeam aşteptând, dar se detaşa de gândurile mele. Mintea mea alerga ca vântul. Prea multe lucruri cu care să jonglez. Trebuia să fac acest lucru dacă voiam să nu mai duc o viaţă de asasin. Era şansa mea de a scăpa de secrete şi de a vorbi despre ele la trecut. Trebuia să profit de ea. Dar cum să fac şi asta, şi să-l ţin pe Verity departe de Ochi Întunecaţi şi de toate tainele noastre? L-am căutat pe Ochi Întunecaţi. *Legătura noastră e tainică. Aşa trebuie să rămână. Astăzi trebuie să vânez singur. M-ai înţeles?*

Nu. E o prostie, e periculos. Voi fi acolo, dar poţi să ai încredere că voi fi nevăzut şi neştiut.

— Ce-ai făcut acum?

Era Verity, vorbea cu glas tare. Mă ţinea de încheietura mâinii. M-am uitat în ochii lui. Nu era supărat. M-a întrebat aşa cum aş fi întrebat eu un copilaş pe care l-am găsit sculptând în lemn. Tânjeam să scap de povară, să spun totul despre mine măcar unei singure persoane din lume.

Ai deja pe cineva, protestă Ochi Întunecaţi.

Avea dreptate. Şi nu puteam să-l pun în primejdie.

— Şi tu trebuie să ai încredere în mine, m-am pomenit spunându-i viitorului rege. Când am văzut că mă priveşte preocupat, am adăugat: prinţul meu. Ai încredere în mine?

— Da.

Cu un singur cuvânt, mi-a dat toată încrederea lui, iar odată cu ea, convingerea că, orice aş fi făcut, nu avea să se întoarcă împotriva lui. Pare un lucru simplu, dar ca un viitor rege să-i permită propriului slujitor-asasin să aibă secrete faţă de el era un act incredibil. Cu ani în urmă, tatăl lui îmi cumpărase devotamentul, promiţându-mi mâncare, adăpost şi învăţătură şi

înfigându-mi un ac de argint în cămaşă. Actul simplu prin care Verity îmi acorda încrederea lui însemna mult mai mult. Dragostea pe care am simţit-o dintotdeauna pentru el n-a mai cunoscut margini. Cum să nu am încredere în el?

Verity îmi oferi un surâs blajin.

— Poţi stăpâni Meşteşugul, când vrei.

Apoi îmi pătrunse iar în minte. Câtă vreme m-a ţinut de încheietură, ne-am unit gândurile fără efort. I-am simţit curiozitatea şi umbra de suferinţă când s-a uitat la chipul lui prin ochii mei. *Oglinda e mai blândă. Am îmbătrânit.*

Cu el furişat în minte, ar fi fost zadarnic să neg adevărul spuselor sale. *Aşadar, a fost un sacrificiu necesar,* am încuviinţat eu.

Îmi dădu drumul la mână. Am văzut dublu, ameţit, m-am uitat la mine, la el, apoi tulburarea dispăru. Se întoarse prudent cu privirea la orizont, apoi izolă viziunea aceea de mine. Fără atingerea mâinii lui, împletirea minţilor era cu totul altceva. Am ieşit din cameră încet şi am coborât scările de parcă aş fi dus un pahar de vin plin-ochi. *Întocmai. Şi, în ambele cazuri, e mai uşor dacă nu te uiţi şi nu te gândeşti întruna la el. Pur şi simplu du-l.*

Am coborât la bucătărie, unde am mâncat un dejun copios şi am încercat să mă port normal. Verity avea dreptate. Era mai uşor să păstrăm legătura dacă nu mă concentram asupra ei. În vreme ce lumea din bucătărie îşi vedea de treabă, am reuşit să transfer biscuiţii de pe o farfurie în sacul meu.

— Mergi la vânătoare? mă întrebă bucătăreasa, întorcându-se cu faţa spre mine.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, fii atent. Ce vânezi?

— Mistreţi, am improvizat. Azi vreau doar să găsesc culcuşul unuia, nu să-l omor. M-am gândit că va fi o distracţie plăcută la Festivalul Iernii.

— Pentru cine? Pentru prinţul Verity? N-o să-l urneşti din turn, scumpete. Stă numai prin camerele lui zilele astea, aşa face, iar bietul rege Shrewd n-a mai mâncat o masă adevărată cu noi de săptămâni de zile. Nu ştiu de ce-i mai gătesc felurile preferate, că tava se întoarce la fel de plină cum am trimis-o. Acum, prinţul Regal, el ar putea merge la vânătoare, câtă vreme nu-i strică buclele.

Un chicot general se auzi printre fetele de la bucătărie. Mi se aprinseră obrajii la îndrăzneala bucătăresei. *Calmează-te. Ei nu ştiu că sunt aici, băiete. Şi nu voi folosi împotriva lor nimic din ce-*

ţi spun ei ţie. Nu ne trăda. Verity era pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat. Aşa că mi-am permis şi eu un zâmbet larg, i-am mulţumit bucătăresei pentru plăcintele pe care a insistat să le iau cu mine şi am părăsit încăperea.

Cenuşia se agita în boxă, dornică să iasă la plimbare. Burrich trecu pe lângă mine când o înşeuam. Cu ochii lui negri, măsură hainele mele de piele, teaca ornată şi mânerul fin al sabiei. Îşi drese glasul, dar tăcu. N-am reuşit să aflu niciodată câte ştie Burrich despre munca mea. Odată, la munte, îi mărturisisem că fusesem instruit ca asasin. Dar asta fusese înainte de a primi o lovitură în cap încercând să mă apere. Când se vindecase, pretinsese că nu mai ştia ce se petrecuse cu o zi în urmă, însă uneori mă întrebam dacă nu cumva ăsta era felul lui înţelept de a păstra un secret: acela de a nu-l discuta nici cu cei care îl cunosc.

— Ai grijă, mă sfătui el într-un sfârşit, cu glasul lui aspru. Să nu pui iapa în pericol.

— O să avem grijă, i-am promis, apoi am scos-o pe Cenuşia pe lângă el.

Deşi făcusem multe treburi, era încă dimineaţa devreme şi aveam destulă lumină ca s-o mân la galop mic. Am lăsat-o pe Cenuşia să-şi arate bucuria în ritmul ei, să se încălzească fără să transpire. Printr-o portiţă deschisă pe cerul înnorat, soarele se strecură să mângâie copacii şi nămeţii cu degete sclipitoare. Am încetinit-o pe Cenuşia. O să mergem la matca râului ocolind. Nu voiam să ne abatem de la cărarea bătătorită până nu era neapărat necesar.

Verity nu mă părăsi nicio clipă. Nu vorbeam, dar lua parte la conversaţia mea interioară. Se bucura de aerul proaspăt al dimineţii, de reacţiile Cenuşiei şi de tinereţea corpului meu. Totuşi, cu cât mă îndepărtam de turn, cu atât deveneam mai conştient că trebuie să mă agăţ de el. De la atingerea lui iniţială, ceea ce împărţeam amândoi a devenit un efort reciproc, ca o mână care o prinde pe cealaltă. Oare voi fi în stare să nu-l scap? *Nu te gândi. Fă-o. Şi respiratul devine o datorie dacă eşti atent la fiecare respiraţie.* Am clipit, conştient că Verity era acum în cabinetul lui şi-şi vedea de treburile dimineţii. Am auzit glasul lui Charim, venit să-i ceară un sfat, ca un bâzâit îndepărtat de albine.

Nici urmă de Ochi Întunecaţi. Încercam să nu mă gândesc la el, să nu-l caut – o negare mintală la fel de istovitoare ca strădania de a-l menţine pe Verity alături de mine. Atât de repede mă obişnuisem să-l caut pe lup şi să-l găsesc aşteptând atingerea mea, încât mă simţeam izolat, dezechilibrat, de parcă mi-aş fi pierdut

cuţitul preferat de la curea. Singura imagine care mi-l putea scoate complet din minte era a lui Molly, dar nici asupra ei nu voiam să zăbovesc. Verity nu mă mustrase pentru faptele mele din noaptea trecută, dar ştiam că nu le consideră deloc onorabile. Aveam sentimentul stânjenitor că, dacă mi-aş fi găsit timp să meditez cu adevărat la ele, aş fi de acord cu el. Ca un laş, am alungat şi gândurile acelea.

Mi-am dat seama că efortul cel mai mare pe care-l făceam era să nu gândesc. Am scuturat din cap şi m-am deschis către ziua din jurul meu. Drumul pe care mergeam nu era bătut. Şerpuia printre dealurile şi văile unduioase de dincolo de Buckkeep şi era străbătut mai mult de oi şi capre decât de om. Cu câţiva zeci de ani în urmă, un fulger arsese copacii de pe marginea lui. Primii arbori care creşteau acum erau mesteceni şi plopi şi aveau crengile împovărate de zăpadă. Zona aceasta deluroasă nu era prielnică agriculturii, ci servea ca păşune de vară, dar din când în când se zărea câte-un fuior de fum sau câte-o cărăruie bătătorită către drumul ce ducea la coliba unui tăietor de lemne sau la cabana unui vânător. O regiune de gospodării mici şi izolate, locuite de oameni sărmani.

Drumul se îngusta şi, când am intrat în partea mai veche a pădurii, am întâlnit alt fel de copaci. Aici, arborii mereu verzi şi groşi se înghesuiau aproape de marginea drumului. Aveau trunchiuri imense, iar sub crengile lor întinse zăpada se înălţa în nămeţi neuniformi. Erau puţine tufişuri. Zăpada căzută în anul acela rămăsese deasupra, pe crengile înţesate de ace. Aici mi-a fost uşor s-o abat pe Cenuşia de la drum. Am călărit pe sub coroanele încărcate de omăt, într-o lumină cenuşie. Ziua parcă fugise de sub arborii uriaşi.

Cauţi un loc anume. Ştii sigur unde se află neoamenii?

Au fost văzuţi lângă albia unui râu, mâncând dintr-o căprioară omorâtă de vremea rece. Asta a fost ieri. Mă gândeam să le iau urma pornind de acolo.

Cine i-a văzut?

Am ezitat. *Un prieten. E cam ruşinos cu oamenii. Dar i-am câştigat încrederea şi câteodată, când vede ciudăţenii, vine şi-mi spune.*

Hm. L-am simţit pe Verity şovăind în faţa reticenţei mele. *Nu te mai întreb de el. Poate că unele secrete sunt necesare. Îmi aduc aminte de o fetiţă redusă la minte care venea şi se aşeza la picioarele mamei mele. Mama se îngrijea să aibă haine şi mâncare şi îi dădea jucării şi dulciuri. Nimeni nu se uita la fetiţă. Dar odată*

am dat peste ele fără să ştie şi am auzit-o povestindu-i mamei că, într-o tavernă, un bărbat vindea coliere şi brăţări frumoase. În aceeaşi săptămână, garda regelui l-a arestat pe Rife, tâlharul de drumul mare, în aceeaşi tavernă. Cine tace ştie multe.

Într-adevăr.

Am mers mai departe, tăcând amândoi. Din când în când, trebuia să-mi reamintesc că Verity nu era lângă mine în carne şi oase. *Aş vrea să fiu. Prea mult timp a trecut de când n-am mai călărit pe dealuri numai de dragul călăritului. Viaţa mea e împovărată de prea multe ţeluri. Nu-mi aduc aminte când am făcut ultima oară un lucru numai pentru că am vrut.*

Dădeam din cap la gândul lui, când un ţipăt sparse tăcerea pădurii. O fiinţă tânără. Strigătul fusese curmat brusc. Înainte să-mi pot controla Harul, l-am şi cercetat. Am ghicit în el panică şi frică de moarte şi am simţit groaza lui Ochi Întunecaţi. Mi-am închis mintea, dar am întors-o pe Cenuşia şi am pornit repede în direcţia din care se auzise ţipătul. Aplecat pe grumazul iepei, am călăuzit-o prin labirintul de troiene albe, crengi căzute şi pământ curat care alcătuia podeaua pădurii. Am urcat un deal, nereuşind să merg pe cât de repede aş fi vrut. Din vârful lui am văzut o privelişte pe care nu o voi uita niciodată.

Erau trei, zdrenţăroşi, rupţi, bărboşi şi împuţiţi. Mârâiau şi mormăiau unul către celălalt în timp ce se băteau. Nu am reuşit să-i percep cu Harul meu, dar i-am recunoscut. Mi-i arătase Ochi Întunecaţi noaptea trecută. Fata era mică, avea vreo trei ani, şi purta o tunică de lână de un galben strălucitor, făcută probabil de mâinile iubitoare ale unei mame. Se luptau pe ea ca pentru un iepure prins în laţ, trăgând-o sălbatic de membrele micuţe, fără să le pese că nu mai avea în ea decât o scânteie de viaţă. Am răcnit de furie şi mi-am tras sabia tocmai când unul dintre agresori îi suci gâtul. Auzindu-mă, unul dintre bărbaţi ridică privirea şi se întoarse spre mine. Era plin de sânge pe barbă. Nu aşteptase să moară fetiţa ca să mănânce din ea.

I-am dat pinteni Cenuşiei şi am coborât dealul spre ei ca vântul răzbunării. Ochi Întunecaţi apăru brusc din pădurea din stânga. Se năpusti asupra lor înaintea mea, sărind pe umerii unuia şi deschizând botul larg ca să-l muşte de ceafă. Un agresor se răsuci spre mine şi ridică zadarnic mâna ca să se apere. Aşa de tare l-am lovit cu sabia mea cea nouă, că i-am despărţit pe jumătate capul de trup înainte de a-i străpunge şira spinării. Mi-am scos cuţitul de la curea şi, de pe spatele Cenuşiei, am sărit să-l apuc pe cel care

voia să împlânte cuţitul în Ochi Întunecaţi. Al treilea neom apucă repede cadavrul fetiţei şi fugi cu el în pădure.

Bărbatul lupta ca un urs turbat, lovea şi împungea cu cuţitul către noi chiar şi după ce i-am înfipt sabia în burtă. Îi ieşeau măruntaiele peste curea, dar el tot a venit clătinându-se să ne atace. N-am avut timp nici să mă înfior. Ştiind că va muri, l-am lăsat acolo şi am luat-o la goană după cel care fugise. Ochi Întunecaţi era o panglică cenuşie îmblănită care fugea în sus, pe deal. Mi-am blestemat picioarele prea leneşe. Urma era clară, zăpadă bătătorită, sânge şi duhoarea neomului. Mintea mea nu lucra prea bine. Jur că, în timp ce goneam pe pantă, am crezut că o voi putea învia pe fetiţă, ca şi cum o asemenea nenorocire nici nu s-ar fi întâmplat. Mă mâna de la spate un gând lipsit de înţeles.

Neomul se întorsese. A sărit la noi din spatele unui ciot gros, azvârlind cadavrul fetei spre Ochi Întunecaţi, aruncându-se apoi spre mine. Era mare şi solid ca un fierar. Spre deosebire de ceilalţi neoameni, mărimea şi forţa acestuia îl ajutaseră să nu moară de foame şi să aibă ce îmbrăca. Un animal hărţuit, furios peste măsură. Mă apucă, mă ridică de la pământ, apoi se lăsă peste mine şi-mi înconjură gâtul cu braţul noduros. Ateriză cu pieptul lat pe spatele meu. Mă imobiliză cu un braţ sub mine, pe pământ. Am întins braţul celălalt şi am înfipt de două ori cuţitul în pulpa cărnoasă. Răcni şi se lăsă mai tare pe mine. Îmi apăsă faţa în pământul îngheţat. Am văzut negru în faţa ochilor. Ochi Întunecaţi spori şi el greutatea de pe spatele meu. Am crezut c-o să-mi plesnească şira spinării. Lupul se năpusti asupra agresorului cu colţii, dar acesta îşi puse bărbia în piept şi-şi aplecă umerii ca să se ferească de atac. Ştia că mă strânge de gât. Avea timp destul să se ocupe de lup după ce mueream eu.

Mi se deschise rana de la ceafă şi ţâşni din ea sânge cald. Durerea îmi dădu putere. Mi-am scuturat capul din strânsoare. Am reuşit să-mi răsucesc puţin gâtul, datorită sângelui alunecos. Am tras aer în piept disperat înainte ca uriaşul să mă strângă iar, în alt fel. Vru să-mi dea capul pe spate. Dacă nu reuşea să mă sufoce, atunci să-mi rupă gâtul. Avea suficientă forţă.

Ochi Întunecaţi schimbă tactica. Nu-şi putea deschide botul destul de larg ca să-l muşte pe neom de cap, dar reuşi să-i smulgă o parte din scalp. Îşi înfipse colţii în carne şi trase. Sângele ţâşni şuvoi pe mine când neomul răcni şi mă împunse cu genunchiul în curbura spatelui. Ridică un braţ şi începu să-l fluture spre Ochi Întunecaţi. M-am răsucit sub el, l-am lovit cu genunchiul în vintre şi i-am înfipt cuţitul în coaste. Durerea trebuie să fi fost

insuportabilă, dar tot nu-mi dădu drumul. Se pocni cu capul de al meu. N-am mai văzut nimic. Apoi mă cuprinse cu braţele uriaşe şi mă lipi de el ca să-mi sfărâme pieptul.

Până aici îmi amintesc exact ce s-a întâmplat. Mai departe nu ştiu ce-am făcut. Poate că, cuprins de furia morţii despre care vorbesc legendele, m-am împotrivit cu dinţii, cu unghiile şi cu cuţitul, smulgându-i carnea de unde apucam. Totuşi, n-ar fi fost destul, dacă Ochi Întunecaţi nu l-ar fi atacat cu aceeaşi furie. Mai târziu am reuşit să mă târăsc de sub greutatea lui. Aveam un gust oribil în gură. Am scuipat păr murdar şi sânge. Mi-am şters mâinile de pantaloni şi le-am frecat cu zăpadă, dar tot nu le-am curăţat bine.

Eşti teafăr? Ochi Întunecaţi gâfâia trântit în zăpadă la câţiva metri de mine. Şi el era plin de sânge pe la bot. Luă o înghiţitură de zăpada, apoi continuă să gâfâie. M-am ridicat şi am făcut doi paşi clătinaţi către el. Pe urmă am văzut cadavrul fetiţei şi m-am prăbuşit lângă el. Cred că de-abia atunci mi-am dat seama că era prea târziu, că fusese prea târziu din clipa în care îi văzusem prima oară.

Era tare mică. Păr negru lucios şi ochi tot negri. Era încă moale şi caldă. Groaznic. Am luat-o în poală şi i-am dat părul la o parte de pe faţă. Obraji rotunjori, dinţi de lapte. Moartea nu-i împietrise de tot privirea. Se uita la mine de parcă nu înţelegea ce se întâmplă. Avea degete grăsuţe şi moi, cu dungi de sânge scurs din muşcăturile de pe braţ. Am stat în zăpadă, cu trupul copilului mort în braţe. Deci asta simţi când ţii un copil. Drăgălaş şi cald. Nemişcat. M-am aplecat peste părul ei şi am plâns. Mă scuturau fiori. Ochi Întunecaţi mă adulmecă pe obraji şi scânci. Mă bătu cu laba pe umăr. Mi-am dat seama că-i închisesem porţile minţii. L-am mângâiat ca să-l liniştesc, dar nu mi-am putut deschide mintea nici lui, nici către altceva. Mai scânci o dată. Atunci am auzit, în sfârşit, tropotul de copite. Mă linse pe obraz în semn că-şi cere iertare, apoi dispăru în pădure.

M-am ridicat clătinându-mă, cu copilul în braţe. Călăreţii ajunseră în vârful dealului. Îi conducea Verity, pe armăsarul lui negru, urmat de Burrich, de Blade şi de încă vreo zece oameni. Era şi o femeie îmbrăcată sărăcăcios. O luase Blade pe cal, în spatele lui. Scoase un ţipăt când mă văzu, alunecă din şa şi fugi spre mine cu braţele întinse după copil. N-am putut suporta să mă uit în ochii ei, lucind de speranţă şi bucurie. Îmi surprinse privirea. Am văzut cum i se stinge bucuria pe chip. Îmi smulse fetiţa din braţe, duse mâna pe faţa care se răcea, la capul care atârna, apoi

începu să ţipe. Disperarea ei mă izbi în valuri care îmi dărâmară zidurile şi mă purtară cu ele. Ţipătul nu se mai oprea.

Nu mi l-am putut scoate din minte nici peste câteva ore, în cabinetul lui Verity. Vibram, mă străbăteau fiori prelungi. Eram gol până la mijloc, aşezat pe un taburet, în faţa căminului. Vraciul făcea focul.

În spatele meu, Burrich, împietrit, îmi curăţa gaura din ceafă de ace de pin şi praf.

— Asta de-aici şi cu asta nu sunt răni proaspete, observă el la un moment dat, arătând spre alte vătămări de pe braţul meu.

Am tăcut. Eram gol de cuvinte. Într-un bazin cu apă fierbinte de lângă el se deschideau flori de iris uscate cu tamariscă. Înmuie o cârpă în apă şi-mi curăţă vânătăile de pe gât.

— Fierarul avea mâini vânjoase, observă el cu glas tare.

— L-ai cunoscut? întrebă vraciul, răsucindu-se spre Burrich.

— Nu personal. L-am văzut de două-trei ori la Festivalul Primăverii, când au venit nişte negustori din afara oraşului cu marfă. Făcea argintărie pentru hamuri.

Se lăsă liniştea. Burrich se apucă iar să mă cureţe. Sângele care murdărea apa nu era tot al meu. În afară de o mulţime de vânătăi şi dureri musculare, nu aveam decât nişte zgârieturi şi un cucui imens în frunte. Îmi era ruşine că nu fusesem rănit mai grav. Fetiţa murise; ar fi trebuit să sufăr mai mult. Nu ştiu de ce mi se părea cinstit aşa. Burrich îmi pregăti un bandaj alb, curat, pentru braţ. Vraciul îmi aduse o cană de ceai. Şeful de la grajduri o luă, îl mirosi bănuitor, apoi mi-o dădu.

— Eu aş fi pus mai puţină valeriană.

Vraciul se retrase lângă foc.

Charim aduse o tavă cu mâncare. Curăţă o măsuţă şi începu să aşeze vasele pe ea. În clipa următoare, apăru şi Verity. Îşi scoase mantia şi-o aruncă pe spatele scaunului.

— L-am găsit pe soţul ei la piaţă, ne anunţă el. Stă cu ea acum. Femeia o lăsase pe fetiţă jucându-se în prag cât s-a dus să ia apă din pârâu. Când s-a întors, copila nu mai era. Se uită spre mine. N-am putut să-l privesc în ochi. Am găsit-o strigându-şi fetiţa prin pădure. Am ştiut... Întoarse brusc privirea spre vraci. Mulţumesc, Dem. Dacă ai terminat cu FitzChivalry, poţi pleca.

— Nici nu m-am uitat la...

— E teafăr, îl întrerupse Burrich. Mă bandajase de-a curmezişul pe piept şi pe sub braţ, apoi trecuse bandajul în sus, încercând să-mi fixeze compresa de la ceafă. Zadarnic. Muşcătura era deasupra muşchiului dintre umăr şi ceafă. Am încercat să mă

distrez pe seama căutăturii urâte pe care i-o aruncă vraciul lui Burrich înainte de a pleca. El nici măcar n-o observă.

Verity îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa la mine. Am vrut să duc cana la gură, dar Burrich mi-o luă din mână.

— După ce staţi de vorbă. Are destulă valeriană ca să te adoarmă pe loc.

Luă ceaiul şi se retrase lângă foc. L-am văzut cum aruncă jumătate din lichid şi diluează restul cu apă fierbinte. Apoi îşi împleti braţele la piept, se propti de cămin şi se uită la noi.

Mi-am mutat privirea asupra lui Verity şi am aşteptat să vorbească. Prinţul oftă.

— Am văzut copila cu tine. I-am văzut cum se luptă pentru ea. Pe urmă ai dispărut brusc. Am pierdut legătura dintre minţile noastre şi nu te-am mai găsit, oricât m-am străduit. Ştiam că eşti la necaz şi am plecat spre tine imediat. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede.

Tânjeam să-i spun lui Verity totul despre mine, dar aş fi dezvăluit prea multe. Dacă ai ajuns să cunoşti secretele unui prinţ nu înseamnă că trebuie să le şi divulgi pe ale tale. M-am uitat la Burrich. Studia peretele.

— Mulţumesc, prinţul meu. Ai ajuns foarte repede. Chiar dacă ai fi venit mai curând, tot prea târziu ar fi fost. A murit la o clipă după ce am văzut-o.

Verity îşi privi mâinile.

— Ştiam. Mai bine decât tine. Eu din cauza ta eram îngrijorat. Încercă să-mi zâmbească. Tu, când te lupţi, ieşi în evidenţă prin felul în care reuşeşti să supravieţuieşti.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe Burrich că se foieşte, deschide gura să vorbească, apoi se răzgândeşte. Am înţepenit de groază. Văzuse cadavrele neoamenilor, văzuse urmele. Ştia că nu m-am luptat singur cu duşmanul. Era tot ce-mi mai lipsea ca să fie ziua şi mai urâtă. Inima îmi era parcă prinsă într-o cutie de gheaţă. Că Burrich nu mă dăduse încă de gol, că îşi păstra acuzaţiile pentru mai târziu, când vom rămâne doar noi doi – asta îmi înrăutăţea situaţia.

— FitzChivalry?

Am tresărit. Verity îmi atrăgea atenţia.

— Îmi cer iertare, prinţul meu.

Prinţul râse scurt, mai mult pufnind.

— Destul cu „prinţul meu”. Fii sigur că nu mă aştept să-mi spui aşa acum, nici eu, şi nici Burrich. Şi el, şi eu suntem mai înţelepţi decât să ţi-o cerem. El nu-i spunea fratelui meu „prinţul meu” în

asemenea momente. Nu uita că a fost omul regelui pentru el. Chivalry sorbea putere de la el, deseori nu cu multă blândeţe. Sunt convins că Burrich ştie că am făcut şi eu la fel cu tine. Şi mai ştie că azi am călărit prin ochii tăi, cel puţin până în vârful dealului.

M-am uitat la Burrich. Dădea aprobator din cap. Niciunul dintre noi nu înţelegea de ce era inclus aici.

— Am pierdut legătura cu tine când ai intrat într-o încăierare sălbatică. Dacă e să te folosesc aşa cum doresc, asta nu mai trebuie să se întâmple. Verity se bătu cu degetele pe coapsă, căzut pe gânduri. Singurul mod în care cred eu că poţi învăţa Meşteşugul e să-l practici. Burrich, Chivalry mi-a spus odată că, prins la înghesuială, mânuieşti mai bine toporul decât sabia.

Burrich tresări. Nu se aştepta ca Verity să ştie lucrul ăsta despre el. Dădu iar din cap, încet.

— Râdea de mine. Zicea că e unealtă de bătăuş, nu de domn.

Verity îşi permise un surâs discret.

— Atunci e tocmai în stilul lui Fitz. Îl vei învăţa să-l folosească. Nu cred că Hod îi instruieşte pe tineri să se lupte cu toporul – deşi sigur că ar face-o, dacă i-aş cere. Totuşi, prefer să înveţe de la tine, pentru că vreau să se antreneze să mă ţină lângă el între timp. Dacă poate exersa două lucruri deodată, poate că va reuşi şi să le stăpânească simultan. Iar dacă învaţă cu tine, n-o să mai trebuiască să ţină secretă prezenţa mea în mintea lui. Ce zici, te descurci?

Burrich nu reuşi să-şi ascundă complet spaima.

— Mă descurc, prinţul meu.

— Atunci, te rog s-o faci. Începeţi de mâine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine pentru mine. Ştiu că ai şi alte îndatoriri şi prea puţin timp pentru tine. Mai dă-i din ele lui Hands cât te ocupi de treaba asta. Mi se pare un tânăr foarte destoinic.

— Este, îl aprobă Burrich precaut. Încă un detaliu pe care îl ştia prinţul.

— Foarte bine, atunci. Verity se lăsă pe spătar. Ne măsură pe amândoi de parcă ţinea o întrunire cu o cameră plină de oameni. Are cineva vreo problemă legată de asta?

Am considerat întrebarea lui o încheiere politicoasă a întrunirii noastre.

— Prinţe? rosti Burrich cu glas moale, nesigur. Dacă nu te superi... Aş... Nu pun la îndoială judecata prinţului meu, dar....

Mi-am ţinut respiraţia. Acum e-acum. Harul.

— Dă-i drumul odată, Burrich. Am crezut că m-am exprimat clar: nu vreau să mai aud „prinţul meu” între noi. Ce te tulbură?

Burrich îşi îndreptă ţinuta şi-l privi pe viitorul rege în ochi.

— Se... cuvine? Bastard sau nu, e fiul lui Chivalry. Ce am văzut acolo sus, astăzi...

Odată pornit, Burrich nu se mai opri. Se lupta să-şi ascundă supărarea din voce:

— L-ai trimis... A intrat în ghearele morţii singur. Orice alt băiat de vârsta lui ar fi fost deja mort. Încerc... Încerc să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ştiu că există multe feluri de a-l servi pe regele meu şi că unele nu sunt prea plăcute. Dar sus, în Regatul Munţilor... şi apoi astăzi... N-ai putea găsi pe altcineva, în afară de fiul fratelui tău?

M-am uitat la Verity. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. Nu era batjocoritor, nu se încruntase. Avea doar două scântei în ochii negri şi-şi strânse buzele într-o linie subţire, dar vorbi potolit:

— Mai uită-te o dată la el, Burrich. În odaia asta nu se află un copil. Şi mai gândeşte-te. Nu l-am *trimis singur.* Am fost alături de el într-o situaţie despre care am crezut că va fi o simplă pândă urmată de vânătoare, nu o confruntare directă. Nu a ieşit cum am crezut, dar a supravieţuit. Şi a mai trecut prin astfel de momente grele. Şi va mai trece.

Verity se ridică brusc. Atmosfera încordată se adăugă simţurilor mele încordate. O simţi şi Burrich, pentru că mă privi, apoi rămase nemişcat, ca un soldat în poziţie de drepţi, în vreme ce Verity străbătea camera în lung şi-n lat.

— Nu. Nu e o treabă pe care aş alege-o pentru el. Nici pentru mine nu aş alege-o. Of, de s-ar fi născut în vremuri mai bune! Dacă s-ar fi născut în patul conjugal, dacă fratele meu ar fi prinţul moştenitor! Dar nu eu am vrut să se întâmple aşa. Nici tu! Aşa că şi el slujeşte, ca mine. Să fiu al naibii, Kettricken are dreptate. Regele e sacrificiul poporului. La fel şi nepotul lui. Acolo sus, pe deal, a avut loc un măcel. Înţeleg ce spui; l-am văzut pe Blade vomitând după ce a văzut cadavrul, l-am văzut cum se depărtează mult de Fitz. Nu ştiu cum a supravieţuit băiatul... bărbatul ăsta. Făcând ceea ce a trebuit, presupun. Aşadar, ce pot să fac, omule? Ce pot să fac? Am nevoie de el. Am nevoie de el în bătălia asta cumplită, secretă, pentru că e singurul pregătit pentru ea. Aşa cum tatăl meu are nevoie de mine să mă izolez în turnul ăla şi să-mi prăjesc mintea furişându-mă prin altele, ca să le omor. Indiferent ce trebuie să facă Fitz, indiferent ce priceperi trebuie să deprindă... (Mi-a stat inima în loc şi mi-a îngheţat aerul în

plămâni.)... lasă-l să le folosească. Pentru că despre asta e vorba acum. Despre supravieţuire. Pentru că...

— Ei sunt poporul meu.

Nu mi-am dat seama că vorbesc decât atunci când se holbară amândoi la mine. Urmă o clipă de tăcere. Am inspirat adânc şi-am continuat:

— Cu multă vreme în urmă, un bătrân mi-a spus că, într-o zi, voi înţelege ceva. Că cele Şase Ducate sunt poporul meu, că am în sângele meu grija pentru el, ca să mă doară şi pe mine când îl doare pe el. Am clipit ca să-l alung din viziunea mea pe Chade şi ziua aceea petrecută la Forge. Avea dreptate, am reuşit să continui după o clipă. Astăzi l-au ucis pe copilul meu, Burrich. Şi pe fierarul meu şi pe alţi doi bărbaţi. Nu neoamenii. Piraţii Corăbiilor Roşii. Şi trebuie să mă răzbun şi să le vărs sângele. Trebuie să-i alung de pe ţărmurile mele. E simplu ca bună ziua. Trebuie să fac acest lucru.

Cei doi se priviră pe deasupra capului meu.

— Nu poţi ascunde ce-ai moştenit de la părinţi, şopti Verity.

Dar am surprins o umbră de înverşunare în glasul lui şi o mândrie care mi-a potolit tremurul interminabil, care durase o zi întreagă. M-a copleşit un calm profund. Astăzi făcusem ceea ce trebuia, o ştiam. Muncă înjositoare, cumplită, dar o făcusem şi mă descurcasem bine. Pentru poporul meu. M-am întors către Burrich. Mă privea la fel de gânditor cum se uita la căţeii care promiteau să devină dulăi de nădejde.

— O să-l învăţ, îi promise lui Verity. Câteva şmecherii pe care le ştiu eu cu toporul. Şi altele. Începem mâine, înainte să se crape de ziuă?

— Foarte bine, aprobă prinţul, înainte să apuc eu să mă opun. Acum, să mâncăm.

Am simţit brusc că mă roade foamea. M-am ridicat să merg la masă, dar Burrich apăru imediat lângă mine.

— Spală-te pe faţă şi pe mâini, Fitz, îmi aminti el cu blândeţe.

Când am terminat, apa înmiresmată din bazinul lui Verity era roşie de sângele fierarului.

14

FESTIVALUL IERNII

Festivalul Iernii este, deopotrivă, sărbătoarea părţii celei mai întunecate din an şi a întoarcerii luminii. În primele trei zile aducem laudă întunericului. Basmele şi piesele păpuşarilor povestesc despre vremuri de pace şi au sfârşit fericit. Se mănâncă peşte în saramură şi carne afumată, rădăcini şi fructe culese în vara de dinainte. La mijlocul festivalului are loc o vânătoare. Se vărsă sânge proaspăt pentru a sărbători momentul cel mai însemnat al anului şi se aduce carne fragedă la masă, servită cu cereale recoltate în anul trecut. În următoarele trei zile, oamenii se gândesc nerăbdători la vară. Războaiele ţes pânze din fire colorate, iar ţesătorii ocupă un capăt al coridorului cel mare, întrecându-se în modele şi ţesături care mai de care mai vii şi mai uşoare. Poveştile depănate vorbesc despre începuturi şi despre cum a apărut lumea.

Am încercat să-l văd pe rege în aceeaşi după-amiază. În ciuda zvonurilor care circulau deja, nu uitasem de promisiunea făcută mie însumi. Wallace m-a întors din drum, pretinzând că regele Shrewd nu se simţea în apele lui şi nu voia să vadă pe nimeni. Aş fi dat orice să pot bate cu pumnii la uşa bufonului, ca să-l convingă pe Wallace că trebuie să intru la rege. Dar nu puteam. Nu mai vorbisem cu el de când îşi bătuse joc de mine cu cântecul lui. Mi-am adus aminte de vorbele lui şi, când m-am întors în cameră, m-am apucat să studiez din nou manuscrisele lui Verity.

Citind, îmi veni somnul. Valeriana, chiar diluată, fusese o doză puternică. Îmi simţeam membrele ca de plumb. Am dat manuscrisele la o parte, fără să fiu cu nimic mai câştigat decât atunci când le desfăşurasem. Mintea mi-o luă razna pe alte cărări. Să anunţăm pe toată lumea la Festivalul Iernii că sunt căutaţi cei iniţiaţi în Meşteşug, indiferent cât de bătrâni sau de slăbiţi erau?

Nu i-am transforma în ţintele duşmanilor? M-am gândit la candidaţii bine-cunoscuţi, cei care fuseseră instruiţi odată cu mine. Niciunul nu mă avea la inimă, dar asta nu însemna că nu îi rămăseseră credincioşi lui Verity. Poate că erau mânjiţi de atitudinea lui Galen, dar oare nu se puteau îndrepta? Pe August l-am înlăturat imediat. Ultima lui experienţă cu Meşteşugul la Jhaampe îl secătuise de puteri. Se retrăsese pe ascuns într-un oraş de pe râul Vin, îmbătrânit înainte de vreme, se spunea. Dar mai erau şi alţii. Opt dintre noi supravieţuiseră iniţierii. Şapte se întorseseră la sfârşitul testului. Eu dădusem greş, seva lui August fusese mistuită. Mai rămâneau cinci.

Nu formau un grup adevărat. M-am întrebat dacă toţi mă urau la fel de tare ca Serene. Mă învinovăţea pentru moartea lui Galen şi nu făcea un secret din asta. Ştiau şi ceilalţi ce se întâmplase? Am încercat să mi-i amintesc pe rând. Justin. Foarte plin de sine şi prea mândru de Meşteşugul lui. Carrod. Cândva fusese un copil somnoros şi plăcut. Îl întâlnisem de puţine ori de când devenise membru al grupului şi îi observasem privirea goală, ca şi cum nu mai rămăsese nici urmă din copilul de odinioară. Odată ce stăpânise Meşteşugul, Buri renunţase la meseria de tâmplar şi se îngrăşase. Will nu se dovedise niciodată prea deştept, iar Meşteşugul nu-l făcuse mai destoinic. Cu toate acestea, dovediseră toţi că au iscusinţa Meşteşugului. Nu putea Verity să-i reinstruiască? Poate. Dar când? Când avea timp pentru aşa ceva?

Vine cineva.

M-am trezit. Zăceam pe pat trântit pe burtă, cu pergamentele împrăştiate pe lângă mine. Nu voisem să dorm şi rareori dormeam atât de adânc. Dacă nu m-ar fi păzit Ochi Întunecaţi, aş fi fost luat prin surprindere. Am văzut cum se deschide uşa. Focul aproape se stinsese şi doar tăciunii luminau camera. Nu trăsesem zăvorul pentru că nu intenţionasem să adorm. Am stat nemişcat, întrebându-mă cine intră atât de uşor, sperând să mă ia pe nepregătite. Sau era cineva care spera să găsească odaia goală, în căutarea manuscriselor? Mi-am dus mâna la cuţitul de la curea şi mi-am încordat muşchii pentru un salt. O siluetă se strecură pe uşă, apoi o închise fără zgomot. Am scos cuţitul din teacă.

E femela ta. Undeva, Ochi Întunecaţi căscă şi se întinse. Dădu leneş din coadă. Am inspirat adânc pe nas. *Molly,* mi-am confirmat satisfăcut când i-am simţit parfumul dulce şi imediat trupul meu se învioră. Am stat nemişcat, cu ochii închişi, şi am lăsat-o să se apropie de pat. Am auzit-o cum îşi înăbuşă un strigăt, apoi fâsâitul

pergamentelor adunate şi aşezate în siguranţă pe masă. Mă atinse cu teamă pe obraz:

— Bobocule?

N-am rezistat tentaţiei de a mă preface că dorm. Molly se aşeză lângă mine şi patul cedă plăcut sub greutatea ei. Se aplecă deasupra mea şi, în timp ce eu stăteam nemişcat, mă sărută pe gură. M-am întins şi am tras-o lângă mine, minunându-mă. Până ieri, rareori mă atinsese cineva: o bătaie prietenească pe umăr, înghesuiala din mulţime sau, prea des în ultima vreme, mâini căutând să mă sugrume. Numai de asemenea atingeri avusesem parte. Apoi urmase noaptea trecută, iar acum... Molly îşi dezlipi buzele de ale mele şi se întinse lângă mine, făcându-şi loc cu blândeţe. I-am absorbit parfumul în nări şi am stat liniştit, savurând căldura cu care trupul ei îl încălzea pe al meu. Parcă eram un balon de săpun purtat de vânt; mi-am ţinut răsuflarea, de teamă să nu mă sparg.

Plăcut, încuviinţă Ochi Întunecaţi. *Nu mai eşti singur. Mai seamănă a haită.*

Am înţepenit şi m-am îndepărtat puţin de Molly.

— Bobocule? Ce s-a întâmplat?

A mea. E a mea şi nu o împart cu tine. Înţelegi?

Egoist. Nu e carne, s-o înmulţeşti sau s-o împuţinezi împărţind-o.

— Numai puţin, Molly. M-a prins un cârcel la un muşchi.

Care muşchi? Rânjet obraznic.

Nu, nu e ca şi cu carnea. Carnea aş împărţi-o cu tine oricând şi oricând voi veni să luptăm cot la cot, dacă ai nevoie de mine. Oricând te voi lăsa să vânezi cu mine şi oricând te voi ajuta să vânezi. Dar lucrul ăsta... cu femela mea. E numai al meu. Al meu şi numai al meu.

Ochi Întunecaţi pufni şi se scărpină de purici. *Întotdeauna tragi linii care nu există. Carnea, vânătoarea, apărarea teritoriului şi femelele... astea sunt ale haitei. Când va face pui, nu voi vâna şi eu ca să-i hrănesc? Nu-i voi apăra?*

Ochi Întunecaţi... Nu-ţi pot explica acum. Ar fi trebuit să stăm de vorbă despre asta mai demult. Îţi promit că o vom face. Mai târziu.

Am aşteptat. Nimic. Dispăruse. Mă ocupasem de el. Acum era rândul lui Molly.

— Bobocule? Te simţi bine?

— Da. Am... Stai o clipă.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut. Molly era lângă mine, dintr-odată ezitantă, gata să se retragă. A trebuit să mă concentrez să-mi regăsesc limitele, să mă adun şi să-mi pun stavilă gândurilor. Am respirat adânc de câteva ori. Am tras hăţurile. Imaginea asta îmi venea în minte întotdeauna în asemenea situaţii şi mă ajutam de ea. Nici prea largi, ca să alunece, nici prea strâmte, ca să sugrume. M-am restrâns în propriul trup, ca să nu-l trezesc pe Verity.

— Am auzit zvonurile, spuse Molly. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vin. Mi-am zis că poate ai nevoie... dar poate că ai nevoie de singurătate.

— Nu, Molly, te rog. Molly, vino înapoi, vino înapoi.

M-am aruncat de-a latul patului şi am reuşit să-i prind tivul fustei când se ridică. Se întoarse către mine, încă şovăitoare.

— Tu eşti exact ce-mi trebuie. Întotdeauna.

Un zâmbet fugar îi străbătu chipul când se aşeză pe marginea patului.

— Mi-ai părut atât de distant...

— Am fost. Uneori trebuie să-mi limpezesc minţile. Am tăcut, neştiind ce altceva să-i spun ca să nu o mint. Eram hotărât să termin cu minciunile. Am luat-o de mână.

— Of... zise ea, apoi aşteptă o explicaţie de la mine. Eşti teafăr? mă întrebă, după ce trecură câteva momente de tăcere.

— Da. N-am ajuns la rege astăzi. Am încercat să-l văd, dar nu se simţea bine şi...

— Ai vânătăi pe faţă. Şi zgârieturi. Am auzit tot felul de zvonuri...

— Zvonuri?

Verity le poruncise oamenilor lui să nu scoată o vorbă. Burrich n-ar fi vorbit, nici Blade. Poate că nu ei îşi deschiseseră gura în faţa altor persoane, care nu fuseseră de faţă la întâmplare. Dar bărbaţii discută întotdeauna lucrurile pe care le-au văzut împreună, aşa că nu e greu să-i fi auzit alţii fără să vrea.

— Nu te juca de-a şoarecele şi pisica. Dacă nu vrei să-mi spui, zi aşa.

— Viitorul rege ne-a cerut să nu spunem nimănui. Asta-i altceva, nu că nu vreau să-ţi spun.

Molly se gândi puţin.

— Păi, cred că nu. Şi n-ar trebui să plec urechea la bârfe, ştiu. Dar zvonurile erau atât de ciudate... şi s-au adus cadavre în turn, ca să fie arse. O femeie de la bucătărie s-a purtat neobişnuit azi, a plâns întruna. A spus că neoamenii îi furaseră şi-i omorâseră

copilul. Unul a zis că tu te-ai luptat cu ei şi ai încercat să scoţi copilul din mâinile lor. Altul a spus că te-ai năpustit asupra lor ca un urs. Aşa ceva. N-am înţeles prea bine. Cineva a zis că i-ai omorât pe toţi, iar un bărbat care a ajutat la arderea cadavrelor spunea că cel puţin două dintre ele fuseseră sfârtecate de un animal.

Tăcu şi mă privi. Nu voiam să mă gândesc la ce-mi zisese. Nu voiam s-o mint, nici să-i spun adevărul. Nimănui nu-i puteam spune tot adevărul. Aşa că m-am uitat fix în ochii ei şi mi-am dorit ca lucrurile să fi fost mai simple pentru noi.

— FitzChivalry?

Nu mă puteam obişnui să-mi aud numele din gura ei. Am oftat.

— Regele ne-a cerut să păstrăm tăcerea. Dar... da, neoamenii au omorât un copil astăzi. Iar eu am ajuns acolo, însă prea târziu. A fost cel mai urât şi mai trist lucru la care am fost martor vreodată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac pe curioasa. Dar e atât de greu să nu ştii.

— Te înţeleg.

M-am întins şi-am mângâiat-o pe păr. Îşi propti capul în palma mea.

— Ţi-am spus mai demult că te-am visat la Siltbay. Am făcut tot drumul din Regatul Munţilor până la Buckkeep fără să ştiu dacă mai trăieşti sau nu. Câteodată credeam că a căzut peste pivniţă casa care luase foc; altă dată mă îngrozeam că te-a omorât femeia cu sabia...

Molly mă privi în ochi.

— Când s-a dărâmat casa, ne-am pomenit într-un şuvoi de scântei şi fum. Şuvoiul a orbit-o pe femeie, dar eu stăteam cu spatele la el. Am... am omorât-o cu toporul.

Începu să tremure.

— N-am spus nimănui. Nimănui. De unde ai ştiut?

— Am visat.

Am tras-o de mână blând şi ea se întinse lângă mine. Am luat-o în braţe şi am simţit cum tremură.

— Visele mele se adeveresc câteodată. Nu prea des, i-am spus cu glas şoptit.

Se îndepărtă puţin de mine. Mă cercetă din priviri.

— Sper că nu mă minţi, Bobocule?

Întrebarea mă duru, dar o meritam.

— Nu. Asta nu e o minciună. Îţi jur. Şi îţi promit că nu te voi mai minţi...

Îmi duse degetul la buze.

— Sper să-mi petrec toată viaţa cu tine. Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine tot restul vieţii.

Cu mâna liberă, Molly îmi atinse dantela de la cămaşă. Veni rândul meu să tremur. I-am sărutat degetele. Apoi gura. La un moment dat, se ridică, zăvorî şi puse ranga la uşă. Ţin minte că m-am rugat fierbinte să nu fie noaptea în care se întoarce acasă Chade. N-a fost. În schimb, eu am fost acela care a călătorit departe-departe, într-un loc care-mi devenea tot mai familiar, dar mă fermeca de fiecare dată.

Molly plecă în toiul nopţii, trezindu-mă ca să insiste să încui bine după ea. Am vrut să mă îmbrac şi s-o conduc în camera ei, dar mă refuză indignată, spunând că poate să urce şi singură scările şi că, cu cât ne ascundeam de alte priviri, cu atât era mai bine. Am recunoscut ezitant că are dreptate. Am căzut într-un somn mai adânc decât atunci când băusem valeriana.

M-am trezit în trăsnete şi urlete. Am sărit în picioare ameţit şi buimac. Tunetul se transformă în bubuituri în uşă, iar urletele le scotea Burrich, care mă striga întruna.

— Imediat! am răspuns într-un sfârşit.

Mă dureau toate. Am tras nişte haine pe mine şi m-am împleticit până la uşă. Mi-a luat destul de mult să trag zăvorul.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Burrich.

Nu-mi răspunse, ci se holbă la mine. Era spălat şi îmbrăcat, cu părul şi barba pieptănate, şi căra două topoare.

— Ah.

— Camera din turn a lui Verity. Grăbeşte-te, am întârziat deja. Dar, mai întâi, spală-te. Ce-i mirosul ăsta?

— Lumânări parfumate, am tras eu o minciună la repezeală. Se zice că-ţi aduc vise odihnitoare.

Burrich pufni dispreţuitor.

— Mie nu mi-ar aduce deloc vise odihnitoare. Trăsnesc a mosc, băiete. Pute toată camera. Ne vedem în turn.

Se îndepărtă cu paşi hotărâţi pe coridor. M-am întors în cameră, zicându-mi ameţit că asta însemna la Burrich să te scoli de dimineaţă. M-am spălat bine cu apă rece, deşi nu mi-a plăcut, dar nu aveam timp s-o încălzesc. Am căutat nişte haine curate şi tocmai le trăgeam pe mine când am auzit alte bubuituri în uşă.

— Vin într-o clipă!

Eram convins că Burrich înţelege ce tare mă dureau toate în dimineaţa aceea. Am smucit uşa ca să-l înfrunt şi bufonul se furişă înăuntru unduios ca un fuior de fum. Purta un veşmânt nou, alb cu

negru. Mânecile cămăşii erau brodate cu vinişoare negre care i se căţărau pe braţ ca iedera. Deasupra gulerului negru, chipul său se înălţa palid ca luna de iarnă. Festivalul Iernii, mi-am zis eu, fără chef. Era prima noapte a sărbătorii. Iarna aceea semăna cu oricare iarnă de până atunci. Dar în noaptea aceea urma să sărbătorim mijlocul ei.

— Ce vrei? l-am întrebat.

Nu aveam chef de prostiile lui. Bufonul mirosi apreciativ aerul din cameră.

— Să primesc şi eu ce-ai primit tu, sugeră el, apoi se dădu înapoi în paşi de dans când îmi văzu expresia. M-am supărat dintr-odată. Făcu un salt uşor în mijlocului patului dezordonat, apoi de partea cealaltă. Am sărit după el de-a latul patului.

— Dar nu de la tine, exclamă el ghiduş şi mă izgoni cu mâinile cum fac fetele ruşinoase, apoi se trase mai în spate.

— N-am timp de tine, i-am spus, dezgustat. M-a chemat Verity şi nu-l pot face să aştepte.

M-am rostogolit din pat şi mi-am îndreptat hainele.

— Ieşi afară din camera mea.

— O, ce ton supărat! A fost o vreme când Fitz ştia de glumă. Făcu o piruetă în mijlocul camerei şi se opri brusc. Chiar eşti supărat pe mine? mă întrebă el direct.

Am rămas cu gura căscată când l-am auzit vorbind aşa. M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Am fost, am spus precaut, întrebându-mă dacă nu cumva mă trage de limbă. Ai făcut din mine un bufon în ziua aceea, cu cântecul tău, în faţa lumii.

Clătină din cap.

— Ia nu te împăuna cu titluri. Numai eu sunt bufon. Iar bufonul e întotdeauna numai ceea ce sunt eu. Mai ales în ziua aceea, cu cântecul meu, în faţa lumii.

— M-ai făcut să mă îndoiesc de prietenia ta, i-am spus fără înconjur.

— A, foarte bine. Întrucât nu încape îndoială că alţii trebuie să se îndoiască întotdeauna de prietenia dintre noi, dacă e să rămânem prieteni de nădejde.

— Înţeleg. Atunci tu voit ai răspândit zvon de vrajbă între noi. Înţeleg, atunci. Dar tot trebuie să plec acum.

— Bun-rămas, atunci. Distracţie plăcută la jocul cu topoarele cu Burrich. Încearcă să nu rămâi cu gura căscată la ceea te învaţă el astăzi.

Aruncă doi butuci în focul prea domol şi se aşeză în faţa căminului cu o paradă de gesturi.

— Bufonule. Am început să mă agit. Eşti prietenul meu, ştiu, dar n-aş vrea să te las aici, în camera mea, cât sunt plecat.

— Nici mie nu-mi place când intră alţii în camera mea în lipsa mea, replică el şiret.

M-am înroşit până în vârful urechilor.

— Asta a fost demult. Şi mi-am cerut iertare că am fost indiscret. Te asigur că n-am mai făcut-o a doua oară.

— Şi nici eu n-o voi mai face. Iar când te vei întoarce, îmi voi cere iertare. E bine aşa?

Întârziam. Lui Burrich nu avea să-i placă. Nu aveam ce face. M-am aşezat pe marginea patului. Molly şi cu mine stătuserăm în el. Devenise teritoriul meu. Am încercat să trag plapuma peste saltea cu gesturi cât se poate de normale.

— De ce vrei să stai în camera mea? Eşti în primejdie?

— Întotdeauna sunt în primejdie, Fitzy-Fitz. Ca tine. Toţi suntem în primejdie. Aş vrea să stau aici o parte din zi şi să găsesc o cale de a scăpa de pericol. Sau măcar să-l minimalizez.

Scutură din umeri şi arătă spre manuscrisele împrăştiate.

— Mi le-a dat prinţul, i-am explicat stânjenit.

— Fără îndoială pentru că te consideră un om în a cărui judecată poate avea încredere. Poate că vei considera atunci că poţi avea încredere să mi le laşi mie.

Una e să-i dai unui prieten de încredere lucruri personale şi alta e să-i dai lucruri pe care le-ai primit de la altcineva ca să ai grijă de ele. Nu aveam nicio îndoială că mă puteam încrede în bufon. Totuşi...

— Poate că ar fi mai înţelept să-l întrebăm pe Verity mai întâi.

— Cu cât e mai slabă legătura dintre mine şi Verity, cu atât e mai bine pentru amândoi, rosti bufonul categoric.

— Nu-ţi pasă de prinţ? Eram uluit.

— Eu sunt bufonul regelui. El aşteaptă să ajungă rege. Lasă-l să aştepte. Când va fi rege, voi fi bufonul lui. Asta dacă nu murim cu toţii din cauza lui până atunci.

— Nu îngădui să se vorbească urât despre prinţul Verity, am replicat eu, blând.

— Nu? Atunci trebuie să umbli cu urechile astupate zilele astea.

M-am dus la uşă şi am pus mâna pe zăvor.

— Trebuie să plecăm, bufonule. Deja am întârziat, îmi păstrasem tonul aşezat. Jignirea la adresa lui Verity mă duruse de parcă mi-ar fi fost adusă mie.

— Nu face pe bufonul, Fitz. Asta-i treaba mea. Gândeşte-te. Nu poţi sluji decât un stăpân. Indiferent ce rostesc buzele tale, Verity e regele tău. Nu-ţi găsesc nicio vină în asta. Tu îmi găseşti vină că Shrewd e regele meu?

— Nu-ţi găsesc nicio vină. Dar nici nu-mi bat joc de el în faţa ta.

— Şi nici nu-l vizitezi, deşi te-am îndemnat s-o faci de nenumărate ori.

— Am fost chiar ieri la uşa lui. Am fost întors din drum. Mi s-a spus că nu se simte bine.

— Iar dacă aceea ar fi fost uşa lui Verity, tot atât de repede te-ai fi dat bătut?

Am căzut pe gânduri.

— Nu. Probabil că nu.

— De ce renunţi atât de uşor? îmi reproşă bufonul ca un om îndurerat. De ce nu se agită Verity pentru tatăl său, în loc să-i atragă pe oamenii lui Shrewd de partea lui?

— Nu am fost atras de partea lui, ci Shrewd nu a considerat că e potrivit să mă primească. În ce-l priveşte pe Verity, ei, bine, nu pot vorbi în numele lui. Dar toată lumea ştie că Regal e fiul pe care Shrewd îl iubeşte mai mult.

— Toată lumea ştie? Atunci ştie şi care sunt adevăratele intenţii ale lui Regal?

— Unii, da, am răspuns scurt.

Discuţia devenea periculoasă.

— Gândeşte-te la asta. Amândoi îl servim pe regele pe care îl iubim mai mult. Totuşi, există un altul, pe care îl iubim mai puţin. Nu cred că e vorba despre un conflict de devotament, Fitz, câtă vreme amândoi iubim mai puţin acelaşi om. Hai, recunoaşte în faţa mea că nu ai avut timp să te uiţi pe manuscrise, iar eu îţi voi reaminti că timpul pe care nu l-ai avut a trecut pe lângă noi prea repede. Aceasta nu e o însărcinare de care să te ocupi când îţi convine.

Nu ştiam ce hotărâre să iau. Pe neaşteptate, bufonul se apropie de mine. Era întotdeauna greu să te uiţi în ochii lui, dar şi mai greu să-i citeşti în priviri. Dar mi-am dat seama că e disperat după cum îşi ţinea gura.

— Hai să facem o învoială. Îţi propun un târg pe care nu ţi-l va mai oferi nimeni. E vorba de un secret de-al meu pe care promit că

ţi-l spun după ce mă laşi să caut în pergamente o taină care s-ar putea să nici nu existe în ele.

— Ce secret? am întrebat ezitant.

— Secretul meu. Întoarse capul de la mine şi privi peretele. Taina bufonului. De unde vine el şi de ce.

Îmi aruncă o privire piezişă. Îmi stârni curiozitatea care mocnea în mine de doisprezece ani.

— Mi-o spui fără să-mi ceri nimic?

— Nu. Ţi-am zis că o să încheiem un târg.

Am cumpănit câteva clipe.

— Ne vedem mai târziu. Încuie uşa când pleci.

Am ieşit din cameră. Servitorii se foiau pe coridoare. Eram în mare întârziere. La început am mers cu paşi mărunţi şi repezi pe podelele scârţâitoare, pe urmă am luat-o la fugă. N-am încetinit pe scările spre turnul lui Verity, ci le-am urcat fără să mă opresc, am bătut o dată la uşa prinţului şi am intrat.

Burrich se răsuci spre mine şi mă întâmpină cu sprâncenele încruntate. Cele câteva piese de mobilier din încăpere fuseseră lipite de perete, cu excepţia scaunului lui Verity de lângă fereastră. Prinţul se instalase deja în el. Întoarse capul spre mine încet. Privirea lui ţintea foarte departe. Avea ochii obosiţi şi gura lăsată, ca ameţit de leacuri, o privelişte vrednică de milă pentru cine ştia ce însemna. Îl rodea foamea de Meşteşug. M-am temut că dorinţa de a mă învăţa pe mine îl va face şi mai flămând de el. Dar cum să renunţăm amândoi? Cu o zi înainte învăţasem o lecţie. Una aspră, dar, odată învăţată, nu mai puteam s-o uit. Ştiam că voi face orice e necesar ca să alung Corăbiile Roşii de pe coasta noastră. Nu eram rege, nu voi fi niciodată, dar poporul celor Şase Ducate era al meu, cum era şi al lui Chade. Am înţeles de ce nu se cruţa Verity.

— Îmi cer iertare că am întârziat. Am fost reţinut. Dar acum sunt gata să încep.

— Cum te simţi? mă întrebă Burrich cu sinceritate.

M-am răsucit spre el şi am văzut că e tot încruntat, dar şi puţin uimit.

— Cam ţeapăn, domnule. Fuga pe scări mi-a mai pus sângele în mişcare. Mă dor rănile de ieri. Altfel, sunt bine.

Se lumină scurt la chip.

— Nu mai tremuri, FitzChivalry? Nu ţi se mai întunecă văzul pe la margini, nu mai ameţeşti?

Am stat o clipă şi m-am gândit.

— Nu.

— A' naibii să fii, pufni el mirat. Se vede că bătaia ţi-a fost leacul. O să ţin minte asta data viitoare când o să ai nevoie de vraci.

În ora următoare, se arătă hotărât să-mi demonstreze noua lui metodă de vindecare. Topoarele aveau lame boante şi le înfăşurase în zdrenţe pentru prima lecţie, dar asta nu m-a scutit de vânătăi. Ca să fiu sincer, majoritatea s-au datorat stângăciei mele. Burrich nu încercă să mă lovească din prima lecţie, doar să mă înveţe să mă folosesc de toată arma, nu doar de capul toporului. Nu mi-a fost greu să păstrez legătura cu Verity, pentru că rămase în cameră, alături de noi. Nu mi-a transmis niciun gând în ziua aceea, nici sfaturi, nici observaţii sau avertizări, pur şi simplu a privit lumea prin ochii mei. Burrich mi-a spus că toporul nu e o armă complicată, dar e foarte eficientă dacă ştii s-o foloseşti. La sfârşitul lecţiei, mi-a atras atenţia că se purtase blând cu mine din cauza rănilor. Verity ne dădu voie să plecăm şi am coborât amândoi scările mai încet decât le urcasem eu la venire.

— Mâine să nu întârzii, mă avertiză Burrich când ne-am despărţit la uşa bucătăriei, el plecând la grajduri, eu, să iau dejunul. Am mâncat cum nu mâncasem de zile întregi, cu o foame de lup, şi m-am mirat de cât de înviorat mă simţeam. Spre deosebire de Burrich, eu nu credeam că mă vindecase bătaia cu neoamenii. Molly mă tămăduise, cu atingerea ei, mai bine decât toate ierburile din lume sau odihna unui an de zile. Ziua îmi apăru dintr-odată foarte lungă, un lanţ nesfârşit de minute şi ore chinuitoare, până când noaptea şi întunericul ei blând aveau să ne aducă din nou împreună.

Mi-am scos-o pe Molly din minte şi m-am hotărât să-mi umplu timpul cu îndatoririle mele. Imediat mi-au venit în cap cu droaia. O neglijasem pe Lady Patience. Îi promisesem lui Kettricken s-o ajut cu grădina. Îi datoram o explicaţie lui Ochi Întunecaţi, fratele meu. Trebuia să mă duc la rege. Am încercat să le ordonez în funcţie de importanţă. Molly ajungea întruna înaintea tuturor.

În cele din urmă, am aşezat-o pe ultimul loc. Regele Shrewd trecu pe primul. Mi-am strâns vasele de pe masă şi le-am dus înapoi la bucătărie. Era un vacarm de nedescris. M-am mirat la început, apoi mi-am adus aminte că la noapte începea Festivalul Iernii. Sara, bătrâna bucătăreasă, îşi luă ochii de la aluatul de pâine pe care-l frământa şi-mi făcu semn. Am stat lângă ea aşa cum făcusem de atâtea ori în copilărie, admirându-i degetele pricepute, care împleteau aluatul în cornuri pe care le punea apoi la dospit. Era plină de făină până în creţurile coatelor şi pe obraz.

Hărmălaia şi agitaţia din bucătărie îmi creară o senzaţie de stranie familiaritate. Sara mai mult şoptea printre trăncăneli şi pălăvrăgeli, aşa că a trebuit să-mi încordez auzul ca s-o înţeleg:

— Am vrut să ştii, murmură ea în timp ce împăturea şi frământa o mână de aluat, că-mi dau seama când un zvon e lipsit de temei. Şi o spun răspicat când vrea cineva să-l împrăştie prin bucătăria mea. N-au decât să bârfească în curtea spălătoriei şi să dea din gură cât au chef în timp ce torc, dar nu dau voie nimănui să te vorbească de rău în bucătăria mea.

Se uită la mine cu ochii ei negri supăraţi. Mi se opri inima de groază. Bârfe? Despre mine şi Molly?

— Ai mâncat la masa mea şi nu o dată ai stat lângă mine şi ai amestecat în oale şi-am povestit amândoi când erai mic. Cred că te ştiu mai bine decât mulţi alţii. Şi ăia care zic că te lupţi ca un animal pentru că eşti pe jumătate animal spun numai răutăţi. Cadavrele alea erau sfârtecate rău, dar am văzut eu altele mai sfârtecate de oameni la mânie. Când a fost siluită fata lui Sal Flatfish, a spintecat-o singură pe bestia aia cu cuţitul de peşte şi-a tocat-o mărunt, chiar aici, în piaţă, ca pe momeala pe care-o vindea cu undiţele. Ce-ai făcut tu nu-i mai rău decât asta.

Preţ de-o clipă, am ameţit de groază. Pe jumătate animal... Nu trecuse multă vreme de când oamenii înzestraţi cu Har fuseseră arşi de vii.

— Mulţumesc, i-am spus, încercând să-mi controlez vocea. Dar n-a fost doar mâna mea, am adăugat, strecurând un sâmbure de adevăr. Neoamenii se luptau între ei pentru... pradă când i-am atacat.

— Fata Ginnei. Cu mine nu trebuie să vorbeşti pe ocolite, Fitz. Am şi eu copii, sunt mari de-acum, însă de-ar fi atacaţi, m-aş ruga să-i apere unul ca tine, indiferent cum. Sau să-i răzbune, dacă altceva n-ai putut face.

— Mă tem că n-am putut, doamnă.

M-am scuturat de groază, şi nu m-am prefăcut. Am revăzut dârele de sânge scurs pe pumnul dolofan al fetiţei. Am clipit, dar imaginea îmi stăruia în faţa ochilor.

— Acum trebuie să plec în grabă. Astăzi urmează să mă duc la regele Shrewd.

— Zău? Păi, atunci, am şi-o veste bună. Ia şi astea cu tine.

Umblă într-un dulap şi scoase o tavă de plăcintuţe cu brânză şi stafide. Aşeză un ceainic fierbinte şi o ceaşcă lângă ele. Aranjă plăcintele cu dragoste.

— Ai grijă să le mănânce, Fitz. Sunt preferatele lui şi, dacă gustă una, o să le mănânce pe toate. Şi-o să-i facă bine.

Şi mie.

Am sărit ca împuns cu acul. M-am prefăcut că m-am înecat şi-am tuşit, dar bucătăreasa tot se uită ciudat la mine. Am mai tuşit o dată şi am dat din cap către ea.

— Sunt convins că o să-i placă la nebunie, am reuşit să îngaim şi am ieşit cu tava din bucătărie, urmărit de mai multe perechi de ochi. Am zâmbit amabil, ca şi cum nu înţelegeam de ce.

Nu mi-am dat seama că eşti tot cu mine, i-am spus lui Verity. O frântură din mintea mea îmi revăzu fiecare gând de la plecarea din turnul său şi mulţumi Edei că nu mă hotărâsem să-l caut pe Ochi Întunecaţi mai întâi, chiar în timp ce îmi controlam astfel de gânduri, neştiind cât de ferite erau.

Ştiu. N-am intenţionat să te spionez, ci să-ţi arăt că, dacă nu te concentrezi atât de tare pe Meşteşug, poţi să-l foloseşti.

I-am pipăit Meşteşugul. *E meritul tău, nu al meu,* am subliniat urcând scările.

Eşti supărat pe mine. Iartă-mă. De acum înainte, mă voi asigura că îţi vei da seama de prezenţa mea de câte ori sunt lângă tine. Să te las să-ţi vezi de treabă?

Stânjeneala luă locul supărării. *Nu. Încă nu. Mai stai puţin cu mine, cât îl vizitez pe Shrewd. Hai să vedem cât rezistăm.*

I-am simţit încuviinţarea. M-am oprit la uşa regelui. Am ţinut tava cu o mână, iar cu cealaltă mi-am aranjat părul şi mi-am îndreptat tunica. Părul mă cam deranja în ultima vreme. La munte, cât avusesem febră, Jonqui mi-l tăiase scurt. Acum creştea şi nu ştiam dacă să-l leg la spate în coadă, ca Burrich şi gărzile, sau să-l las să-mi atârne pe umeri, ca şi cum aş fi fost încă paj. Eram prea mare ca să mi-l împletesc în codiţe, ca un copil.

Leagă-ţi-l la spate, băiete. Ţi-ai câştigat dreptul să-l porţi ca războinicii, la fel ca orice soldat din gardă. Să nu începi să ţi-l dichiseşti şi să-l răsuceşti în bucle unsuroase, ca Regal.

Mi-am alungat zâmbetul răutăcios de pe buze şi am ciocănit la uşă. După câteva clipe, am bătut din nou, mai tare.

Spune cine eşti şi deschide-o, îmi sugeră Verity.

— Sunt FitzChivalry, Maiestate. Ţi-am adus ceva de la bucătăreasă.

Am împins uşa. Era zăvorâtă pe dinăuntru.

Ciudat. Tata nu obişnuieşte să se încuie în cameră. Pune un om la uşă, da, dar nu trage zăvorul şi nu se face că nu aude când bate cineva. Nu poţi să meştereşti zăvorul?

Probabil că da, însă hai să mai ciocănesc o dată înainte.

Am bătut zdravăn cu pumnii.

— O clipă ! O clipă! şopti un glas dinăuntru. Însă trecu destul de mult până se dădură la o parte mai multe zăvoare şi se deschise uşa numai cât să vâri mâna prin ea. Wallace îmi aruncă o căutătură de şobolan ascuns într-o crăpătură de zid.

— Ce vrei? mă luă el la rost.

— Să vorbesc cu regele.

— Doarme. Sau dormea, înainte să bubui în uşă şi să urli. Pleacă.

— O clipă.

Am strecurat piciorul înăuntru înainte să se închidă uşa. Cu mâna liberă, mi-am întors gulerul tunicii şi i-am arătat acul cu piatră roşie de care numai rareori mă despărţeam. Servitorul îmi strângea piciorul cu uşa. M-am proptit cu umărul de ea, atent să nu răstorn tava.

— Acul acesta mi l-a dat regele Shrewd cu câţiva ani în urmă. Odată cu el, mi-a dat şi permisiunea de a intra la el ori de câte ori îl arăt.

— Chiar dacă doarme? întrebă Wallace obraznic.

— Nu mi-a pus nicio oprelişte. Îmi pui tu vreuna? L-am săgetat cu privirea. Stătu puţin pe gânduri, apoi deschise uşa.

— Atunci, intră, desigur. Intră să-l vezi pe regele tău cum doarme, încercând să se bucure de odihna de care are atâta nevoie, în starea lui. Dar, dacă îl deranjezi, eu, ca vraci al lui, îi voi spune să-ţi ia acul ăla frumos şi mă voi îngriji să nu-l mai baţi la cap niciodată.

— N-ai decât, dacă aşa vrei. Iar dacă aşa va hotărî regele meu, mă voi supune.

Se depărtă de mine cu o plecăciune preţioasă. Aş fi dat oricât să-i şterg de pe mutră rânjetul dispreţuitor, dar l-am ignorat.

— Minunat, bodogăni Wallace când am trecut pe lângă el. Plăcinte dulci, ca să-i strice digestia şi să-l istovească mai tare. Ce băiat grijuliu eşti, nu-i aşa?

M-am stăpânit. Shrewd nu era în camera de zi. O fi în dormitor?

— Chiar ai de gând să-l deranjezi acolo? De ce nu? N-ai dat dovadă de maniere până acum, de ce să mă aştept la bun-simţ acum?

Servitorul vorbea cu bunăvoinţă batjocoritoare. M-am stăpânit în continuare.

Nu-i îngădui să se poarte aşa. Întoarce-te şi înfruntă-l chiar acum. Nu era un sfat, ci o poruncă. Am aşezat atent tava pe o măsuţă. Am inspirat adânc şi m-am întors cu faţa la Wallace.

— Ai ceva împotriva mea? l-am întrebat fără înconjur.

Făcu un pas înapoi, dar îşi păstră rânjetul răutăcios.

— Să am ceva împotriva ta? De ce aş avea eu, un vraci, ceva împotriva cuiva care vine să tulbure un om bolnav care a reuşit, în sfârşit, să adoarmă?

— Camera asta pute a fumariţă. De ce?

Fumariţă?

O iarbă folosită în Regatul Munţilor. Rareori se dă ca leac, numai dacă nu trece durerea cu nimic altceva. De cele mai multe ori, fumul ei e inspirat de plăcere. Aşa cum inspirăm şi noi carris la Festivalul Primăverii. Fratele tău se dă în vânt după ea.

Ca mama lui. Dacă e aceeaşi plantă. Ea o numea iarba fericirii.

Seamănă între ele, dar cea de la munte creşte mai înaltă şi are frunze cărnoase. Şi scoate fum mai gros.

Discuţia mea cu Verity ţinu doar o clipă. Prin intermediul Meşteşugului, gândul zboară ca vântul.

Wallace îşi tot sugea buzele, căutând un răspuns la întrebarea mea.

— Pretinzi că eşti vraci?

— Nu. Dar mă pricep la ierburi şi, din câte ştiu eu, fumariţa nu e bună în camera unui bolnav.

Wallace chibzui îndelung şi de data asta.

— Plăcerile regelui nu sunt treaba vraciului său.

— Atunci, poate că sunt treaba mea, m-am oferit eu să ajut şi i-am întors spatele.

Am luat tava şi am intrat în dormitorul slab luminat al regelui.

Înăuntru mirosea şi mai puternic a fum, aerul era stătut şi îmbâcsit. Focul ardea prea tare şi din cauza asta dormitorul părea mic şi înăbuşitor. Nu circula aerul, de parcă nu fusese aerisit de câteva săptămâni. Mă dureau plămânii când respiram. Regele stătea liniştit, de-abia respirând sub straturile de plăpumi grele. Am căutat un loc în care să pun tava. Măsuţa de lângă pat era plină. Din afumătoare ieşea fum gros, dar cădelniţa era stinsă şi rece. Lângă ea erau un pocal cu vin roşu călduţ şi un bol cu o fiertură dubioasă. Am pus tava pe podea, am făcut loc pe măsuţă şi am şters-o cu mâneca. Apropiindu-mă de pat, am simţit un miros de mucegai care îmi înţepă nările şi mai tare când m-am aplecat deasupra regelui.

Acesta nu e Shrewd cel pe care-l cunosc eu.

Verity îmi împărtăşea uluirea. *Nu m-a mai chemat la el în ultima vreme, iar eu am fost prea ocupat ca să-l vizitez, dacă nu a trimis după mine. Ultima oară când l-am văzut, într-o seară, stătea în camera de zi. Se plângea de dureri de cap, dar ce văd acum...*

Gândul pluti între noi doi. Am ridicat ochii de la rege şi l-am văzut pe Wallace spionând pe după uşă. Se ascundea ceva în privirea lui, satisfacţie sau încredere, nu mi-am dat seama, dar reuşea să-mi stârnească furia. Din doi paşi, am ajuns lângă uşă. Am trântit-o şi am avut satisfacţia să-l aud ţipând de durere când i-am pişcat degetele. Am barat uşa cu o rangă veche care probabil nu fusese folosită niciodată.

M-am dus la ferestrele înalte, am tras draperiile şi am deschis larg obloanele. Încăperea se umplu de lumina soarelui şi de aer proaspăt.

Fitz, eşti nesăbuit.

Nu i-am răspuns lui Verity. În schimb, m-am învârtit prin cameră, aruncând pe geam pumn după pumn de cenuşă şi ierburi din animatoare. Am curăţat cu mâna cenuşa rămasă, ca să alung toată duhoarea. Am strâns şase pocale lipicioase cu resturi de vin şi o tavă de boluri şi farfurii cu mâncare neatinsă sau consumată pe jumătate. Le-am îngrămădit lângă uşă. Wallace bătea cu pumnii şi urla furios. M-am proptit de ea şi i-am vorbit prin deschizătură:

— Sst! l-am potolit prietenos. Îl trezeşti pe rege.

Pune să se trimită un băiat cu urcioare cu apă caldă. Şi spune-i doamnei Hasty că trebuie schimbat aşternutul regelui, i-am cerut lui Verity.

Astfel de porunci nu pot veni de la mine. Pauză. *Nu-ţi pierde timpul din cauza furiei. Gândeşte şi-ţi vei da seama de ce.*

L-am înţeles, dar am ştiut că nu aveam să-l las pe Shrewd în camera aceea afumată şi puturoasă, aşa cum nu l-aş fi abandonat într-o temniţă. Am găsit un urcior plin pe jumătate cu apă stătută, dar destul de curată, şi l-am aşezat lângă foc, ca să se încălzească. Am curăţat de cenuşă măsuţa de lângă pat şi am pus pe ea ceaiul şi plăcintele. Căutând cu îndrăzneală prin scrinul regelui, am găsit o cămaşă de noapte curată şi ierburi pentru spălat. Rămăşiţe de pe vremea lui Cheffers, fără îndoială. Nu mă gândisem niciodată cât de mult aş putea resimţi lipsa unui valet.

Wallace încetă să mai bată cu pumnii în uşă. Am luat apa călduţă şi parfumată cu ierburi şi o pânză pentru spălat şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Regele meu, l-am strigat cu blândeţe.

Shrewd se mişcă uşor. Avea pleoapele roşii pe la margine şi genele lipite. Când ridică pleoapele, clipi către mine şi i-am văzut ochii înroşiţi.

— Băiete? Scrută încăperea. Unde-i Wallace?

— A plecat puţin. Ţi-am adus apă caldă proaspătă şi plăcinte de la bucătărie. Şi ceai fierbinte.

— Nu... Nu ştiu. E deschisă fereastra. De ce? Wallace m-a avertizat să nu răcesc.

— Am deschis-o ca să împrospătez aerul din cameră. Dar o închid, dacă vrei.

— Simt mirosul mării. E o zi senină, nu? Ascultă pescăruşii cum ţipă, prevestind furtuna... Nu. Nu, închide geamul, băiete. Mi-e frică să nu răcesc, şi aşa sunt destul de bolnav.

M-am dus încet şi am închis geamul.

— De multă vreme eşti bolnav, Maiestate? Nu s-a auzit nimic în palat.

— De tare multă. Dintotdeauna, aşa mi se pare. Nu sunt neapărat bolnav tot timpul, dar nu mă simt niciodată bine. Mi-e rău, pe urmă mi-e ceva mai bine, dar îndată ce mă apuc de-o treabă, iar mi-e rău, rău cum nu mi-a mai fost vreodată. M-am săturat să fiu bolnav, băiete. Am obosit de atâta oboseală.

— Poftim, Maiestate. Te vei simţi mai bine.

Am umezit bucata de pânză şi l-am şters uşor pe faţă. Îşi reveni destul ca să-mi facă semn să mă dau la o parte şi să se spele singur pe mâini, apoi se frecă mai bine pe faţă. M-am îngrozit cât de murdară rămase apa după ce termină.

— Am găsit o cămaşă de noapte curată. Vrei să te ajut s-o îmbraci? Sau vrei să trimit un băiat să aducă un lighean cu apă caldă? Eu ţi-aş aduce aşternuturi curate cât faci baie.

— Păi... ăăă... n-am putere, băiete. Unde-i Wallace ăsta? Ştie că nu mă descurc singur. Ce l-o fi apucat să mă lase singur?

— O baie caldă te-ar ajuta să te odihneşti, am stăruit. Apropiindu-mă de rege, l-am simţit că miroase.

Shrewd fusese întotdeauna un bărbat curat. Cred că înfăţişarea lui neglijentă mă tulbura cel mai mult.

— Dar poţi să răceşti dacă faci baie. Aşa zice Wallace. Piele umedă, vânt rece şi m-am dus într-o clipită. Aşa zice el.

Shrewd să fie bătrânul ăsta speriat? Nu-mi venea să cred.

— Păi, atunci poate vrei o ceaşcă de ceai. Şi o plăcintă. Sara, bucătăreasa, spune că sunt preferatele tale.

Am turnat ceaiul fierbinte în ceaşcă şi am văzut că regele dă din cap aprobator. Sorbi din el de două ori, apoi se ridică în capul

oaselor ca să vadă plăcintele frumos aranjate. Mă invită să iau şi eu una şi am mâncat împreună. Mi-am lins degetele lipicioase de la umplutură. Am înţeles de ce îi plăceau atât de mult. Mai avea puţin şi-o termina pe a doua când se auziră trei bubuituri în uşă.

— Scoate ranga, bastardule, altfel o scot oamenii mei. Şi dacă îi faci rău tatei, vei muri pe loc.

Regal nu părea deloc mulţumit de mine.

— Ce-i asta, băiete? Ai pus ranga la uşă? Ce se întâmplă aici? Regal, ce se întâmplă?

M-a durut să-l aud pe regele meu vorbind cu glas plângăreţ. Am traversat dormitorul. Am scos ranga. Uşa fu împinsă la o parte înainte s-o ating şi m-am pomenit apucat de două gărzi musculoase de-ale lui Regal. Purtau haine de mătase în culorile lui, semănând cu nişte buldogi cu panglici la gât. Nu m-am opus, aşa că n-au avut de ce să mă izbească de perete, dar m-au izbit oricum. Durerea mă străfulgera din rănile primite cu o zi în urmă. Mă imobilizară în vreme ce Wallace dădu buzna în dormitor, ţâţâind la cât de friguroasă era camera, ce-i asta, să mănânci aşa ceva, otravă curată pentru un om bolnav ca Shrewd. Regal stătea cu mâinile în şolduri, făcând pe şeful, şi mă scruta cu ochi mijiţi.

Nesăbuinţă, băiete. Mă tem că ne-am încrezut prea mult în puterile noastre.

— Ei, bastardule? Ce-ai de zis în apărarea ta? Ce ai avut de gând? mă întrebă Regal când Wallace termină cu jelitul şi aruncă un lemn în foc, deşi aerul era deja înăbuşitor, şi luă plăcintele din mâinile regelui.

— Am venit să dau raportul regelui. Găsindu-l neîngrijit, am căutat să mă ocup de el mai întâi.

Transpiram mai mult de durere decât de agitaţie. Nu suportam să văd rânjetul lui Regal.

— Neîngrijit? Ce vrei să spui? mă acuză el.

Mi-am luat inima în dinţi. Îi voi spune adevărul.

— Am găsit dormitorul în dezordine şi neaerisit. Farfurii murdare peste tot. Aşternutul neschimbat...

— Îndrăzneşti să spui aşa ceva? şuieră Regal.

— Da. Spun adevărul în faţa regelui meu, ca întotdeauna. Să privească în jur cu ochii lui şi să spună el dacă mint.

Înfruntarea dintre mine şi Regal trezi în rege o umbră a bărbatului care fusese odată. Se ridică din pat şi se uită în jur.

— Şi bufonul s-a plâns de aceleaşi lucruri, în felul lui acru... rosti el.

Wallace avu tupeul să-l întrerupă.

— Stăpâne, sănătatea ta lasă de dorit. Uneori, odihna neîntreruptă e mai importantă decât să te rostogolesc din pat ca să schimb păturile sau cearşaful. Iar două-trei vase uitate sunt mai puţin deranjante decât zdrăngănitul pajului venit să le strângă.

Regele Shrewd nu ştiu ce să spună. Inima îmi bătea cu putere. Asta voise bufonul să văd, de asta mă tot îndemnase el să mă duc la rege. De ce nu-mi vorbise limpede? Dar când vorbea el limpede? Mă cuprinse ruşinea. Acesta era regele meu, suveranul în faţa căruia depusesem un jurământ. Îl iubeam pe Verity, iar devotamentul meu faţă de el nu putea fi pus la îndoială. Dar îl părăsisem pe regele meu tocmai când avea mai multă nevoie de mine. Chade era plecat, cine ştie pentru câtă vreme. Shrewd nu avusese alt sprijin decât bufonul. Dar când mai avusese Shrewd nevoie de ocrotirea cuiva? Bătrânul fusese oricând în stare să se protejeze singur. M-am ocărât că nu-i vorbisem lui Chade mai stăruitor despre schimbările pe care le observasem la întoarcerea mea din Regatul Munţilor. Ar fi trebuit să-l supraveghez mai atent pe regele meu.

— Cum a intrat aici? întrebă Regal, aruncându-mi săgeţi din priviri.

— Stăpâne, avea un obiect primit de la regele însuşi, aşa mi-a spus. A zis că regele i-a promis că-l primeşte, că nu trebuie decât să arate acul...

— Ce tâmpenii! Ai crezut aiurelile astea...

— Prinţe Regal, ştii că e adevărat. Ai fost martor când mi l-a dat regele Shrewd.

Am vorbit calm, dar limpede. În mintea mea, Verity tăcea, aşteptând, urmărind şi aflând. Pe socoteala mea, mi-am zis amărât, dar imediat m-am străduit să-mi retrag gândul.

Mişcându-mă încet şi prudent, mi-am eliberat încheietura din strânsoarea buldogului. Am răsucit gulerul tunicii şi am scos acul. L-am ridicat ca să-l vadă toată lumea.

— Nu-mi aduc aminte, rosti scurt Regal.

Dar Shrewd se ridică în capul oaselor.

— Vino mai aproape, băiete, îmi porunci el.

M-am desprins din strânsoarea ambelor gărzi şi mi-am îndreptat hainele. Apoi i-am dus acul regelui. Shrewd întinse mâna spre el şi mi-l luă. Îmi stătu inima în loc.

— Tată, e... spuse Regal enervat, dar Shrewd îl întrerupse.

— Regal. Ai fost acolo. Îţi aminteşti. Sau ar trebui să-ţi aminteşti.

Privirea lui Shrewd luci neagră şi alertă ca altădată, însă durerea i se cuibărea în colţurile ochilor şi ale gurii. Se lupta să-şi păstreze mintea limpede. Ridică acul şi se uită la Regal cu o umbră din vechea sa privire prevăzătoare.

— I-am dat băiatului acul. Şi cuvântul meu, în schimbul cuvântului său.

— Atunci îţi propun să le iei înapoi, şi acul, şi cuvântul dat. Nu te vei însănătoşi niciodată dacă e tot timpul tărăboi în dormitorul tău.

Am auzit încă o dată tonul cu umbră de poruncă al lui Regal. Am tăcut şi-am aşteptat. Regele se şterse pe faţă şi la ochi cu mâna tremurândă.

— I le-am dat băiatului pe amândouă, rosti el categoric, însă glasul îi trăda slăbiciunea. Odată ce-ţi dai cuvântul, nu mai e al tău, să-l iei înapoi. Am dreptate, FitzChivalry? Eşti de acord că, odată ce ţi-ai dat cuvântul, nu-l mai poţi lua înapoi?

Întrebarea cu care mă punea întotdeauna la încercare...

— Sunt de acord, regele meu. Odată ce ţi-ai dat cuvântul, nu-l mai poţi lua înapoi. Trebuie să-ţi respecţi promisiunea.

— Foarte bine, atunci. Lucrurile sunt clare.

Îmi dădu acul înapoi. M-am simţit atât de uşurat, încât m-a luat cu ameţeală. Shrewd se propti de perne, încă un val de ameţeală. Cunoşteam pernele acelea. Şi patul. Zăcusem în el şi urmărisem jaful din Siltbay. Îmi arsesem degetele în focul din cămin...

Regele oftă adânc. Era istovit. Avea să adoarmă în câteva clipe.

— Trebuie să-i interzici să vină să te vadă dacă nu îl chemi tu, porunci Regal.

Shrewd îşi ridică pleoapele grele încă o dată.

— Fitz, vino aici, băiete.

M-am dus la el ca un câine credincios şi am îngenuncheat lângă pat. Regele ridică mâna sleită de vlagă şi mă bătu părinteşte pe cap.

— Tu şi cu mine, băiete, avem o înţelegere, nu-i aşa?

O întrebare adevărată. Am încuviinţat în tăcere.

— Bun băiat. Tare bun. Eu mi-am respectat cuvântul. Ai grijă să ţi-l respecţi şi tu pe al tău. Dar – se uită la Regal şi asta mă duru – ar fi mai bine dacă ai veni să mă vezi după-amiaza. Atunci mă simt mai în putere.

Shrewd se lăsă iar în braţele somnului.

— Să revin după-masă, Maiestate? am întrebat eu repede.

Făcu un gest vag de refuz.

— Mâine. Sau poimâine.

Închise ochii şi oftă atât de greu, de parcă ar fi fost ultima oară.

— Cum doreşti, stăpâne, am spus eu.

M-am aplecat adânc, ceremonios. Când m-am îndreptat, mi-am prins cu grijă acul sub guler, lăsându-i pe toţi să vadă cum o fac.

— Pot să plec, prinţe? i-am cerut formal permisiunea.

— Ieşi afară! mârâi Regal.

M-am înclinat mai puţin ceremonios faţă de el, m-am răsucit atent şi am plecat urmărit de privirile gărzilor. Ieşisem deja din cameră când mi-am adus aminte că nu-i pomenisem regelui de dorinţa mea de a mă căsători cu Molly. Nu voi mai avea ocazia să-i cer permisiunea cine ştie câtă vreme. Ştiam că după-amiezile îl voi găsi la el pe Regal, pe Wallace sau pe alt spion. Nu voiam să discut despre asta de faţă cu străini.

Fitz?

Aş vrea să fiu singur o vreme, prinţul meu. Te superi?

Verity dispăru din mintea mea ca un balon de săpun spart. Am coborât scările agale.

15

TAINE

Prinţul Verity a ales să arate lumii flota sa de război la mijlocul Festivalului Iernii din acel an hotărâtor. Tradiţia îi cerea să aştepte vremea bună, ca să le lanseze la apă în prima zi a Festivalului Primăverii, un moment considerat mai prielnic pentru o asemenea întreprindere. Dar Verity îşi mânase de la spate constructorii şi ajutoarele lor ca să le termine la mijlocul sărbătorii din anotimpul rece. Alegând ziua de mijloc a Festivalului Iernii, şi-a asigurat o mulţime de privitori şi pentru lansarea vaselor, şi pentru discursul său. Conform tradiţiei, în ziua aceea avea loc o vânătoare, iar vânatul doborât era considerat un semn prevestitor al zilelor ce vor veni. Când corăbiile au fost împinse din hambare pe roţi, Verity a anunţat mulţimea că aceia erau vânătorii lui şi că singurele animale care le vor potoli setea de vânat erau Corăbiile Roşii. Mulţimea a reacţionat foarte reţinut, nu la asta se aşteptase prinţul. Eu cred că oamenii voiau să uite de Corăbiile Roşii, să se ascundă pe timp de iarnă şi să pretindă că primăvara nu va mai veni niciodată. Dar Verity nu le-a cedat. Corăbiile au fost lansate în ziua aleasă de el, şi tot atunci a început şi, instruirea echipajelor.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza vânând. El mormăi nemulţumit, zicând că asta nu era vreme pentru vânătoare, de ce irosisem primele ore ale dimineţii zbenguindu-mă cu tovarăşa mea de vizuină? I-am spus că ăsta e un lucru care trebuie şi el făcut şi că voi continua aşa câteva zile, poate mai mult. Nu se arătă deloc încântat. Dar nici eu nu eram. Mă irita destul de mult faptul că ştia foarte bine cum îmi petrec timpul, chiar dacă eu nu conştientizam că intra în legătură cu mine. Oare Verity îi simţise prezenţa?

Lupul râse. *Tare greu mă auzi câteodată. Ar trebui să vin la tine cu surle şi trâmbiţe şi pe urmă să strig şi la el?*

N-am avut noroc la vânătoare. Doi iepuri, nici aceia prea graşi. I-am promis că-i aduc resturi de la bucătărie a doua zi. N-am reuşit nici să-l conving că vreau să fiu singur în anumite momente. Nu putea înţelege de ce separam împerecheatul de celelalte activităţi ale haitei, ca vânătoarea şi urlatul. Împerecheatul însemna pui în viitorul apropiat, iar de pui se îngrijea haita. Nu găsesc cuvinte ca să redau cât de dificilă a fost discuţia aceea. Am vorbit prin imagini, prin gânduri împărtăşite, care nu lasă loc discreţiei. Francheţea lui mă îngrozea. M-a asigurat că era la fel de încântat ca mine de tovarăşa mea şi de împerecherea noastră. L-am implorat să nu fie. Confuzie. În cele din urmă, am plecat şi l-am lăsat să-şi mănânce iepurii. S-a simţit jignit că n-am vrut să gust şi eu din carne. Nu am reuşit decât să-l fac să priceapă că nu voiam să fiu conştient de prezenţa lui când mă aflam în preajma lui Molly. Nu asta urmărisem, nici pe departe, dar atât am reuşit să obţin de la el. Nu putea pricepe că uneori voiam să rup orice legătură cu el. Nu avea nicio noimă, a susţinut el. Nu aşa se procedează în haită. Am plecat, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată de momente în care să fiu cu adevărat singur.

M-am întors în turn, în intimitatea odăii mele. Măcar pentru o clipă trebuia să fiu într-un loc în care să închid uşa după mine şi să rămân singur. Cel puţin cu trupul. Ca pentru a mă face să doresc mai mult liniştea, coridoarele şi scările gemeau de lume care se grăbea. Servitorii adunau tulpinile vechi de papură şi răsfirau altele proaspete, puneau lumânări noi în sfeşnice şi atârnau peste tot ghirlande şi coroniţe din plante mereu verzi. Festivalul Iernii. Nu prea aveam chef de el.

Într-un sfârşit, am ajuns la uşa mea şi m-am furişat în cameră. Am închis bine uşa.

— Te-ai şi întors?

Bufonul ridică ochii de lângă şemineu, unde se ghemuise înconjurat de pergamente. Părea să le sorteze pe grupuri.

M-am holbat la el fără să-mi ascund iritarea. În clipa următoare, aceasta se transformă în furie.

— De ce nu mi-ai spus în ce stare e regele?

Cercetă un pergament, apoi îl aşeză pe grămada din dreapta lui.

— Dar ţi-am spus. O întrebare în schimbul întrebării tale: de ce nu ştiai deja?

Am bătut în retragere.

— Recunosc că am tot amânat să mă duc la el, dar...

— Nicio vorbă de-a mea nu ar fi avut efectul celor pe care le-ai văzut cu ochii tăi. Şi nici nu mă opresc ca să mă întreb ce-ar fi fost dacă nu m-aş fi dus la el în fiecare zi, ca să golesc oliţa, să mătur, să şterg praful, să duc afară vasele murdare, să-i pieptăn părul şi barba...

Bufonul mă lăsă din nou cu gura căscată. Am traversat camera şi m-am aşezat greu pe scrinul meu cu haine.

— Nu mai e regele pe care îl ştiam eu, am spus, fără ocolişuri. Mă sperie gândul că s-a ramolit atât de mult, atât de repede.

— Te sperie? Pe mine mă îngrozeşte. Măcar tu vei mai avea un rege când cel de acum se va stinge.

Azvârli încă un pergament peste grămadă.

— Toţi vom avea, am subliniat eu precaut.

— Dar unii mai mult decât alţii, mi-a răspuns el abrupt.

Involuntar, am dus mâna să înfig mai bine acul în tunică. Aproape că-l pierdusem în ziua aceea. Asta mă făcuse să mă gândesc la tot ceea ce însemnase pentru mine în anii de până atunci. Protecţia regelui acordată unui nepot bastard, de care un bărbat mai lipsit de inimă ar fi scăpat cu discreţie. Dar acum, când regele era cel care avea nevoie de protecţie? Ce însemna asta pentru mine?

— Deci, ce facem?

— Tu şi cu mine? Mai nimic. Eu nu sunt decât un bufon, iar tu, un bastard.

Am încuviinţat în silă.

— Aş vrea să fie Chade aici. Aş vrea să ştiu când se întoarce.

M-am uitat la bufon, întrebându-mă câte ştie.

— Umbra[16]? Umbra se întoarce odată cu soarele, aşa am auzit. Evaziv ca de obicei. Prea târziu pentru rege, îmi închipui, adăugă în şoaptă.

— Deci nu avem nicio putere?

— Tu şi cu mine? Dimpotrivă. Avem prea multă putere pentru a lua vreo măsură aici; asta-i tot. În locul acesta, cei lipsiţi de putere sunt întotdeauna cei mai puternici. Poate că ai dreptate; ei sunt cei pe care ar trebui să-i consultăm. Şi acum...

Se ridică şi făcu un adevărat spectacol din a-şi scutura încheieturile, de parcă ar fi fost o marionetă cu aţele încurcate. Sună din fiecare clopoţel pe care-l avea. Nu mi-am putut reţine zâmbetul.

---

[16]Joc de cuvinte. În original, *Shade* („umbră”), cuvânt pronunţat asemănător cu *Chade* (n. tr.).

— Regele meu va începe să se simtă mai bine în curând. Iar eu voi fi acolo, ca să fac pentru el puţinul de care sunt în stare.

Păşi cu grijă afară din cercul de pergamente şi tăbliţe sortate. Căscă.

— La revedere, Fitz.

— La revedere.

Se opri nedumerit în dreptul uşii.

— Nu protestezi că plec?

— Păi, înainte de toate, am protestat că ai rămas.

— Să nu te iei niciodată la întrecere în vorbe cu un bufon. Ai uitat? Ţi-am oferit un târg. Un secret în schimbul altui secret.

Nu uitasem. Dar, dintr-odată, n-am mai fost sigur că voiam să aflu secretul.

— De unde vine bufonul şi de ce? am întrebat în şoaptă.

Preţ de-o clipă, rămase încremenit. Atunci l-am văzut. L-am văzut cum nu-l văzusem atâţia ani la rând, nu ca pe bufonul care-şi încâlceşte cu măiestrie limba în vorbe de duh ce se agaţă de tine ca o lipitoare, ci ca pe o creatură mică şi pirpirie, atât de firavă, cu pielea palidă, cu oase de pasăre, cu părul mai mult o plăsmuire, nu ca al oamenilor obişnuiţi. Costumul din petice alb cu negru, împodobit cu clopoţei de argint şi sceptrul caraghios cu cap de şobolan erau armura şi sabia cu care se apăra în Curtea aceea plină de intrigi şi trădare. Şi taina lui. Mantia invizibilă a misterului. Pentru o clipă, mi-am dorit să nu-mi fi oferit târgul şi să nu-mi fi aţâţat curiozitatea.

Oftă. Aruncă o privire prin cameră, apoi se duse şi se opri în faţa tapiseriei cu regele Wisdom întâmpinându-l pe Străbun. Ridică ochii şi zâmbi amar, găsind în ea un lucru amuzant, care mie îmi scăpase.

Luă poziţia unui poet care se pregăteşte să recite. Apoi se răzgândi şi mă privi drept în ochi încă o dată.

— Eşti sigur că vrei să ştii, Fitzy-Fitz?

Am repetat întrebarea ca o formulă magică:

— De unde vine bufonul şi de ce?

— De unde? O, de unde?

Îşi apropie scurt nasul de al lui Şobolănică, formulând un răspuns la propria lui întrebare. Pe urmă se uită în ochii mei.

— Du-te spre sud, Fitz. Spre tărâmuri aflate dincolo de marginile fiecărei hărţi văzute vreodată de Verity. Şi dincolo de marginile hărţilor desenate pe tărâmurile acelea. Du-te spre sud, apoi spre est şi traversează o mare al cărei nume nu-l cunoşti. La sfârşit, vei ajunge la o peninsulă lungă, iar în vârful ei şerpuitor vei

afla satul în care s-a născut un bufon. Cine ştie, poate vei mai găsi şi o mamă care-şi aminteşte de bebeluşul ei alb ca un vierme, cum mă legăna la pieptul ei cald şi-mi cânta.

Îmi văzu expresia uluită şi plină de încântare şi râse scurt.

— Nici măcar nu-ţi poţi imagina, nu-i aşa? Hai să fac să-ţi fie şi mai greu. Mama avea păr lung, negru şi cârlionţat şi ochi verzi. Închipuie-ți! Din asemenea culori profunde s-a născut pielea asta transparentă. Iar taţii pruncului fără culoare? Doi verişori, căci aşa era obiceiul tărâmului aceluia. Unul lat în umeri, oacheş şi plin de voie bună, cu buze roşii şi ochi căprui, un fermier mirosind a pământ roditor şi aer curat. Altul, pe atât de slab pe cât era celălalt de bine clădit, cu pielea de nuanţa bronzului, poet şi cântăreţ, cu ochi albaştri. Şi, o, cât mă mai iubeau şi cât se mai bucurau de mine! Toţi trei şi satul întreg. Atât eram de iubit.

Vocea i se înmuie şi se stinse pentru o clipă. Eram convins că nu mai auzise nimeni povestea aceea din gura lui. Mi-am amintit cum intrasem în camera lui, păpuşica aceea minunată din leagănul găsit acolo. Adorată cum fusese adorat cândva şi bufonul. Am aşteptat.

— Când am fost... destul de mare, mi-am luat adio de la toţi. Am plecat să-mi caut locul în istorie şi să aleg unde să mă împotrivesc lui. Acesta este locul pe care l-am ales; timpul fusese stabilit de ceasul naşterii mele. Am venit aici şi am devenit al lui Shrewd. Am adunat firele pe care mi le-a pus în mână soarta şi am început să le răsucesc şi să le colorez cum m-am priceput, sperând să influenţez ceea ce se ţesea după chipul meu.

Am scuturat din cap.

— Nu pricep o iotă din ce mi-ai spus.

— A! Scutură şi el din cap, sunând din clopoţei. M-am oferit să-ţi dezvălui secretul meu. Nu ţi-am promis că te voi face şi să-l înţelegi.

— Un secret e dezvăluit până la capăt numai dacă e înţeles, am replicat, rostind exact vorbele lui Chade.

Bufonul nu ştia dacă să fie de acord cu mine sau nu.

— Înţelegi ce ţi-am spus, făcu el un compromis. Dar pur şi simplu nu vrei să accepţi. Cum se poate asta? Istoria e un fapt împlinit, rămas în urma noastră.

Scutură iar din cap, de data asta mai încet.

— Istoria e ceea ce facem în viaţa noastră. O creăm pe măsură ce ne trăim viaţa. Zâmbi enigmatic. Viitorul e un alt fel de istorie.

— Nimeni nu cunoaşte viitorul, am încuviinţat eu.

Bufonul zâmbi larg.

— Serios? întrebă el în şoaptă. Poate că viitorul stă scris undeva, Fitz. Nu scris de o persoană, să ştii, însă dacă aluziile, viziunile şi prezicerile unei rase întregi ar fi scrise pe hârtie, dacă s-ar face referiri şi legături între ele, oare nu ar putea rasa aceea să construiască un război care să ţeasă pânza viitorului?

— Absurd, am protestat eu. De unde să ştie cineva dacă e adevărat sau nu?

— Dacă s-ar construi un asemenea război şi s-ar ţese tapiseria prezicerilor nu doar în câţiva ani, ci în zeci de sute de ani, după o vreme s-ar putea dovedi că e surprinzător de precisă. Nu uita că aceia care ţin socoteala istoriei sunt o altă rasă, una care trăieşte extraordinar de mult. O rasă palidă minunată, care din când în când şi-a amestecat sângele cu cel al oamenilor. Şi după aceea – se răsuci în cerc, devenind brusc un spiriduş, foarte mulţumit de el şi nesuferit –, şi după aceea, când se vor naşte anumiţi oameni cu însuşiri atât de neobişnuite, încât istoria trebuie să-şi amintească de ei, aceştia sunt chemaţi să iasă în faţă, să-şi găsească locul în istoria aceea viitoare. Şi ei ar putea fi îndemnaţi mai departe să cerceteze locul acela, punctul de întâlnire a sute de fire, şi să zicem că aceste fire, aici, sunt cele pe care le voi răsuci eu şi, răsucindu-le, voi preface tapiseria, voi schimba ţesătura, voi schimba culoarea celor ce vor veni. Voi schimba soarta lumii.

Îşi bătea joc de mine. Eram convins.

— Cândva, poate peste o mie de ani, se va naşte un om în stare de asemenea schimbare măreaţă a lumii. Un rege puternic, poate, sau un filozof care va modela gândurile a mii de oameni. Tu şi eu, bufonule? Suntem nişte bieţi pioni. Nişte becisnici.

Bufonul scutură din cap compătimitor.

— Exact acest lucru, mai mult decât oricare altul, e cel pe care nu am reuşit niciodată să-l înţeleg la voi, oamenii. Ştiţi să aruncaţi zarurile şi vă daţi seama că jocul întreg depinde de o singură răsucire a zarului, împărţiţi cărţile de joc şi spuneţi că soarta unui om într-o noapte depinde de o singură mână. Dar viaţa unui om doar o adulmecaţi şi vă întrebaţi ce-i cu omul ăsta de nimic, cu pescarul, tâmplarul, hoţul, bucătarul ăsta, ce poate face el în lumea noastră mare şi grozavă? Aşa că vă irosiţi şi vă duceţi viaţa fără rost, ca nişte lumânări stinse când se face curent.

— Nu toţi sunt meniţi să ajungă oameni mari, i-am reamintit.

— Eşti sigur, Fitz? Eşti sigur? La ce-i bună viaţa, dacă o trăieşti ca şi cum n-ar avea nicio importanţă pentru viaţa cea strălucitoare a lumii? Nu-mi pot închipui un lucru mai trist. De ce să nu-şi poată spune o mamă: dacă îmi voi creşte fiica aşa cum se

cuvine, dacă o voi iubi şi mă voi îngriji de ea, atunci ea va avea o viaţă care va aduce fericire celor din jurul ei şi astfel voi fi schimbat lumea? De ce să nu poată spune vecinului fermierul care plantează o sământă: această sământă pe care o plantez astăzi va hrăni pe cineva şi în acest fel schimb eu lumea astăzi?

— Asta-i filozofie, bufonule. N-am avut timp niciodată să studiez asemenea lucruri.

— Nu, Fitz, e viaţa. Şi nimeni nu-şi permite să nu se gândească la asemenea lucruri. Fiecare creatură din lume trebuie să le acorde atenţie de câte ori îi bate inima. Altfel ce rost mai are să te trezeşti din somn în fiecare dimineaţă?

— Bufonule, e prea mult pentru mine, am spus eu stânjenit.

Nu-l mai văzusem atât de înflăcărat până atunci, nu-l mai auzisem vorbind atât de limpede. Parcă aş fi aţâţat tăciuni cenuşii şi aş fi descoperit dintr-odată cărbuni încinşi arzând dedesubtul lor. Era prea pătimaş.

— Nu, Fitz. Am ajuns să cred că se va întâmpla prin mijlocirea ta. Întinse mâna şi mă atinse uşor cu Şobolănică. Cheie de boltă. Poartă. Răscruce. Catalizator. Ai fost şi rămâi în continuare toate acestea. Ori de câte ori ajung la o răscruce, ori de câte ori mirosul e neclar, când îmi lipesc nasul de pământ, adulmec, latru şi fornăi, simt un singur miros. Al tău. Tu creezi posibilităţi. Cât exişti tu, viitorul poate fi călăuzit. Am venit aici pentru tine, Fitz. Tu eşti firul pe care îl răsucesc. Unul dintre ele, în orice caz.

Mă străbătu un fior prevestitor. Orice ar mai fi avut de spus, nu voiam să-l mai ascult. Undeva, departe, se înălţă un urlet subţire. Un lup urla în miezul zilei.

M-am înfiorat, simţind cum mi se ridică fiecare fir de păr de pe trup.

— Gata cu gluma, am zis, râzând nervos. Ar fi trebuit să fi ştiut că nu trebuie să mă aştept la un mister adevărat de la tine.

— Tu. Sau nu tu. Cuiul osiei, ancoră, nod pe funie. Am văzut sfârşitul lumii, Fitz. L-am văzut limpede cum se ţese, aşa cum mi-am văzut naşterea. A, nu, nu în viaţa ta, nici măcar într-a mea. Dar să fim oare fericiţi spunând că trăim în lumina amurgului, şi nu în bezna nopţii? Să ne bucurăm că noi vom avea parte doar de suferinţă, în vreme ce odraslele tale vor fi cele ce vor cunoaşte chinurile condamnaţilor? Ăsta să fie motivul pentru care nu trecem la fapte?

— Bufonule, nu vreau să aud aşa ceva.

— Ai avut şansa să mă respingi. Dar de trei ori ai cerut să-mi afli taina, aşa că o vei asculta.

Ridică bastonul ca şi cum ar fi condus un atac şi vorbi de parcă s-ar fi adresat Consiliului celor Şase Ducate:

— Prăbuşirea Regatului celor Şase Ducate a fost piatra care a stârnit avalanşa. Cei fără suflet au plecat de acolo, împrăştiindu-se ca o pată de sânge pe frumoasa cămaşă a lumii. Întunericul devorează şi nu se satură până când nu se hrăneşte cu sine însuşi. Şi toate astea numai pentru că a dat greş Casa Farseer. Acesta este viitorul, aşa cum e ţesut. Dar, stai! Farseer[17]? Lăsă capul pe-o parte şi se uită atent la mine, ca o cioară care bea sângele hoiturilor. De ce vi se spune aşa, Fitz? Ce anume au întrezărit strămoşii tăi în viitor, ca să primească un asemenea nume? Să-ţi spun ce s-a petrecut? Însuşi numele neamului tău este viitorul care se întoarce în timp către tine şi-ţi dă numele pe care familia ta îl va merita într-o zi. Farseer. Acesta e indiciul care mi-a încălzit inima. Faptul că viitorul s-a întors către tine, către neamul tău, către răscrucea la care neamul tău s-a încrucişat cu viaţa mea, şi te-a numit aşa. Am venit aici şi ce am descoperit? Un Farseer fără nume. Fără nume în orice istorie, trecută sau viitoare. Dar te-am văzut luându-ţi un nume, FitzChivalry Farseer. Şi mă voi îngriji să-l meriţi. Se apropie de mine şi mă prinse de umeri. Suntem aici, Fitz, tu şi cu mine, ca să schimbăm viitorul lumii. Să întindem mâna şi să ţinem în loc piatra care ar putea face să se rostogolească bolovanul.

— Nu.

Un frig groaznic izvora înăuntrul meu. M-am scuturat de el. Dinţii începură să-mi clănţăne, iar stropii de lumină sclipitoare începură să-mi joace în colţul ochilor. O criză. Aveam să am din nou o criză. Exact acolo, în faţa bufonului.

— Pleacă! am strigat, incapabil să suport gândul. Du-te. Acum! Repede. Repede!

Nu-l mai văzusem până atunci uluit pe bufon. Îi căzu falca, dezvelindu-i dinţişorii albi şi limba albă. Mă mai ţinu o clipă, apoi îmi dădu drumul. N-am stat să mă gândesc ce părere are despre faptul că-l gonesc pe neaşteptate. Am tras uşa şi i-am făcut semn să iasă. Plecă. Am închis-o după el, am tras zăvorul şi m-am clătinat spre pat, doborât de valuri şi valuri de întuneric. Am căzut cu faţa pe cuverturi.

— Molly! Am strigat. Molly, salvează-mă!

Dar ştiam că ea nu mă aude şi m-am cufundat, singur de tot, în beznă.

---

[17]Prevestitor (n. tr.).

Strălucirea a sute de lumânări, ghirlande de plante mereu verzi, coroniţe de ilice şi crengi negre despuiate de iarnă de care atârnau bomboane de zahăr scânteietor, spre deliciul ochilor şi-al limbii. Pocnetul săbiilor de lemn ale păpuşilor şi exclamaţiile de încântare ale copiilor când capul Prinţului Pestriţ căzu şi se arcui deasupra mulţimii. Mellow căsca gura larg într-un cântec deşucheat, în vreme ce degetele sale neîngrijite dansau nestingherite pe coardele harpei. Un val de frig izbi când uşile grele fură împinse la o parte şi un alt grup de cheflii intrară în coridorul cel mare ca să ni se alăture. Mi-am dat seama cu mare greutate că nu mai visam, ci eram la Festivalul Iernii şi rătăceam senin printre petrecăreţi, zâmbind prosteşte tuturor şi nevăzând pe nimeni. Am clipit încet. Nu puteam face nimic repede. Eram învelit în lână moale, pluteam ca o corabie fără marinari într-o zi liniştită. Mă copleşea o somnolenţă dulce. Cineva mă atinse pe braţ. M-am întors. Burrich se încruntă şi mă întrebă ceva. Glasul lui, întotdeauna atât de gros, mă scaldă ca un talaz de stropi coloraţi când îmi vorbi.

— Toate-s bune, i-am spus calm. Nu-ţi face griji, toate-s bune.

Am plutit pe lângă el, alunecând în frământarea mulţimii.

Regele Shrewd stătea pe tron, dar eu ştiam că era făcut din hârtie. Bufonul şedea pe treapta de la picioarele lui şi strângea sceptrul cu cap de şobolan aşa cum îşi strânge un copil jucăria la piept. Limba lui era o sabie şi, când duşmanii regelui se apropiau de tron, bufonul îi străpungea, îi tăia în bucăţi şi îi îndepărta de omul de hârtie de pe tron.

Iată-i pe Verity şi pe Kettricken la altă tribună, frumoşi ca păpuşa bufonului, fiecare. M-am uitat la ei şi am văzut că sunt făcuţi din foame, ca nişte cutii goale. M-am simţit atât de trist, nu fusesem în stare s-o umplu pe niciuna, pentru că erau amândouă dezolant de goale. Regal se apropie de ei să le vorbească; era o pasăre mare şi neagră, nu o cioară, nu atât de vesel ca o cioară, nu un corb, nu avea deşteptăciunea voioasă a unui corb, nu, era o amărâtă de ciugulitoare care le tot dădea târcoale şi-i visa hoituri din care să se înfrupte. Mirosea el însuşi a hoit, mi-am acoperit gura şi nasul cu mâna şi m-am depărtat de ei.

M-am aşezat lângă un cămin, lângă o fată pusă pe chicotit ca o veveriţă, veselă în fusta ei albastră. I-am zâmbit şi în curând se propti de mine şi începu să fredoneze un cântecel caraghios despre trei lăptărese. Mai erau şi alţii lângă foc şi se puseră şi ei

pe cântat. Am râs cu toţii la sfârşit, dar eu nu ştiam bine de ce. Iar mâna fetei era caldă, aşezată ca din întâmplare pe coapsa mea.

Frate, ai înnebunit? Ai mâncat oase de peşte, te-a prins fierbinţeala?

— Hă?

Ai mintea înceţoşată. Gândurile tale sunt paşnice şi bolnave. Te mişti ca o pradă.

— Mă simt bine.

— Serios, domnule? Atunci şi eu mă simt bine.

Fata îmi zâmbi. Obrăjori dolofani, ochi negri, păr buclat, ieşind de sub bonetă. Lui Verity i-ar plăcea de ea. Mă bătu prieteneşte pe picior. Puţin mai sus decât mă atinsese înainte.

— FitzChivalry!

Am ridicat încet capul. Patience stătea deasupra mea, cu Lacey lângă ea. Am zâmbit că am văzut-o acolo. Atât de rar îşi părăsea camera ca să iasă în lume! Mai ales iarna. Iarna îi era mai greu.

— Voi fi foarte bucuros când va veni vara şi ne vom putea plimba împreună prin grădină, i-am spus.

Se uită la mine în tăcere o clipă.

— Am ceva greu de cărat în camera mea. Vrei să mă ajuţi?

— Bineînţeles. M-am ridicat cu grijă. Trebuie să plec, i-am spus servitoarei. Mama mea are nevoie de mine. Mi-a plăcut cântecul tău.

— La revedere, domnule, ciripi ea către mine, iar Lacey o fulgeră cu privirea.

Patience se înroşise în obraji. Am urmat-o prin mulţime, până când am ajuns la baza scărilor.

— Am uitat cum se face, i-am spus. Şi unde e lucrul ăla greu pe care voiai să ţi-l car?

— A fost un pretext ca să te scot de acolo înainte de a te face şi mai mult de râs, şuieră ea. Ce-i cu tine? Cum ai putut să te porţi aşa? Eşti beat?

M-am gândit câteva clipe.

— Ochi Întunecaţi a spus că am fost otrăvit cu oase de peşte. Dar eu mă simt bine.

Lacey şi Patience mă cercetară cu atenţie. Apoi mă luară fiecare de un braţ şi mă conduseră sus pe scări. Patience făcu un ceai. Eu am stat de vorbă cu Lacey. I-am spus cât o iubesc pe Molly şi că am de gând să mă însor cu ea imediat ce regele îmi va da permisiunea. Ea mă bătu uşor pe mână, îmi atinse fruntea şi mă întrebă ce mâncasem în ziua aceea şi unde. Nu mi-am putut

aminti. Patience îmi dădu ceai. Am vomat imediat. Lacey îmi dădu apă rece. Patience îmi aduse alt ceai. Am vomat din nou. Le-am zis că nu mai vreau ceai. Patience şi Lacey se contraziseră. Lacey a spus că, după părerea ei, aveam să mă simt bine după ce dormeam. Mă duse în camera mea.

M-am trezit fără să ştiu prea bine cât visasem şi cât fusese adevărat, dacă fusese ceva adevărat. Îmi aminteam de evenimentele serii trecute de parcă s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Peste ele se suprapuneau uşa deschisă către scară, lumina ei gălbuie ademenitoare şi curentul de pe ele răcindu-mi camera. M-am dat jos din pat, m-am clătinat puţin, cuprins de ameţeală, apoi am început să urc încet treptele, atingând întruna cu o mână peretele de piatră rece, ca să mă asigur că există cu adevărat. Pe la mijlocul scării, Chade veni să mă întâmpine.

— Hai, ia-mă de braţ, îmi porunci.

M-am supus. Mă cuprinse cu braţul liber şi am urcat mai departe amândoi.

— Ţi-am simţit lipsa, i-am spus. Regele Shrewd e în pericol, am adăugat, când am reuşit să-mi trag sufletul.

— Ştiu. Regele Shrewd e întotdeauna în pericol.

Am ajuns în capătul scării. În cămin ardea focul, iar pe o tavă de lângă el era pregătită masa. Chade mă duse la foc şi la mâncare.

— Cred că am fost otrăvit astăzi.

Mă trecu un fior brusc care mă zgudui din cap până-n picioare. Când mi-a trecut, m-am simţit mai vioi.

— Am impresia că mă trezesc în etape. Îmi zic întruna că sunt treaz şi, brusc, toate devin clare.

Chade încuviinţă grav.

— Bănuiesc că au fost resturile de cenuşă. Ai fost nesocotit când ai făcut curăţenie în camera regelui Shrewd. De multe ori, resturile arse ale unei plante sunt mai puternice decât ea. Te-ai umplut de ele pe mâini şi pe urmă ai mâncat plăcinte. N-am prea avut ce-ţi face. Mi-am zic că, după ce o să dormi, o să-ţi treacă. Ce te-a făcut să cobori?

— Nu ştiu. Dar tu de unde le ştii întotdeauna pe toate? l-am întrebat iritat, când mă împinse în scaunul lui vechi.

Se cocoţă pe pietrele căminului, aşa cum făceam eu de obicei. Cu toată ameţeala mea, am observat cât de uşor se mişcă, de parcă s-ar fi vindecat de junghiurile şi durerile trupului de om bătrân. Avea faţa arsă de soare şi de vânt, la fel şi braţele, bronzul estompând urmele de vărsat. Mai demult, observasem asemănarea

lui cu Shrewd. Acum, pe chipul său desluşeam şi trăsăturile lui Verity.

— Am eu metodele mele de a afla. Îmi rânji ca un lup. Cât îţi mai aminteşti de la Festivalul Iernii din noaptea asta?

M-am strâmbat de durere la gândul sărbătorii.

— Destul ca să ştiu că mâine voi avea o zi grea.

Îmi veni brusc în minte mica servitoare. Proptită de umărul meu, cu mâna pe coapsa mea. Molly. Trebuia să ajung la Molly în noaptea asta şi să-i explic. Dacă venea la mine în cameră şi eu nu eram acolo să-i deschid... Am tresărit în scaun, dar mă străbătu iar un fior. Parcă îmi jupuia cineva un strat de piele.

— Hai, mănâncă ceva. N-a fost cel mai bun lucru să-ţi verşi şi maţele din tine, dar sunt sigur că Patience a fost bine intenţionată. În alte circumstanţe, ţi-ar fi salvat viaţa. Nu, idiotule, mai întâi spală-te pe mâini. N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus?

Am observat apa cu oţet pusă lângă mâncare. M-am spălat bine pe mâini, ca să îndepărtez orice urmă de ce s-o fi lipit de ele, apoi pe faţă, mirat de cât de vioi mă simţeam dintr-odată.

— A fost ca un vis prelungit toată ziua... aşa se simte Shrewd?

— Habar n-am. Poate că ierburile care ard acolo la el nu sunt toate ceea ce cred eu. E unul din lucrurile despre care am vrut să discut cu tine în noaptea asta. Ce mai face Shrewd? Boala asta l-a lovit dintr-odată? De când îşi zice Wallace vraci?

— Nu ştiu.

Am plecat capul ruşinat. M-am forţat să-i spun lui Chade cât de delăsător fusesem în absenţa lui. Şi cât de prost. La sfârşit, nu mă contrazise.

— Păi... rosti el oftând adânc, n-avem cum să schimbăm lucrurile, doar să salvăm ce se mai poate salva. Se întâmplă prea multe ca să le rezolvăm într-o singură întâlnire. Mă privi cercetător. Multe dintre cele pe care mi le-ai spus nu mă surprind. Neoamenii vin în continuare spre Buckkeep, boala regelui se prelungeşte. Dar sănătatea lui s-a deteriorat mult mai rapid decât îmi explic şi nu înţeleg de ce e atâta mizerie în încăperile lui. Dacă nu cumva... Nu-şi termină gândul. Poate ei cred că Lady Thyme a fost singurul lui apărător. Poate cred că nu ne mai pasă; poate îl cred pe Shrewd un bătrân izolat, un obstacol uşor de înlăturat. Neglijenţa ta i-a scos din vizuină, cel puţin. Şi, dacă tot au ieşit din ea, am putea să le venim de hac. Oftă. Am crezut că mă pot folosi de Wallace ca unealtă, conducându-l subtil, prin sfaturile pe care le primeşte de la alţii. Nu ştie mai nimic despre ierburi; e un ignorant. Dar de unealta pe care, neglijent, am lăsat-o să-şi facă de

cap poate că se ocupă altcineva acum. Va trebui să vedem cum stau lucrurile. Totuşi, există moduri de a le pune capăt.

Mi-am muşcat limba ca să nu pomenesc numele lui Regal. În schimb, am întrebat:

— Care sunt acelea?

Chade zâmbi.

— În ce fel ţi-a fost compromisă misiunea de asasin în Regatul Munţilor?

M-am strâmbat reamintindu-mi.

— Regal i-a dezvăluit lui Kettricken scopul meu.

— Întocmai. Vom arunca o geană de lumină asupra celor ce se petrec în odăile regelui. Mănâncă şi ascultă-mă.

Aşa am şi făcut, ascultând ce însărcinări îmi dă pentru ziua următoare, dar atent şi la mâncarea pe care mi-o oferise. Domina mirosul de usturoi, ştiam cât de încrezător e în virtuţile purificatoare ale acestei plante. M-am întrebat ce înghiţisem şi cât îmi afectase amintirea discuţiei cu bufonul. Am tresărit la gândul că-l expediasem cu brutalitate. Şi pe el trebuia să-l caut mâine. Chade sesiză că sunt preocupat.

— Uneori, remarcă el subtil, trebuie să ai încredere în oameni ca să înţelegi că nu eşti perfect.

Am încuviinţat tăcut, apoi am căscat imediat prelung.

— Îmi cer iertare, am şoptit. Pleoapele îmi cădeau atât de grele, că de-abia mai ţineam ochii deschişi. Ce spuneai?

— Nimic, nimic. Du-te să te culci. Odihneşte-te. E cel mai bun leac.

— Dar nici măcar nu te-am întrebat unde-ai fost. Sau ce-ai făcut. Te mişti şi te porţi de parcă ai fi întinerit cu zece ani.

Chade îşi ţuguie buzele.

— E un compliment? Nu contează. Oricum, întrebările nu-şi au rostul, ţine-le pentru altă dată şi păstrează-ţi frustrarea pentru clipa în care voi refuza să-ţi răspund la ele. În ce priveşte starea mea... cu cât îţi forţezi mai mult trupul, cu atât face mai multe. N-a fost o călătorie uşoară. Dar cred că a meritat, în ciuda dificultăţilor. Ridică mâna să-mi reteze vorba. Atât îţi spun acum. La culcare, Fitz. La culcare.

Ridicându-mă, am căscat din nou şi m-am întins de mi-au trosnit încheieturile.

— Ai mai crescut, se plânse Chade admirativ. În ritmul ăsta, o să fii mai înalt decât tatăl tău.

— Mi-ai lipsit, am bolborosit îndreptându-mă spre scară.

— Şi tu mi-ai lipsit. Dar mai avem şi mâine-noapte timp să recuperăm. Acum du-te la culcare.

Am coborât treptele cu intenţia sinceră de a-i urma îndemnul. Ca întotdeauna, scara se ascunse îndată ce-am trecut de ultima treaptă, printr-un mecanism pe care nu reuşisem să-l descopăr. Am aruncat trei butuci în focul aproape stins şi m-am îndreptat spre pat. M-am aşezat şi mi-am scos cămaşa. Eram extenuat. Dar nu atât de extenuat încât să nu simt mirosul vag al lui Molly pe pielea mea când m-am dezbrăcat. Am zăbovit un minut, cu cămaşa în mână. Pe urmă am îmbrăcat-o la loc. M-am furişat pe coridor.

Se făcuse târziu, judecând după nopţile obişnuite. Dar era prima noapte a festivalului. Mulţi dintre cei aflaţi jos nu se vor gândi la culcare până nu va miji de ziuă. Alţii nici patul nu şi-l vor găsi. Am zâmbit când mi-am dat seama că aveam de gând să mă alătur celor din urmă.

Era plin de oameni pe coridoare şi pe scări, cei mai mulţi beţi sau prea absorbiţi de ei înşişi ca să mă observe. În ce-i privea pe ceilalţi, festivalul va fi o scuză numai bună în caz că mă lua cineva la întrebări a doua zi. Totuşi, am fost destul de precaut să mă asigur că nu e nimeni pe coridor când am bătut la uşa lui Molly. N-am primit răspuns. Dar, când am ridicat mâna să bat a doua oară, uşa se deschise fără zgomot pe întuneric.

M-am speriat. Am fost convins că i se întâmplase ceva rău, că venise cineva şi o rănise şi o lăsase în beznă. Am sărit în cameră, strigând-o. Uşa se închise în spatele meu.

— Sst! porunci ea.

M-am întors s-o văd, dar mi-a trebuit o vreme să mă obişnuiesc cu întunericul. Numai focul lumina încăperea, din spatele meu. Când am reuşit să străpung bezna cu ochii, mi s-a tăiat respiraţia.

— Mă aşteptai? am întrebat-o, în cele din urmă.

Cu glas alintat, de pisică, îmi răspunse:

— Numai de câteva ore...

— Am crezut că eşti jos, la distracţia din coridorul cel mare.

Mi-am dat seama cu greu că nu o văzusem acolo.

— Ştiam că nu-mi va simţi nimeni lipsa acolo. În afară de cineva... Şi mi-am zis că poate acel cineva o să mă caute aici.

Am stat nemişcat şi am privit-o. Purta o coroniţă de ilice pe părul căzând în cascadă. Atât. Şi se proptea de uşă, vrând să mă uit la ea. Cum să explic limita pe care o depăşiserăm? Înainte ne avântaserăm împreună în dragoste, explorând şi cercetând curioşi. Dar acum era altceva. O invitaţie sinceră din partea unei femei. Ce poate fi mai fascinant decât să ştii că te doreşte o femeie? Mă

simţeam copleşit şi binecuvântat şi oarecum mântuit de toate greşelile prosteşti pe care le făcusem vreodată.

Festivalul Iernii.

Inima secretului nopţii.

Da.

Mă alungă din odaia ei înainte de ivirea zorilor. În urma sărutului pe care mi-l dădu la despărţire, înainte de a mă împinge afară pe uşă, am rămas pe coridor, încercând să mă conving că mai e mult până în zori. După câteva clipe mi-am adus aminte că trebuie să fiu prudent şi mi-am şters zâmbetul de pe faţă. Mi-am netezit cămaşa boţită şi am pornit spre scări.

Odată ajuns în camera mea, mă doborî ameţeala de oboseală. De când nu mai dormisem o noapte întreagă? M-am aşezat pe pat şi mi-am scos cămaşa. Am aruncat-o pe podea. M-am trântit pe spate şi am închis ochii.

O bătaie uşoară în uşă mă făcu să sar imediat din pat. Am traversat iute camera, zâmbind în sinea mea. Încă zâmbeam când am deschis uşa larg.

— Foarte bine, eşti treaz! Şi aproape îmbrăcat. După cum arătai aseară, m-am temut că va trebui să te trag de ceafă jos din pat.

Burrich, proaspăt spălat şi pieptănat. Ridurile de pe frunte erau singurele semne ale chefului de noaptea trecută. Ştiam, după atâţia ani în care împărţiserăm o cameră, că, oricât de mahmur era, tot se scula să-şi vadă de treburi. Am oftat. Nu avea rost să-i cer o păsuire, nu s-ar fi îndurat de mine. Aşa că am scos din scrin o cămaşă curată şi am tras-o pe mine în timp ce-l urmam spre turnul lui Verity.

Există un prag străvechi, fizic şi mental în aceeaşi măsură. Nu am fost împins dincolo de el decât de câteva ori în viaţă, dar de fiecare dată s-a întâmplat un fapt extraordinar. Dimineaţa aceea a fost un asemenea moment. După o oră sau două, stăteam în turnul lui Verity fără cămaşă şi transpirat. Vântul iernii intra prin ferestrele deschise, dar eu nu simţeam frigul. Toporul cu lamă învelită pe care mi-l dăduse Burrich era doar o idee mai uşor decât lumea întreagă, iar prezenţa lui Verity în mintea mea cântărea atât de greu, încât parcă îmi presa creierul să-mi iasă prin ochi. Nu mai puteam ţine toporul sus, ca să mă apăr. Burrich mă atacă din nou, dar apărarea mea a fost mai mult de formă. Lovi lateral, apoi mă asalta iute, o izbitură, încă una, nu puternică, dar nici blândă.

— Eşti mort, îmi spuse şi se retrase.

Lăsă lama toporului să se înfigă în podea şi se propti în ea, reglându-şi respiraţia. Mi-am trântit şi eu toporul cu capul în podea. Zadarnic.

În mintea mea, Verity păstra o tăcere adâncă. M-am uitat spre locul în care stătea şi se uita pe fereastră dincolo de mare, la orizont. Lumina dimineţii îi scotea în evidenţă ridurile şi firele cărunte. Îşi adunase umerii în faţă. Ţinuta lui reflecta sentimentele mele. Am închis ochii o clipă, prea obosit ca să fac altceva. Dintr-odată, ne-am încrucişat. Am văzut orizonturile viitorului nostru. Eram o ţară atacată de un duşman rapace, care venea la noi doar ca să omoare şi să mutileze. Acesta era singurul lui ţel. Nu avea ogoare de semănat, copii de apărat, vite de îngrijit, ca să-i ia gândul de la prădat. Însă noi ne străduiam să ne trăim viaţa de zi cu zi, în timp ce încercam să ne apărăm de atacurile lor nimicitoare. Pentru Piraţii Corăbiilor Roşii, prădatul făcea parte din traiul zilnic. Acel scop unic era tot ceea ce le trebuia ca să ne distrugă. Noi nu eram războinici, nu fuseserăm de generaţii întregi. Nu gândeam ca războinicii. Până şi soldaţii noştri erau instruiţi să lupte cu un duşman raţional. Cum să ne apărăm de un atac al nebunilor? Ce arme aveam? M-am uitat în jur. Eu. Eu şi Verity.

Un bărbat. Un bărbat care îmbătrâneşte încercând să facă un compromis între a-şi apăra poporul şi a nu cădea pradă extazului ispititor al Meşteşugului. Un bărbat care încearcă să ne trezească, să aprindă în noi dorinţa de apărare. Un bărbat cu ochii în depărtare, în vreme ce noi ne ciorovăiam, complotam şi ne luam la harţă dedesubt. Zadarnic. Eram condamnaţi la înfrângere.

Valul disperării mă izbi şi ameninţă să mă doboare. Se învârteji în jurul meu, dar, brusc, în mijlocul lui, am găsit un loc în care să rămân în picioare. Un loc în care însăşi zădărnicia era caraghioasă. Îngrozitor de caraghioasă. Patru corăbii mici, încă neterminate, cu echipaje neinstruite. Turnuri de pază şi focuri de semnalizare care să cheme apărătorii neputincioşi să lupte cu măcelul. Burrich cu toporul lui, eu stând în frig. Verity privind pe fereastră, în vreme ce, dedesubt, Regal îi dădea tatălui său droguri. În speranţa că-l va face să-şi piardă minţile şi că va moşteni el dezastrul rămas, nu mă îndoiam. Totul era cu desăvârşire zadarnic. Şi de neconceput să te dai bătut. Un hohot izvorî în mine şi nu mi l-am putut reţine. Am stat proptit de topor şi am hohotit de parcă lumea era cel mai caraghios lucru pe care-l văzusem până atunci, în timp ce Burrich şi Verity se holbau amân-

doi la mine. Un zâmbet fin încolţi pe faţa lui Verity; lumina din ochii lui împărtăşea nebunia mea.

— Băiete? Te simţi bine? mă întrebă Burrich.

— Da. Foarte bine, le-am spus amândurora, când m-am liniştit.

Mi-am îndreptat ţinuta. Am scuturat din cap şi jur că aproape am simţit cum mi se aşază creierul la loc.

— Verity, am spus, şi i-am îmbrăţişat conştiinţa într-a mea.

Era uşor; fusese şi înainte, dar atunci crezusem că Meşteşugul înseamnă şi a pierde ceva. Nu am devenit o singură persoană, ci ne-am îmbinat ca vasele aranjate unul peste altul în dulap. Verity mă conduse fără efort, ca pe-o încărcătură înzestrată cu toate cele necesare. Am inspirat adânc şi am ridicat toporul.

— Încă o dată, i-am spus lui Burrich.

Când m-a atacat, nu l-am mai lăsat să fie Burrich. Era un bărbat cu un topor, venit să-l ucidă pe Verity.

N-am apucat să-mi domolesc elanul, că l-am şi culcat la pământ. S-a ridică scuturând din cap şi am văzut o umbră de supărare pe faţa lui. Ne-am ciocnit din nou şi din nou am lovit zdravăn.

— A treia oară, îmi ceru el, şi pe chipul său istovit apăru zâmbetul de luptător.

Ne-am izbit încă o dată, zguduiţi de focul ciocnirii, şi l-am înfrânt cu uşurinţă.

De două ori ne-am mai încăierat până când Burrich se retrase brusc în faţa loviturii mele. Lăsă toporul jos pe podea şi rămase uşor aplecat în faţă, până când îşi trase răsuflarea. Apoi se îndreptă de spate şi se uită la Verity.

— A învăţat, rosti el răguşit. A deprins rostul toporului. Nu că ar fi deja meşter. Exerciţiul îi va ascuţi priceperea, dar ai făcut o alegere bună pentru el. Toporul e arma lui.

Verity încuviinţă încet din cap.

— Iar el e arma mea.

16

CORĂBIILE LUI VERITY

În cea de-a treia vară a Războiului cu Corăbiile Roşii, navele de război ale celor Şase Ducate erau însângerate. Deşi nu erau decât patru la număr, reprezentau o schimbare de tactică importantă în apărarea ţinutului nostru. Ciocnirile cu Corăbiile Roşii din primăvara aceea ne-au învăţat repede că uitaserăm ce înseamnă să fii luptător. Piraţii aveau dreptate: deveniserăm o rasă de fermieri. Dar eram fermieri hotărâţi să luăm poziţie şi să luptăm. Am descoperit foarte curând că piraţii sunt războinici descurcăreţi şi sălbatici. Acest lucru se dovedea în faptul că niciunul nu se preda, nici nu fusese capturat vreunul de viu. Acesta ar fi trebuit, poate, să fie primul nostru indiciu despre natura transformării oamenilor în neoameni şi a celor cu care ne luptam, dar pe atunci era prea ascuns şi noi eram prea preocupaţi să supravieţuim ca să ne minunăm de el.

Pe cât de greu se scursese prima jumătate a iernii, pe atât de iute a trecut a doua. Părţile separate ale vieţii mele au devenit nişte mărgele, iar eu, lanţul care trecea prin ele. Cred că, dacă aş fi stat să mă gândesc la cât de complicat era să le ţin separate una de alta, mi s-ar fi părut imposibil. Dar pe atunci eram tânăr, mai tânăr decât bănuiam, şi am găsit cumva forţa şi timpul să le fac pe toate, să fiu de toate.

Ziua mea începea înainte de ivirea zorilor, cu o lecţie cu Verity. Cel puţin de două ori pe săptămână apărea şi Burrich cu topoarele lui. Dar de cele mai multe ori eram doar eu şi Verity. Îmi ascuţea simţul Meşteşugului, dar nu ca Galen. Avea în minte sarcini specifice pentru mine şi pentru ele mă pregătea. Am învăţat să văd prin ochii lui şi să-i dau voie şi lui să privească printr-ai mei. Am învăţat să-mi dau seama de modul fin în care îmi îndrepta atenţia şi să fac constant observaţii mintale, pentru a-l

informa despre ce se petrece în jurul nostru. Asta a însemnat să plec din turn şi să-i port prezenţa în minte ca un şoim pe încheietura mâinii în timp ce îmi vedeam de treburile zilnice. Totuşi, legătura dintre noi slăbea cu trecerea vremii. Meşteşugul nu pornea de la mine la Verity, era mai degrabă o legătură dictată de atingerea mintală, care trebuia reînnoită. Dar tot îmi dădea o senzaţie de mulţumire că sunt capabil măcar de atât.

Am petrecut destul de multă vreme în Grădina Reginei, mutând şi schimbând între ele băncile, statuile şi ghivecele, până când Kettricken s-a arătat mulţumită de aranjament. În orele acelea, mă asiguram că Verity e cu mine. Speram că-i va face bine s-o vadă pe regina lui aşa cum o văd alţii, mai ales când o cuprindea entuziasmul în faţa grădinii ei ninse. Strălucind roşie în obraji şi cu păr de aur, sărutată de vânt şi plină de viaţă: aşa i-am arătat-o prinţului. A auzit-o vorbind nestingherită de bucuria pe care spera să i-o aducă grădina. Trădam astfel mărturisirile pe care mi le făcea Kettricken? Am alungat hotărât senzaţia de stânjeneală. Îl luam pe Verity cu mine când îmi făceam datoria de a merge în vizită la Patience şi la Lacey.

Am încercat şi să-l scot mai des în lume. De când se ocupa numai de îndatoririle cerute de Meşteşug, rareori mai ieşea printre oamenii a căror tovărăşie îi făcuse atâta plăcere altădată. L-am dus în bucătărie, în camera gărzilor, în grajduri şi în tavernele din Buckkeep. El, în schimb, mă îndrepta spre şoproane, unde mă uitam cum se fac ultimele lucrări la corăbii. În ultima vreme, am vizitat deseori docul de care erau legate vasele, ca să stau de vorbă cu echipajele pe măsură ce se obişnuiau cu nava. L-am făcut să asculte mormăielile oamenilor care considerau că s-a comis o trădare când s-a permis refugiaţilor Străini să devină membri ai echipajelor navelor noastre de apărare. Era limpede pentru oricine voia să vadă că Străinii aveau experienţă în a mânui vasele piratereşti lunecoase şi le făceau pe alte noastre mai eficiente datorită cunoştinţelor lor. La fel de limpede era că mulţi locuitori din cele Şase Ducate îi respingeau pe imigranţii apăruţi în mijlocul lor şi nu aveau încredere în ei. Nu eram sigur dacă hotărârea lui Verity de a-i folosi fusese una înţeleaptă. Cu toate acestea, nu mi-am exprimat îndoielile, ci doar i-am arătat ce nemulţumiri au oamenii.

Verity stătea cu mine şi când îl vizitam pe Shrewd. Am învăţat să-mi programez vizitele dimineaţa târziu sau după-amiaza devreme. Wallace rareori îmi dădea voie să intru fără să facă mutre şi întotdeauna mi se părea că mai erau şi alţii în cameră de

câte ori veneam eu, servitoare pe care nu le cunoşteam, un muncitor care pretindea că repară o uşă. Aşteptam nerăbdător un prilej de a vorbi cu regele între patru ochi despre dorinţa mea de a mă însura. Bufonul era prezent întotdeauna şi îşi ţinu promisiunea de a nu se arăta prieten cu mine de faţă cu alţii. Ironia lui era ascuţită şi muşcătoare, şi, cu toate că îi cunoşteam scopul, el tot reuşea să mă tulbure sau să mă scoată din sărite. Singura satisfacţie de care aveam parte erau schimbările din cameră. Cineva îi povestise doamnei Hasty despre starea dormitorului regal.

În toiul Festivalului Iernii, o ceată atât de numeroasă de servitoare şi slujitori se îndrepta spre camera regelui, încât aduse festivalul la suveran. Doamna Hasty, cu mâinile în şolduri, stătea în mijlocul încăperii şi supraveghea totul şi în vremea asta îl ocăra pe Wallace că lăsase lucrurile să se strice în halul acela. El o asigurase, evident, că se ocupase personal de ordine şi de spălatul rufelor, în efortul de a nu-l deranja pe rege. Am petrecut o după-amiază foarte veselă acolo, pentru că agitaţia îl trezise pe Shrewd şi în curând păru să redevină cel care fusese înainte. Îi porunci doamnei Hasty să tacă atunci când ea îşi dojeni propriile slugi că trag mâţa de coadă şi făcu haz de necaz în timp ce se frecau podelele, se răsfira papură proaspătă şi se freca bine mobila cu ulei parfumat. Doamna Hasty clădi un munte de plăpumi peste rege când ordonă să se deschidă ferestrele şi să se aerisească încăperea. Pufni şi ea dezgustată văzând cenuşa şi vasele pentru ars ierburi. Am propus în şoaptă că cel mai bine s-ar ocupa de ele Wallace, întrucât cunoştea foarte bine însuşirile plantelor care se ardeau acolo. Când se întoarse cu vasele curăţate, se purtă mult mai blând şi mai supus. M-am întrebat dacă ştie ce efect are fumul asupra lui Shrewd. Dar, dacă nu era mâna lui, atunci a cui? Bufonul şi cu mine am schimbat priviri nu o dată pe ascuns.

Nu numai că încăperea a fost curăţată, dar a fost şi luminată cu lumânări şi coroane festive, plante mereu verzi şi crengi fără frunze aurite şi împodobite cu nuci vopsite. Regele a prins culoare în obraji. Am simţit încuviinţarea tacită a lui Verity. Când, în seara aceea, regele a coborât din camerele sale ca să ni se alăture în coridorul cel mare şi a chemat muzicienii să-i cânte cântecele preferate, am însemnat o victorie pe răbojul faptelor mele.

Unele momente erau numai ale mele, bineînţeles, şi nu doar nopţile cu Molly. De câte ori puteam, mă furişam din turn ca să alerg şi să vânez cu lupul meu. Unite cum erau minţile noastre, nu eram niciodată izolat total de el, dar o simplă legătură mintală nu

oferea satisfacţia profundă a vânătorii în doi. E greu de exprimat desăvârşirea a două fiinţe care se mişcă împreună ca una, într-un singur scop. Acele vremuri au însemnat adevărata împlinire a legăturii noastre.

Dar şi când treceau zile întregi fără să-l văd, el tot alături îmi stătea. Prezenţa lui era ca un parfum care te loveşte în nări foarte puternic atunci când îl simţi prima oară, dar pe urmă devine o parte din aerul pe care îl respiri. Ştiam că era acolo în tot felul de moduri. Simţul mirosului mi se îmbunătăţea, fapt pe care l-am pus pe seama priceperii sale de a adulmeca orice îmi aduce aerul. Am devenit mai conştient de prezenţa altora în jurul meu, ca şi cum conştiinţa lui îmi păzea spatele şi îmi atrăgea atenţia asupra unor indicii mărunte ale simţurilor, pe care altfel le-aş fi trecut cu vederea. Mâncarea avea gust mai bun, parfumurile parcă prindeau formă. Am încercat să nu gândesc la fel şi când venea vorba de pofta cu care tânjeam după Molly. Ştiam că e cu mine, dar, ţinându-şi promisiunea, nu făcea nimic pe faţă ca să devin conştient de prezenţa lui în acele clipe.

La o lună după Festivalul Iernii, m-am pomenit cu o nouă îndatorire: Verity îmi spusese că mă vrea la bordul unei corăbii. Într-o zi, m-am trezit că sunt chemat pe puntea lui *Rurisk* şi mi se dă un loc printre vâslaşi. Căpitanul ambarcaţiunii se întrebă deschis de ce i se trimisese o surcea, când el ceruse un buştean. N-am avut ce obiecta la întrebare. Majoritatea bărbaţilor din jurul meu erau vânjoşi şi cu mâini bătătorite de atâta vâslit. Singura mea şansă de a dovedi că sunt capabil de ceva era să-mi adun puterile şi să-mi văd de treabă. Cel puţin aveam satisfacţia că nu eram singurul neexperimentat. Deşi ceilalţi bărbaţi de la bord mai lucraseră pe alte corăbii, nava era o noutate pentru toţi, în afară de Străini.

Verity fusese nevoit să-i caute pe cei mai bătrâni constructori de nave ca să găsească oameni care să ştie să ridice o corabie de luptă. *Rurisk* era cel mai mare dintre cele patru vase lansate la Festivalul Iernii. Aluneca zvelt şi şerpuitor, iar pescajul mic însemna că pe o mare liniştită zbura ca insecta pe lac sau spărgea talazurile umflate cu iscusinţă de pescăruş. În două dintre cele patru nave, placajul era fixat muchie la muchie, dar *Rurisk* şi sora lui mai mică, *Constance,* erau construite cu muchii suprapuse. *Rurisk* fusese construit de Mastfish şi plăcile se potriveau numai bine, dar tot avea abilitatea de a rezista în faţa valurilor nemiloase, cu atâta dragoste fusese zămislit. Catargul lui de pin susţinea o

pânză de in tors şi întărit cu funie. Căpriorul lui Verity înfrumuseţa pânza lui *Rurisk.*

Corăbiile cele noi miroseau încă a rumeguş şi funie întărită cu gudron. Punţile nu aveau nicio zgârietură, iar vâslele erau curate pe toată lungimea lor. În curând, *Rurisk* avea să capete trăsături proprii; un pic de lucru cu cavila ca să prinzi mai uşor de vâslă, un pic de matisire, toate crestăturile şi zgârieturile unei corăbii îndelung folosite. Deocamdată, *Rurisk* era la fel de tânără ca şi cunoştinţele noastre. Când am lansat-o la apă, mi-a amintit de un călăreţ lipsit de experienţă pe un cal de-abia îmblânzit. A alunecat într-o parte, a tresăltat şi s-a înclinat printre valuri, apoi, pe măsură ce ne-am găsit toţi ritmul, a pornit hotărâtă, spintecând apa ca un cuţit bine uns.

A fost voinţa lui Verity să mă cufund în noile mele deprinderi. Am primit un pat în depozit, cu ceilalţi tovarăşi de pe navă. Am învăţat să stau la locul meu, dar să sar de îndată ce primesc un ordin. Căpitanul era neaoş, născut în cele Şase Ducate, dar secundul era Străin şi el a fost cel care ne-a învăţat cum să manevrăm corabia şi ce putea face ea. Mai erau doi Străini la bord şi, când nu aveam de învăţat ori de făcut reparaţii sau dormeam, stăteau împreună şi vorbeau şoptit între ei. M-am mirat cum de nu-şi dădeau seama că tocmai din cauza asta îşi murmurau protestele locuitorii din cele Şase Ducate. Patul meu era lângă ale lor şi deseori, când stăteam culcat şi încercam să adorm, îl simţeam pe Verity cum mă îndeamnă să trag cu urechea la şoaptele rostite într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Aşa că mi-am încordat auzul, ştiind că pricepe mai mult din sunete decât mine. După o vreme, mi-am dat seama că limba lor nu se deosebea chiar atât de mult de cea vorbită în cele Şase Ducate şi că înţelegeam singur câteva din cuvintele ei. Nu am auzit nimic despre trădare sau revoltă. Doar vorbe rostite cu amărăciune despre rudele pe care propriii lor compatrioţi le-au transformat în neoameni şi jurăminte aspre de răzbunare împotriva propriului neam. Străinii nu erau foarte diferiţi de bărbaţii şi femeile din cele Şase Ducate care făceau parte din echipaj. Mai toţi pierduseră câte-o rudă devenită neom. M-am întrebat, simţindu-mă vinovat, câte suflete rătăcite trimisesem în braţele morţii. Un obstacol mic între mine şi restul echipajului.

În ciuda furtunilor năvalnice de iarnă, ieşeam pe mare cu corăbiile în fiecare zi. Dădeam aşa-zise bătălii între noi, exersând tehnici de abordaj sau de lovire a navelor duşmane şi saltul pe ele, ca să nu ne trezim că aterizăm în apă, şi nu la bordul lor.

Căpitanul se străduia din răsputeri să ne explice toate avantajele. Duşmanii cu care ne vom confrunta vor fi departe de casă şi deja istoviţi de atâtea săptămâni pe mare. Vor fi trăit la bordul corăbiilor lor, înghesuiţi şi pedepsiţi de vremea rea, în timp ce noi vom fi odihniţi şi bine hrăniţi în fiecare zi. Asprimea călătoriei cerea ca fiecare vâslaş să fie şi pirat, însă noi puteam aduce luptători în plus care să tragă cu arcul sau să sară pe nava lor, iar numărul vâslaşilor noştri rămânea acelaşi. Adesea îl vedeam pe secund scuturând din cap la auzul unor asemenea cuvinte. În particular, le-a mărturisit compatrioţilor săi că tocmai asprimea călătoriei era cea care întărea şi înrăia echipajul. Cum îşi închipuiau nişte fermieri molâi şi bine hrăniţi că-i pot înfrânge pe Piraţii Corăbiilor Roşii, instruiţi la şcoala mării?

La fiecare zece zile primeam o zi liberă, pe care o petreceam în turn. Nu aveam deloc parte de odihnă. Îi raportam regelui Shrewd, dându-i amănunte despre experienţele mele la bordul lui *Rurisk* şi bucurându-mă de interesul pe care i-l citeam în priviri. Părea să se simtă mai bine, dar tot nu era regele zdravăn din copilăria mea. De asemenea, trebuia să trec pe la Patience şi Lacey şi să-i fac o vizită de curtoazie lui Kettricken. O oră sau două cu Ochi Întunecaţi, o vizită pe furiş la Molly, apoi scuze şi fuga în camera mea pentru restul nopţii, ca să fiu acolo când mă cheamă Chade să mă ia la întrebări. În zori, un scurt raport lui Verity, care, printr-o simplă atingere cu Meşteşugul, reînnoia legătura dintre noi. Adesea era o uşurare să mă întorc în dormitorul echipajelor şi să dorm o noapte întreagă.

În cele din urmă, când iarna s-a apropiat de sfârşit, mi s-a ivit prilejul să stau de vorbă singur cu Shrewd. Mă dusesem la el într-una din zilele libere, ca să-i raportez cum merge cu instrucţia noastră. Regele se simţea mai întremat ca de obicei şi stătea pe scaun lângă foc. Wallace nu era prin preajmă în ziua aceea. În schimb, era o femeie tânără care, chipurile, făcea ordine prin cameră, dar mai mult ca sigur că spiona pentru Regal. Ca de obicei, bufonul stătea la picioarele regelui şi îi făcea mare plăcere să o irite. Crescusem cu el şi mă obişnuisem cu pielea lui albă şi cu ochii lui lipsiţi de culoare, ştiind că aşa e el. Însă femeia se vedea clar că simte altfel. Se holba la el, trebuie spus, de câte ori credea că nu se uită la ea. Dar, imediat ce bufonul şi-a dat seama, a început să se holbeze şi el şi de fiecare dată îi arunca o privire mai voluptuoasă decât înainte. Femeia se agita tot mai mult; când, în cele din urmă, a trebuit să treacă pe lângă noi cu găleata în mână şi bufonul l-a vârât pe Şobolănică sub fusta ei, a sărit înapoi cu un

ţipăt, stropindu-se şi pe ea, şi podeaua proaspăt spălată, cu apă murdară. Shrewd îl mustră pe bufon, care se umili şi se căi în toate felurile, apoi o trimise pe femeie să-şi schimbe hainele. Imediat am profitat de ocazie.

Nici nu ieşise bine servitoarea din cameră, că am şi deschis gura:

— Stăpâne, am tot vrut să vin la tine cu o rugăminte de o vreme încoace.

Probabil că o nuanţă din glasul meu a atras atenţia şi bufonului, şi regelui, pentru că amândoi şi-au îndreptat imediat atenţia către mine. M-am încruntat spre cel dintâi. Ştia clar că voiam să se retragă, dar se aplecă mai aproape de mine şi se propti pur şi simplu cu capul de genunchiul lui Shrewd, zâmbindu-mi nesuferit. Am refuzat să mă las enervat de el. M-am uitat la rege cu ochi rugători.

— Poţi să vorbeşti, FitzChivalry, spuse el ceremonios.

Mi-am luat inima în dinţi.

— Stăpâne, te rog să-mi dai permisiunea să mă însor.

Bufonul făcu ochii cât cepele de uimire, însă regele zâmbi îngăduitor, de parcă aş fi fost un copil care cere o bomboană.

— Aşa, deci, în cele din urmă ai ajuns şi aici. Dar sigur că doreşti să-i faci curte mai întâi.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Monarhul părea că ştie tot, dar era mulţumit, foarte mulţumit.

— Să nu se supere regele meu, dar mă tem că deja am început să-i fac curte. Dar să ştii că nu am făcut-o cu lipsă de respect. Pur şi simplu... s-a întâmplat.

Shrewd râse binevoitor.

— Da. Unele lucruri se întâmplă pur şi simplu. Deşi, văzând că n-ai deschis gura mai repede, m-am întrebat ce intenţii ai şi dacă nu cumva doamna se înşală.

Mi se uscă gura. Nu puteam respira. Cât ştia Shrewd? Zâmbi când mă văzu îngrozit.

— Nu am nicio obiecţie. Dimpotrivă, sunt foarte încântat de alegerea ta...

Zâmbetul care îmi înflori pe faţă se reflectă în cel de pe chipul bufonului. Am respirat tremurat, până când Shrewd continuă:

— Dar tatăl ei are reţineri. Mi-a spus că ar vrea să amâne căsătoria, măcar până vor fi făgăduite surorile ei mai mari.

— Ce? am bâiguit.

Mi se învârtea capul din cauza confuziei. Shrewd zâmbi amabil.

— Se pare că doamna ta e la fel de iute ca numele ei. Celerity i-a cerut voie tatălui său să te curteze chiar în ziua în care ai plecat spre Buckkeep. Cred că i-ai câştigat inima când ai vorbit atât de deschis cu Virago. Dar Brawndy a refuzat, din motivul pe care ţi l-am spus. Înţeleg că fata a făcut mare tărăboi în faţa tatălui ei, dar ducele e un bărbat greu de clintit. Ne-a trimis totuşi vorbă, ca să nu ne simţim jigniţi. Doreşte să ştim că nu se opune căsătoriei, dar nu vrea să aibă loc înainte să se mărite fiicele lui mai mari. Am fost de acord. La urma urmei, fata are cât, paisprezece ani?

Nu puteam scoate o vorbă.

— Nu mai fi atât de tulburat, băiete. Sunteţi tineri amândoi şi aveţi tot timpul la dispoziţie. Deşi Brawndy nu îţi permite încă să o curtezi pe faţă, sunt sigur că nu are de gând să vă interzică să vă vedeţi.

Regele mă privi plin de îngăduinţă şi de bunătate. Bufonul arunca priviri când la mine, când la el. Nu reuşeam să citesc nimic pe chipul său.

Tremuram cum nu mai tremurasem de luni de zile. Nu voi permite să se întâmple asta, să se înrăutăţească lucrurile. Mi-am descleştat limba şi mi-am găsit cuvintele în gâtul uscat:

— Regele meu, nu Celerity este doamna la care m-am oprit eu.

Se făcu linişte. L-am privit pe rege în ochi şi am văzut cum i se schimbă expresia. Dacă nu aş fi fost atât de disperat, ştiu că mi-aş fi întors privirea de la supărarea lui. În schimb, m-am uitat la el implorator, rugându-mă să mă înţeleagă. Când am văzut că tace, am vorbit eu:

— Regele meu, femeia despre care îţi vorbesc slujeşte o doamnă în clipa de faţă, dar nu e servitoare. E...

— Taci.

N-ar fi putut fi mai aspru nici dacă m-ar fi lovit. Am înţepenit.

Shrewd mă cercetă atent de sus până jos. Când vorbi, puse în cuvintele sale toată fermitatea ţinutei sale de rege. Am avut impresia că simt apăsarea Meşteşugului în vocea lui.

— Ia aminte la ce-ţi spun, FitzChivalry. Brawndy e prietenul meu, dar şi ducele meu. Nici el, nici fiica lui nu vor fi jigniţi sau desconsideraţi de tine. Nu vei curta pe nimeni altcineva. Pe nimeni. Îţi sugerez să te gândeşti foarte bine la ceea ce ţi se oferă când Brawndy te consideră o pereche potrivită pentru Celerity. El nu face caz de condiţia ta. Puţini ar proceda astfel. Celerity va primi pământ şi un titlu al ei. La fel şi tu, de la mine, dacă ai înţelepciunea să aştepţi şi să te porţi frumos cu doamna. Vei

ajunge să-ţi dai seama că e cea mai bună alegere. Îţi voi spune când vei putea începe s-o curtezi.

Am găsit o ultimă fărâmă de curaj:

— Regele meu, te rog, eu...

— Destul, Chivalry! Mi-ai ascultat vorbele. Altceva nu mai am de spus!

În scurtă vreme îmi dădu voie să plec şi am ieşit tremurând din camera lui. Nu ştiu dacă tremuram de furie sau de inimă frântă. Mi-am adus aminte că mi-a spus pe numele tatălui meu. Poate a făcut-o pentru că, în adâncul sufletului, ştia că voi face exact ca el, mi-am zis înciudat. Mă voi însura din dragoste. Chiar dacă va trebui să aştept până când regele Shrewd va ajunge în mormânt, pentru ca Verity să-şi ţină promisiunea faţă de mine. M-am întors în camera mea. Să fi plâns ar fi fost o uşurare, dar nici măcar nu-mi curgeau lacrimi. În schimb, m-am trântit pe pat şi m-am holbat la draperii. Nu-mi imaginam cum ar fi să-i relatez lui Molly cele ieşite la iveală între mine şi regele meu. Zicându-mi că a nu-i spune nimic ar fi fost tot un fel de înşelăciune, m-am hotărât să găsesc o cale de a-i mărturisi adevărul. Dar nu imediat. Voi găsi un moment prielnic, mi-am promis, când îi voi explica şi ea va înţelege. Îl voi aştepta. Până atunci, nu mă voi gândi la asta. Şi nici nu-l voi mai vizita pe regele meu, până când nu mă va chema la el, am hotărât supărat.

Pe măsură ce se apropia primăvara, Verity îşi aranja corăbiile şi oamenii ca pe nişte piese pe o tablă de joc. Turnurile de pază de pe coastă aveau întotdeauna oameni, iar focurile de semnalizare stăteau mereu pregătite pentru o torţă. Focurile aveau menirea de a-i alerta pe cetăţeni că fuseseră zărite Corăbiile Roşii. Verity îi luă pe iniţiaţii rămaşi din grupul format de Galen şi îi distribui în turnuri şi pe nave. Serene, duşmana mea şi inima grupului lui Galen, a rămas la Buckkeep. M-am întrebat de ce o folosea Verity acolo, drept centrul grupului, în loc să pună fiecare membru în parte să-l atingă cu Meşteşugul. După moartea lui Galen şi retragerea forţată a lui August din grup, Serene îi luase locul de şef celui dintâi şi se considera maestra Meşteşugului. Într-un fel, aproape că devenise asemenea lui Galen. Nu doar pentru că bântuia prin Buckkeep într-o tăcere austeră şi se încrunta dezaprobator mereu, dar împrumutase de la el caracterul ursuz şi umorul detestabil. Servitorii vorbeau despre ea cu aceeaşi groază şi dezgust cu care vorbiseră odinioară despre Galen. Auzisem că se şi instalase în odăile lui. O evitam pe cât puteam când veneam acasă. Aş fi fost mai uşurat dacă Verity ar fi trimis-o în altă parte.

Dar nu se cuvenea să pun la îndoială hotărârile viitorului meu rege.

Justin, un tânăr masiv, cu doi ani mai mare decât mine, a fost trimis pe *Rurisk.* Mă dispreţuia încă de când studiasem Meşteşugul împreună şi eu ratasem testul cu surle şi trâmbiţe. Mă umilea de câte ori avea ocazia. Eu îmi muşcam limba şi mă străduiam să nu-l întâlnesc, dar, cabinele corăbiei fiind înguste, era destul de greu. Nu era o situaţie plăcută.

După multe discuţii cu el însuşi şi cu mine, prinţul îl trimise pe Carrod la bordul lui *Constance,* pe Buri în Turnul Neat Bay şi pe Will departe în nord, la Turnul Roşu din Bearns, de unde se vedeau bine atât marea, cât şi satele din jur. Odată ce fixă pe hartă locurile unde se aflau, ieşi la iveală cât de firavă era apărarea noastră.

— Îmi aduce aminte de snoava cu cerşetorul care nu avea decât o pălărie cu care să-şi apere goliciunea, i-am spus lui Verity.

El surâse trist.

— Aş vrea eu ca navele mele să se mişte aşa de repede cum îşi mişca el pălăria, rosti el posac.

Două dintre corăbiile lui porniră la datorie ca nave de patrulare. Pe două le ţinea de rezervă, una la docurile din Buckkeep – asta era *Rurisk* – şi cealaltă, *Cerbul,* ancorată la South Cove. Se construia al doilea rând de corăbii, dar mai era mult până să fie terminate. Lemnul uscat cel mai bun fusese folosit pentru primele patru, iar constructorii l-au avertizat pe prinţ că ar fi mai înţelept să aştepte decât să folosească lemnul proaspăt. S-a enervat, dar i-a ascultat.

Începutul primăverii ne-a găsit la instrucţie. Iniţiaţii în Meşteşug, ştiam eu de la Verity, lucrau aproape la fel de bine ca porumbeii mesageri la transmiterea mesajelor simple. Cu mine, situaţia era mai delicată. Din motive personale, preferase să nu dezvăluie nimănui că mă învăţa Meşteşugul. Cred că îi convenea avantajul de a putea merge alături de mine, de a observa şi asculta nevăzut viaţa de zi cu zi din Buckkeep. Căpitanului de pe *Rurisk,* am înţeles eu, i s-a trimis vorbă să mă asculte dacă cer schimbarea bruscă a cursului sau anunţam că trebuie să ne ducem imediat într-un loc anume. Mă tem că a văzut în asta mai degrabă indulgenţa lui Verity faţă de nepotul său bastard, dar i-a respectat poruncile.

Într-o dimineaţă de primăvară, devreme, ne-am prezentat pe corabie pentru un nou exerciţiu. Lucram bine ca echipaj în manevrarea navei. Ni se cerea să ne întâlnim cu *Constance* într-un

loc nedezvăluit. Era un exerciţiu de Meşteşug care nu ne reuşise până atunci. Toţi ne resemnaserăm cu gândul unui alt eşec, cu excepţia lui Justin, care era hotărât să reuşească. Cu braţele încrucişate la piept, îmbrăcat numai în albastru (probabil îşi închipuia că roba albastră îl făcea să pară mai iscusit la Meşteşug), stătea pe punte şi ţintuia ceaţa deasă care acoperea marea ca o pătură. Am fost nevoit să trec pe lângă el când am urcat la bord un butoi cu apă.

— Pentru tine, bastardule, e o pătură opacă, dar pentru mine e limpede ca oglinda.

— Ce ghinion pe capul tău, i-am spus binevoitor, trecând cu vederea că rostise cuvântul „bastard”. Uitasem complet cât de jignitor poate suna un cuvânt. Aş prefera să văd ceaţa decât mutra ta de dimineaţă.

Josnic, dar mulţumitor. În plus, am avut satisfacţia de a vedea cum se împiedică în robă când urcă la bord. Eu eram îmbrăcat lejer, cu nişte pantaloni strâmţi confortabili, o cămaşă de bumbac moale şi o tunică de piele peste ea. Mă gândisem să-mi iau şi o armură, dar Burrich scuturase din cap.

— Mai bine să mori demn, împuns cu sabia, decât căzând în apă şi înecându-te, mă sfătuise el.

Verity strâmbase din buze a râs.

— Hai să nu-l facem mai încrezător decât trebuie, sugeră el cu ironie, făcându-l să zâmbească până şi pe Burrich. După o clipă.

Aşa că renunţasem la armură. În orice caz, ziua presupunea mult vâslit, aşa că purtam haine comode. Fără cusături la umeri care să mă zgârie, fără mâneci care să mi se lipească de braţe. Eram nespus de mândru de pieptul şi umerii mei laţi. Până şi Molly îi admirase uluită. M-am aşezat pe locul meu şi mi-am rotit umerii, zâmbind cu gândul la ea. Foarte puţin timp avusesem pentru ea în ultima vreme. Dar numai timpul va rezolva problema. Odată cu vara, veneau şi piraţii. Iar odată cu zilele mai lungi, şi mai puţin voi putea sta cu ea. Toamna nu avea să sosească prea curând pentru mine.

Ne-am ocupat fiecare locurile, un echipaj complet de vâslaşi şi războinici. La un moment dat, când au fost aruncate frânghiile şi cârmaciul a trecut la post, iar vâslele au început să se mişte ritmic, am devenit un singur trup. Observasem lucrul acesta şi altă dată. Poate că eu îl sesizam mai uşor, având mintea proaspăt şlefuită de Meşteşugul împărţit cu Verity. Poate pentru că majoritatea bărbaţilor şi femeilor de la bord urmăreau un singur scop – răzbunarea. Orice-ar fi fost, mi-am zis, se crea între noi o unitate

pe care n-o mai observasem la un grup de oameni. Probabil era umbra vagă a sentimentului de apartenenţă la un grup de iniţiaţi. M-a încercat regretul ocaziei pierdute.

Tu eşti grupul meu. Verity, o şoaptă în spatele meu. Şi undeva, dincolo de dealurile îndepărtate, un oftat firav. *Nu suntem noi o haită?*

Te am pe tine, am gândit către amândoi. Pe urmă m-am făcut comod şi m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut. Vâslele şi spinările se aplecau şi se ridicau deodată, iar corabia porni curajoasă să spargă ceaţa. Pânza noastră flutura liberă. Într-o clipă am devenit o lume doar a noastră: sunetele mării, răsuflarea noastră ritmică în timp ce vâsleam. Câţiva războinici vorbeau între ei cu glas scăzut, cuvintele şi gândurile lor fiind înăbuşite de ceaţă. La prova, Justin stătea lângă căpitan şi scruta ceaţa. Se încrunta şi privea în depărtare. Ştiam că îl caută pe Carrod, pe puntea lui *Constance.* Fără un ţel anume, l-am cercetat să văd dacă reuşesc să-mi dau seama ce anume caută.

Termină! mă avertiză Verity, iar eu m-am retras ca şi când m-ar fi lovit peste mână. *Nu sunt pregătit să trezesc bănuieli în privinţa ta.*

Avertizarea ascundea multe, prea multe pentru a le cumpăni atunci. Ca şi cum încercarea mea era o acţiune foarte periculoasă. M-am întrebat de ce anume se temea, dar m-am concentrat pe ritmul susţinut al vâslitului şi mi-am lăsat privirea să rătăcească în infinitul cenuşiu. Aproape toată dimineaţa s-a scurs în ceaţă. Justin i-a cerut de câteva ori căpitanului să-i spună cârmaciului să schimbe cursul. Eu nu am remarcat nicio diferenţă, decât în forţa vâslitului. Pe dinăuntru, un banc de ceaţă arată la fel peste tot. Efortul fizic permanent şi lipsa oricărui lucru asupra căruia să mă concentrez mă făcură să visez cu ochii deschişi.

Strigătele tânărului care făcea de gardă mă treziră din visare.

— Păziţi-vă, trădare! strigă el, sângele înăbuşindu-i glasul ascuţit. Suntem atacaţi!

Am sărit de pe bancă şi m-am uitat disperat în jur. Ceaţă. Numai vâsla mea atârna şi plescăia pe suprafaţa apei, în vreme ce tovarăşii mei îmi aruncară priviri urâte, pentru că le spărsesem ritmul.

— Hei, Fitz! Ce-ai păţit? întrebă căpitanul.

Justin stătea lângă el, senin şi sigur pe sine.

— Păi… mi-a trosnit spatele. Îmi cer iertare.

M-am aplecat după vâslă.

— Kelpy, înlocuieşte-l. Întinde-te şi mişcă-te puţin, băiete, pe urmă treci iar la vâslă, porunci căpitanul cu glasul lui gros.

— Am înţeles.

M-am supus şi m-am ridicat să-i las locul lui Kelpy. Îmi prindea bine pauza. Umerii mi-au pocnit când i-am răsucit. Dar îmi era ruşine să mă odihnesc, în timp ce alţii trudeau. M-am frecat la ochi şi am scuturat din cap, întrebându-mă ce coşmar mă stăpânise cu atâta putere. Care santinelă? Unde?

Insula Cornului. Au venit la adăpostul ceţii. Nu e niciun oraş acolo, doar turnul de semnalizare. Cred că au de gând să omoare paznicii şi să facă tot ce pot pentru a distruge turnurile. O strategie desăvârşită. Insula Cornului e una dintre primele noastre linii de apărare. Turnul exterior supraveghează marea, cel interior transmite semnalele şi la Buckkeep, şi la Neat Bay. Gândurile lui Verity, aproape calme, cu aceeaşi fermitate cu care îţi pregăteşti arma de atac. După o clipă: *Puturosul ăla încăpăţânat e atât de hotărât să-l găsească pe Carrod, că nu mă lasă să ajung la el. Fitz, du-te la căpitan. Spune-i de Insula Cornului. Dacă intraţi în canal, curentul vă va duce ca zburând la micul golf unde se află turnul. Piraţii sunt deja acolo, dar vor trebui să avanseze împotriva curentului ca să-şi facă din nou apariţia. Du-te acum, poate îi prindeţi pe plajă. ACUM!*

E mai uşor să dai ordine decât să le îndeplineşti, mi-am zis, apoi m-am dus degrabă în faţă.

— Domnule căpitan, am rostit, apoi am aşteptat o veşnicie până când căpitanul s-a întors la mine şi mi-a vorbit, în vreme ce secundul mă privi nimicitor pentru că mersesem direct la şeful său, în loc să-l caut pe el mai întâi.

— Vâslaş? întrebă căpitanul în cele din urmă.

— Insula Cornului. Dacă pornim spre ea acum şi prindem curentul din canal, aproape că vom zbura spre golful în care se află turnul.

— E-adevărat. Te pricepi la curenţi, băiete? E o deprindere folositoare. Credeam că sunt singurul de pe corabie care ştie ce sunt curenţii.

— Nu, domnule. Am tras adânc aer în piept. Aşa a poruncit Verity. Trebuie să mergem acolo, domnule căpitan. Acum.

Se încruntă îndată ce auzi cuvântul „acum”.

— Ce-i prostia asta? întrebă Justin nervos. Încerci să mă faci de râs? Ai simţit că ne apropiem unul de celălalt, nu-i aşa? De ce vrei să dau greş? Ca să nu te mai simţi atât de singur?

Îmi venea să-l omor, dar m-am stăpânit şi am spus adevărul.

— Un ordin secret de la viitorul rege, domnule căpitan. Unul pe care trebuia să ţi-l transmit în acest moment.

M-am adresat numai căpitanului. M-a lăsat să plec cu o înclinare a capului. M-am întors la banca mea şi mi-am luat vâsla de la Kelpy. Căpitanul scrută calm ceaţa.

— Jharck. Spune-i cârmaciului s-o rotească şi să prindă curentul. Du-o puţin mai adânc în canal.

Secundul încuviinţă din cap ţeapăn. În clipa următoare, schimbasem cursul. Pânza se umflă puţin. A fost aşa cum spusese Verity. Curentul, combinat cu vâslitul nostru, ne-a trimis ca vântul în jos pe canal. Timpul se scurge ciudat în ceaţă. Toate simţurile sunt deformate. Nu ştiu cât am vâslit, dar în curând Ochi Întunecaţi îmi şopti că se simte miros de fum în aer şi imediat am auzit strigăte de luptă înăbuşite de ceaţă. L-am văzut pe secundul Jharck schimbând priviri cu căpitanul.

— Daţi tare la vâsle! răcni deodată căpitanul. O Corabie Roşie ne atacă turnul!

În foarte scurt timp, mirosul de fum se distingea clar în ceaţă, ca strigătele de bătălie şi ţipetele oamenilor. Am prins dintr-odată puteri noi şi la fel am văzut că simt şi ceilalţi: îşi ţineau fălcile încleştate, muşchii noduroşi şi încordaţi când mişcau vâsla, până şi transpiraţia celor din apropierea mea mirosea altfel. Dacă înainte am fost un singur trup, acum eram toţi un animal cuprins de turbare. În mine se aprinse şi se răspândi scânteia furiei. Era Harul, un val de inimi cu simţire de animal, care ne scălda în ură.

Rurisk înainta şi vâslele noastre o făcură să salte, în cele din urmă, pe apele puţin adânci ale golfului. Apoi am sărit de la locurile noastre şi am urcat-o pe nisip, aşa cum exersaserăm. Ceaţa ne era un aliat înşelător, ne ferea de atacatorii pe care urma să-i atacăm la rândul nostru, dar ne şi ascundea topografia terenului şi ce anume se petrecea pe el. Am pus repede mâna pe arme şi ne-am îndreptat în grabă spre zgomotele de luptă. Justin rămase pe *Rurisk,* stând în picioare şi scrutând ceaţa cu faţa spre Buckkeep, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să-i trimită vestea lui Serene.

Corabia Roşie era trasă în sus, pe nisip, ca *Rurisk.* Nu departe de ea stăteau două bărci mici, care serveau la transportul pe uscat. Amândouă fuseseră găurite. La sosirea Corăbiei Roşii, pe plajă se aflaseră oameni din cele Şase Ducate. Unii erau şi acum. Măcel. Am trecut peste cadavre contorsionate sângerând pe nisip. Toţi morţii păreau de-ai noştri. Dintr-odată, în faţa noastră se ridică cenuşiu turnul interior de pe Insula Cornului. În vârful lui,

focul de semnalizare ardea leneş şi gălbui. Turnul era asediat. Piraţii erau bărbaţi oacheşi şi musculoşi, mai degrabă zvelţi decât masivi.

Cei mai mulţi aveau bărbi lungi şi plete negre fluturându-le sălbatic pe umeri. Aveau armuri din piele împletită, săbii grele şi topoare. Unii purtau coifuri de metal. Pe braţele lor goale îşi desenaseră inele de un roşu aprins, dar nu mi-am dat seama dacă erau tatuate sau vopsite. Piraţii erau încrezători, se clătinau, râdeau şi vorbeau ca nişte muncitori care-şi duc la capăt o treabă. Paznicii turnului erau încolţiţi; clădirea fusese construită ca bază pentru focul de semnalizare, nu ca bastion de apărare. În curând aveau să fie ucişi. Străinii nu se uitară înapoi ca să ne vadă căţărându-ne aprigi pe ridicătura stâncoasă. Credeau că nu-i paşte niciun pericol din spate. O poartă a turnului atârna în balamale; înăuntru, o grămadă de oameni se baricadaseră în spatele unui zid de cadavre. În timp ce avansam, trimiseră o ploaie slabă de săgeţi spre piraţii care-i încercuiau. Niciuna nu-şi nimeri ţinta.

Am scos un zgomot, ceva între ţipăt şi urlet, spaima şi bucuria răzbunării unite într-un singur sunet. Sentimentele celor din jurul meu îşi găsiră ecou în mine şi-mi sporiră avântul. Atacatorii se întoarseră ca să vadă cum îi încercuim.

I-am prins în mijlocul nostru. Îi depăşeam ca număr şi, la vederea noastră, apărătorii împresuraţi îşi luară inima în dinţi şi năvăliră peste ei. Cadavrele împrăştiate pe lângă poartă dovedeau că mai încercaseră să-i asalteze şi înainte. Paznicul cel tânăr zăcea exact acolo unde îl văzusem în vis. Sângele i se scursese pe gură şi îmbibase cămaşa brodată. Primise un pumnal în spate. Un amănunt ciudat de observat în timp ce alergam să ne amestecăm şi noi în încăierare.

Fără strategie, fără formaţie de luptă, fără un plan. Doar un grup de bărbaţi şi femei cărora li s-a oferit dintr-odată prilejul să se răzbune. Nici nu ne trebuia altceva.

Dacă înainte crezusem că sunt una cu echipajul, acum eram înghiţit de el. Emoţiile se ciocneau şi mă împingeau înainte. Nu voi şti niciodată care dintre ele îmi aparţineau şi în ce măsură. Mă copleşeau. FitzChivalry se pierdea în ele. Am devenit emoţia echipajului. Cu toporul ridicat, răcnind, am deschis drumul. Nu-mi doream să fiu eu conducătorul, dar m-a mânat dorinţa lui înflăcărată de a urma pe cineva. Dintr-odată, am vrut să ucid cât de mulţi piraţi puteam, cât de repede puteam. Voiam ca muşchii să-mi plesnească la fiecare izbitură, voiam să mă năpustesc în faţă,

prin valul de suflete rătăcite, să calc în picioare cadavrele piraţilor doborâţi. Şi am făcut-o.

Auzisem legende cu oameni loviţi de streche. Îi considerasem nişte brute, bestii mânate de setea de sânge, nepăsătoare la nenorocirea pe care o aduceau. Dar poate că ei erau mult prea sensibili, incapabili să-şi apere mintea de senzaţiile care îi copleşeau şi-i aţâţau, incapabili să asculte strigătele de durere ale propriilor trupuri. Cine ştie?

Am auzit poveşti despre isprăvile mele din ziua aceea. Chiar şi un cântec. Nu ţin minte să fi răcnit cu spume la gură în timp ce luptasem. Dar nici să nu fi făcut aşa. În mine sălăşluiau şi Verity, şi Ochi Întunecaţi, dar şi ei se înecau în patima celor din jurul meu. Ştiu că l-am ucis pe primul pirat înaintea goanei noastre turbate. Şi că l-am terminat pe ultimul rămas în picioare, luptând amândoi cu topoarele. Cântecul zice că era căpitanul Corăbiei Roşii. Se prea poate. Purta o tunică din piele bine croită, stropită cu sângele altora. Nu-mi aduc aminte altceva despre el, doar că i-am vârât cu toporul coiful în cap, iar sângele a ţâşnit pe sub metal când s-a lăsat în genunchi.

Aşa s-a încheiat bătălia, iar apărătorii s-au năpustit să ne îmbrăţişeze, să strige victoria şi să se bată pe spate. Schimbarea era prea mult pentru mine. Am stat proptit în topor şi m-am minunat de unde căpătasem atâta putere. Furia mă părăsise aşa cum se scurg seminţele de carris din cel ce le înghite pătimaş. Mă simţeam sleit şi buimac, ca trezit dintr-un vis în alt vis. Aş fi putut să cad şi să dorm printre cadavre, atât de istovit eram. A fost Nonge, unul dintre Străini, cel care mi-a adus apă şi m-a scos dintre trupurile neînsufleţite ca să mă aşez şi s-o beau. Pe urmă şi-a croit drum înapoi la locul măcelului, ca să ia şi el parte la jefuirea morţilor. Când s-a întors la mine mai târziu, mi-a întins un medalion însângerat. Aur bătut pe un lanţ de argint. O semilună. N-am întins mâna după el, aşa că l-a aşezat pe capul înroşit al toporului meu.

— A fost al lui Harek, mi-a spus el, exprimându-se cu greu în limba celor Şase Ducate. L-ai înfrânt cu demnitate. A murit cu demnitate. Şi el ar vrea să-l primeşti. A fost un om bun, înainte de a-i lua Korrikii inima.

Nici măcar nu l-am întrebat care dintre atacatori fusese Harek. Nu voiam să poarte nume niciunul dintre ei.

După o vreme, am început să-mi revin. Am ajutat la îndepărtarea cadavrelor din dreptul porţii şi de pe câmpul de luptă. Piraţii au fost arşi, iar morţii celor Şase Ducate întinşi la

pământ şi acoperiţi, ca să poată fi recuperaţi de familie. Multe ciudăţenii s-au petrecut în după-amiaza aceea: dâra şerpuitoare lăsată de călcâiele cadavrului târât pe nisip, paznicul cel tânăr, încă viu, când ne-am dus să-l ridicăm. Nu că ar fi rezistat mult după aceea; s-a alăturat curând şirului deja prea lung de morţi.

I-am lăsat pe războinicii noştri cu puţinii paznici din turn rămaşi în viaţă, ca să aibă cine sta de veghe până la sosirea întăririlor. Am admirat vasul capturat. Verity va fi mulţumit, mi-am zis. Încă o navă. Una foarte bine construită. Toate astea îmi treceau prin minte, dar nu simţeam nimic. Ne-am întors pe *Rurisk,* unde ne aştepta un Justin tras la faţă. Într-o linişte de mormânt, am împins corabia în apă, ne-am reluat locul la vâsle şi am pornit înapoi spre Buckkeep.

Pe la jumătatea drumului, ne-am întâlnit cu alte vase. Ne-a salutat o flotilă de vase de pescuit adunate în pripă, încărcate cu soldaţi. Îi trimisese prinţul moştenitor, la chemarea disperată a lui Justin. S-au arătat cam dezamăgiţi că se terminase lupta, dar căpitanul nostru i-a asigurat că erau bine-veniţi la turn. Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că nu-l mai simt pe Verity alături. Că nu-l mai simţisem de-o vreme.

Am bâjbâit imediat după Ochi Întunecaţi, aşa cum bâjbâie un om după săculeţul lui cu bani. L-am găsit, dar era distant. Vlăguit şi şocat. *Niciodată n-am mai mirosit atâta sânge.* Am încuviinţat. Încă mai puţeam a sânge.

Verity fusese ocupat. Nici n-am coborât bine de pe *Rurisk,* că un alt echipaj a şi preluat corabia, ca s-o ducă înapoi la turnul de pe Insula Cornului. Soldaţi de pază şi un nou grup de vâslaşi i-au dat drumul iute pe apă. Premiul lui Verity va rămâne legat la docuri peste noapte. Un alt vas, fără punte, îi urmă lui *Rurisk,* ca să-i aducă acasă pe morţii noştri. Căpitanul, secundul şi Justin plecară călare pe caii primiţi să-i raporteze direct lui Verity. Am fost nespus de uşurat că nu mă chemase şi pe mine. Am rămas cu tovarăşii mei de echipaj. Vestea bătăliei şi a trofeului s-a răspândit prin Buckkeep mai iute decât mi-aş fi închipuit. Nu era cârciumă în care muşteriii să nu se înghesuie să ne umple urcioarele cu bere şi să ne asculte isprăvile. Trăiam din nou clocotul bătăliei, pentru că oriunde mergeam, oamenii se agitau pe lângă noi ca nişte sălbatici încântaţi de fapta noastră vitejească. Emoţiile covârşitoare ale celor din preajmă mă îmbătau cu mult înainte să mă ameţească berea. Nu că m-aş fi abţinut să beau. Am povestit numai de câteva ori aventurile noastre, dar am recuperat cu bere. Am vomat de două ori, o dată pe o alee şi, mai târziu, pe stradă. Am băut mai

mult, ca să-mi alung gustul vomei. Într-un ungher depărtat al minţii mele, Ochi Întunecaţi o luase razna. *Otravă. Apa aceea e otrăvită.* N-am fost în stare să-mi adun gândurile ca să-i răspund.

La un moment dat, înainte de a se crăpa de ziuă, Burrich m-a târât afară dintr-o cârciumă. Era treaz de-a binelea şi-i luceau ochii a nerăbdare. Pe stradă, în faţa cârciumii, s-a oprit sub o torţă pâlpâind tristă într-un suport.

— Tot mai ai sânge pe faţă, îmi spuse şi mă ţinu drept în picioare.

Îşi scoase batista, o înmuie într-un butoi cu apă de ploaie şi mă şterse pe faţă, cum nu mai făcuse din copilăria mea. M-am clătinat sub atingerea lui. M-am uitat în ochii lui şi am încercat să-mi concentrez privirea asupra sa.

— Nu-i prima oară când omor pe cineva, i-am spus, neajutorat. De ce mi se pare altfel de data asta? De ce mi se face rău acum, la sfârşit?

— Pentru că aşa se întâmplă, îmi răspunse Burrich calm.

Mă cuprinse cu braţele pe după umeri şi mă surprinse că eram la fel de înalţi. Până la turn, drumul a fost abrupt. Foarte lung. Foarte liniştit. Burrich m-a trimis la baie să mă spăl şi mi-a spus să mă culc după aceea.

Ar fi trebuit să rămân în patul meu, dar mi-a lipsit judecata. Din fericire, castelul era tot un freamăt, aşa că nu conta încă un beţiv în plus clătinându-se pe scări. Ca un prost, m-am dus la Molly. M-a primit înăuntru, dar când am încercat s-o ating, s-a depărtat de mine.

— Eşti beat, îmi reproşa cu lacrimile în gât. Ţi-am spus, mi-am jurat că nu voi săruta niciodată un beţiv. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

— Dar nu sunt beat în felul ăla, am insistat.

— Nu poţi fi beat decât într-un singur fel, mi-a spus şi m-a dat afară din cameră, fără să mă atingă.

A doua zi, pe la prânz, mi-am dat seama cât o rănisem, neducându-mă să caut alinare mai întâi la ea. Înţelegeam ce simte. Dar ştiam şi că nu puteam întrista sufletul dragei mele cu povara care mă apăsase noaptea trecută. Voiam să-i explic lucrul ăsta, însă un băiat a venit în fugă la mine şi mi-a spus că sunt chemat urgent pe *Rurisk.* I-am dat un bănuţ şi m-am uitat cum fuge cu el. Cândva, eu fusesem băiatul care câştigase bănuţul. M-am gândit la Kerry. Am încercat să mi-l amintesc ca pe băiatul cu un bănuţ în palmă, alergând alături de mine, dar el era acum neomul întins

mort pe masă. Ieri, mi-am zis eu, nimeni nu fusese luat prizonier şi transformat în neom.

Apoi am pornit în jos, spre docuri. Pe drum, m-am oprit la grajduri. Am pus medalionul în palma lui Burrich.

— Ai grijă de el pentru mine, l-am rugat. Şi o să-ţi mai dau şi altele, partea mea de câştig în urma raidului. Vreau să păstrezi tu... ce câştig eu din asta. E pentru Molly. Dacă vreodată nu mă mai întorc, asigură-te că o primeşte. Nu-i place să fie servitoare.

Nu mai vorbisem atât de deschis cu Burrich de multă vreme. Un rid îi încruntă sprânceana, dar luă medalionul.

— Ce mi-ar spune tatăl tău? se întrebă el cu glas tare când, obosit, m-am întors să plec.

— Nu ştiu, am mărturisit. Nu l-am cunoscut. Numai tu ai avut onoarea asta.

— FitzChivalry.

M-am răsucit spre el. Mă privi în ochi.

— Nu ştiu ce mi-ar spune. Dar ştiu că îţi pot spune asta în numele lui: sunt mândru de tine. Nu munca hotărăşte dacă un om poate să fie mândru de el sau nu, ci felul în care munceşte. Fii mândru de tine.

— Voi încerca, i-am promis încet.

M-am întors pe corabia mea.

Următoarea noastră întâlnire cu o Corabie Roşie nu ne-a adus o victorie la fel de răsunătoare. Am dat peste piraţi pe mare, iar ei nu au fost deloc surprinşi, pentru că ne văzuseră venind. Căpitanul nostru a menţinut cursul şi cred că s-au mirat când am început atacul, lovindu-i cu rostrul navei. Am retezat câteva dintre vâslele duşmane, dar am ratat vâsla de orientare pe care o ţintiserăm. Nava nu suferise pagube prea mari; Corăbiile Roşii erau mlădioase ca peştii. Am dat drumul ghearelor de prindere. Eram mai mulţi decât piraţii şi căpitanul voia să profite de acest avantaj. Războinicii noştri săltară la bordul vasului cu piraţi şi jumătate din vâslaşii noştri îşi pierdură capul şi săriră după ei. Se stârni un haos care cuprinse şi puntea lui *Rurisk.* M-am luptat din toate puterile să rezist emoţiilor care ne înghiţeau, dar am rămas la locul meu, aşa cum mi se poruncise. Nonge, cu mâna pe vâslă, mă privi ciudat. Am strâns vâsla şi mi-am încleştat dinţii până mi-am revenit. Am bolborosit o înjurătură când mi-am dat seama că pierdusem din nou legătura cu Verity.

Cred că războinicii noştri şi-au cam pierdut capul când au văzut că numărul duşmanilor a scăzut atât de mult, încât nu-şi mai puteau manevra corabia. A fost o greşeală. Unul dintre piraţi a dat

foc propriei pânze, în vreme ce altul a încercat să spargă planşeul. Probabil sperau ca focul să se întindă, să ne cuprindă şi pe noi şi să ne scufundăm odată cu ei. Sigur că, până la urmă, s-au bătut fără să le mai pese de pagubele suferite de corabie sau de ei înşişi. Luptătorii noştri le-au venit de hac până la urmă şi am reuşit să stingem focul, dar trofeul pe care l-am tras după noi la Buckkeep scotea fum şi avea stricăciuni, iar noi pierduserăm mai multe vieţi decât piraţii. Totuşi, a fost o victorie, ne-am spus. De data asta, când ceilalţi s-au dus să se îmbete, eu am avut înţelepciunea s-o caut pe Molly. Iar a doua zi, dis-de-dimineaţă, mi-am făcut timp, un ceas, două, pentru Ochi Întunecaţi. Am vânat împreună, o vânătoare frumoasă şi fructuoasă. Lupul meu a încercat să mă convingă să fug cu el. Am făcut greşeala să-i spun, cu cele mai bune intenţii, că el putea pleca oricând dacă voia, dar l-am jignit. Mi-a trebuit încă un ceas să-i explic ce anume voisem să spun. M-am întors pe corabie întrebându-mă dacă prieteniile mele meritau efortul pe care-l făceam ca să le păstrez neştirbite. Ochi Întunecaţi m-a asigurat că merită.

Aceea a fost ultima victorie neîndoielnică a lui *Rurisk.* Dar nu a fost nici pe departe ultima bătălie din vara aceea. Nu, vremea frumoasă şi plăcută avea să dureze încă mult timp, iar pentru mine fiecare zi senină însemna încă una în care puteam fi ucis. Am avut parte de multe bătălii şi am urmărit multe corăbii duşmane, iar raidurile se împuţinaseră într-adevăr în zona în care patrulam noi cu regularitate. Într-un fel, din cauza asta era şi mai frustram. În plus, Corăbiile Roşii făceau şi raiduri reuşite, atunci când noi ajungeam într-un oraş la o oră sau două după plecarea lor şi nu mai aveam ce face altceva decât să ajutăm la aranjarea grămezilor de cadavre sau la stingerea focului. Atunci Verity tuna şi fulgera în mintea mea că nu putea transmite mesajele mai repede, că nu aveam destule corăbii şi paznici care să fie trimişi peste tot. Preferam să suport furia unei bătălii decât frustrarea lui Verity zgâriindu-mi creierul ca un turbat. Nu se întrevedea un sfârşit, numai răgazul pe care ni-l putea aduce vremea urâtă. Nici măcar nu puteam socoti precis câte Corăbii Roşii ne nimiceau, pentru că erau vopsite la fel şi căutam acul în carul cu fân. Sau stropi de sânge în nisip.

În vara aceea, cât am fost vâslaş pe *Rurisk,* am mai avut o ciocnire cu o Corabie Roşie care merită povestită pentru ciudăţenia ei. Într-o noapte senină, am fost scoşi din paturile noastre din şopronul echipajului şi trimişi degrabă pe corabie.

Verity simţise un vas duşman plutind pe lângă Buck Point. Voia să-l prindem pe întuneric.

Justin stătea la prova şi ţinea legătura cu Serene, în turnul lui Verity. Prinţul bolborosea neînţeles în mintea mea, în timp ce căuta pe întuneric drumul spre corabia pe care o simţise. Şi încă ceva? Îl simţeam bâjbâind dincolo de corabie, ca un om care-şi caută calea prin beznă. I-am sesizat agitaţia. Nu aveam voie să vorbim şi ne-am înfăşurat vâslele când ne-am apropiat de piraţi. Ochi Întunecaţi mi-a şoptit că le simte mirosul şi atunci i-am zărit. Lungă, joasă şi întunecată, Corabia Roşie spinteca apa în faţa noastră. Un ţipăt răsună brusc pe puntea ei; fuseserăm observaţi. Căpitanul ne strigă să tragem tare la vâsle, dar, atunci când i-am dat ascultare, mă înghiţi un val de groază. Inima porni să-mi bată nebuneşte, mâinile începură să-mi tremure. Teroarea care mă străpungea era frica nenumită a unui copil care se teme de creaturi ce stau la pândă pe întuneric, o frică neputincioasă. Am strâns tare vâsla, dar n-am găsit puterea s-o apăs.

— Korrikska, am auzit geamătul răguşit al unui Străin.

Cred că a fost Nonge. Mi-am dat seama că nu sunt singurul descurajat. Vâslele nu mai băteau regulat. Unii şedeau cu capul plecat peste vâsle, alţii trăgeau la ele ca turbaţii, dar fără ritm, lamele săltând şi plescăind în apă. Înaintam pe suprafaţa mării ca un gândac şchiop, în timp ce Corabia Roşie aluneca hotărâtă spre noi. Am ridicat ochii şi am văzut moartea venind spre mine. Sângele îmi pulsa în urechi cu atâta putere, încât nu auzeam ţipetele de groază ale bărbaţilor şi femeilor din jur. Nici să răsuflu nu îndrăzneam. Am înălţat privirea spre cer.

Dincolo de Corabia Roşie, strălucind pe apa neagră, era un vas alb. Nu pentru raiduri; avea cel puţin de trei ori mărimea Corăbiei Roşii, cele două pânze strânse, şi plutea ancorat pe apa liniştită. Pe punte se plimbau stafii sau neoameni. Nu am simţit nici urmă de viaţă în ei, totuşi se mişcau cu un scop, pregătind o bărcuţă pentru a fi lăsată la apă. Un bărbat stătea pe dunetă. În clipa în care l-am văzut, nu mi-am mai putut lua ochii de la el.

Era învăluit într-o mantie neagră, dar eu îl vedeam clar sub cerul întunecat, de parcă ar fi fost luminat de o torţă. Jur că i-am zărit ochii, vârful nasului, barba neagră şi cârlionţată care-i încadra gura. Râse către mine. „Iată unul care vine la noi!” strigă el cuiva şi ridică braţul. Arătă spre mine şi hohoti din nou, iar inima mea se făcu cât un purice. Se uita fix la mine, de parcă numai eu, din tot echipajul, eram prada lui. L-am privit şi eu, şi l-am văzut, dar nu l-am simţit. *Acolo! Acolo!* am ţipat, sau poate că

Meşteşugul pe care nu-l puteam controla niciodată izbea cuvântul de marginile minţii mele. Niciun răspuns. Nici de la Verity, nici de la Ochi Întunecaţi, nimic de la nimeni. Eram singur. Lumea amuţise şi împietrise. În jur, camarazii mei se panicau îngroziţi şi ţipau, dar eu nu simţeam nimic. Nu mai erau lângă mine. Dispăruseră toţi, pescăruşii, peştii din mare – nici urmă de viaţă pe care s-o percep. Bărbatul cu mantie se aplecă mult peste balustradă şi arătă spre mine cu un deget acuzator. Râdea. Eram singur. O singurătate prea greu de îndurat. Mă învăluia, se înfăşură în jurul meu, mă acoperea ca o pătură şi începea să mă sufoce.

L-am *respins.*

Cu un reflex pe care nu ştiam că-l am, am folosit Harul ca să mă îndepărtez de el cât de mult am putut. Trupeşte, eu am fost cel care a căzut pe spate, aterizând în santină, peste băncile aşezate de-a curmezişul, printre picioarele încâlcite ale celorlalţi vâslaşi. L-am văzut pe bărbat cum se împiedică, se apleacă şi apoi cade peste balustradă. Împroșcă apa, dar o tulbură prea puţin. Dacă s-a ridicat la suprafaţă, eu nu l-am văzut.

Nici n-a mai fost timp să-l caut. Corabia Roşie ne-a lovit la mijlocul carenei, împrăştiind vâsle şi azvârlind vâslaşi. Străinii strigau încrezători, râzând de noi în timp ce săreau de pe nava lor pe a noastră. M-am străduit să mă ridic în picioare şi m-am aruncat după toporul de pe bancă. În jur, şi ceilalţi îşi reveneau. Nu eram gata de luptă, dar nici nu mă mai paraliza frica. I-am întâmpinat pe atacatori cu armele de oţel şi s-a pornit încăierarea.

Nu există loc mai întunecos ca apa pe timp de noapte. Din cauza beznei, nu deosebeam camarad de duşman. Un bărbat se năpusti asupra mea; l-am prins de armura de piele, l-am doborât şi l-am strâns de gât. După amorţeala care mă înţepenise înainte, urmă o uşurare violentă văzând groaza cu care se zbătea. Cred că s-a întâmplat repede. Când mi-am îndreptat spatele, corabia duşmană se îndepărta de noi. Nu mai avea decât jumătate din vâslaşi, iar pe puntea noastră lupta încă nu se terminase, dar ea îşi abandona oamenii. Căpitanul ne-a strigat să le venim de hac atacatorilor şi să pornim după Corabia Roşie. O poruncă zadarnică. Până când i-am omorât şi i-am azvârlit de pe punte, se pierduse deja în beznă. Justin fusese doborât, răsufla greu şi era bătut; trăia, dar nu putea lua legătura cu Verity în momentul acela. Oricum, un set de vâsle ne fusese zdrobit. Căpitanul ne ocări în timp ce vâslele fură reîmpărţite, dar era prea târziu. Ne porunci să tăcem, dar n-am auzit şi n-am văzut nimic. Am stat pe

cufărul meu şi m-am răsucit în cerc foarte încet. Numai apă neagră. Nici urmă de vas. Şi mai ciudat a fost că am vorbit cu glas tare:

— Corabia albă era ancorată. Dar şi ea a dispărut!

— Eşti teafăr, Fitz?

— A fost o Corabie Roşie, Fitz. Ne-am bătut cu o Corabie Roşie.

— Nu vorbi despre corabia albă. Să vezi un vas alb înseamnă să-ţi vezi moartea. Ghinion.

Ultimele cuvinte mi le şuierase Nonge. Am deschis gura să protestez, văzusem un vas alb, nu o nălucire prevestitoare de dezastru. El clătină din cap şi îşi întoarse privirea spre marea pustie. Am închis gura şi m-am aşezat cu grijă. Nu mai văzuse nimeni vasul alb. Şi nu mai vorbea nimeni despre groaza care ne prinsese în gheare şi ne schimbase planul de luptă în panică. Când ne-am întors în oraş, în aceeaşi noapte, prin cârciumi se povestea cu totul altceva: dăduserăm peste Corabia Roşie, porniserăm atacul şi duşmanii fugiseră. Nu existau alte dovezi ale atacului decât vâslele sparte, câţiva oameni cu răni uşoare şi sânge de Străin pe puntea noastră.

Când am stat de vorbă singur cu Verity şi Ochi Întunecaţi, am aflat că nici ei nu văzuseră nimic. Verity mi-a spus că îl îndepărtasem imediat ce am zărit vasul celălalt. Ochi Întunecaţi a recunoscut jignit că îmi închisesem complet mintea şi pentru el. Nonge a refuzat să-mi vorbească despre corabia albă; nu mai voia să discute despre mai nimic. Mai târziu, am dat peste un manuscris cu legende vechi în care se pomenea despre ea. Era un vas blestemat, pe care sufletele marinarilor înecaţi şi nedemni de meseria lor pe mare trudeau pe veşnicie pentru un căpitan nemilos. Am fost obligat să renunţ la a mai vorbi despre el, ca să nu fiu considerat nebun.

În restul verii, Corăbiile Roşii au scăpat vasului *Rurisk.* Le vedeam, porneam după ele, dar n-am mai reuşit să le prindem. Odată am avut noroc să urmărim una care tocmai făcuse un raid. Şi-a aruncat prizonierii peste bord ca să-şi micşoreze greutatea şi a fugit. Din cei doisprezece prinşi am salvat nouă şi i-am dus, încă oameni, înapoi în satele lor. Cei care se înecaseră au fost plânşi, dar toată lumea a fost de acord că era mai bine aşa decât să ajungă neoameni.

Celelalte nave n-au avut mai mult noroc decât noi. *Constance* a dat peste piraţi tocmai când atacau un sat. N-a obţinut o victorie rapidă, dar a avut inspiraţia să provoace stricăciuni vasului tras pe

nisip, pentru ca piraţii să nu poată scăpa. Le-a luat câteva zile bune să-i vâneze pe toţi, pentru că se împrăştiaseră prin păduri, văzând ce se întâmplase cu nava lor. Celelalte vase au avut experienţe asemănătoare: i-au urmărit şi i-au gonit pe piraţi, unele chiar au reuşit să scufunde navele cu piraţi, dar n-am mai capturat nicio Corabie Roşie în vara aceea.

Aşadar, neoamenii s-au împuţinat şi, de câte ori scufundam o navă duşmană, ne spuneam că am mai scăpat de una. Dar parcă nu era nicio diferenţă, comparându-i cu cei rămaşi. Pe de-o parte, am adus speranţa în inimile locuitorilor celor Şase Ducate. Pe de alta, i-am adus la disperare, pentru că, în ciuda eforturilor noastre, nu am putut alunga ameninţarea piraţilor de pe ţărmul nostru.

Pentru mine, vara aceea lungă a fost o perioadă de izolare aspră, când m-am retras cu desăvârşire în mine. Verity îmi stătea deseori alături, dar nu reuşeam să menţin legătura cu el odată ce începea o luptă. Prinţul însuşi îşi dădea seama de vârtejul de emoţii care ameninţau să mă doboare de câte ori ataca echipajul nostru. A presupus că, încercând să mă apăr de gândurile şi sentimentele celorlalţi, ridic obstacole atât de solide, că nici el nu le poate învinge. A sugerat şi că asta ar putea însemna că aveam un Meşteşug puternic, mai puternic decât al lui, dar atât de sensibil, încât a lăsa jos barierele în timpul unei bătălii însemna să mă înec în conştiinţa oricui dintre cei din jurul meu. O idee interesantă, dar nu o soluţie la problema mea. Cu toate acestea, în zilele în care mă însoţea Verity, mi-am format un mod de a-l simţi cum nu mai simţeam pe altcineva, poate doar pe Burrich. Cu o familiaritate care-mi dădea fiori, am înţeles cum îl rodea pe prinţ foamea de Meşteşug.

În copilăria mea, Kerry şi cu mine am urcat într-o zi o stâncă înaltă din mare. Când am ajuns în vârf şi ne-am uitat în jur, Kerry mi-a mărturisit că îl stăpânea impulsul copleşitor de a se arunca. Cred că şi Verity avea o senzaţie asemănătoare. Îl ispitea plăcerea Meşteşugului şi tânjea să se arunce în el, în pânza lui, cu fiecare părticică din trupul său. Legătura mea strânsă cu el nu făcea decât să-i aţâţe foamea. Cu toate astea, nu am ajutat prea mult cele Şase Ducate pentru ca el să poată renunţa, deşi Meşteşugul îl rodea pe dinăuntru. Vrând-nevrând, am petrecut cu el multe ore la fereastra singuratică din turn, lângă scaunul greu pe care stătea, împărţind cu el oboseala care-i tăia pofta de mâncare şi chiar durerea din oase, provocată de lipsa de activitate. Am fost martorul irosirii sale.

Nu ştiu dacă e bine să cunoşti pe cineva îndeaproape. Ochi Întunecaţi era gelos şi mi-a spus-o pe şleau. Măcar el recunoştea deschis că se simte dat la o parte, aşa vedea el lucrurile. Cu Molly era mai dificil.

Ea nu vedea niciun motiv pentru ca eu să fiu plecat atâta vreme. Dintre toţi oamenii, de ce trebuia chiar eu să fac parte din echipajul unei nave de război? Motivul pe care l-am invocat, acela că mi-o ceruse Verity, nu a mulţumit-o deloc. Scurtele perioade petrecute împreună au început să semene între ele. Ne uneam trupurile în furtuna pasiunilor, ne găseam, foarte scurt, liniştea unul în celălalt, apoi începeam să ne ciondănim. Se simţea singură, nu suporta să fie servitoare, puţinii bani pe care putea să-i pună deoparte se înmulţeau foarte greu, îi era dor de mine, de ce trebuia să lipsesc atât de mult, când eram singurul lucru care îi făcea traiul suportabil? Odată m-am oferit să-i dau ei banii câştigaţi la bordul corăbiei, dar s-a supărat de parcă i-aş fi spus că e o târfă. Nu va primi nimic de la mine până când nu ne vom căsători în faţa lumii. Iar eu nu puteam să-i ofer nicio speranţă de viitor. Încă nu găsisem momentul potrivit să-i dezvălui planurile regelui în legătură cu Celerity şi cu mine. Eram despărţiţi multă vreme, nu mai ştiam ce face fiecare zilnic, iar când ne întâlneam, întotdeauna măcinam aceleaşi nemulţumiri la nesfârşit.

Într-o noapte, când m-am dus la ea, am găsit-o cu părul prins la spate în panglici roşii şi cu o pereche de cercei de argint gingaşi, de forma frunzelor de salcie, atârnând deasupra gâtului ei gol. Îmbrăcată cum era în cămaşa ei de noapte simplă, înfăţişarea ei mi-a tăiat respiraţia. Mai târziu, într-un moment mai liniştit, când ne-am tras sufletul ca să stăm de vorbă, i-am lăudat cerceii. Lipsită de tact, mi-a spus că îi primise în dar de la prinţul Regal când a venit la ea ultima oară ca să cumpere lumânări; îi spusese că e atât de încântat de munca ei, încât banii pe care îi dădea nu răsplăteau suficient lumânările ei cu miros atât de fin. Mi-a spus toate acestea cu mândrie în glas, în timp ce se juca cu coada mea de războinic, iar părul şi panglicile ei se răsfirau încâlcite pe perne. Nu ştiu ce anume a citit pe chipul meu, dar a făcut ochii mari şi s-a îndepărtat de mine.

— Primeşti daruri de la Regal? am întrebat-o cu glas rece. De la mine nu vrei să primeşti bani câştigaţi cinstit, dar accepţi giuvaiere de la…

Îmi stătea pe limbă să-l numesc trădător, dar nu am găsit cuvântul care să exprime ce credeam despre el.

Molly miji ochii. Veni rândul meu să mă îndepărtez de ea.

— Ce să-i fi spus? „Nu, domnule, nu pot accepta generozitatea ta, până când nu te însori cu mine?” Între mine şi Regal nu e legătura dintre noi doi. A fost un cadou întâmplător primit de la un client, aşa cum primesc deseori meşteşugarii pricepuţi. De ce crezi că mi i-a dat? În schimbul favorurilor mele?

Ne-am uitat lung unul la altul şi, după un timp, am reuşit să-i spun vorbele pe care aproape că le-a acceptat drept scuză. Dar pe urmă am făcut greşeala să sugerez că poate Regal i-a dat cerceii numai pentru că ştia că mă va răni pe mine. Atunci Molly a vrut să ştie cum ar fi putut afla Regal ce este între noi. Chiar aşa o părere proastă aveam despre munca ei, încât nu merita un cadou precum cerceii aceia? E destul să spun că ne-am împăcat cât am putut în scurtul timp care ne-a mai rămas. Dar un vas lipit nu va mai fi niciodată întreg, iar eu m-am întors pe corabie mai singur decât dacă nu aş fi petrecut niciun minut alături de ea.

Când stăteam aplecat deasupra vâslei şi ţineam ritmul, încercând să nu mă gândesc la nimic, descopeream că îmi era dor de Patience şi de Lacey, de Chade, de Kettricken şi chiar de Burrich. În puţinele dăţi când reuşisem să trec pe la viitoarea noastră regină, o găseam întotdeauna în grădina din vârful turnului. Era un loc superb, dar, în ciuda strădaniilor ei, nu semăna deloc cu grădinile care înfloriseră cândva în Buckkeep. Kettricken avea prea multe însuşiri de munteancă pentru a se adapta complet obiceiurilor noastre. Felul în care aranjase şi tunsese plantele sugera o modestie rafinată. Adusese pietre obişnuite, iar crengile răsucite şi netezite de atâta plutit pe mare se odihneau pe ele într-un aranjament de o frumuseţe stearpă. Aş fi putut cugeta în linişte acolo, dar nu era un loc în care să zăboveşti în adierea caldă a verii şi bănuiesc că aşa şi-l amintea Verity. Kettricken îşi găsea de lucru acolo şi îi plăcea, dar grădina nu a apropiat-o de Verity, aşa cum sperase ea cândva. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, însă o umbră cenuşie îi întuneca ochii albaştri preocupaţi şi îngrijoraţi. Stătea încruntată atâta vreme, încât atunci când se însenina la chip se vedeau dungile palide la care nu ajunsese soarele. Când mă duceam la ea, le dădea liber doamnelor de companie şi mă lua la întrebări atât de amănunţite despre activităţile de pe *Rurisk,* de parcă ar fi fost Verity. Când terminam de raportat, deseori îşi subţia buzele într-o linie fermă şi se ducea să privească peste vârful zidului şi dincolo de apa care atingea marginea cerului. Către sfârşitul verii, odată, când stătea şi privea aşa, m-am apropiat de ea ca să-i cer voie să mă retrag şi

să mă întorc pe corabie. Parcă nici nu m-a auzit. În schimb, mi-a spus cu glas şoptit:

— Trebuie să existe o soluţie. Nimic şi nimeni nu poate continua aşa la nesfârşit. Trebuie să existe o cale de a-i pune capăt.

— Furtunile toamnei nu sunt departe, regina mea. Bruma a atins deja câteva dintre viile noastre. Furtunile prevestesc primul îngheţ şi, odată cu el, va veni şi liniştea noastră.

— Liniştea? Ha! Pufni neîncrezătoare. Ce linişte e asta, să zaci cu ochii deschişi şi să te întrebi cui îi va veni rândul să moară şi unde vor ataca anul viitor? Asta nu e linişte. E un chin. Trebuie să existe o cale de a distruge Corăbiile Roşii. Şi am de gând să o găsesc.

În cuvintele ei se strecurase o undă de amenințare.